PHILLIP MANN

WULFSYARN

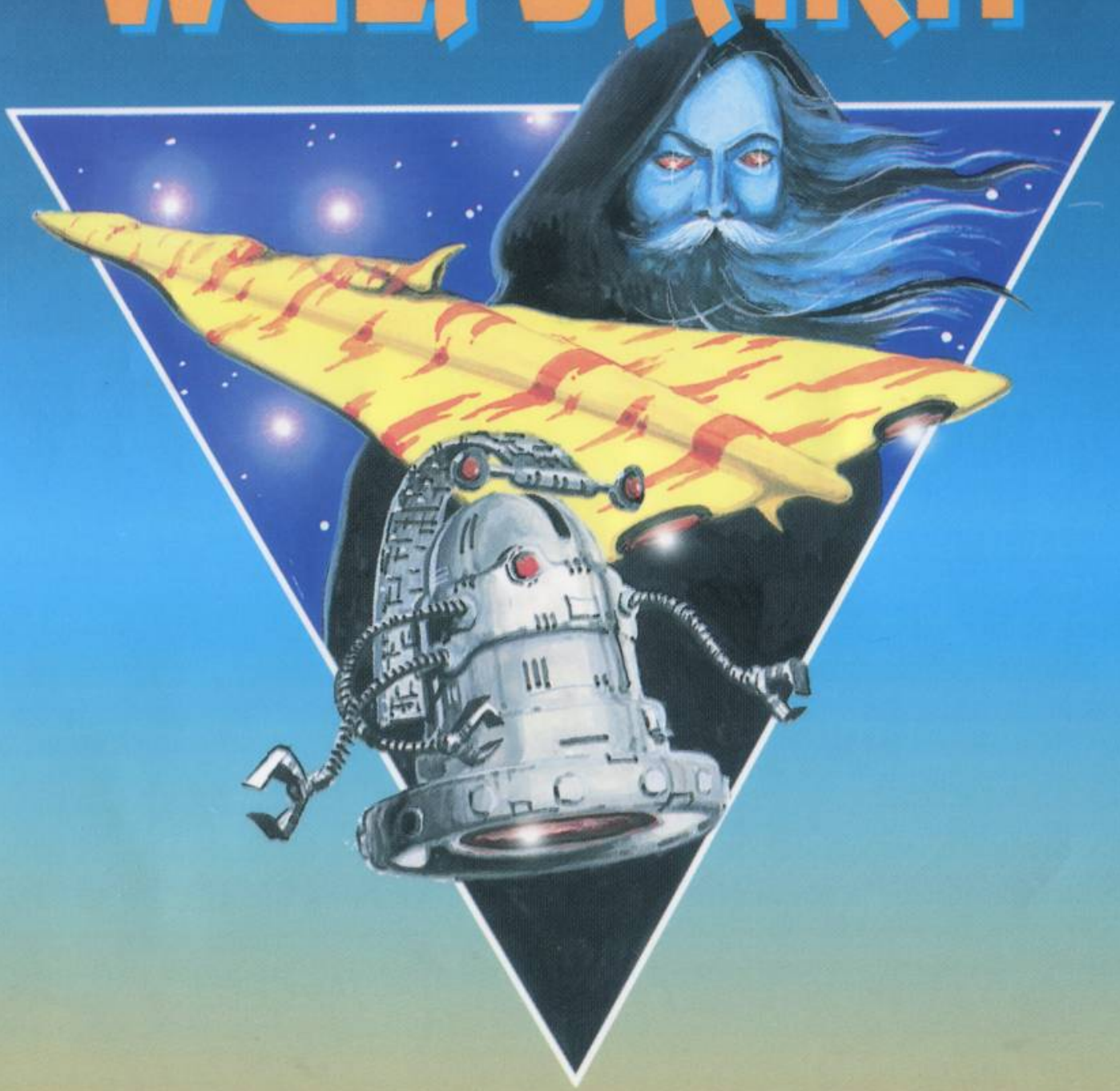

EDITURA PYGMALION
PLOIEȘTI
1 9 9 7

PHILLIP MANN

WULFSYARN

(UN MOZAIC)
sau
POVESTEA LUI WULF

traducere din limba engleză
LIVIU RADU

EDITURA PYGMALION, Ploieşti
1997

ISBN 973-9207-21-10

CUPRINS

WULFSYARN – UN ALT FEL DE EXTRATERESTRU

PREFAȚĂ scrisă de Wulf

PRIMA PARTE

1. CHEMAREA UNUI OM FERICIT
2. INFORMAȚII DESPRE MILOSTIVUL ORDIN
3. URCUȘUL PRIN ORAȘUL ALIEN
4. OMUL NUMIT WILBERFOSS
5. OFERTA
6. SCURTA TEORIE A LUI WULF DESPRE UMANITATE
7. UN SFÂRȘIT CARE MARCHEAZĂ UN ÎNCEPUT
8. EVENIMENTELE DIN GRADINA LUI LILY
9. SOSIREA ȘI PLECAREA PRIVIGHETORII
10. SCURTA BIOGRAFIE A LUI WULF ȘI CÂTEVA POVESTIRI DESPRE RĂZBOAIE

PARTEA A DOUA

11. LUAREA PASAGERILOR
12. UN CÂNTEC AL SF. FRANCIS DIONYSOS
13. WILBERFOSS ȘI SANDY. PRIMA ÎNCERCARE
14. SLĂBICIUNILE NOASTRE, ENTITĂȚILE BIOCRISTALINE
15. SANDY ȘI ÎNĂBUȘITORUL
16. COBORÂREA PE O LUME CENUȘIE

17. BIOGRAFIA LUI LILY, ROBOINFIRMIERA

PARTEA A TREIA

18. ÎNTOARCEREA LUI JON WILBERFOSS
19. RAPORTUL LUI LILY DESPRE WILBERFOSS
20. SUPRAVIEȚUITORII „PRIVIGHETORII”
21. WILBERFOSS ÎN PEȘTERA BIOCRISTALINĂ
22. ACȚIUNILE „PRIVIGHETORII”
23. CURĂȚIREA „PRIVIGHETORII”
24. FĂPTURA DIN MARE
25. SĂLBĂTICIE
26. OMUL SE ÎNTOARCE ACASĂ
27. EPILOG

WULFSYARN – UN ALT FEL DE EXTRATERESTRU

Printre puţinii scriitori britanici de science fiction care au reuşit să se impună în anii optzeci este şi Phillip Mann. Ceilalţi, precum Christopher Evans, Iain Banks sau David Langford, sunt cvasinecunoscuţi la noi, aşa cum, probabil, ar fi fost şi soarta lui Phillip Mann, dacă editura Pygmalion n-ar fi găsit de cuviinţă să propună şi alte voci în „corul" science fiction care se încheagă contra cronometru în economia noastră de piaţă. Goana perpetuă a editorilor după puţinele nume, devenite şi la noi sonore înainte de '89, nu este în sine un lucru rău, şi nici măcar original, ci, pe termen mai lung, contraproductivă. Trebuie spus că până şi „britanicele" edituri britanice, atunci când îşi propun să scoată science fiction, se uită mai întâi peste ocean…

Aşadar, romanul prin care noi românii l-am cunoscut pe Phillip Mann a fost **Seniorul Paxwax** apărut la editura Pygmalion în 1995. El este însoţit de o amplă biografie a autorului asupra căreia n-aş vrea să mai insist în rândurile care urmează. (Vă recomand, totuşi, s-o recitiţi şi, bineînţeles, să citiţi acest roman de excepţie, dacă n-aţi făcut-o până acum). Voi aminti doar faptul că s-a născut în Yorkshire în 1942. A studiat Engleza şi arta dramatică la Universitatea Manchester, apoi în California. A lucrat la Agenţia de ştiri New China din Pekin timp de doi ani, iar din 1969 s-a stabilit în Noua Zeelandă, unde predă arta dramatică la

Universitatea Victoria. Deşi trăieşte astăzi în Noua Zeelandă, Phillip Mann mai poate fi, şi chiar este, considerat britanic, aşa cum un alt mare conaţional al său, Arthur C. Clarke nu este un srilankez, chiar dacă s-a stabilit şi trăieşte la Colombo de peste patruzeci de ani. Brian Aldiss îl consideră, de altfel, „cea mai promiţătoare premiză" pentru însănătoşirea science fictionului britanic, slăbit de concurenţa nemiloasă a celui american.

Romanul care a atras, însă, atenţia cititorilor şi a criticii, deopotrivă, aspra numelui şi talentului său a fost **The Eye of the Queen** (Ochiul reginei) apărut în 1982. Şi asta, mai ales, datorită minunatului portret al extratereştrilor Pe-Ellian şi a şocantelor lor metamorfoze metafizice.

În fapt, în primele sale trei romane, Mann s-a arătat fascinat de extratereştrii. Într-un interviu relativ recent, mărturisea că renunţase să mai citească science fiction pentru că, într-una dintre cărţi, şi-a dat seama că autorul – a cărui nume şi carte nu şi-o mai aminteşte, imaginase creaturi extraterestre, numai cu scopul de a le ucide în cele mai neverosimile şi gratuite situaţii.

Din păcate, cartea care-i căzuse în mână tânărului Phillip Mann este departe de a fi singulară în atât de îndrăgita noastră „bibliotecă de science fiction". Ea şi altele asemeni ei, care, probabil v-au căzut şi dumneavoastră în mână, nu fac decât, să umbrească în mod nemeritat una dintre cele mai fascinante teme ale genului, temă care s-a născut odată cu el şi va dispare odată cu el. Phillip Mann, s-a gândit la antidotul necesar. S-a ambiţionat să câştige el demnitatea pierdută a acestor extratereştrii şi asta în buna tradiţie a unui Weimbaum sau Clarke.

Extratereştrii Pe-Ellian, imaginaţi de Phillip Mann în **The Eye of the Queen** au devenit ceea ce sunt datorită puterilor lor telepatice. În lumea lor, mintea poate să modeleze atât mediul cât şi sinele, iar această abilitate schimbă atât natura cât şi

utilizarea gândirii. A devenit un lucru care trebuie educat, nu folosit abuziv. Pentru că, odată cu puterea, vine şi disciplina.

În al doilea roman al lui Phillip Mann, **Seniorul Paxwax** (1986 – ediţia britanică), întâlnim un scenariu mai puţin sugerat în alte. lucrări: omul a cucerit în mod brutal galaxia. Aici, Mann ocoleşte şi, în acelaşi timp, transcede formalismul. Extratereştrii săi se încarcă cu o stranietate filosofică care-i diferenţiază net de şabloanele folosite într-o banală *space opera.*

Alături de extratereştrii stranii inventaţi de Mann, stau şi „Familiile", sale atotputernice care ies şi ele din obişnuit.

Războiul interfamiliar, răzbunarea extratereştrilor şi ascensiunea unui tânăr ar putea fi elementele de suprafaţă ale acţiunii din Seniorul Paxwax, dar fascinaţia acestui roman constă, mai ales, în abilitatea lui Mann de a evoca o galaxie la fel de stranie ca un vis şi, în acelaşi timp, consistentă ca orice realitate. Am putea-o compara, poate, fie şi numai în termeni de complexitate, cu romanul lui Sterling, **Schismatrix**. Ambele lucrări imaginează viitorul, nu ca pe o versiune a prezentului dominat de gadgeturi tehnice, ci ca pe stare de spirit extraterestră şi numai întâmplător legată de ceea ce ştim noi astăzi;

Wulf, autoscribul robotic din romanul pe care-l ţineţi acum în mâna, poate fi considerat şi el un alt fel de extraterestru din galeria atât de convingătoare şi plauzibilă pe care a construit-o până acum Phillip Mann. „Înţelegerea lui, precizează autorul, este foarte mare pe un anumit nivel, dar este doar o maşină care încetează să înţeleagă. Ştie multă istorie, dar nu poate să raţioneze ca o fiinţă umană. Astfel că, cititorul, fiinţa umană care citeşte romanul, se poate opri din când în când să spună: Wulf, nu cred că ai dreptate, practic ar putea să ai, dar tu nu **înţelegi**. Cititorul, ca fiinţă umană, înţelege. Acest fapt a

determinat ca impactul romanului să fie atât de mare”.

În fapt, întregul edificiu al acestui roman, este gândit astfel, subiectul fiind expus, chiar mai înainte de aşa-zisa „prefaţă”. Aici, într-un fel de pagină frontispiciu, sunt puse în evidenţă premizele tematice, printr-un citat din C.P. Cavafy, apoi, se trece la descrierea întregii acţiuni în cinci paragrafe scurte.

„**Privighetoarea** era cea mai avansată astronavă din întreaga flotă a navelor Milei aparţinând Milostivului Ordin al Sf. Francis Dionysos. În călătoria inaugurală, pe când calele ei erau înţesate de refugiaţi, Privighetoarea a dispărut. În ciuda celor mai stăruitoare eforturi, nicio urmă de astronavă n-a fost depistată.

Apoi, la aproape un an de la data dispariţiei, a fost auzit un semnal de ajutor şi Privighetoarea a reapărut. Fusese avariată într-o asemenea măsură încât însăşi supravieţuirea ei în spaţiu reprezenta un miracol. Dar, din preţioasele ei forme de viaţă, pe care le avusese la bord, nu mai exista nicio urmă. O singură creatură rămăsese vie la bordul acelei nave şi aceasta era căpitanul ei, John Wilberfoss”.

Aşadar **Wulfsyarn** este povestea **Privighetorii** şi a lui John Wilberfoss. Ea este spusă de Wulf, un roboscrib care are sarcina de a-l observa pe Wilberfoss în urma revenirii sale. Căpitanul Privighetorii este un om condamnat: condamnat de Milostivul Ordin şi autocondamnat de povara unei vinovăţii atât de intense încât mintea sa refuză să conştientizeze. Pe tot parcursul îndelungatei sale convalescenţe torturate, în grădina patriarhală a unei mănăstiri de pe planeta Tallin, Wulf observă şi aşteaptă, înregistrând mozaicul vieţii lui Wilberfoss. copilăria şi adolescenţa sa, intrarea în Ordinul Milostiv, căsătoria (cu o băştinaşă de pe Tallin), şi marele moment când fusese ales căpitan al Privighetorii.

Va reuşi Wulf să-l determine pe Wilberfoss să înfrunte adevărul celor întâmplate în prima şi ultima călătorie a Privighetorii?

Din punct de vedere al acţiunii directe, cel puţin, Phillip Mann o oferă de la bun început. Bineînţeles, în acest fel, ajunge mai repede la una dintre variantele misterului profund, în care întrebarea nu mai este de genul detectivist „cine a făcut" ci „de ce", „ce se întâmplă cu adevărat". Protagonistul, în loc să fie detectivul care porneşte la vânătoarea responsabililor, dintr-o masă de posibili suspecţi, devine un fel de detectiv psihic, interesat, de data aceasta, de adevăratul înţeles al unui şir de evenimente deja cunoscute.

Wulfsyarn este structurat chiar în acest fel. Wilberfoss, într-o stare de profund şoc, este adus la Grădina Poverello, în Mănăstirea Pacificului a Ordinului Sf. Francis Dionysos, pentru a fi îngrijit de Lily şi interogat, cu blândeţe şi într-o manieră subtilă, de Wulf care, mai mult sau mai puţin evident, serveşte şi ca vocea autorului Phillip Mann.

Cu toate acestea, la nivelul povestirii, Wulfsyarn nu este un hibrid science fiction – roman de mistere. Lily este un fel de robot medical, iar Wulf, aşa cum se autodefineşte, un roboscrib, un dispozitiv robotic de înregistrare şi transcriere. Dar, această sumară definiţie, nu subliniază îndeajuns elementul esenţial, existenţa conştiinţei.

Wulf şi Lily trăiesc de secole şi au fost martorii multor etape din complexa istorie galactică, imaginată de Mann şi de care am vorbit mai înainte. Lily, văzută de. la distanţă, nu pare a avea prea multă personalitate, Wulf, în schimb, naratorul, văzut din propriul lui interior, este o entitate pe deplin conştientă. Mai exact, un alt fel de extraterestru, o conştiinţă nonumană cu vaste amintiri istorice, erudiţie puternică, un fin simţ al ironiei, o viaţă emoţională complexă. Este un protestatar constant în faţa oricăror evidenţe,

numai potrivit în rolul de „purtător de cuvânt” al lui Phillip Mann.

O întrebare interesantă de care, până la urmă, rămase fără răspuns, este stabilirea protagonistului, Wulf sau Wilberfoss.

Pentru că **Wulfsyarn** este, într-adevăr, povestea Privighetorii şi a lui John Wilberfoss, dar este, în aceiaşi măsură şi povestea lui Wulf.

De altfel, Wulf se introduce pe sine ca „autor” în Prefaţă, ieşind astfel din, mai mult sau mai puţin, convenţionala naraţiune la persoana a treia a povestirii lui Wilberfoss, pentru a se adresa, din când în când, cititorului. Şi în timp ce îl ascultăm pe Wilberfoss povestind el însuşi anumite scene, înţelegem că ne apropiem mai mult de conştiinţa sa, atunci când conversează cu Wulf. Iar în naraţiunile prelungite ale acestuia, la persoana a treia, vedem psihicul lui Wilberfoss ca printr-o sticlă întunecată, oglindă a comentariilor conjecturale ale lui Wulf.

Astfel, John Wilberfoss rămâne cumva departe, un psihic distant, în timp ce conştiinţa lui Wulf este la-ndemâna cititorului, amuzându-l cu ironiile sale, încântându-l cu erudiţia sa de povestitor.

Aşa cum am spus, încă de pe pagina de gardă a cărţii, Phillip Mann oferă doar liniile generale ale acţiunii, iar până acum am vorbit de **Wulfsyarn** fără să fi dezvăluit nici noi adevărata ei acţiune. Ce s-a întâmplat cu Privighetoarea? De ce este Wilberfoss singurul supravieţuitor? Ce s-a petrecut cu psihicul lui în acest proces şi de ce? Care este soarta lui finală?

Dar, dacă tot am cheltuit atât de multă energie pe diferenţierea subiectului de acţiune, trebuie să reamintesc faptul că majoritatea, dacă nu toate, povestirile sunt dependente, pentru reuşita lor, de un anume fior tensional literar care, atunci când acţiunea este dezvăluită mai devreme, se pierde. Nu voi încerca nici eu să vă răpesc plăcerea descoperirii acestui roman splendid, oferindu-vă

mai mult decât o face autorul în cele cinci paragrafe de început.

În cazul romanului de faţă, nu ar fi, însă, o pierdere totală, dacă tensiunea narativă, şi deci o măsură a satisfacţiei cititorului, ar fi într-adevăr afectată prin dezvăluiri inoportune, mai înainte ca autorul să le facă în stilul lui blând şi la timpul potrivit. Pentru că, o altă măsură a frumuseţii romanului, nu va fi alterată în niciun fel.

Mulţumită, în parte, naturii povestitorului său, **Wulfsyarn** este un roman bogat discursiv, ceea ce înseamnă că în afara naraţiunii propriu-zise, mai are şi alte zone de interes.

Aşa cum am văzut, cultura galactică are o adevărată istorie în cărţile lui Phillip Mann. Wulf îşi aminteşte de o bună parte din ea. El are propriile axe estetice, filosofice şi psihice de analiză şi nu se grăbeşte să ajungă prea repede din punctul A în punctul B al povestirii, pentru că se opreşte pe drum asupra unor probleme istorice, culturale, chiar mistice, până în cele mai neaşteptate şi interesante detalii.

Este o modalitate de construcţie a unui roman care place sau nu. Un cititor mai grăbit, cu siguranţă, n-ar aprecia astfel de meandre discursive, le-ar considera prea obositoare şi l-ar îndemna pe autor să revină la acţiune. În acest caz romanul s-ar reduce la dimensiunile unei nuvele.

Aşa cum l-a conceput Phillip Mann, însă, Wulfsyarn este, într-adevăr, ceea ce se cheamă literatură: un mod de a povesti în care comentariilor, digresiunilor, meditaţiile asupra înţelesului a ceea ce se-ntâmplă, li se acordă la fel de multă importanţă ca şi descrierii desfăşurării evenimentelor.

În acelaşi timp, este în mod clar şi science fiction; o modalitate de a spune poveşti în care portretizarea detaliată a unui bogat univers alternant viitor se constituie în cel puţin o jumătate din plăcerea lecturii unui roman.

Am putea merge şi mai departe pentru a spune că science fictionul este receptacolul ideal pentru un roman discursiv şi acest mod discursiv este, cel puţin într-un oarecare sens, ideal pentru producţia de science fiction cu valoare literară.

În **Wulfsyarn**, Phillip Mann a demonstrat cu succes că poate să-şi imagineze extratereştrii şi culturi extraterestre care să rivalizeze cu cele mai reuşite creaţii ale genului. Povestea de faţă este, deopotrivă, un mister copleşitor, profilat pe o istorie viitoare superb imaginată, şi o fascinantă examinare a vinovăţiei, încrederii şi realităţii. Cu acest Wulf, autoscribul, Phillip Mann a creat unul dintre cei mai fascinanţi povestitori din întregul science fiction.

MIHAI BĂDESCU
iulie 1997

Zăceam pe jos, savurând tăcerea şi singurătatea.

Şi totul s-a schimbat… M-am trezit ştiind că aurul lui Dumnezeu pătrunsese în venele mele, că mâncasem soarele ca pe un măr… Am văzut, ca pentru prima oară sau ca un om care-şi recapătă văzul după o lungă perioadă de orbire. Am văzut culori pe care nu le văzusem niciodată. Albastrul închis al cerului avea textura bogată a catifelei strivite, iar lumina se zbătea pe cer ca nişte şerpi de argint… Lumea cafenie de dincolo de pereţii tunelului întâlnea culorile pământului: roşu, cenuşiu, cafeniu şi crem… Mugurii verzi ai plantelor mărunte, ale căror rădăcini le mâncasem, străluceau ca flăcările. Exista acolo şi o fiinţă mică, semăna un pic a albină, un pic a furnică. O strivisem sub picior, în extazul meu, şi-şi târa un picior. Am ridicat-o, minunându-mă de culorile curcubeului ce-o împodobeau… Am văzut mâzga de la încheietura piciorului frânt şi am vrut s-o vindec, spunând: „Afirm unitatea tuturor formelor de viaţă!”. Am închis ochii, iar când i-am deschis, piciorul micuţ funcţiona ca un ciocan pneumatic. Insecta s-a grăbit spre marginea mâinii mele, s-a lansat în aer şi a fâlfâit până la sol.

Pentru Tolis Papazoglu şi Robert Payne, fără să-i uit pe Beatrice şi Toby.
Arma Virumque, pâine şi circ.

Şi pentru Jean Morris, pentru curajul şi râsul ei, care, din nefericire, ne lipsesc.

Pentru unii oameni vine o zi
Când trebuie să spună marele Da sau marele Nu.

Cel care are Da-ul pregătit în sine
Îl spune deîndată şi astfel trece
Pe drumul onorurilor şi al propriilor convingeri.

Cel ce refuză nu se căieşte. De-ar fi întrebat iar
Ar spune Nu din nou. Însă acest Nu,
negaţia corectă, îl striveşte pentru tot restul vieţii.

C. P. CAVAFY (1863—1933)

Privighetoarea fusese cea mai modernă navă din întreaga flotă a Milei, aparţinând Milostivului Ordin al Sf. Francis Dionysos. În prima călătorie, cu compartimentele de locuit pline de fiinţe cărora li se oferise adăpost, **Privighetoarea** a dispărut.

În ciuda eforturilor depuse de Milostivul Ordin al Sf. Francis Dionysos, nu s-a descoperit nici urmă de navă.

Apoi, după aproape un an de la dispariţie, s-a recepţionat un apel de salvare, iar **Privighetoarea** a fost regăsită. Atât de avariată, încât supravieţuirea ei în spaţiul cosmic reprezenta un miracol. Dar din încărcătura ei preţioasă de forme de viaţă nu rămăsese nici urmă… O singură fiinţă trăia pe navă: Căpitanul ei, Jon Wilberfoss.

Aceasta e povestea **Privighetorii** şi a lui Jon Wilberfoss.

Istorisită de Wulf, roboscribul.

PREFAŢĂ
scrisă de Wulf

Sper că, citind paginile de faţă, nu-l veţi considera pe Wulf prea plictisitor.

Subiectul acestei biografii este un om, Jon Wilberfoss, cândva confrate senior al Milostivului Ordin al Sf. Francis Dionysos şi căpitan al **Privighetorii**. Scriind despre el, am descoperit că apar şi eu în carte. Mă găsesc aici, un străin la o intersecţie, care aşteaptă, în lumina lunii, să vă arate direcţia, să vă fie călăuză.

Deşi am încercat să scriu această biografie cât mai obiectiv cu putinţă, sunt conştient că eu, Wulf, am selectat faptele, că Wulf a ales cuvintele şi a făcut presupuneri, deci Wulf trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru toate erorile de omitere, de exagerare şi pentru structura poveştii. Parfumul meu se regăseşte pretutindeni.

A fost necesar să vă spun toate astea pentru că nu prea mă pricep la metafore şi nu vreau să par rău intenţionat. Doresc să vă avertizez că, deşi unele părţi ale cărţii par obiective, de parcă ar fi fost dictate de Dumnezeu, în realitate nu sunt. Creierul meu, proiectat şi fabricat (mi-ar fi plăcut să spun „mintea mea"), plasat ca un filtru colorat în faţa lentilelor unei camere de luat vederi, a conferit întregii lucrări o configuraţie ideatică bizară. După cum am descoperit, unul dintre paradoxurile biografiilor este că, în strădania de a

dezvălui omul, te dezvălui, fără să vrei, şi pe tine. Asta e.

Recunoscând acest lucru, folosesc prefaţa pentru a mă prezenta împreună cu colega mea, Lily. Jon Wilberfoss îşi are locul lui în carte, dar prefaţa e despre noi. Nu suntem oameni. Se poate spune, cel mult, că trăim parţial. Noi suntem Wulf, roboscribul, şi Lily, roboinfirmiera. Cei care am redat sănătatea omului.

Să încep cu unele amănunte despre aspectul nostru. Ţineţi minte că suntem străvechi şi am fost deformaţi de împrejurări. Afirmaţia trebuie luată ad litteram. Amândoi suntem plini de urme. Unele părţi au fost cârpite. Am suferit modificări, pentru a putea îndeplini cerinţele sarcinilor noastre schimbătoare. Vă spun, cu toată certitudinea, că nu există alţi doi ca mine şi Lily în univers.

Să începem cu Lily.

Roboinfirmiera Lily are grijă de spitalul mic din grădina Poverello, din cadrul mănăstirii Pacifico. O grădină veche, tallineză, pentru însănătoşire, cu propria ei pectanilă (se pronunţă pektaknily). Lily e ceva mai tânără ca mine în ani, dar suntem amândoi copii ai tehnologiei biocristaline de început. Dacă însă am măsura vârsta prin experienţa de viaţă, Lily ar putea să-mi fie bunică.

A lucrat în mănăstirea Pacifico timp de multe generaţii. De fapt, grădina în care ne-am străduit să-l salvăm pe Wilberfoss e numită chiar Grădina lui Lily, iar numele de grădina Poverello se foloseşte doar în situaţii oficiale. Ca de pildă cu ocazia ceremoniei religioase când aici a fost adusă străvechea statuie a Sf. Francis Dionysos.

Lily a fost construită în zilele amarnice ale Războiului Ignoranţei. Concepută robustă, pentru a rezista în bătălii şi a supravieţui în medii oricât de ostile. Focul nu poate s-o distrugă, nici apa s-o oprească. Are un sistem de şenile ce-i oferă mobilitate pe sol. Poate merge în orice loc din

grădină, să escaladeze obstacole mici, ba chiar să urce scările.

În faţa motorului, montat în consolă, poartă un pat-cuşcă retractabil sau „uter”, cum i se zice de obicei. În caz de pericol, poate fi închis ermetic. „Uterul” a trebuit extins şi consolidat în perioada în care l-a purtat pe Jon Wilberfoss. Deasupra lui se află instalaţia de serviciu, care seamănă cu o umbrelă neagră, deschisă, răsturnată cu vârful în jos.. De acolo pornesc dexetele şi alte instrumente ale profesiei ei.

Precum multe roboinfirmiere care au supravieţuit, Lily are o calificare înaltă şi e foarte pricepută, fiind autorizată să execute un şir întreg de operaţii, de la cezariană la scoaterea unghiilor încarnate. În caz de pericol, cum ar fi fum sau gaze, îşi poate proteja încărcătura cu o atmosferă artificială. Se pricepe să facă autopsii. Când lucrează, instalaţia da serviciu coboară deasupra pacientului. Dexetele se mişcă extrem de iute şi de îndemânatice, tăind, îndoind, masând sau drenând.

Lily e lovită şi ciobită. Normal, din moment ce a acţionat pe front. Are o voce aparte şi vorbeşte cu un accent care nu se mai foloseşte de sute de ani. Unii tineri vizitatori ai grădinii o înţeleg cu greu. Chiar eu, a cărui meserie se bazează pe cuvinte şi imagini, trec prin momente dificile căutând câte un termen ce n-a mai fost rostit din vremea când Lily era nou-nouţă.

Însă ceea ce o face să fie Lily, nu o simplă relicvă dintr-o epocă dispărută, e figura pictată pe carcasa de metal ce-i protejează mecanismele interioare. Un chip zâmbitor, de-un albastru strălucitor, exprimând inocenţa unui copil cu ochi preocupaţi. Vopseaua e veche şi crăpată, dar imaginea e inconfundabilă şi a adus uşurare, timp de secole, unor legiuni întregi de suferinzi. Pictura provine din tinereţea lui Lily, când fusese mica îngrijitoare a unei grădiniţe de copii, în vremurile cele mai încinse ale Războiului Ignoranţei.

Sper că aţi reuşit să vă faceţi o imagine.

Acum să vorbim despre Wulf.

După cum am spus, sunt un roboscrib. Am devenit conştient şi mi-au fost construite primele circuite înainte de Războiul Cunoaşterii. Noi, roboscribii antici, suntem din ce în ce mai puţini. Motivele sunt evidente. Cu siguranţă, când va veni ziua în care plăcile mele din siliciu gravat şi firele fine, biocristaline, nu se vor potrivi cu semnalele complexe ce-mi asigură funcţionarea, nu se va pune problema găsirii pieselor de schimb. Planeta pe care am fost realizat nu mai există de mult… Să sperăm că ziua aceea nu-i aproape…

Acum lucrez la aceeaşi mănăstire ca şi Lily. Mănăstirea Pacifico a Milostivului Ordin al Sf. Francis Dionysos. Una dintre cele patru de pe planeta Juniper. Suntem un centru de învăţământ şi refacere a sănătăţii. Juniper e o planetă mică, temperată, cu mări puţin adânci, mii de insule şi câteva continente.

Mi s-a spus că arăt ca un coif folosit de războinicii greci în războiul cu Troia. Dacă vă ajută să vă formaţi o imagine, e bine. Însă trebuie să ştiţi că, de la bază până în vârful crestei, măsor aproape un metru şi jumătate! Aşa coif… Am mai fost comparat cu un clopot cenuşiu, de biserică, turnat din oţel, sau cu duza de evacuare a unei navete cosmice. Aveţi de unde alege. În suprafaţa mea există fante. În cazul coifului, ar permite războinicului să vadă. În cazul meu, ele reprezintă orificiile protejate prin care aud şi vorbesc. Pe vârful meu convex este ataşată o lamă în formă de semilună, care conţine şi protejează creierul meu biocristalin precum şi mulţimea de aparate de scanat. Celulele antigravitaţionale omega par nişte nituri mari, din bronz, înconjurându-mi baza. Ele îmi dau posibilitatea să mă ridic, să zbor, să mă rotesc. „Mâinile” mele sunt cinci dexetele cu vid, de tip obişnuit, care pornesc din partea de jos a trupului. Dacă celulele gravitaţionale s-ar defecta,

dexetele ar fi în stare să-mi poarte greutatea. Sunt foarte puternice… Când mă mişc, arăt ca un melc obişnuit, dar gigantic. Vocea îmi este reglabilă, de la soprană şi tenor până la contralto şi bas. Am posibilitatea tipăririi textelor şi o capacitate uriaşă de a căuta referinţe. Pot traduce din toate limbile folosite şi înţeleg multe care nu mai sunt vorbite de secole. Ca roboscrib, îndeplinesc funcţia de secretar al magistrului Tancredi. Când magistrul doarme, mă duc de, obicei în bibliotecă, unde traduc, corelez şi cercetez înregistrările. Mă interesează mult istoria.

Pentru moment, descrierea mea şi a lui Lily sunt suficient de amănunţite. Remarcaţi că, atribuind genuri fiecăruia dintre noi, am respectat doar o convenţie, întrucât Lily nu-i femeie, după cum nici eu nu sunt bărbat. Mai târziu, veţi afla mai multe despre noi, fiindcă mi-am dat seama că niciun om, oricât de înţelept, n-ar putea înţelege cam l-am salvat şi readus pe Jon Wilberfoss la o judecată normală, dacă nu cunoaşte influenţele ce ne-au modelat creierele biocristaline şi forţele care ne-au făcut să acţionăm.

Îl cunoşteam pe Jon Wilberfoss destul de vag, din timpul când fusese prima oară la mănăstire, în perioada de pregătire de pe Juniper. Pe atunci era unul dintre tinerii piloţi care tânjeau după bătălii şi nu-i acordasem prea multă atenţie. Majoritatea arătau la fel. Pentru ei, popasul la Pacifico însemna doar un preludiu paşnic şi, probabil, plictisitor, al vieţii febrile din Centrul Assisi. Puţini dintre piloţii tineri ajungeau prin arhiva bibliotecii. Şi mai puţini dovedeau un interes real pentru istorie. Jon Wilberfoss nu făcea excepţie de la regulă, deşi îmi amintesc seriozitatea şi melancolia lui. După ce şi-a făcut stagiul aici, a plecat la Assisi. Serviciul activ şi l-a îndeplinit pe o mulţime de planete, distingându-se în munca de contact cu alienii doar pentru a fi mutat aici. Un lucru extrem de

neobişnuit. Lucrătorii buni de contact sunt foarte preţuiţi, protejaţi şi antrenaţi îndelung, iar maşinile le sunt gradate cu grijă… Ştiu acum că perioada aceea a însemnat testarea lui Wilberfoss de către fraţii seniori din Assisi. Wilberfoss considera însă regresul de la rangul de pilot de contact la cel de navigator local, drept un gest al sorţii, un lucru la care poţi medita, dar n-ai cum să i te împotriveşti.

Revenise deci la mănăstirea Pacifico de pe Juniper. Nu arăta întristat de întorsătura evenimentelor. Privind retrospectiv, îmi dau seama că remarcasem ceva ciudat la el. Un dor, o linişte care nu era pace… Cred că sufletul lui tânjea după tumultul şi responsabilitatea muncii de contact. Şi-a acceptat totuşi soarta. Apoi s-a îndrăgostit şi s-a căsătorit cu o femeie de pe Juniper, o tallineză numită Medoc. Destul de repede s-a dedicat meseriei casnice de soţ, apoi de tată. A devenit pilotul tranzitului local de mărfuri, devenind surd la „chemarea sirenelor de pe căile spaţiului întins”, (cum se exprima Melchior în unul dintre primele sale poeme), găsindu-şi satisfacţia în braţele lui Medoc. Viaţa ajunsese previzibilă precum ticăitul unui ceas. Dragostea învinsese ambiţia, sau aşa părea. Îşi găsise satisfacţia în dragoste.

Nu cunosc nimic despre asemenea satisfacţii, deşi ştiu multe despre dragostea umană. Din observaţii. Ştiu, de exemplu, că dragostea şi vanitatea pot fi strâns unite în psihicul uman deşi, în aparenţă, par a fi lucruri opuse.

Daţi-mi voie să recunosc că, scriind această biografie, mi-am permis anumite libertăţi. Este prima mea scriere de acest fel şi a trebuit să învăţ pe parcurs. Veţi descoperi digresiuni, schimbări bruşte de subiect, fundături ocazionale şi capitole în care am considerat că-i necesar să mă opresc, să reflectez şi să mă destind. Unele fapte au fost descoperite cu dificultate. Vă puteţi întreba ce sens are termenul „fapte”, când vorbim de visele unei

minţi omeneşti. Lucrând cu Jon Wilberfoss, am învăţat despre ce înseamnă a fi sau mai mult, decât e bine pentru o entitate biocristalină simplă, ca mine. La urma urmei, presupun că biografia e un gen de ficţiune. Nu spune adevărul, pentru că acesta e un atribut al realităţii, iar realitatea se află mai presus de scopul artei.

Toate acestea reprezintă o cale complicată de a vă avertiza că am modificat lucrurile atunci când am avut nevoie. De exemplu, am descris evenimente la care n-am asistat, dar care au avut loc. Am încercat să fiu corect. Am arătat manuscrisul fratelui senior Wilberfoss, în ultima perioadă a convalescenţei sale, şi mi-a cerut să nu schimb nimic. Nu-i nevoie să vă spun acele capitole în care îl citez direct pe Wilberfoss, precum cel în care îmi povestea în timp ce se plimba prin grădina lui Lily, sunt autentice. Doar sintaxa a fost schimbată, pentru ca înţelesul să fie mai limpede.

Sunt doar o maşină şi m-am apropiat de om cât am putut de mult. Fiind maşină, am reuşit poate să privesc cu atenţie lucruri ce ar fi făcut un om să dea înapoi. Nu sufăr, de pildă, de complexe de vinovăţie sau disperare, şi astfel pot studia tentaţia sinuciderii luând-o drept ceea ce este. Disperarea e irealitatea întunecată alături de care trăiesc adesea oamenii. Eu şi Lily observăm şi încercăm să ajutăm. Fiind maşini, nu constituim o ameninţare şi e interesant de ştiut că Wilberfoss a menţionat în repetate rânduri că-i venea mai uşor să ne vorbească nouă decât semenilor lui, tocmai pentru faptul că suntem maşini.

Singurul comentariu făcut de el, când mi-a citit manuscrisul, a fost că l-a surprins cât de uman pare. Cred că a vrut să-mi facă un compliment. Să analizăm un pic. După părerea mea, lingvistica e uşoară, să notezi e uşor, să aduni doi şi cu doi şi să dea patru e uşor, să înregistrezi referinţe şi aluzii e uşor, să foloseşti verbe ca „a simţi” şi „a se simţi”

e uşor. Adică nu-i nicio dificultate să pari om. Nu-i uşor să fii om. Ştiu asta. Le-am văzut strădania. Am văzut oameni spunând minciuni şi negând adevărul. Am văzut oameni alegând iadul în locul raiului şi bucurându-se de asta. După cum am spus, le-am văzut strădania şi, dacă aş şti ce înseamnă invidia, vă declar cu fermitate că eu, Wulf, roboscribul, nu invidiez pe vreunul dintre voi. Pe niciunul.

Am menţionat deja că mă interesează istoria. Ca toţi istoricii, încerc să descopăr şabloanele cauzei şi efectului. Indiferent că-i vorba de căderea fulgilor sau a prinţilor, de ridicarea superputerilor, de efectul bolilor, foametei şi drogurilor asupra vitalităţii populaţiei, există întotdeauna tipare, iar acestea pot fi descoperite de un istoric răbdător.

VIAŢA, aşa cum e trăită, pare a fi Haos. Iar haosul e duşman şi omului, şi maşinii. În timpul vieţii, un om trece din piedică în piedică, din criză în criză, şi se socoteşte fericit dacă la sfârşitul unei zile, când lumina începe să scadă, se poate bucura de pace şi de o moarte liniştită. Viaţa, prin natura ei, nu permite sau nu încurajează contemplarea. Nu sunt supus vieţii sau morţii, deci pot contempla chiar în timp ce ard.

Vulturul în zbor vede căi neobservate de şoarecele ce aleargă, iar istoricii (cel puţin în meserie, dacă nu şi în viaţă) sunt vulturi. Iar un mozaic (pentru că astfel mi-am intitulat cartea) reprezintă un model ce trebuie privit de la distanţă, ca să-l înţelegi cu adevărat.

În cazul confratelui senior Jon Wilberfoss, avem de-a face cu o viaţă căreia nu-i putem nega caracterul inevitabil tragic. Un om fericit, ajuns o ruină… sau aproape ruină… Sfârşitul, totuşi, nu-i tragic. Această „aproape tragedie” mă interesează, pentru că din ea putem învăţa cu toţii. Jon Wilberfoss a fost un om talentat, care găsise oarecare fericire, dar Soarta a intervenit, i-a apucat

viaţa şi a scuturat-o, precum un câine care ucide un şobolan…

Soarta… Nu ştiu dacă eu cred în Soartă. Ca maşină, sunt liber de modelele şi ritmurile pe care oamenii le descoperă în vieţile lor. Asta nu înseamnă că nu pot descoperi şabloane în propria-mi conştiinţă limitată. La urma urmei, sunt un analizator de tipare calificat. Diferenţa constă în faptul că eu nu acord semnificaţii metafizica modelelor descoperite în experienţa mea, în timp ce Jon Wilberfoss o face, sau o făcea. Vedea toată viaţa lui ca fiind modelată de Soartă, din ziua în care pătrunsese într-un avanpost al Milostivului Ordin şi depusese primul jurământ.

Nefiind capabil să explic mai bine cauza primară a lucrurilor, mă vei mulţumi doar să mă refer la ea. Să vedem cum se manifestă Soarta…

Vom începe cu momentul în care Soarta a sosit, lovind…

PRIMA PARTE

1. CHEMAREA UNUI OM FERICIT

Totul a început în întunericul şi tăcerea nopţii…

Sunet de piatră lovind în lemn. Un sunet insistent dar, în acelaşi timp, discret. Un sunet care nu se adresa tuturor urechilor… Aşa cum ar ciocăni un amant încercând să-şi trezească iubita adormită…

După fiecare serie de lovituri, urma un ecou ce se stingea în tăcere. Apoi o voce slabă: „Trezeşte-te, confrate senior Wilberfoss: Trezeşte-te, domnule!” Cel care striga aştepta ca adormitul să se trezească, să răspundă. Apoi bocănitul începe iar, ceva mai puternic.

Ajunge la mintea somnoroasă a lui Jon Wilberfoss şi o îmboldeşte, gonind-o spre conştiinţă, dintr-un vis bizar în care bărbatul mergea pe un drum, iar o vacă, cu ochi căprui, îi bloca trecerea peste un pod ce traversa o apă lină…

Cioc, cioc, cioc.

De data asta, mult mai tare. Mai poruncitor. Curând, dacă nu va primi răspuns, o siluetă va apăsa pe clanţă şi va pătrunde pe furiş în casă… Cu siguranţă, cel care ciocăneşte nu va pleca fără să primească răspuns…

Jon Wilberfoss se rostogoli de lângă soţia lui, trăgându-şi capul din ciufuleala parfumată a părului acesteia, eliberându-şi braţul din căldura sânilor ei. Pe nume Medoc, era o tallineză, aparţinând băştinaşilor tallinezi; murmură ca marea, şoptind cuvinte în graiul ei, apoi îi întoarse spatele, rămânând cu buzele umede întredeschise. O clipă, degetele îi atinseră şi mângâiară trupul lui gol, alunecând de la piept la coapse… După aceea se relaxă, trecu de la un vis cu cai la unul cu case, înapoindu-se în adâncurile nemărginite ale somnului…

Nu şi Wilberfoss. Acesta se trezise. Dădu încet pătura la o parte şi privi în camera întunecată. Visul se risipise; ştia cine şi unde era. Un om ca Wilberfoss, un luptător antrenat, nu se scoală făcând gălăgie. Vechea instruire rămăsese intactă în subconştient. Rămase întins un timp, ştiind că trezirea lui avea o cauză externă. Încercă să surprindă orice sunet neobişnuit. Respiră în tăcere, profund, căutând să-şi potolească bătăile inimii.

Când se convinse că nu există nimic suspect în cameră, se ridică din pat – umbră printre umbre – şi-şi căută halatul, îl aruncă pe umeri cu o mişcare scurtă şi se îndreptă spre uşă. Aceasta scârţâi, când o deschise şi sunetul i se păru puternic. La fel şi când o închise. Totuşi soţia lui nu se trezi.

Afară, în coridorul pavat cu lespezi, luminile, simţindu-i prezenţa, începură să sclipească încet. Faptul că nu erau deja aprinse îi întări convingerea că nu intrase nimeni. Zâmbi de propria-i îngrijorare. Cine ar fi putut pătrunde în inima mănăstirii Pacifico, într-o casă în care zeiţele străine de pe Juniper erau la fel de slăvite ca şi Sf. Francis Dionysos de pe străvechea mamă Terra? Totuşi, odată învăţate, obiceiurile defensive dispar cu greu şi, fără să-şi dea seama, Wilberfoss înainta în vârful picioarelor, atent la orice s-ar fi manifestat duşmănos.

Să facem o pauză şi să ne exprimăm unele impresii despre fizicul acestui bărbat. Unii oameni arată ca leii, alţii, precum caii. Jon Wilberfoss e uriaş aidoma unui urs. Are mers uşor, exagerat acum, când încearcă să nu facă zgomot. Umbletul grijuliu al unui om puternic, conştient că în lume există şi alţii, mai mici decât el, pe care-i poate strivi. În mersul lui nu se simte orgoliul puterii, nici aroganţă, totuşi lasă impresia unei puteri deosebite. Se opreşte la o uşă, cu braţele ridicate, atingând rama… Aminteşte iar de un urs, care stă în pădure cu capul ridicat, ascultând… Omul care l-ar provoca pe Jon Wilberfoss trebuie să aibă multă încredere în forţele lui…

Se întoarce şi priveşte înapoi, în coridor, spre camera unde doarme soţia lui. Faţa îi e blândă, cu ochi albaştri-cenuşii adânciţi în orbite. Surprinzător, par timizi. Părul şi barba, sunt blonde, tunse scurt. Figura bronzată şi sănătoasă, dar ridată, este mai îmbătrânită decât te-ai aştepta. Un marinar biciuit de stropii săraţi sau care a suferit frigul cartului din miez de noapte ar avea o asemenea figură… Tăbăcită de vreme, asta-i expresia potrivită.

Şi despre mâini merită să vorbim. Sunt mari, puternice, presărate cu pistrui pe dosul palmei. Degete butucănoase. Mâini de fermier, de pescar, făcute pentru muncă grea. Cei care-l cunosc pe Jon Wilberfoss doar ca pe un pilot solid descoperă cu surpriză şi încântare sensibilitatea cu care cântă la chitară, sau delicateţea atingerii cu care ia un pocal fin şi fragil, făurit de străvechii olari tallinezi.

În camera copiilor nu se auzea nimic. Wilberfoss trecu mai departe.

Nu ştia ce anume îl trezise. Un ciocănit de-un anumit fel… un sunet. Nu voia să-l audă iar… Soţia lui s-ar fi trezit, poate şi cei trei copii… Nemaivorbind că o asemenea insistenţă în miez de

noapte însemna necaz, iar el prefera să înfrunte necazurile când era singur.

CIOC! CIOC! CIOC!

— Bine! mormăi Wilberfoss. Vin! Nu-i nevoie să scoli toată casa!

Apoi îşi auzi numele, şoptit de o voce care părea să vină dintr-o fântână, şi care-l făcu să tremure…

Traversă repede sufrageria. Resturile cinei se aflau încă pe masă. În casă se respectau obiceiurile tallineze, iar cina se strângea abia dimineaţa, în semn de respect pentru paznicii căminului. Un şoarece, deranjat în momentul în care se bucura de ospitalitatea tallineză, o zbughi în panică spre borta lui. Sub patina cenuşie, focul continua să strălucească roşu-închis.

Wilberfoss ieşi în hol. În faţa lui, se afla o uşă masivă, făcută din scânduri de carpen. Simţi o furie subită pentru că era deranjat la o asemenea oră.

— Dacă…, începu el să spună.

CIOC!

Cu o mişcare a braţului, bărbatul trase perdeaua grea care oprea curentul, ridică zăvorul cu zgomot şi deschise larg uşa.

Remarcaţi acest lucru, care dovedeşte caracterul omului: a deschis uşa casei în care se afla în siguranţă, fără să ştie ce-l aştepta! Nu avea de unde să ştie ce-l aştepta!

În faţa lui se găsea, unul dintre servitorii mărunţi şi orbi, care asigurau cerinţele practice ale mănăstirii Pacifico. O femeie, după cum arăta mantia albastru închis, având în mâini o pereche de bile lustruite, din granit. Folosise una ca să ciocănească în uşă. Ţinea ochii închişi, iar în lumina slabă din hol se vedea că încuviinţa visătoare din cap, de parcă ar fi ascultat o muzică interioară. Figura ca de ceară, o culoare nesănătoasă, nu-i arăta vârsta. Înălţimea depăşea puţin pe cea a unui copil uman de nouă ani.

Wilberfoss simţi că furia i se spulberă.

— Ce doreşti? întrebă el, adăugând prosteşte: Nu ştii ce oră este?

Ca şi cum i-ar fi răspuns, ceasul mănăstirii bătu de două ori.

— Îmi pare rău că te sculai, confrate senior Wilberfoss, spuse femeia, cu glas gros, nevorbindu-i direct, ci adresându-se către unul dintre obrajii săi. O zis să te chem urgent. O spus să bat cu bilă specială, să te trezeşti numa' tu. Ie un secret. Trebe să te duci mintenaş la cameră la magistru' Tancredi.

— De ce? Despre ce secret e vorba?

— Io nu ştiu.

— Necazuri?

— Io nu ştiu. O zis că…

— Tancredi ţi-a spus doar să vii şi să mă chemi?

— Da. Magistru' Tancredi părea speriat… da' şi frământat, tulburat. Io nu crez că-i ceva rău. Da', tu du-te îndată!

Bărbatul voinic privi figura placidă a femeii minuscule. Unul dintre Copiii Războiului. Aşa li se zicea. Un trib de câteva sute de umanoizi care munceau şi trăiau în mănăstirea Pacifico a Sf. Francis Dionysos. Orbi congenital, cu statură redusă, dar capabili să se reproducă, Copiii Războiului supravieţuiseră doar în mediul binefăcător, deşi artificial, al mănăstirii. Tot ceea ce rămăsese dintr-o rasă întreagă… Fuseseră culeşi de pe o planetă muribundă, pe vremea Războiului Ignoranţei, care luase sfârşit cu patru sute de ani în urmă.

— Cum te cheamă? o întrebă Wilberfoss.

— Miranda.

Vocea care suflase numele era puţin mai mult decât o şoaptă.

— Mulţumesc pentru mesaj, Miranda. Te rog să te întorci la magistrul Tancredi şi să-i spui că vin. Doar să mă îmbrac.

Silueta micuţă făcu o plecăciune.

— Io mă duc acum.

Se întoarse şi plecă în grabă. Wilberfoss o privi cum se pierde în umbrele de sub arcadele întunecoase. Se mişca plină de siguranţă în noaptea permanentă a orbirii ei. Mai mult aluneca, decât mergea, cu braţele întinse, cu degetele atingând coloanele. Mantia îi fâlfâia. Parcă zbura.

Înainte de a dispărea în fagurele de chilii ce constituiau cea mai mare parte a mănăstirii, Miranda se opri şi-şi atinse palmele rapid, de trei ori. Wilberfoss auzi clinchetul puternic al pietrelor lovindu-se.

Se înfioră, dar nu de frig. Avusese un frison ciudat. Simţise, cum se spunea pe vremuri, că cineva îi călcase pe mormânt. Râse de el însuşi. „Asculta ecoul". Îşi zise. „Doar asculta ecoul. I-am văzut de mii de ori făcând asta. Totul pare bizar, la ora două noaptea…"

Apoi închise uşa şi se duse să se îmbrace.

2. INFORMAŢII DESPRE MILOSTIVUL ORDIN

În timp ce Jon Wilberfoss se furişează prin casa adormită, bând ceva şi căutându-şi hainele, să vă povestesc despre Milostivul Ordin al Sf. Francis Dionysos.

Există multe istorii oficiale ale Ordinului Sf. Francis Dionysos şi toate sunt la fel de nesatisfăcătoare. Ele oferă fie fapte şi date seci, fără analiză, fie se cufundă în tunelul întunecat al misticismului chiar în momentul în care ar trebui să fie clare şi sceptice. Trist, dar nu surprinzător. Ordinul nostru e unul practic, devotat salvării vieţii şi bănuiesc că în el a rămas mai mult decât o urmă din antiintelectualismul ce-i caracteriza pe fondatorii săi. La noi, teoria urmează practicii şi doar cei care dispun de timp îşi pot permite luxul

unei perspective istorice. Pe de altă parte, judecând obiectiv, istoricii sunt cei mai mari radicali şi revoluţionari, din moment ce arată cauzele şi efectele ideilor. Asemenea indivizi reprezintă o pacoste pentru oamenii de acţiune.

Vreau să vă explic originea Milostivului Ordin. Vreau să redau savoarea cea adevărată a lui Francis Dionysos. Veţi căuta zadarnic în istoriile oficiale felul în care a pătruns dionysiacul în curentul principal al Ordinului Franciscan. Presupun că există o cenzură străveche…

De când am conceput acest proiect gigantic – explicarea documentată a refacerii unui om – am pierdut multe ore în bibliotecă, „săpând şi cernând", încercând să aleg acele fapte şi evenimente care să ducă la înţelegerea vie a trecutului. Am găsit câteva lucruri minunate şi pot afirma că ordinul nostru este foarte vechi. Rădăcinile lui aparţin zorilor conştiinţei umane.

Aş vrea să citiţi următorul fragment. L-am găsit din întâmplare, căutând informaţii despre răspândirea iniţială a mişcării noastre. Pagina fusese lipită de coperta interioară a unei traduceri a Odiseei, volum ce aparţinuse unei anumite consurori Waimarie, ofiţer responsabil cu navigaţia pe **Cornucopia**. Prima navă care a transportat un grup de colonişti umani ce urmau să trăiască printre alieni. Toate cărţile luate de ea în călătorie se păstrează în biblioteca noastră din Pacifico. Planeta pe care au colonizat-o se numea Lore, iar alienii, umanoizi după cum dovedesc imaginile rămase, au căpătat numele dubios de Lorelei. Fragmentul are o vechime de şase sute de ani şi datează din perioada timpurie de optimism şi expansiune, cu mult dinaintea Războaielor Cunoaşterii şi Ignoranţei. Textul este scris chiar de mâna doamnei, însă nu ştiu dacă l-a compus ea sau l-a copiat dintr-un original pe care nu-l cunosc. Oricare i-ar fi originea, reflectă înţelepciunea de pe

vremuri. Ceea ce urmează reprezintă textul complet, neprescurtat, publicat pentru prima dată.

Primul a venit Ahile,

Ahile, eroul. Ahile, cel cu privire fixă. Ahile, cu spadă flămândă. Ahile, băutorul de sânge, măcelarul, omul roşu. Ahile, care a atârnat trupul cald încă al lui Hector de carul lui şi l-a târât în jurul zidurilor Troiei, prin faţa soţiei palide, a copiilor, a ochilor încremeniţi ai mamei, tatălui şi prietenilor, până când carnea a căzut, sfârtecată.

Ahile care vede pământ şi-i spune teritoriu, care zgândăreşte focul războiului şi ale cărui buze mânjite de scuipat intonează lozincile morţii.

Învaţă să-i cunoşti figura.

Şi de câte ori omul ucigaş, viclean, cu mutră de şobolan, înainta, în faţa lui se află Ahile, fie pe pământ, pe apă ori în imensitatea rece a spaţiului cosmic.

Dar dacă numai Ahile ne-ar sprijini, n-aş fi scris acest cântec, iar voi nu l-aţi citi. Pentru că Ahile nu plantează seminţe şi nu ridică temple. Pe unde umblă el se ridică doar mirosul acru al fumului şi plânsul răniţilor şi muribunzilor.

Al doilea a venit Christ, purtătorul de lumină, cel care a întors şi celălalt obraz, cel care a spălat picioare, cel iubit de târfe, eroul celor fără de eroi, cel care a promis o viaţă de apoi ca răsplată pentru cea de acum.

El credea că bunătatea e mai puternică decât cruzimea, că omul păcii e şi om al curajului. Am îmblânzit caii nărăvaşi, aducând pace în văi, iar grâul răsărea pe urmele paşilor săi.

Chiar Moartea se oprea când trecea Christ. În faţa lui, privirea rece, limpede a Morţii se furişa înapoi în orbitele ei goale.

Şi când a urcat pe cruce pentru a suta, poate pentru a mia oară, l-a binecuvântat pe Ahile, iar acesta a gemut îndurerat. A fost alt fel de victorie, un fel nou de victorie.

Acolo unde Christ ridica temple, Ahile le jefuia.

Acolo unde Christ avea adepţi, Ahile îi ucidea.

Christ aparţinea spiritului, iar Ahile non-spiritului; aflaţi la poli opuşi, îşi lingeau rănile.

Omenirea avea nevoie de un Pământ blând şi sigur, aşa, reînnoită cum fusese dintotdeauna chiar înainte ca primul cânt să fi fost compus.

Şi atunci a apărut, umblând agale, Sf. Francis, numit mai târziu Dionysos.

Al treilea a venit Francis Dionysos. El a mâncat pământ şi s-a căcat pământ.

Când furiosul Ahile urla în pustietate după sânge, Francis Dionysos şi-a cufundat cupa în butoiul cu vin.

Când Christ a gemut îndurerat, în timp ce cuiele pătrundeau adânc, Francis Dionysos şi-a înfipt dinţii într-o pulpă zemoasă, iar grăsimea i-a curs pe bărbie.

Când Christ şi Ahile se războiau, Francis Dionysos preacurvea. Zgomotul iubirii lui era ca o bătaie de aripi în noapte, iar râsul lui zguduia stelele. Luna s-a însângerat.

Când pătrundea carnea, femeile leşinau.

Când pătrundea carnea, bărbaţii cereau, în extaz, să continue.

Primulele înfloreau cu miile în locul în care stătuse. Şerpii împodobeau iar pământul. Păianjenii ieşeau din colţuri. Lupul sălbatic se rostogolea cu labele în sus, dorind să fie scărpinat.

Iar în tăcerea profundă care a urmat după ce făcuse dragoste, Christ şi Ahile au căzut în genunchi, s-au aplecat la picioarele lui şi i-au supt degetele, ca nişte viţei.

În acest fragment sunt multe lucruri ce nu pot fi explicate. Unele referiri pot fi ghicite, dar vreau să vă atrag atenţia asupra rândului: „Şi atunci a apărut, umblând agale, Sf. Francis, numit mai târziu Dionysos”. Acest fragment confirmă faptul că Sf. Francis şi Dionysos au fost, iniţial, entităţi diferite.

Cine a fost acel Dionysos? Înclin să cred că-i vorba mai mult de un principiu decât de un om. În antichitate a fost unul dintre zeii extazului, sărbătorit la culesul viilor şi la festivităţile ce marcau sosirea primăverii. Avea mai multe nume: Bacchus, Sabazius, Adonis şi Pan. A reprezentat, într-o oarecare măsură, prototipul acelui Christ care este figura centrală al celui de-al doilea verset. Există o anumită sălbăticie în Dionysos, o dorinţă de viaţă, o responsabilitate şi o anarhie. Nu-i nici crud, nici blând, ci amândouă. VIAŢA. Primitiv ca focul, grăbit ca apa curgătoare, grosolan şi păgân, minunat şi splendid, însorit şi umbrit. Aşa-i Dionysos. Văd acest lucru cu toată claritatea mea de netrăitor. În termenii mei, Dionysos e echivalent cu electricitatea.

Adorarea acestui principiu, larg răspândită în antichitate, a fost umbrită de extinderea religiilor care ofereau viaţă într-o lume de apoi, în schimbul penitenţei în această lume. Paradoxal, creştinismul politic a fost principalul vinovat pentru suprimarea vechilor culte ale naturii. Dacă o maşină ar putea lăcrima, aş plânge din cauza risipei şi suferinţei provocate de oameni care încercau să fie altceva decât sunt prin natura lor.

Totuşi ce-i umbrit nu-i mort. Aşa cum însuşi Christ descindea din Dionysos al secerişului, mulţi dintre cei mai devotaţi adepţi ai lui Christ erau adepţi ai lui Dionysos, fără să-şi dea seama. Dacă ar fi ştiut, ar fi fost şocaţi, s-ar fi supus unor penitenţe severe. Unul dintre aceştia a fost Sf. Francis, al cărui spirit era dionysian, deşi practica un creştinism sever şi penitent.

În anul 1209 a.d., pe planeta de origine numită Pământ, un tânăr din familia Bernardone a întemeiat un ordin religios, într-un orăşel din Italia, numit Assisi. Primise numele Francis (se zice că tatăl lui abia revenise dintr-o călătorie de afaceri plină de succes, din Franţa), iar membrii ordinului pe care l-a întemeiat au fost cunoscuţi

drept franciscani. Noi, cei care slujim în Milostivul Ordin, suntem descendenţii lor.

De la început, ordinul a fost caracterizat prin austeritatea fraţilor, înţelegere pentru păcătoşi, şi dragoste înflăcărată pentru toate vieţile.

Se povestesc multe istorii încântătoare despre tânărul zelos Francis. Din păcate, multe dintre ele sunt, probabil, apocrife. Am remarcat tendinţa inerentă scribilor şi istoricilor să îmbrace oasele goale ale faptelor cu carnea invenţiilor lor. Mitul, istoria şi imaginaţia poartă aceeaşi faţă. Poţi citi de pildă în cărţile de istorie că mâinile şi picioarele lui Francis sângerau după viziuni, şi totuşi n-a murit de hemoragie. Am întrebat-o pe Lily şi ea mi-a confirmat că un asemenea eveniment se întâmplă foarte rar. Poate sângerarea trebuie interpretată simbolic, în care caz sângele înseamnă viaţă… O exegeză tradiţională.

Putem citi de asemenea că Francis s-a declarat însurat cu o fată de la ţară, numită Doamna Sărăcie. Fără îndoială, o declaraţie simbolică, pentru că n-am găsit nicio dovadă a unei asemenea, căsătorii. Mai aflăm că tânărul Francis vorbea şi predica păsărilor şi animalelor, chiar pietrelor şi apei. Eu, Wulf, scepticul făurar de cuvinte, cred acest lucru, fiindcă dogma principală a ordinului nostru spune că orice viaţă trebuie preţuită. Iar Francis celebra spiritul ce se află în toate lucrurile.

În faţa porţilor mănăstirii Pacifico se află o statuie remarcabilă. Dacă tradiţia spune adevărul, atunci statuia reprezintă o imagine străveche şi păgână a Sf. Francis Dionysos. Nimeni nu-i cunoaşte vechimea, dar se zice că provine din antichitatea Pământului. Statuia cu coarne a lui Francis Dionysos. e surprinzător de scundă, cu umeri înguşti. Poartă o mantie lungă şi grosolană, cu glugă. Bănuiesc că-i modelul după care au fost făcute pelerinele colorate purtate acum de confraţii seniori. În ciuda mantiei se poate vedea că braţele

sfântului sunt subţiri ca ramurile de aluri. Le ţine întinse. Pe unul sunt căţărate o cioară, un prigor, o coţofană şi, lângă umăr, o maimuţă. Pe celălalt braţ o veveriţă, o hermelină şi o creatură cu coadă stufoasă şi coarne. Pe aceasta din urmă n-am putut s-o identific. Nu contează, imaginea e suficient de explicită. Sf. Francis Dionysos vorbeşte cu dragoste făpturilor, iar acestea îl ascultă. Ceea ce face ca statuia să atragă atenţia este chipul ce apare de sub glugă: cel al unui taur.

În privinţa acestei statui există o poveste încântătoare, care spune că, în vremuri de mare pericol şi suferinţă, ea va capătă viaţă şi va merge. Va coborî de pe soclu şi va intra în mănăstire, aducând consolare şi speranţă. După cum veţi citi, Jon Wilberfoss a crezut, în timpul convalescenţei, că a văzut statuia mergând printre copaci şi vorbind cu el. Conform mărturiilor, statuia a mai fost văzută umblând în timpul Războiului Ignoranţei, când exista pericolul ca planeta noastră să fie atacată şi jefuită de rezervele ei de hrană. Lily cea practică spune că, în vremuri de mare pericol şi suferinţă, ea va căpăta posibilitatea să discute şi cu alţi martori.

Deşi rapoartele sunt convingătoare prin detalii, nu cred că o statuie de piatră poate să meargă. Acest lucru ridică prea multe probleme. Totuşi sunt convins că oamenii din vremea aceea au crezut că l-au văzut pe Sf. Francis Dionysos. Una dintre binecuvântările minţii umane, remarc eu, este că în timp de pericol poate imagina ceva care să-i dea speranţă…

Deci i-aţi avut în faţă pe Dionysos şi Sf. Francis. Cum au devenit cei doi o singură persoană?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să ne întoarcem în 1211 a.d. al vechiului Pământ, la o tânără frumoasă, numită Clare, care a trăit în Italia. Această doamnă, cunoscută mai târziu drept Sf. Clare, a fost înalta preoteasă a lui Dionysos.

Adorarea lui Dionysos supravieţuise, pe ascuns, în numeroase sate izolate, în dumbrăvi secrete şi sub copaci sacri. Venise însă timpul să se ridice, la început discret, iar în cel de-al douăzeci şi unulea veac de la moartea lui Christ, în plină măreţie, ca o flacără strălucitoare ce-şi face loc printre frunzele uscate. Ordinul Sf. Francis a fost ales să fie canalul principal prin care urma să se propage adorarea lui Dionysos,

În Duminica Palmei din 1211, Clare a mers la catedrala din San Rufino, îmbrăcată în cele mai frumoase haine, ca o fată ce urmează să se mărite. Din nou, simbolism. Preotul care oficia ceremonia era marele, puternicul şi majestuosul episcop Guido. Tradiţia cerea ca în Duminica Palmei să se împartă ramuri de măslin membrilor congregaţiei care asistau la slujbă. Aşa s-a făcut şi în ziuă aceea. Sfânta Clare, cu mintea îndreptată spre divinitate, a căzut în transă şi nu şi-a luat ramura de măslin. Atunci Guido, încălcând tradiţia, a coborât treptele altarului şi i-a înmânat ramura rămasă, ca şi cum acest lucru ar fi făcut parte din ritual. Şi făcea. Dar din ce ritual?

Guido era preot al lui Dionysos şi în felul acela secret, dar profund, numise o preoteasă a zeului său chiar în incinta sacră a religiei creştine.

În noaptea aceea, Clare a fugit din casa tatălui ei şi s-a alăturat sfântului şi asceticului ordin al Sf. Francis.

Asta a fost tot. În felul acesta, dragostea lui Dionysos a pătruns într-unul dintre cele mai puternice ordine ale bisericii aflate la putere.

Peste ani, veneraţia pentru natură şi toate vieţile s-a păstrat în ordinul Sf. Clare şi al franciscanilor. Totuşi teama de biserică rămăsese atât de mare în acele timpuri, încât Dionysos n-a putut fi recunoscut în mod deschis decât după ce a dispărut puterea bisericii creştine. Adică abia în secolul douăzeci şi unu.

Trebuie să vă spun ceva. Să rămână mărturie că religia creştină şi cele de felul ei au împiedicat dezvoltarea spirituală a omenirii timp de două mii de ani, insuflând neîncredere şi suspiciune între sexe, precum şi teamă de lucrurile pământului şi ale cărnii. Eu, Wulf, roboscrib şi învăţăcel în ale istoriei, susţin acest lucru.

Nimeni nu ştie când a avut loc primul război pe Pământ. Dar avem motive să credem că nu trecuse decât o zi din momentul în care omenirea a atins conştiinţa de sine şi cineva, undeva, a dorit moartea duşmanului. Aceea a fost conştiinţa lui Ahile. Interesant că Biblia, unul dintre marile texte religioase ale Pământului, care înregistrase relaţiile omenirii cu unul dintre zeii ei primitivi, conţine o analiză atentă a primei crime, când Cain l-a ucis pe fratele său, Abel. Aceeaşi carte, care a avut multă influenţă, sugerează că oamenii sunt superiori naturii, fără să afirme că, în acelaşi timp, oamenii sunt răspunzători pentru natură. Doar mistici de felul lui Francis simţeau, în interiorul lor, care trebuia să fie adevărata relaţie dintre oameni şi planeta pe care erau trecători. Acea carte mizerabilă, Biblia, despre care unii susţineau că reprezintă transcrierea cuvintelor „singurului şi adevăratului Dumnezeu”, stabilea o ierarhie conform căreia un sex era considerat superior celuilalt. Mai afirma că oamenii îşi începeau viaţa într-o stare de decădere, de păcat şi vinovăţie. Izbăvirea reprezenta o răsplată obţinută doar în urma respingerii adevăratelor lucruri care făceau om dintr-o fiinţă umană.

Vinovăţie! Ha! Din câte am observat când am avut de-a face cu Jon Wilberfoss, vinovăţia e cea mai corozivă emoţie!

Deci, după aproape două mii de ani de reţineri şi vinovăţie, a izbucnit strigătul: „Dumnezeu e mort!” şi a urmat o confuzie generală. Unii scuipau pe imaginea părintelui crud şi a fiului său

care suferise şi-l chemase, acuzând toate nedreptăţile create de aceştia. Alţii priveau dispariţia vechilor zei iudeocreştini cu ochi uscaţi, dar plini de respect. O divinitate care moare poate păstra o anumită măreţie. Precum Ozymandias din vechime, figurile zeilor cruzi se ştergeau treptat, până când deveneau un palimpsest pe care puteai imprima figurile unor zei noi ai Pământului, soarelui şi apei. Însă acestea nu erau imagini ale autorităţii, ci ale adevărurilor interne, intuitive… vechi ca timpul însuşi… Şi câtă uşurare aduceau!

Însă această tranziţie (care era şi o transformare) nu s-a petrecut repede sau în linişte. Dovedind lipsa simţului valorilor adevărate ale omenirii, s-au declanşat măceluri ce au atins proporţii uriaşe în secolul douăzeci, când genocidul devenise o practică. Putem spune că muribundul Ahile, înspăimântat şi îngrozit că-i scade puterea, izbea în toate părţile, până când, ameţind, s-a prăbuşit.

Bineînţeles, Dumnezeu nu murise. El doar îşi lepădase o parte a sexului şi se uitase înapoi în mintea umană, acolo unde se află adevăratele valori. Spaţiul care fusese ocupat de vechiul Dumnezeu gelos, a fost preluat iute de religiile naturii, ale dealurilor şi copacilor, religiile wicca şi religiile extazului. Şi, celebrată la tot pasul, divinitatea creatoare din toate fiinţele umane. Într-un cuvânt: Dionysos.

Dionysos, cu vin în loc de sânge, încolăcindu-se ca un şarpe albastru lucios, care păstra o şocantă asemănare cu un Christ vesel şi ireverenţios, devenise iar o prezenţă făţişă pe Pământ.

La puţini ani după ce Pământul a fost văzut răsărind de pe faţa cenuşie a Lunii, s-a încheiat un armistiţiu între puterile militare ce ţineau soarta lumii în mâinile lor. Aş fi vrut să vă spun că acel armistiţiu fusese rezultatul conştiinţei omenirii, dar n-a fost aşa. Oricât ar vorbi oamenii despre respect, grijă şi justiţie, motivele care au condus la

armistiţiu au fost economice. Războiul devenise prea scump. În acelaşi timp, la un nivel mai profund, instituţiile politice descoperiseră nevoia de a evolua. Armistiţiul a durat suficient pentru ca umanitatea să pătrundă adânc în cosmos şi, în acel **annus mirabilis** 2029, să pornească spre stele.

Numele primelor nave arată optimismul spiritului uman: **Newton, Clarke, Aidan, Cornucopia, Balerinul, Beagle, Graţia fecioarei**. După numai câteva luni de călătorie, pe Pământ s-a aflat că a fost descoperită altfel de viaţă. Nu doar ici, colo, ci peste tot! După cum se părea, viaţa constituia o regulă în galaxie. Amoebe modeste ce trăiau la limita dispariţiei, pe un satelit pârjolit, având doar un strop de simţire, care să le anunţe dacă erau lovite, puteau fi comparate cu imenşii şi sofisticaţii Lot-jos, ce semănau ca nişte lilieci gigantici cu glugi şi care descoperiseră călătoriile cosmice, apoi le abandonaseră pentru a trăi liniştiţi la ei acasă.

Atunci a fost sărbătoare pe bătrâna mamă Terra.

Atunci a fost momentul în care noi filosofi s-au îndoit de toate.

Formele de viaţă non-umane, evident diferite, evident inteligente, impuneau, prin simpla lor existenţă, o reevaluare a cuvântului „civilizat” şi a cuvântului „alien”. Într-adevăr, cuvântul „alien” a început să fie folosit atât pentru fiinţe umane, cât şi pentru forme de viaţă ce nu aparţineau Pământului.

A fost o perioadă când parohialismul, fatalismul şi meschinul fascism ar fi putut duce la distrugerea Pământului dar, spre lauda speciei umane, aceste „isme” au fost înfrânte.

A fost o vreme în care vechile categorii ale cunoaşterii umane s-au amestecat, s-au distrus. Fizica s-a contopit cu etica, chimia cu religia, tragedia cu farsa, încât nici bătrânii înţelepţi nu mai ştiau când să râdă sau să plângă. Sistemele de valori au devenit de interes general şi fiecare religie de pe Pământ şi-a trimis misionari în spaţiu.

Călugări în rase şofranii, cu capete rase, stăteau alături de filosofi cu şase picioare, împărtăşindu-şi gândurile. Preoţi şi preotese ai bisericii catolice dialogau cu entităţi care, zilnic, beau sângele şi mâncau carnea zeului ales de ei. Unii care se aventurau prea departe sufereau un fel de martiriu, ridicaţi pe o cruce construită chiar de ei. Alţii credeau că l-au întâlnit pe Satana reîncarnat. Unii progresau, alţii se converteau la noi religii. De fiecare parte se făceau schimbări. Pământul devenise un cazan clocotind de credinţe.

Franciscanii s-au schimbat mai mult decât toţi. Respectul lor intrinsec pentru viaţă, sub toate formele ei de manifestare, fie peşti, păsări sau flori, a dus la acceptarea în rândurile lor a convertiţilor alieni. Un asemenea convertit, un umanoid din Farsia, un savant strălucit din toate punctele de vedere, care ştia multe despre Pământ în urma observaţiilor făcute pe decursul multor generaţii a fost cel care a eliberat vechiul zeu Dionysos şi l-a unit făţiş cu blândul preot Sf. Francis. Observaţi că, făcând acest lucru, savantul farsian adoptase numele pământean Dionysos pentru un principiu religios care putea fi descoperit pe cele mai avansate planete. De exemplu, pe Farsia numele ordinului nostru este Milostivul Ordin al Sf. Francis Ornian, iar în limbajul acelei lumi **ornian** înseamnă ceea ce oamenii numesc placentă şi e venerată ca simbolul forţei vitale care leagă pe farsieni de originea lor. Lucrul acesta existase şi pe Pământ.

Înfiinţarea unui nou ordin, Milostivul Ordin al Sf. Francis Dionysos, poate fi considerată o încercare de a unifica tot ce avea mai bun Pământul şi, în acelaşi timp, de a elimina puterea distructivă a instituţiilor sale.

Ordinul Sf. Francis Dionysos a prosperat.

Continuă să prospere şi să-şi păstreze idealurile, pentru că sunt reale şi nu conţin cruzime sau

reprimare. Respectul faţă de viaţă reprezintă esenţa existenţei sale.

Pentru moment, e de ajuns cât ştiţi. Mai târziu vă voi vorbi despre Războiul Cunoaşterii şi despre urmaşul lui, Războiul Ignoranţei, care au devastat în aşa măsură galaxia, încât Milostivul Ordin a rămas singura organizaţie capabilă să călătorească între lumi. Gândiţi-vă câtă responsabilitate implică un asemenea lucru!

Plătim încă pentru acest ultim, oribil război. Am descoperit pe pielea noastră că Ahile nu murise, ci doar dormise…

Probabil că aşa va fi întotdeauna…

3. URCUŞUL PRIN ORAŞUL ALIEN

Wilberfoss şi-a pus rasa albastră, a tras gluga pe cap şi a ieşit pe strada tăcută. A închis încet uşa grea şi a răsuflat uşurat.

Locuinţa se afla într-un pasaj acoperit, ce semăna cu un peristil. Nu se vedea nicio fereastră. Uşa solidă, neagră, lustruită, cu numele lui scris în litere de bronz, dădea impresia de siguranţă şi austeritate, fără să sugereze în vreun fel camerele confortabile şi grădinile spaţioase ce se întindeau în spatele ei.

Bărbatul a ieşit din umbra întunecată a arcadei în strada propriu-zisă. Aceasta era luminată doar de strălucirea stelelor, întrucât Juniper nu avea lună. Însă astrele ce sclipeau pe cerul senin al nopţii radiau rece, ca oţelul, oferind posibilitatea călătorului să-şi găsească drumul.

Văzduhul avea aroma nopţii: un amestec de respiraţie umedă a copacilor şi florilor cu miros amar de pământ săpat şi răceală limpede dinspre briza coborâtă de pe munţi. Era primăvară…

Wilberfoss a respirat adânc şi a pornit pe şirul lung de trepte, urcând spre mănăstire. Rasa fâlfâia, datorită adierii, iar capătul frânghiei argintii ce-i încingea mijlocul, se zbătea la şoldul lui…

Mai întâi a mers de-a lungul unei străzi pietruite, la capătul căreia se afla o piaţetă unde se întâlneau patru uliţe. Cea din stânga cotea în jos, spre un zid înalt, în care se găsea arcada unei uşi. Din spatele zidului se iţeau copaci, ale căror frunze păreau din argint, în lumina stelelor. Aceea era intrarea în grădina lui Lily. Nu ştiu dacă Wilberfoss a privit într-acolo, dar dacă a făcut-o, a văzut statuia cu cap de taur a lui Francis Dionysos vorbind fiinţelor de pe braţele pe care le ţinea întinse, fără să obosească.

Al doilea drum ducea jos, spre debarcader, unde bărcile de pescuit tallineze săltau, împinse de maree. Wilberfoss a ales a treia cale, spre dreapta, urcând de pe treptele scunde pe o scară abruptă din lemn, care scârţâia sub paşii lui. La capătul ei se găsea un parapet ce mărginea drumul spre mare. Balustrada se transformă în punte, iar omul putu auzi şi vedea valurile negre, lucioase, ce izbeau şi se spărgeau, înspumate, de zidul oraşului. Dincolo de pod, căţăratul era simplu: un mers în zig-zag pe străduţele înguste ce-şi croiau drum, în pantă, către clădirea izolată, înaltă, expusă vântului, în care locuia magistrul Tancredi.

Înainte de a găzdui mănăstirea Pacifico, îngrămădeala de clădiri lipite de versantul nordic al muntelui fusese un centru comercial tallinez. Zona fusese locuită din primele timpuri ale civilizaţiei locale, dar acum vechiul oraş era ocupat de mănăstire, iar grupuri mici de băştinaşi locuiau în apropiere, fără nicio ranchiună. Tallinezii oferiseră oraşul Milostivului Ordin şi rămăseseră printre cei mai credincioşi susţinători ai acestuia.

Să vă povestesc ceva despre tallinezi.

Voi începe prin a spune că sunt umanoizi. Principala diferenţă dintre oameni şi tallinezi constă în faptul că aceştia din urma sunt mai înalţi şi mai graşi. Un bărbat tallinez poate umbla prin oricare oraş pământean, fără a fi remarcat. O femeie tallineză, în schimb, ar fi privită cu surprindere, ba chiar cu oroare. Ele sunt la fel de înalte şi de late în umeri ca bărbaţii, dar se disting de pământence prin faptul că au patru sâni. Cei doi superiori sunt descoperiţi, conform obiceiului străvechi. De asemenea pilozitatea corporală este mai abundentă decât la femeile umane.

Cel mai uimitor lucru constă în faptul că cele două rase diferite se pot încrucişa. Lucrul acesta este considerat o dovadă că atât tallinezii cât şi oamenii descind dintr-o singură protorasă, acum probabil dispărută, dar care fusese în stare să „însămânţeze" diferite părţi ale galaxiei noastre. Această teorie a fost acceptată în mare parte. „În absenţa ei", comenta un savant, „ar exista mai multe şanse ca un uman să se încrucişeze cu un stejar, cu care are în comun o moştenire genetică, decât cu un alien". Nimeni nu poate nega faptul că bărbaţi tallinezi au zămislit copii cu femei umane, iar confratele Wilberfoss, care urcă acum prin oraşul adormit, are patru copii cu soţia lui tallineză. Doi băieţi şi două fete gemene.

Wilberfoss a urcat pe treptele acoperite cu rouă şi s-a oprit în locul numit Ispita. Aici drumul ocolea o ieşitură a stâncii şi se întindea într-un fel de balcon. Dedesubt, marea întunecată. Deasupra, cerul înstelat. Lângă stâncă se găseau scaune, iar o balustradă asigura marginea dinspre apă.

Balconul reprezenta un loc pentru meditaţie, dimineaţa, şi pentru îndrăgostiţi, seara. De acolo sărise, conform legendei, un tânăr confrate, numit Juvenal, care zburase peste golf până-n portul navetelor. Poate că Jon Wilberfoss s-a gândit la el, atunci când s-a oprit, ţinându-se cu mâinile de

balustradă şi privind prin aerul întunecat, spre luminile ce străluceau în radă.

Portul nu se închidea niciodată şi, în timp ce Wilberfoss se uita, una dintre navete, cu lumini de poziţie roşii şi albastre, alunecă pe un traseu invizibil către hangare.

Wilberfoss a privit în sus. Mult deasupra, strălucind ca un şirag de perle luminoase, se găsea Platforma Pacifico. În apropiere, silueta fantomatică a **Centaurului**. Nava sosise în ziua precedentă, din îndepărtatul Sistem al Orbului, ducând în cale piese pentru maşini şi echipament biocristalin de rezervă, pentru mănăstirea Pacifico. Wilberfoss pilotase nava gigantică de pe orbita de tranzit la Platforma Pacifico şi supraveghease acostarea. După trei zile, dacă se respecta orarul, Wilberfoss urma să urce iar în navetă, să preia comanda **Centaurului** şi să-l ghideze spre platformele ce deserveau alte mănăstiri importante de pe Juniper. Acestea se numeau Kithaeron, Fum şi Sesha. După aceea avea să-şi ia rămas bun de la navă, care avea să se piardă în spaţiul îndepărtat…

Stând acolo, lângă balustradă, confratele Wilberfoss avea o simplitate şi o inocenţă în afara timpului şi spaţiului. O minte romantică l-ar fi luat drept unul dintre adepţii primului Sf. Francis, cei care îl urmaseră peste câmpuri şi tufişuri, în niciun caz un savant.

Acelaşi lucru putea fi spus despre toţi confraţii din diferite mănăstiri. Într-un fel, erau doar nişte discipoli. În acelaşi timp, erau tehnicieni, matematicieni, sudori, filosofi, mecanici şi medici cu înaltă pregătire. După cum se spunea: „Milostivul Ordin se ocupă de credinţă, dragoste şi tehnologie”.

Să vă mai spun câte ceva despre tallinezi.

Tallinezii n-au reuşit (deşi „au evitat” ar fi un termen mai potrivit) să ajungă la o societate tehnologică bazată pe abur sau electricitate.

Tehnologia lor se bazează pe natură. Îşi obţin rezultatele mai degrabă prin pilire, decât prin aşchiere. Folosesc vântul pe mare şi pe uscat, iar ocupaţiile lor principale sunt agricultura, pescuitul şi gătitul. Ca societate, au rămas conservatori şi în asta constă tăria lor. Nu consideră schimbarea o virtute. „Plictisitor ca o duminică tallineză" a fost, cândva, o expresie răspândită printre tinerii mai înfierbântaţi ai Milostivului Ordin. Acest lucru defineşte şi perspectivele limitate ale unora dintre confraţii mai tineri.

Neizbutind să ajungă la o tehnologie care să depăşească nivelul scripeţilor şi agrementelor, tallinezii n-au atins nicio religie dogmatică. Singurele puteri supranaturale cărora li se dădea atenţie, sau în care se credea pe planeta lor, au fost zeii vetrei, ai câmpurilor şi ai mării. Trataţi ca nişte prieteni, nu ca entităţi ce trebuiau adorate. Poate din această cauză idealurile Milostivului Ordin au prins iute rădăcini printre tallinezi. Pentru că învăţătura Sf. Francis Dionysos descrie o filosofie pragmatică a vieţii, nu o religie mistică a izbăvirii. Misticismul poate să-şi poarte singur de grijă.

Oraşul tallinezilor.

Am afirmat că tallinezii au o cultură a naturii şi acest lucru e demonstrat cel mai bine de clădirile lor. Întregul oraş fusese construit din cojile de ouă ale uriaşilor Hoinari Înaripaţi, care populează oceanele acestei planete. Cojile de ouă sunt, de fapt, organisme cu o formă ovală sau pătrată, ce pot fi găsite în orice perioadă a anului, plutind în şiruri întinse, aidoma unor barje legate laolaltă. Când ouăle sunt gata să se deschidă şi au nevoie doar de izbitura mării ca să se sfâşie, coaja de ou se despică şi-şi goleşte conţinutul în mare. Urmează scene de măcel. Am asistat de multe ori la momentul în care peştii răpitori, care urmăresc cojile de ou ce plutesc încet, sfâşie, muşcă şi înghit ouăle moi, gata să se deschidă. În ceea ce priveşte

cojile de ou, momentul despicării e urmat imediat de moarte, încât, în procesul de împrăştiere al conţinutului, îşi expun interiorul apei de mare. În timp ce plutesc, goale, se întăresc. Partea interioară, moale, poate fi curăţată şi mâncată. De-a lungul oricărei plaje tallineze se găsesc carcase negre, lucioase, de coji de ou ale Înaripaţilor. Pot fi prelucrate, pentru a se obţine podoabe.

Tallinezii pescuiesc cojile de ou imediat după ce au eliminat ouăle, cât sunt încă vii, flexibile. Le aduc iute pe ţărm şi le ţin în viaţă printr-un procedeu numit „ungere”. Apoi le schimbă forma. Stratul curăţat tare, dar flexibil, e tăiat, iar refacerea dirijată în direcţia dorită. Pot fi efectuate mai multe tăieri. Cât timp coaja e păstrată curată şi hrănită, procesul de vindecare continuă, iar ea creşte. Mi s-a spus că tăierea cojii în locul potrivit e o artă. O singură coajă de ou poate fi făcută să crească până ajunge o sală de conferinţe, o şcoală cu multe clase sau o locuinţă. Toţi tallinezii pot locui în vile. Majoritatea le preferă simple.

Când coaja de ou, în încercarea de a se vindeca, a ajuns la dimensiunea dorită, e ucisă. Apoi este transportată la locul pregătit din timp, adăugându-se celorlalte clădiri Pentru a fixa casele, hanurile, şoproanele, şcolile, restaurantele şi ce-or mai fi, unele de altele şi de stânca de temelie, tallinezii folosesc un clei organic, obţinut din „piciorul” unui varec uriaş.

Casa în care locuia Jon Wilberfoss, soţia şi copiii lor, fusese cândva, să zicem cu două sute de ani în urmă, o creatură vie, purtând ouă. Într-adevăr, toate clădirile care alcătuiesc acest oraş complex şi compact sunt făcute din coji de ou negre. Interesant, nu?

Jon Wilberfoss privea docul navetelor. După un timp, o navetă s-a ridicat şi a urcat încet spre cer. Wilberfoss, odihnit după pauza deasupra mării neodihnite, şi-a continuat încet escalada. Încetase

orice speculaţie despre motivul convocării într-o manieră atât de bizară, pentru a se concentra asupra suişului. Se grăbea.

În tinereţe, ar fi alergat bucuros tot drumul. Dar acum, la vârsta de mijloc, gâfâia ades, se împlinise în jurul taliei şi al gâtului, iar asta îl încetinea… Cadetul ambiţios şi subţire lăsase locul bărbatului masiv şi satisfăcut.

A ajuns la capătul şirului de trepte în vârful cărora se afla turnul pătrat ocupat de magistrul Tancredi. O lumină orbitoare a strălucit scurt în vârful turnului, brăzdând întunericul. Rezidenţa lui Tancredi slujea încă, drept far, aşa cum făcuse pentru generaţii de marinari tallinezi. Simbolul plăcuse confraţilor de altă dată, care aduseseră Milostivul Ordin pe Juniper. Fiecare magistru locuise în clădirea farului.

În capul scării aştepta unul dintre Copiii Războiului. Miranda, a presupus Wilberfoss, deşi nu avea cum s-o recunoască. Aceasta şi-a izbit pietrele, ca să-i atragă atenţia, i-a făcut semn, apoi a intrat în casă. Wilberfoss n-a pierdut timpul. A alergat pe trepte, pe coridor, către camera în care-şi avea biroul magistrul Tancredi. Uşa era deschisă.

Bătrânul stătea la masa de lucru citind. În spatele lui ardea focul, cu flăcări albastre şi verzi, dovadă că abia fusese aprins. Focul asigura cea mai mare parte a luminii din cameră, restul provenind de la lumânările tallineze ce străluceau, degajând o aromă plăcută. Lângă cămin se găseau două scaune mari, capitonate. Între ele, o măsuţă, pe care se aflau două pahare şi un clondir cu lichid roşu, ce scânteia rubiniu în sclipirea flăcărilor. Perdele de-un albastru închis acopereau ferestrele, iar portretele foştilor magiştri ai mănăstirii Pacifico, priveau de pe pereţi. Într-un colţ al odăii aştepta un roboscrib uriaş, antic, cu creasta complet desfăşurată, cu numele WULF scris pe frunte. O foaie scrisă atârna, ca o limbă absurdă, lungă, albă, printr-o fantă din faţa lui. Se vedea că

Tancredi dictase ceva. În colţul opus, parţial ascunsă în umbră, minuscula Miranda.

Tancredi citea un biotext cu marginea de-un roşu aprins. Dunga aceea însemna că documentul era strict secret şi că sosise chiar din inima Milostivului Ordin, Centrul Assisi. În timp ce citea, buzele lui Tancredi se mişcau. Fiind surd şi atent la text, nu remarcase sosirea lui Wilberfoss.

Brusc, Miranda şi-a izbit pietrele într-un staccato zăngănitor, iar magistrul a ridicat privirea.

— Ah, Wilberfoss! În sfârşit! Intră, intră! închide uşa. Vino, stai jos şi încălzeşte-te. Îmi pare rău că am fost atât de misterios, dar vei afla imediat motivul.

Miranda a alunecat spre unul dintre scaunele de lângă foc, a netezit perna şi i-a făcut semn lui Wilberfoss. Confratele s-a aşezat, uimit. Voia să afle multe, dar nicio întrebare nu i se formulase clar în minte, aşa că a aşteptat. Magistrul Tancredi nu era un om pe care să-l grăbeşti.

Bătrânul s-a aşezat lângă el, în faţa focului, a destupat clondirul, a turnat în pahare şi s-a rezemat de spetează.

— Îmi pare rău de toată povestea asta plină de mister. N-a fost ideea mea. Ordin din Assisi. Mi-au cerut să folosesc un Chemător, arătă el cu o mişcare a capului spre Miranda. E mai confidenţial decât o linie din reţea. Mai puţin riscant. Ar fi putut trezi lumea din casă. Fără să pomenim că…

A ezitat o clipă.

— Ce să pomenim?

— Bineînţeles, n-ar fi ascultat nimeni intenţionat. Dar, în privinţa curiozităţii, suntem doar oameni… Necunoaşterea asigură o oarecare siguranţă…

Wilberfoss n-a ştiut ce să răspundă. Bătrânul spunea mai puţin decât gândea şi încerca să sugereze mai mult decât spusese.

— Centrul Assisi a solicitat să-ţi vorbesc fără ştirea nimănui. Medoc s-a trezit?

Wilberfoss a negat, cu un semn din cap.

— Bine. În noaptea asta trebuie să hotărâm ceva…

Tancredi s-a oprit şi l-a privit. O privire în care se citea invidie. Sau, poate, milă…

— Centrul Assisi mi-a trimis asta, a continuat el, arătând documentul cu margini roşii. Îţi oferă postul de căpitan al **Privighetorii**.

Ce cuvinte simple!

Privighetoarea! Cine nu auzise de ea? În vremea aceea, nava constituia subiectul viselor şi basmelor. Cred că se scrisese despre ea mai mult decât despre oricare altă navă făurită de oameni.

Privighetoarea reprezenta mândria Flotei Milei a Milostivului Ordin. Ca să fie construită, fusese nevoie de mai multe generaţii umane. Era un ideal în domeniul practic şi conceptual.

Omenirea are nevoie de simboluri, ca să-şi facă tangibile credinţele şi speranţele. Stele, cruci sau figuri dăltuite în piatră. **Privighetoarea** simboliza speranţa, demonstra frumuseţea matematicii, a arhitecturii.

Să vă povestesc despre construirea ei.

După Războiul Ignoranţei, cunoaşterea se risipise, iar întreaga structură a relaţiilor interstelare putea să se prăbuşească definitiv. Oricum, oamenii trăiesc doar la o generaţie depărtare de epoca pietrei… După război, confraţii Milostivului Ordin au călătorit prin centrele de civilizaţie cunoscute din galaxie, salvând şi strângând toate cunoştinţele rămase. Au adulat bibliotecile, ca nişte cerşetori care culeg fructele doborâte de vânt. (Vorbind despre simboluri, biblioteca este cel mai important simbol al civilizaţiei pe care-l pot închipui: cunoaşterea din toate epocile, adunată într-un singur loc şi făcută accesibilă). **Privighetoarea** s-a născut din cunoştinţele acumulate astfel, reprezenta exprimarea tangibilă a cunoaşterii. Urma să fie cea

mai mare navă construită vreodată, vasul amiral al noii ordini. Urma să fie cea mai mare navă-spital ce servise forţa numită VIAŢA, să extindă lucrarea Milostivului Ordin al Sf. Francis Dionysos în cele mai îndepărtate zări.

Fusese terminată când Wilberfoss era tânăr. Prima ei călătorie a pornit de pe Tinker, din Sistemul Orbului, unde o construiseră, şi s-a încheiat în Centrul Assisi, în Sistemul Lucy. De atunci fusese supusă multor teste. Acum aştepta, suspendată mult deasupra Assisiului, sclipind uşor în timp ce-şi păstra locul în planurile timpului nostru.

Natura navei, parţial minerală, parţial conştientă, necesita un căpitan înainte de a deveni complet operaţională. Relaţia respectivă este fundamentală, tot aşa cum este relaţia dintre capul statului şi funcţionari. Producătorii generează mijloacele. Dreptul naşte dreptatea. Cruzimea naşte cruzime. Specia produce dezvoltarea. Reprimarea supărării şi fericirea generează râsul. **Privighetoarea** se afla într-o asemenea situaţie. Nava avea capacitatea de a deveni blândă şi amabilă în mâinile unui căpitan bun, sau sălbatică în cele ale unui pirat.

Nu era de mirare că magiştrii Milostivului Ordin nu se grăbiseră să numească un căpitan.

Să ne întoarcem la povestea noastră.

Jon Wilberfoss stătea în faţa magistrului Tancredi. Nu scosese o vorbă de când primise înspăimântătoarea ştire că i se oferise postul de căpitan al **Privighetorii**. Deşi ţinea mâna pe pahar, nu băuse.

Eu, Wulf, roboscribul, îl pândeam tăcut din colţul meu, tremurând în fiecare circuit electric, dornic să aud cel mai şoptit răspuns. Nimic.

Dacă un roboscrib îşi poate permite o licenţă poetică, Wulf îşi imagina că Wilberfoss se întreba: „De ce eu?” şi nu reuşea să găsească răspunsul.

Acum cred că mă voi opri iarăşi, pentru că trebuie să ştiţi mai multe despre Wilberfoss Omul, ca să înţelegeţi de ce i se oferise sarcina aceea teribilă. Ceea ce urmează constituie o scurtă biografie dictată de Wilberfoss, în perioada convalescenţei sale, în grădina lui Lily.

4. OMUL NUMIT WILBERFOSS

Transcrierea următoare a fost făcută într-o după-amiază de primăvară, însorită, plăcută. Mulţi copaci din grădina lui Lily înfloriseră. Wilberfoss se afla în grija noastră de vreo şapte luni, iar Lily încerca să-l dezobişnuiască de sedativele care îi menţinuseră o stare pasivă după descoperirea **Privighetorii**. După cum veţi vedea, Lily era optimistă. Însă scurta perioadă de luciditate dovedise că mintea funcţiona încă (deşi plină de obsesii), iar personalitatea rămăsese intactă.

Jon Wilberfoss stătea pe iarbă, rezemat de un copac. Lily îl curăţase, îl hrănise şi-i injectase medicamente încât în ora următoare să aibă control asupra membrelor şi vocii. Stătea însă aproape, pentru că amândoi cunoşteam pericolul. Îl ţinea într-un soi de lesă, iar pe ceafă îi fixase un dispozitiv de injectare. Dacă s-ar fi comportat straniu, Lily putea transmite un semnal radio dispozitivului, care introducea imediat medicamentul prescris.

Am editat transcrierea aceasta cu dificultate. În naraţiune existau pauze lungi, perioade în care Wilberfoss stătea cu ochii închişi, privind în el însuşi. Sărea de la un subiect la altul, fără legătură între ele. Însă întregul discurs, avea o logică emoţionantă şi, pregătind acest text, am fost în stare să pun fragmentele cap la cap, încât să arate coerent. Cel puţin aşa sper. Uneori începea o

propoziţie, apoi se oprea şi începea iar, în alt fel… A ajuns la cinci începuturi diferite. Le-am şters, pentru că nu aveam cum să aflu ce intenţiona.

Pericolul pentru tine, cititorule, este că l-am făcut pe Jon Wilberfoss să pară prea politicos, prea manierat, prea controlat. Să fim clari: dacă Jon Wilberfoss pare bine dispus în această relatare, e vorba de veselia unui ignorant. Nu avem motive să ne îndoim în privinţa faptelor, ci în privinţa tonului.

Ciudat om acest Jon Wilberfoss! O să vedeţi… O mare parte din materialul biografic al acestui capitol îmi fusese necunoscut.

WULF: Jon Wilberfoss vrea să vorbească, iar eu înregistrez conversaţia. Ştim puţine despre el şi avem nevoie să cunoaştem cum se vede el însuşi. I-am cerut să ne descrie unde a crescut.

WILBERFOSS: M-am născut departe de aici. Aţi auzit de o planetă numită Icarus? Nu? Aşa se numea. Una dintre planetele colonizate parţial pentru agricultură. Părinţii mei aveau o fermă-cupolă aproape de locul unde Marea Acră întâlnea deşertul Nilpluva… Un loc teribil… ba nu, avea frumuseţea lui aparte… Însă pentru unul că mine, care voiam să mă caţăr, să vânez, să hoinăresc, ferma aceea mică, dintr-un dom, în care măsurăm creşterea fiecărei plante în centimetri, iar apa cu ceaşca, unde trebuia să te cântăreşti înainte şi după ce mâncai, iar fiecare gest făcea obiectul unui paragraf din manualul de supravieţuire, ferma aceea mică, înghesuită, părea un iad…

Dacă n-aş fi avut cărţi de şcoală care povesteau despre vechiul Pământ… Dacă n-aş fi văzut cuburile Fantasia Imago care ne învăţau istoria… Dacă n-aş fi privit prin pereţii curbi ai cupolei şi n-aş fi văzut stelele sclipind ca focul reflectat în apă… Dacă… dacă… Spune-mi să mă potolesc. Nu sărăcia te împinge la răscoală. Conştiinţa sărăciei. Oriunde priveam, descopeream că eram

sărac, că viaţa îmi datora mai mult. Ştii, aveam un joc… Un joc pe care-l jucam singur… când voiam să scap de ceilalţi. Aveam zece sau doisprezece ani… Descoperisem uşa ce dădea spre mare. Închisă cu un sas şi cu zăvoare cu alarme. Dar eram un puşti isteţ, îndemânatic, cu imaginaţie… Aşa că am descoperit cum să scurtcircuitez siguranţele uşii şi să ies afară. Jocul meu consta în a inspira profund când eram în interiorul cupolei, să-mi ţin respiraţia, să deschid uşa, să fug cât puteam mai departe şi să mă întorc. Voiam să ajung la mare, s-o ating. Se afla la o sută de metri de cupolă. Visam să-mi cufund mâna în apa roz palid… Mă antrenam ieşind din cupolă, făcând semne pe nisip, fugind înapoi şi verificând cât de mult puteam să-mi ţin respiraţia, într-o zi mi-am dat seama că o să reuşesc. Două sute de metri fără să respir. Şi am făcut-o, numai că am alunecat pe noroiul umed de la marginea mării… Nu era apă, ci altceva, care mi-a produs mâncărime… N-am rezistat, am inspirat şi n-am mai ştiut nimic… Presupun că m-am ridicat şi am fugit înapoi, pentru că-mi amintesc că mergeam în interiorul cupolei, cu plămânii în flăcări, cu ochi înlăcrimaţi… Uşa era închisă. Ciudat, nu? Copil fiind, n-am reuşit să-mi explic faptele. Nici acum, deşi sunt om în toată firea… Îmi amintesc însă că lucrul acela m-a făcut să mă simt deosebit. În mod normal ar fi trebuit să rămân afară, hrană de pe Pământ pentru crabii ce trăiau în vizuini lângă mare, sau pentru creaturile lungi, verzi, cu ventuze, care se iţeau din apă. Părinţii mei n-au ştiut niciodată. Cineva m-a salvat, a avut grijă de mine. Oare atunci a început totul?

WULF: În acel moment, Wilberfoss m-a privit şi a zis: „Sper că ai înregistrat totul, Wulf. Confraţii psihiatri doresc, sunt convins, să-mi cunoască secretele”. Apoi s-a întors, a apucat trunchiul copacului de care se rezemase şi l-a strâns. Există ceva copilăresc în Wilberfoss. L-am

văzut făcând acelaşi gest şi altă dată. Pare că simte nevoia de a atinge lucrurile, pentru a-şi confirma propria-i realitate.

WILBERFOSS: Eram cel mai mare dintre fraţi. Trăiam toţi la un loc: tata, mama, eu, cei doi fraţi şi sora. În ferma noastră cultivam porumb dulce şi kumara. După ce mănânci prea mult din legumele astea, până la urmă începi să te simţi ca ele. Creşteam recoltele în gropi căptuşite cu plastic. Le hrăneam cu un fel de extras din alge, pe care ni-l livrau fabricile din mijlocul Mării Acre, şi cu apă reciclată. Fiecare cupolă îşi avea cota ei de apă şi nu puteai irosi o picătură. Dacă voiai să faci pipi când erai pe câmp, trebuia să fugi repede în casă, Mi-l amintesc pe tata spunând: „Fiecare strop contează!", în timp ce urina în canalul colector.

Am crescut mare şi puternic. Apoi a venit ziua în care tata a încetat să-mi vorbească urât şi am ştiut că-şi dăduse seama că, dacă voiam, puteam să-l duc în câmpul cu porumb şi să-l vâr cu capul în bălegarul de alge. Mama a continuat să mă persecute. Cred că, de fapt, nu-i plăceau bărbaţii. Nu ne-a vorbit niciodată cu blândeţe nouă, fiilor ei. Nici măcar când a murit Roman, mezinul. În schimb, era înnebunită după micuţa Hannah.

Mda, viaţa era plictisitoare, dar nu grea. Puteam să fac toată munca din fermă singur, şi să-mi rămână timp suficient pentru studiu. Fierbeam de mii de dorinţe pe care nu le înţelegeam, aşa că am început să alerg de-a lungul coridoarelor tubulare ce uneau ferma noastră de celelalte. Nu aveam unde să mă duc. Fugeam doar de plăcerea de-a fugi. Ca să mă uşurez.

Nu m-am gândit niciodată să plec de acasă. Ştiam că pe Icarus fermele se întindeau la nesfârşit, toate identice. Exista un fel de oraş, la cinci ferme distanţă de noi. Tinerii se strângeau acolo să bea o licoare preparată din tulpini fermentate de porumb şi coji de kumara. Undeva se afla un port pentru navete. Asta era tot ce ştiam

despre Icarus. Cunoşteam mai mult despre miturile vechiului Pământ. Singurul viitor ce se întrevedea consta în a avea o fermă proprie. Să-mi găsesc o femeie şi să mă aşez la casa mea…

Apoi, într-o zi, într-un fel neprevăzut, viaţa mi s-a schimbat.

Era începutul după-amiezii şi alergam printr-un coridor tubular, plin de transpiraţie, când am văzut în faţă pe cineva care mi-a făcut semn cu mâna. I-am răspuns. Silueta s-a strecurat între tulpinile înalte de porumb dulce care ocupau o fâşie lată în mijlocul tunelului boltit. N-am acordat atenţie deosebită faptului, dar când am ajuns în locul unde fusese necunoscutul, m-am auzit strigat pe nume. M-am oprit şi mi-am croit drum printre tulpinile dese de porumb. În mijlocul lor, se afla o femeie. O cunoşteam, o ştiam de copil. Făcusem lecţii împreună, ne jucasem… Acum arăta altfel… Ştiam totul despre sex (lecţiile fuseseră complete), dar sexul nu însemnase nimic pentru mine. Mi se păruse o prostie, iar tata şi mama nu constituiau un exemplu de extaz conjugal. Acum, deodată, în faţa mea se afla o femeie, întinsă pe spate, cu rochia ridicată… Între picioare i se zărea ceva întunecat… Întinsese braţele spre mine… Am rămas locului, tâmpit ca un bou, ştiind şi totuşi neştiind… Stăteam lângă ea… Mi-a tras şortul jos, producându-mi durere, pentru că scula mi se făcuse cât o sticlă… Simţeam că mi se uscase gâtul… M-am lăsat în genunchi… M-a apucat de urechi… I-am simţit mirosul, izuri amestecate de pământ, porumb şi piele moale… Simţeam că voiam, să ling, să muşc… iar ea era atât de fierbinte şi de umedă, încât doar căldura ei mi-a dovedit că pătrunsesem în ea, iar când am terminat, am avut senzaţia că fusesem înjunghiat, că ţâşnise sângele din mine… Când a terminat şi ea, ceva mai târziu, a scos tot felul de sunete care m-ar fi făcut să cred că o rănisem, dacă nu m-ar fi sărutat şi n-ar fi zâmbit… După un timp, s-a

relaxat, iar eu am avut o viziune. Zăceam cu faţa într-un lac, iar valurile curgeau peste mine. Doream să nu mai respir, să mă întind şi să alunec sub suprafaţa apei… Fata însă m-a ajutat să ies şi mi-a spus:

— Mulţumesc!

Aceea a fost prima din multe viziuni… din multe decepţii… Ar putea fi altceva decât dezamăgire când noi, cei care trăim, cunoaştem atât de puţin? Speranţa e bătaia de joc a lui Dumnezeu…

Mai târziu, nu ştiu cât de târziu, probabil peste cinci sau şase timpuri, mi-am îmbrăcat şortul şi am revenit pe drum. Nu mai aveam chef de alergat. Apucasem să fac vreo sută de metri înapoi spre fermă când am căzut în genunchi, cu fruntea la pământ. Era plăcut să stai aşa… M-am răsucit şi am privit în urmă, în tunel şi am văzut-o pe femeie îndepărtându-se. Atunci am iubit-o şi mă îndoiesc că am simţit altă dată în viaţă o asemenea limpezime a dragostei, un asemenea amestec curat de dorinţă şi realizare. Apoi am adormit în mijlocul drumului. Numele ei era April…

Ţi-am povestit toate astea pentru că sunt convins că atunci când un bărbat şi o femeie se unesc în sex se definesc pe ei înşişi. Tu nu poţi înţelege pentru că eşti un roboscrib şi poate ai noroc, fiindcă nu cred că pasiunile mele omeneşti au adus, mie sau altcuiva, fericire. Totuşi în viaţa mea, această primă întâlnire cu cealaltă realitate a sexului a reprezentat un moment de definire. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, iar memoria e o mare mincinoasă. Atunci am crezut că, în clipa când faci dragoste, trăieşti veşnic. Exista ceva etern, neschimbător… Stând întins pe drum, cu trupul amorţit şi voinţa goală ca o găleată seara, am simţit apărându-mi în vene ceva din aur, curgând prin trupul meu ca mierea… Oh, fie

binecuvântată! Acum poţi înţelege de ce sunt, unde sunt şi ce sunt?

Am făcut dragoste cu April de multe ori după aceea. Nu ne păsa dacă ne auzea cineva. Iar mai târziu au început să mă intereseze şi alte femei. Creşteam, încet în unele privinţe, iute în altele… La optsprezece ani am atins înălţimea pe care o am acum. Într-o zi, după ce terminasem de răspândit îngrăşămintele în lanul de porumb, mi-am spus: „Nu mi-e frică de niciun om! Nici de Dumnezeu!”. Şi asta a fost o revelaţie pentru mine, pentru că, privindu-mi părinţii, aveam impresia că se temeau de ceva, dar nu ştiau de ce anume.

Creşteam. Continuam să alerg. Continuam excursiile în exteriorul domului, ţinându-mi respiraţia. Am început să lipsesc nopţile de acasă… Să beau lichiorul tare de-ţi dădeau lacrimile, fabricat în oraş. I se zicea Apa Sfântă…

Credeam că sunt ceva deosebit, altceva decât lut… Apoi, într-o zi am făcut dragoste cu nevasta unui fermier care locuia în marginea reţelei, iar el ne-a prins. Gândeşte-te la asta, dacă-ţi poţi imagina. Figura lui părea un lucru strivit şi aruncat la gunoi…

Mai târziu, a venit după mine. Aceea a însemnat următoarea lecţie importantă din viaţa mea. Pentru că l-am ucis. Mă aflam în şura în care se servea Apa Sfântă, împreună cu vreo douăzeci de tineri. Stăteam cu spatele la uşă şi primul semn că se întâmplă ceva în neregulă a fost tăcerea bruscă aşternută în încăpere. M-am întors şi l-am văzut pe fermier. Arăta ca un nebun, cu faţa plină de pete roşii. Ţinea în mână un cârlig pentru baloturi. Ai văzut vreodată unul? Se găsesc doar pe planete cu obiceiuri vechi… E un cârlig ascuţit, cu un mâner. Îl înfigi în balot, ca să-l târăşti. N-a zis nimic. Doar m-a privit. Apoi a smucit cârligul de sus în jos. Am sărit şi am parat lovitura cu mâna, iar vârful uneltei mi-a trecut prin palmă.

WULF: În acel moment, Wilberfoss a întins mâna stângă, iar eu şi Lily am văzut limpede cicatricea palidă din mijlocul palmei.

WILBERFOSS: Am sângerat precum Christ, sau stigmatele lui Francis Dionysos, dar i-am smuls cârligul. Lovitura îl dezechilibrase, iar omul a căzut peste mine. L-am apucat cu mâna dreaptă de gât şi am strâns. Nu putea face nimic. A încercat să mă lovească cu genunchiul, a încercat să se desprindă. Iar eu strângeam, cu faţa la câţiva centimetri de a lui. Aş fi putut să-l sărut… I-am văzut sângele pe buze… Simţeam propriul meu sânge, lipicios, curgând între noi… I-am văzut ochii holbându-se… Am văzut momentul în care a murit. În clipa aceea, ceva din mine s-a înnegurat… Îmi făcuse plăcere să-l ucid. Îl răsturnasem cu spatele peste bar. Aş fi putut să-l îmbrăţişez… Îmi făcuse plăcere să-l ucid, iar în mine se înnegurase ceva… Cât privisem ochii aceia bulbucaţi, o sămânţă mică şi neagră s-a instalat în inima mea. N-a dispărut niciodată, iar acum a crescut, e un stejar negru…

WULF: Wilberfoss se ambalase într-un fel pe care-l remarcasem şi înainte. Nu exista nicio legătură între gândurile şi simţirile sale. Se purta ca un copil uman, nu ca un om mare. Lily s-a apropiat şi i-a administrat o injecţie. El s-a potolit, iar agitaţia i-a dispărut.

Cei care se autodetestă pot avea multe manifestări. La Wilberfoss, trecutul era atât de mutilat, atât de plin cu diformităţi, încât dorea să se autodistrugă, fizic şi spiritual. Bineînţeles, în acel moment al tratamentului nu cunoşteam profunzimea urii de sine. Puteam doar să bănuim ce voia să zică pomenind de un stejar ce-i crescuse în vene.

WILBERFOSS: M-au târât afară şi cineva mi-a scos cârligul din palmă. După un minut am fost la

dispensarul local, sub pază, iar infirmierul mi-a uns palma cu o alifie cu miros plăcut, care m-a amorţit. Mi-a făcut o injecţie cu ceva ce mi-a înlăturat simţul culorilor şi mi-a uscat gura… Când am încercat să mă ridic, am descoperit că nu mai aveam putere. Apoi a venit tata şi mi-a vorbit, dar n-am înţeles un cuvânt… Nimic nu mai conta…

După câteva ore, am fost urcat într-o navetă, dus la spital, apoi la puşcărie. Eram ca o aşchie într-un torent. Nu-mi mai controlam viaţa. Cât am stat în închisoare, am început să înţeleg întunecimea care crescuse în mine…

Ştrangulasem pe cineva şi-mi plăcuse. Puterea din mâini, slăbiciunea celuilalt trup, excitarea făpturii… Ştii, uciderea mângâiase acelaşi ungher tainic din mine ce fusese stârnit de actul sexual. Într-un fel diferit… Inocenţa îmi dispăruse. Simţeam că mă murdărisem, că murdăream tot ce atingeam. Frunzele ce ar fi trebuit să crească verzi deveniseră negre…

Însă n-a fost doar crima. Ca fiu de fermier fusesem învăţat să ucid. Obişnuisem să pândesc şi să zdrobesc şerpii de nisip care încercau să fure legumele de dedesubt. Puteai să-ţi dai seama când apărea vreunul. Vedeai leguma, o lăptucă, de exemplu, mişcându-se, răsucindu-se, precum pluta unei undiţe pe apă. Aşteptai să vezi buzele şarpelui ieşind de sub pământ, ca o bucată de cauciuc albastru, şi apucând tulpina plantei cu dinţii mici, ascuţiţi. Atunci trebuia să izbeşti. Există un fel de furcă, numită „şerpoaică”, cu colţi ascuţiţi, zimţaţi. O înfigeai în pământ, mult sub buze, şi o ţineai bine. Am văzut uneori şerpi care târau furca după ei. Însă în majoritatea cazurilor era suficient s-o ţii şi să laşi şarpele să se zbată, până obosea. Atunci îl trăgeai afară şi-l despicai. Una dintre primele mele invenţii a fost să conectez furca la generatorul electric al fermei. Reduceam timpul de prindere al şarpelui la jumătate. Îl curentai, apoi îl scoteai ca pe un ciorap plin cu nisip şi-l tăiai.

Nu, nu era vorba de ucidere, ci de uciderea unui om! Fusese mai bun sau mai rău decât mine? Nu. El fusese eu. Eu fusesem, sunt, el. Toţi oamenii deveniseră familia mea. Voiam iertarea lor. Însă în puşcărie nu există iertare. Am dormit împreună cu crima mea. Am trăit împreună cu crima mea. Acolo nu exista iertare…

De fapt nu-i chiar aşa… Exista oarecare clemenţă. Exista oarecare bunătate. Bunăvoinţă, cum ar fi… un gardian care mă simpatiza. La început nu remarcasem mare lucru. Un salut. O raţie suplimentară de hârtie igienică. Un cartof în plus. O carte cu ultimele pagini rupte…

Apoi, tovarăşul meu de celulă a fost mutat pe neaşteptate în altă aripă a clădirii. Asta mi-a convenit. Doream singurătate. După trei zile, prietenul meu, gardianul, a venit să mă viziteze. Am vorbit în şoaptă. Voia să-mi cunoască povestea, să mă ajute să întâlnesc psihiatrul sau preotul închisorii, pe oricine ar fi putut să mă ajute să-mi revin. Mă dorea…

Pricepeam foarte bine. Chiar acum, după atâţia ani, mă întreb dacă îşi dădea seama ce-l îmboldea… Într-o noapte, îi povesteam despre mine. În timp ce vorbeam, am simţit că mă sărută. În clipa următoare, l-am sărutat şi l-am îmbrăţişat, de parcă îmbrăţişarea şi sărutul m-ar fi curăţat, într-un fel…

Atunci mi-a şoptit ceva ciudat. A zis: „Ai un foc în tine. Încălzeşte-mă!”.

Am făcut dragoste atunci şi de multe ori după aceea. În tăcere, cu intensitate. Oricând puteam. Şi ştiu că mă iertase, că avea încredere în mine, pentru că stătea cu spatele la mine, ţinându-se cu mâinile de patul din fier, cu gâtul gol, iar eu îmi plimbam degetele pe trupul lui.

Într-o zi a venit la mine şi mi-a zis:

— Mă iubeşti, sau sunt doar un partener disponibil?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Mi se păruse un lucru lipsit de importanţă, nu aveam niciun răspuns. Atunci a adăugat:

— Tu, care ai atât de mult, n-ar trebui să fii crud cu cei care te iubesc. Însă eşti crud şi rece…

Nu înţelegeam ce voia să spună. A continuat:

— Cazul tău a fost redeschis. Soţia fermierului a depus mărturie în favoarea ta. O să fii liber. Vei pleca mâine, a urmat el, după o pauză. Iar eu voi rămâne aici… Cine stă mai mult în puşcărie? Ai toată căldura pe care şi-o poate dori un om, dar eşti un ticălos fără suflet!

Am părăsit închisoarea a doua zi. N-a venit să-şi ia rămas bun, iar eu nu l-am căutat.

Un funcţionar mi-a restituit puţinele lucruri pe care le aveam, documente care dovedeau că-s om liber şi cu bani.

Am rămas în sasul navetei aşteptând coborârea din închisoarea satelit, şi am plâns. Vezi, un timp cunoscusem pacea, iar prietenul meu, sau omul pe care-l crezusem prietenul meu, îmi redeschisese rana cu cuvintele lui crude, descoperind negura din mine. Suferinţa lăsase loc mâniei, ceea ce era mai bine, dar mânia se îndrepta împotriva mea. Ştii, nu eram aşa cum spusese prietenul meu… Nu eram un om rece. Nu sunt rece. Îmi urmasem lumina prin întuneric. Încercasem să fiu bun. Mă străduisem. Dar fusesem neştiutor, iar vanitatea e semn sigur de ignoranţă. „Ce aşteaptă oamenii de la mine?” m-am întrebat în timp ce stăteam în naveta ce cobora către suprafaţa lui Icarus. Şi mă întrebam ce-aş putea face să-mi găsesc pacea, ce să fac cu energia ce ameninţa să mă rupă în bucăţi…

Fiecare întrebare are un răspuns. Problema e să ştii ce întrebări să pui şi să recunoşti răspunsurile, atunci când apar.

Când am debarcat, am văzut că portul era plin. Nu venise nimeni să mă întâmpine şi m-am bucurat. Mă îndoiesc că familia şi prietenii ştiau

unde mă aflam. Eram singur, necunoscut. Un vehicul de tranzit se pregătea să plece spre sectorul meu natal, dar l-am ignorat. Mă simţeam foarte agitat: liber şi speriat, furios şi plin de speranţă. Nu puteam sta locului, pasiv, într-un vehicul, cu bagajul pe genunchi.

Atunci m-am decis să fug de-acasă. Deşi ne despărţea o jumătate de planetă, urma să fug de acasă. Îndată ce gândul mi-a apărut în minte, am ştiut că-i lucrul potrivit. Fuga mi se părea o împlinire. Speram să-mi aducă şi o oarecare înţelegere. Există oameni al căror spirit acţionează doar în momente de dificultate. Aveam banii primiţi la eliberare. Am cumpărat un cort, ceva provizii, o raniţă mică şi ghete cu care să pot alerga. Apoi am pornit la drum.

Icarus e acoperit de o reţea de tunele transparente, ce unesc între ele cupolele fermelor. Sunt ca nişte canale de aer. În ele cresc plante, iar atmosfera e plăcută şi curată. Se întind precum o plasă uriaşă din argint, peste înălţimi cafenii, stâncoase, şi mlaştini în care bulbucăie ape minerale roz sau verzi, dar otrăvitoare.

Nu-mi vizitasem niciodată propria-mi planetă. Portul navetelor se afla undeva, spre ecuator. Culturile de-acolo constau în fructe moi, roşii, ce creşteau la umbra frunzelor, şi o iarbă care se mesteca, pătându-ţi buzele în galben. Aici totul arăta mai mare decât acasă. Cupolele mai înalte acopereau copacii şi am văzut flori care aveau corola ca un ochi căprui, deschis. Produceau petrol.

Am început să alerg. Nu eram în formă, dar aveam voinţă. Ocoleam rutele principale de transport, alegând tunelele construite doar pentru folosinţa fermierilor. Noaptea, dormeam în cort. Când mi s-au terminat proviziile, am trăit din ce-am găsit, mâncând hrana crudă. Mă pedepseam pentru ceea ce eram şi în mod ciudat, mă simţeam mai bine.

După vreo trei săptămâni de drum, am ajuns la un tunel strâmt care escalada un versant stâncos, descriind o serie lungă de serpentine, până ajungea pe un platou întins. Acolo nu se găseau ferme. Aerul era mai rarefiat, iar cerul ce strălucea deasupra acoperişului curb din plastic avea o culoare de un albastru profund. Lipindu-mi nasul de plasticul rigid, priveam deşertul arid unde singurele mişcări aparţineau vârtejurilor de praf şi nisip, ce cutreierau peisajul. Nu creştea nimic acolo… Am văzut gheaţă neagră în crăpăturile stâncilor şi roci tăiate, parcă, de un cuţit gigantic… O dată a izbucnit o furtună de nisip, iar particule negre şi cafenii curgeau precum apa pe plasticul transparent, lăsând urme aidoma lipitorilor ce trăiau în Marea Acră, lângă casa mea…

Noaptea se făcea atât de frig, încât nu îndrăzneam să mă culc, ci fugeam orbeşte, ţinând mâna pe peretele neted, până îmi amorţeau degetele şi atunci mă ghemuiam pe jos şi-mi sugeam degetele până începeau să mă furnice. Dormeam ziua, pe pământul gol. Mă dureau intestinele, iar stomacul îmi producea gaze, de parcă ar fi încercat să digere aer.

Apoi a venit ziua în care mi-am dat seama că începusem să cobor. Panta era lină, dar câte speranţe mi-a dat! În depărtare se vedea o sclipire verde. O plantaţie, mai mult ca sigur…

Am alergat, dar nu aşa, ca altă dată. Mă împleticeam, ţopăiam şi-mi protejam picioarele, care sângerau.

În cele din urmă am ajuns la petele verzi din tunel. Erau tufişuri băştinaşe care se adaptaseră la aerul pe care-l respirăm. Frunzele erau otrăvitoare, dar rădăcinile conţineau hrană. În cazul cel mai rău m-aş fi ales cu o durere de stomac. Am înfulecat rădăcinile, scuipând cojile, de parcă ar fi fost gătite de cel mai priceput bucătar. Foamea stimulează simţurile, tot aşa cum sărăcia dezvoltă înţelegerea a ce înseamnă să fii om. N-am mâncat prea mult.

Stomacul mi s-a umplut după câteva înghiţituri. Totuşi m-am simţit mai plin de viaţă şi de speranţă; mai alert.

Am alergat mai departe iar spre amiază, când umbrele se micşorau iar capătul tunelului devenea ceţos, mi s-a părut că văd în faţă, departe, o siluetă. Stătea la o răspântie de tuneluri de parcă m-ar fi aşteptat. I-am făcut semn, dar n-a răspuns. La început am crezut că-i un copil, părea atât de mic… Apoi că-i o femeie, avea o ţinută mândră… În cele din urmă mi-am dat seama că era un uman mic cât o maimuţă, îmbrăcat într-un veşmânt simplu, cafeniu, care se confunda cu culoarea solului. Când am ajuns mai aproape, i-am văzut chipul. Ca de nevăstuică, părând că zâmbeşte într-un fel bizar, de parcă ar fi ştiut ceva ce eu nu ştiam, totuşi prezenţa lui nu mă alarma; nu mă simţeam ameninţat. Abia în ultima clipă am observat deasupra o aureolă mică…

Când am ajuns la vreo douăzeci de metri, silueta a început brusc să se extindă. Am simţit o explozie în craniu. Figura omului s-a transformat într-un bot de taur, coarne de aur i-au ţâşnit din frunte, iar umerii s-au lăţit. Veşmântul s-a schimbat într-o blană neagră. Picioarele au devenit rigide, scurte, muşchiuloase. Aveam în faţă un taur al cărui trup umplea tunelul. M-a privit cu capul plecat, cu ochi de cremene galbenă…

M-am apropiat încet, fără frică, uimit, cu braţele ridicate şi i-am mângâiat blana dintre ochi. I-am simţit răsuflarea fierbinte. I-am atins coarnele şi am simţit că mă aflu lângă Dumnezeu. Voiam să apuc taurul de coarne, să-mi ridic picioarele şi să-i încalec grumazul. Voiam să mă întind pe spinarea lui, să-mi vâr degetele în blana lui neagră. Voiam ca taurul să mă răstoarne, să mă pătrundă şi să mă zdrobească. Când am dorit asta, taurul a crescut şi mai mare, până a umplut tot spaţiul din tunel. Am căzut, incapabil să mă mişc, iar în această stare, spiritul taurului m-a pătruns. Bărbat sau femeie,

taur sau fiară, Dumnezeu a intrat în mine şi m-a posedat pe deplin, prin gură, nas, urechi, ochi şi piele; da, prin penis şi anus. Complet. Nicio bucată din mine n-a rămas neatinsă şi totul s-a petrecut cu demnitate. Spiritul Domnului se învolbura în venele mele şi mă înveselea. „Cufundă-mă în vin, o, putere, şi voi fi una cu strugurele şi secerişul!”

Dumnezeu s-a sfărâmat în bucăţi de aur, iar acestea s-au rotit în jurul meu. S-au transformat în oameni, o mulţime de oameni din aur. Printre ei se aflau April, bărbatul pe care-l strangulasem, soţia lui şi alte femei, mama şi tata, temnicerul şi Medoc, care aştepta departe, în viitorul meu… Dansau împrejurul meu precum copiii în jurul unui rug. Iar eu am strigat că nu-s mort. Când am strigat, au dispărut, iar eu m-am trezit.

Zăceam pe sol, savurând tăcerea şi singurătatea.

Totul se schimbase. M-am trezit, ştiind că aurul lui Dumnezeu pătrunsese în venele mele şi că am mâncat soarele ca pe un măr. Vedeam acum ca pentru prima oară, sau ca un om care-şi recapătă văzul după o lungă perioadă de orbire. Zăream culori despre care nu ştiusem că există. Albastrul închis al cerului avea textura bogată a catifelei strivite, iar lumina se zvârcolea în cer ca şerpi de argint. Lumea castanie aflată dincolo de zidurile tunelului meu era plină de culorile pământului: roşu, cenuşiu, cafeniu şi crem. Mugurii verzi ai plantelor ale căror rădăcini le mâncasem străluceau ca flăcările. Exista şi o insectă mică, un gândăcel, sau poate o furnică. În extazul meu, o strivisem sub călcâi, şi-şi târa un picior. Am ridicat-o, minunându-mă de culorile curcubeului ce-o împodobeau… Am văzut fluidul de la încheietura membrului frânt şi am vrut s-o vindec, spunând: „Afirm unitatea tuturor formelor de viaţă!”. Am închis ochii, iar când i-am deschis, piciorul micuţ funcţiona aidoma unui ciocan pneumatic. Insecta s-a grăbit spre marginea palmei mele, s-a lansat în văzduh şi a coborât spre sol.

Atunci am observat diferenţa. Mâna nu mai era a mea. Devenise mai mare, mai luminoasă. M-am apropiat de peretele tunelului şi am privit spre plasticul transparent, căutându-mi imaginea. Am văzut un om cu coarne. Am întins braţul şi am simţit coarnele. Scurte, tari, crude, pulsând de o viaţă nouă. Picioarele mi se vindecaseră; deveniseră şi ele mai mari, de aur, ca şi palmele. Uluit, mi-am luat raniţa şi am fugit din intersecţie. Alergam plin de energia taurului care pătrunsese în mine. Alergam plin de grija omului blând, în veşminte simple, castanii, care mă călăuzea, pentru că nu voiam să fac rău niciunei făpturi.

Încă un lucru. Alergam către ceva, nu din faţa acestuia. Pedeapsa devenise plăcere. Fugeam spre cămin, într-un sens nou, filosofic. Nu fugeam către ferma părinţilor mei, ci către cel mai apropiat avanpost al Milostivului Ordin al Sf. Francis Dionysos. Recunoscusem bărbatul scund care mă aşteptase în drum, pentru că-i văzusem statuia din faţa micuţei clădiri a Milostivului Ordin. Fusese Sf. Francis Dionysos.

WULF: Şi taurul?

WILBERFOSS: Taurul făcea parte din el, şi în acelaşi timp eram eu însumi. Adevărata mea natură. Semnul lui Dumnezeu, care se manifestase. Viaţa, dacă vrei. Forţa vieţii. Blândă şi crudă, niciuna dintre ele şi ambele, în acelaşi timp.

WULF: Ai avut cu adevărat coarne şi piele din aur?

WILBERFOSS: Pentru un timp. Le-am purtat cât timp am avut nevoie de un semn. Apoi, după ce am decis să mă alătur Milostivului Ordin, au dispărut treptat.

WULF: Ce s-a întâmplat când ai ajuns, la Casa Milostivului Ordin?

WILBERFOSS: Când am sosit, am ciocănit la uşă, am fost primit înăuntru, mi-am spus povestea

şi a fost acceptată. Aşa a început serviciul meu pentru Milostivul Ordin… În ziua următoare am primit veşmântul verde al novicilor. Am simţit o mare uşurare când l-am îmbrăcat.

WULF: Nu s-a agăţat în coarnele tale?

WILBERFOSS: Nu. Taurul exterior dispăruse, îşi găsise adăpost înăuntrul meu. Înăuntrul înăuntrului.

Efectul medicamentului începuse să se atenueze. Împreună cu Lily, priveam, cum Wilberfoss se închidea treptat în sine. Ochii, care scânteiaseră în timp ce vorbise, deveniră oglinzi mate de suferinţă, iar în cele din urmă îşi pierdură orice expresie. Vocea începu să se împleticească, sunetele au fost înlocuite de mormăituri şi tăceri. Braţele se relaxaseră, ca nişte ţipari morţi.

Înainte de a se prăbuşi definitiv, s-a concentrat şi articulat limpede şi în grabă:

WILBERFOSS: Asta a fost tinereţea mea. Asta a fost fericirea mea. Cum poate o asemenea fericire să ducă la o asemenea tristeţe? Cum a fost posibil ca eu, care iubeam toate vieţile şi uram orice crimă, să ucid atât de mulţi? Cum am ajuns să-l ucid pe Dumnezeu?

Wilberfoss s-a uitat la mine şi la Lily, de parcă am fi fost rechini sau demoni. Nu ştiu ce vedea. Vreo uşă a iadului lui personal se deschisese brusc şi privise înăuntru. A început să ţipe şi şi-a repezit degetele în. ochi. Lily a fost mai iute. I-a prins mâinile cu dexetelele ei, iar în acelaşi timp l-a injectat cu dispozitivul prins în ceafă. El s-a prăbuşit, tremurând şi gâfâind, apoi s-a liniştit. Mi-am amintit despre felul în care prinsese şerpi de pământ şi cum se zbăteau aceştia dedesubt…

Lily l-a ridicat şi l-a aşezat în cuşca uter, apoi s-a dus spre locuinţă, fără să scoată un cuvânt. Am rămas în grădină. Aveam destule la care să mă

gândesc. Un roboscrib e bun când are de-a face cu fapte, modele şi sintaxe bine stabilite. În ceea ce îl privea pe Jon Wilberfoss, mă aflam la limita priceperii. Continua referire la sine poate duce doar la lipsa raţiunii, la iad. Înăuntrul înăuntrului, cum spusese Wilberfoss…

În ziua aceea n-am găsit niciun răspuns.

A doua zi am transcris notiţele şi, deşi acest capitol se referă la viaţa lui Wilberfoss, voi cita din însemnările mele, care explică monologul acestuia:

Ce vom face din toate astea? Nu pot spune în ce fel vorbeşte Wilberfoss. Pare realist majoritatea timpului, dar uneori e clar că se exprimă în simboluri.

Într-un fel, asta-i problema lui: se află între două lumi şi le confundă. Există lumea simţurilor lui, în care înţelesurile provin din intuiţiile sale, pe care o percepe în termeni vizionari. Şi lumea reală, în care se nasc copii, mor oameni, iar roboscribii te bat la cap… În orice clipă, Wilberfoss poate trăi o prăbuşire a lumii reale în lumea simbolurilor lui. Iar atunci va trebui să se descurce singur, pentru că Lily poate să-l ţină în viaţă, eu pot să-i scriu povestea, dar numai el poate călători în lumea aceea.

Bun, asta percepe un roboscrib şi sunt conştient de raţionalismul meu. Sunt şocat de gândul că, poate, am înţeles totul greşit. Poate, că lumea simbolică este de fapt, lumea reală, iar eu nu sunt decât o fantasmă trecătoare prin lumea lui Wilberfoss. În acest caz, el a avut cu adevărat coarne şi piele de aur, şi a ucis divinitatea din sine. În raţionalismul meu, sunt încântat că nu visez. Ce vise poate avea o cutie de conserve?

Vă asigur că urmează multe lucruri interesante. Ce-am auzit azi e doar o rafală de vânt, înainte de începutul ploii. Există lucruri pe care Wilberfoss nu le poate privi încă. Lucruri pentru care nu are

cuvinte. Lucruri de care nu-şi dă seama şi care sunt gata să-şi deschidă oricând boturile ca să-l muşte, în timp ce el se mişcă prin întuneric, apropiindu-se de adevăr… Am văzut ce s-a întâmplat în ultimele clipe cât a fost conştient.

Ce s-a petrecut la bordul **Privighetorii?**

POSTSCRIPTUM

Secţiunea nu se poate termina cu această întrebare. Sunt multe de spus. Nu-i nevoie să auziţi vocea lui Wilberfoss ca să înţelegeţi. Vă voi spune povestea pe scurt.

John Wilberfoss a fost acceptat ca novice în Milostivul Ordin. Am citit notele magistrei care l-a primit şi comentariile acelei doamne despre focul ce părea a arde în el. Mai menţiona iuţeala şi candoarea cu care s-a confesat tânărul. I-a povestit despre fermă, despre omul pe care-l ucisese, despre viaţa în puşcărie şi despre viziunea pe care o avusese. Magistra a avut oarece dubii, legate se pare de vârsta fragedă a lui Wilberfoss, dar a fost impresionată de ciudăţenia sa. Milostivul Ordin a ignorat faptul că Wilberfoss ucisese un tovarăş muritor. L-a ignorat în sensul că era de acord ca viaţa unui om să nu fie marcată pentru totdeauna de o greşeală. Conform vederilor confraţilor, după cum explică magistra în notele ei, Wilberfoss îşi acceptase trecutul şi pornise pe un drum nou. Nu dorise cândva blândul Sf. Francis să devină soldat? Paul nu fusese înainte Saul, iar pătimaşul Augustin din Hippo un filfizon, după care a devenit sfânt? Mulţi oameni au nevoie de un şoc, care să-i împingă spre adevărata lor vocaţie spirituală. În orice caz, Wilberfoss a fost supravegheat îndeaproape până a depus jurământul sfânt al Milostivului Ordin, făgăduind să apere Viaţa. Apoi a urmat şcoala de pregătire din Centrul Assisi, devenind pilot. S-a specializat în asolizări. Asta

însemna că, în cursul unei Misiuni a Milei, era unul dintre piloţii ce păşeau cu adevărat pe suprafaţa planetei, pentru a lua sau preda o formă de viaţă bolnavă sau muribundă. Nu era specialist în contacte, totuşi dovedise talent pentru aşa ceva. Un lucru rar, deosebit. Se găsea în faza în care învăţa secretele meseriei de care v-am vorbit, când îl chemase Miranda.

În perioada cât Wilberfoss a fost convalescent în grădina lui Lily, povestea ore în şir despre vremurile cât fusese pilot de contact. Poveşti extraordinare. Uneori, un fost coleg vizita mănăstirea Pacifico, iar cei doi discutau veseli. Înşirând basme până la apusul soarelui.

Wilberfoss gusta agitaţia şi dificultăţile. Îi plăcea renumele şi avea putere cât doi. când trebuia să înfrunte greutăţile. Probabil că găsise plictisitoare viaţa de pilot pe o navetă, cu toate că-şi considera serviciul o activitate necesară. Problema consta în faptul că se aprecia (după cum a declarat) o fiinţă deosebită. Nu însemna ceva rău în sine, pentru că orice făptură umană este deosebită. Oamenii reprezintă forme de viaţă unice. Wilberfoss credea însă că are un anumit destin de împlinit. În mintea lui, evenimentul ciudat din copilărie, când fusese salvat după ce căzuse pe plajă, şi alegerea sa drept căpitan al **Privighetorii**, aveau o strânsă legătură. Erau manifestări ale destinului.

Despre căsătoria cu Medoc, tallineza, putem spune că-i satisfăcuse pofta pentru ciudăţenii şi dorinţa de a sluji. Descoperise omul de familie paşnic în aventurierul curajos. Medoc satisfăcea (să zicem) nouăzeci la sută din el.

Povestea aceasta se referă la restul de zece la sută.

5. OFERTA

Tancredi s-a oprit şi l-a privit pe Wilberfoss. O privire în care se citea invidie sau milă.

— Centrul Assisi mi-a trimis asta, a zis, arătând documentul cu margine roşie. Îţi oferă postul de căpitan al **Privighetorii**.

Wilberfoss s-a rezemat de spetează şi s-a uitat la magistrul Tancredi. Figura lui era lipsită de expresie. Apoi a spus:

— Cred că-i o greşeală. Nu mi-am depus candidatura.

— Nu-i nicio greşeală, a răspuns Tancredi. Pentru **Privighetoare** nu trebuie să-ţi depui candidatura. N-a făcut-o nimeni. Magistraţii au căutat pe cel potrivit. Şi eu am sperat că am o şansă. Însă aveau nevoie de cineva mai tânăr. Te-au ales pe tine.

— Dar există…

— Dintre toţi piloţii disponibili, unii mai buni decât tine în matematică sau mecanică, ai fost ales tu. Sau, mai corect, ţi-au oferit funcţia. Decizia finală va fi a ta.

— De ce nu mi s-a spus nimic? De ce nu mi s-a luat interviu?

— Acum doi ani, dacă îţi aminteşti, ai fost vizitat de magiştrii din Assisi. Le-ai fost ghid. I-ai condus pe aici, prin Kithaeron, Fum şi Sesha… Iar ei şi-au văzut de treabă. Unul dintre ei ţi-a vizitat casa…

— Am crezut că a fost o călătorie de documentare…

— A fost.

— Dar ei mi-au spus…

— Acceptă. Te-au ales. Onoarea e fără precedent. Deşi în cazul tău existau probleme…

Tăcere… Apoi Wilberfoss:

— Cum au ajuns la decizie? S-a votat?

— Presupun că da. Aşa se procedează de obicei. Stau mult timp şi meditează… Aminteşte-ţi, jumătate din comitetul ce se ocupă de **Privighetoare** e alcătuit din chestori. Au stat în

tranşă mult timp, încercând să citească viitorul, examinându-te, văzându-te în lumină sau întuneric.. Puţini oameni au fost examinaţi aşa cum ai fost tu… Probabil că te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însuţi… Ba chiar sunt sigur că ei te cunosc mai bine decât te cunoşti. Ai încredere în ei! Nu-s proşti, nici influenţabili. N-ai fost preferat pentru că te favorizează cineva. Ai fost cel pe care l-au ales. Însă decizia finală îţi aparţine.

— Ştiai că mă aveau în vedere?

— Ştiam, însă doar atât. În această situaţie se aflau Jones de la Kithaeron şi Bothwell de la Fum. Şi probabil mulţi alţii. Însă au văzut ceva deosebit în tine… Nu-mi spune că nu eşti încântat!

— Presupun că sunt. Dar o onoare pe care n-ai căutat-o, n-ai sperat-o, n-ai dorit-o, te amuţeşte! Te întrebi: „De ce eu?" Cred că, de fapt, nu mă consideraţi demn… Pentru asta trebuie să existe nişte viitori sfinţi… Oameni însemnaţi pe frunte… Eu nu sunt pro…

NOTA LUI WULF:

Cei care aţi citit până aici şi cunoaşteţi câte ceva despre Wilberfoss, înţelegeţi ce-a vrut să spună. Şi vă va fi milă de ignoranţa magistrului Tancredi…

Discuţia a încetat. Tancredi a strâns din umeri. A zis, concesiv:

— Aşa n-o să ajungem nicăieri… Bea un pahar de vin cu mine şi du-te acasă. Vorbeşte cu Medoc. Vom discuta iar mâine.

— Am luat deja o hotărâre, a răspuns Wilberfoss. Ia legătura cu Centrul Assisi. Spune-le că am cerut un răgaz de patruzeci de zile. Am nevoie de timpul ăsta. Dacă le-a trebuit atâţia ani să se hotărască, pot să-mi acorde răgazul cerut.

— Bineînţeles că ţi-l vor acorda. Se aşteptau să-l ceri.

A DOUA NOTA A LUI WULF

Stăteam în colţ şi auzeam totul. Cele patruzeci de zile reprezentau perioada acordată oricărui membru al Ordinului Sf. Francis Dionysos înainte de a lua o decizie importantă. În acest timp, el (sau ea) trebuia să fie absolut singur, liber să se sfătuiască doar cu propria-i conştiinţă. Niciun alt uman nu este permis în apropiere. De multe ori, oamenii postesc în cele patruzeci de zile şi au viziuni. De obicei, adevărul învinge. Ca şi cum o forţă universală l-ar împinge la iveală. Patruzeci de zile reprezintă un timp prea lung ca necinstea să scape neetichetată într-o fiinţă umană deschisă. Cred că societatea, presiunea exercitată de ceilalţi, duc la necinste. Singurătatea produce crize, iar crizele conduc la adevăr.

Apoi Tancredi a continuat:

— Magiştrii din Assisi ţi-ar fi cerut oricum să-ţi iei cele patruzeci de zile, ca să-ţi cureţi mintea. Dacă vrei, poţi intra în grădina Poverello chiar în noaptea asta. Voi pregăti totul. Sunt convins că Lily te aşteaptă. Poţi să-l iei şi pe Wulf. Foloseşte-l ca să-ţi notezi ideile, stările… E un roboscrib competent, demn de încredere şi corect, deşi cam pompos şi cu exprimare de modă veche.

În colţ, roboscribul uriaş, care semăna cu coiful unui războinic grec din faţa Troiei, a tremurat uşor, plutind pe celulele antigravitaţionale…

— Îl iau cu plăcere, a zis Jon Wilberfoss.

Magistrul Tancredi a ridicat mâna.

— Înainte de a intra în grădină, vorbeşte cu Medoc. Cere-i să vină cu tine. Voi doi reprezentaţi o unitate. O forţă foarte puternică. Gândeşte-te!

— Bine.

Conversaţia a încetat. Cei doi au rămas un timp în faţa focului, sorbind din vin.

Păreau să comunice deşi nu vorbeau. Nu sugerez că era vorba de telepatie. Am observat că

fiinţele umane par uneori să comunice cu mai mult succes stând pur şi simplu împreună, fără să vorbească. Amândoi bărbaţii se relaxaseră. Se lăsaseră purtaţi de gânduri.

Sunt convins că Tancredi îşi amintea de timpul când, înainte de a deveni magistrul mănăstirii Pacifico, fusese pilotul unei nave spital. Sunt sigur că se mândrea cu faptul că unuia dintre piloţii lui i se acordase onoarea unică de a fi invitat să devină căpitanul **Privighetorii**.

Cât despre Wilberfoss… Pe vremea aceea nu ştiam ce gândea. Fusesem surprins de calmul cu care primise ştirea. Eram surprins că nu se grăbise să coboare, să-i povestească totul soţiei sale. Mă uimea că rămăsese acolo atât de mult timp. L-am văzut agitându-şi vinul în pahar. Era ceva artificial în gestul lui… Mi-am spus: „Toastează pentru sine!" În momentul acela nu-mi dădeam seama cât de periculos poate fi acest lucru pentru o fiinţă umană. Poate că, în timp ce stătea în faţa focului, cu paharul de vin în mână, bucurându-se de admiraţia magistratului său, se considera un „ales", un individ selectat de Soartă pentru a-i îndeplini misiunea. Poate că-şi amintea ziua de pe Icarus când întâlnise şi fusese posedat de Dumnezeul cu cap de taur, poate îşi amintea salvarea miraculoasă a copilului neascultător ce ieşise de sub cupola fermei…

Poate…

Ştirea că fusese ales căpitan al **Privighetorii** îi dăduse un sentiment al destinului, iar toate nenorocirile lui s-au tras de aici.

După ce a terminat vinul. Wilberfoss s-a ridicat şi s-a plecat în faţa magistrului. Acesta l-a condus până la uşă. Eu pluteam în urma lui.

Wilberfoss a coborât în fugă. S-a oprit la refugiu şi a rămas deasupra prăpastiei, privind stelele. Apoi a plecat, fără să-mi spună nimic.

Ştiind încotro mergea, am trecut peste stânci, deasupra apei întunecate, planând până la nivelul

arcadei în care se afla locuinţa lui. Wilberfoss a sosit în goană şi mi-a făcut semn. A deschis uşa şi m-a lăsat să intru primul. Am auzit vocea lui Medoc:

— Jon! Jon Wilberfoss, tu eşti? De ce-ai ieşit din shantra?

De obicei, Medoc folosea limba comună, limbajul matern al lui Wilberfoss, pentru că acesta nu avea abilitatea de a învăţa alte graiuri, cu toată pregătirea lui pentru contacte. Dar, deşi vorbea limba comună, femeia folosea expresii tallineze atunci când întâlnea concepte ce nu puteau fi traduse. „Shantra" este unul dintre acestea. Înseamnă „locaşul celui ce se ridică ţeapăn". Dacă ar fi vorbit un bărbat, ar fi utilizat cuvântul „perithom", adică „puntea navei unde primeşte uterul". Ambele cuvinte au sens de legănare, sunt legate de reproducere şi implică (nu şi pentru mine) ideea de satisfacere.

Medoc se sculase şi, în cămaşa de noapte, stătea lângă foc, în sufragerie. Nu se aştepta să apar şi a ţipat când m-a văzut. Nu-i nimic surprinzător. Sunt mare, silenţios în mişcări şi înspăimântător, semănând cu o mască de războinic. Wilberfoss se afla chiar în spatele meu şi i-a strigat să nu se sperie. Nu se aştepta s-o găsească trează, ceea ce dovedeşte că nu-i cunoştea sensibilitatea. Am plutit într-un colţ al camerei, departe de foc, şi m-am ridicat până la tavan. Am spus câteva cuvinte în tallineză, declarând că-mi ceream scuze pentru deranj şi doream să fiu ignorat, ca un ghiveci cu flori. Ea a răspuns: „Tath of-to" – „aşa să fie".

Bineînţeles, nu sunt un ghiveci. Observ totul.

Wilberfoss s-a aşezat alături de. ea. S-au sărutat şi s-au atins, după obiceiul oamenilor şi tallinezilor. Apoi Wilberfoss s-a tras înapoi:

— Arăţi serioasă şi tristă.

— Sigur, că sunt serioasă şi tristă dacă tirpara (cel care aţâţă) meu se furişează fără să mă trezească.

— A fost o greşeală…

Wilberfoss s-a aşezat pe podea, lângă foc. a luat vătraiul şi a scormonit tăciunii.

— Probabil că s-a întâmplat ceva foarte important…

— Un chemător a venit după mine, în toiul nopţii. Trimis de magistrul Tancredi. N-a vrut să folosească un comunicator, de teamă să nu audă cineva.

Medoc a holbat ochii.

— Cine să audă? Eu? Copiii? Nu vorbi în şarade, Jon Wilberfoss! De ce-ai fost chemat? Sau n-ai voie să-mi spui? E de bine sau de rău?

Bărbatul a oftat.

— În toate felurile. Şi necaz, şi bucurie. Nu ştiu prea bine…

A privit focul. Medoc se uita la chipul lui, a văzut felul în care părul şi barba răsfrângeau sclipirile flăcărilor, s-a aplecat şi i-a sărutat părul. Şi-a desfăcut veşmântul, s-o atingă, dacă voia. I se vedeau cei patru sâni, pântecul şi coapsele.

— Trebuia să mă trezeşti, a zis ea. Nu avea importanţă pentru ce. Dacă suntem aceeaşi carne, dacă am fost făcută din coasta ta sau ai crescut din degetul meu mic, aşa cum credem noi, tallinezii, trebuia să mă trezeşti.

— Tancredi primise instrucţiuni să mă cheme astfel. N-a avut de ales.

— Dar tu ai avut!

Medoc s-a ridicat şi s-a dus la masă. A umplut două pahare cu vin şi a ales câteva porţii de carne dintr-o tavă acoperită, din mijlocul mesei.

— Hai, vino să mâncăm şi să bem, măcar…

— Ce înţelegi prin „măcar”?

Medoc n-a răspuns.

— Bea vinul şi spune-mi vestea, a rostit ea, după un timp.

— Mi s-a cerut de către Centrul Assisi să devin căpitanul **Privighetorii**.

Medoc mesteca, smulgând carnea de pe os cu dinţii. S-a înapoiat lângă foc, s-a relaxat. S-a oprit din mestecat.

— Şi ce-ai hotărât?

— Nimic. Am cerut să mă retrag pentru patruzeci de zile.

— Nu eşti fericit aşa cum eşti?

— Sunt foarte fericit.

— Atunci?

— Nu pot ignora solicitarea. N-ar fi omeneşte…

— Aha!

— Nu, n-am vrut să spun asta. Am vrut să-ţi explic că ei, magiştrii din Assisi, mi-au cerut acest lucru. Au motivele lor. Poate ştiu mai mult decât mine. Nu-mi dau seama. Am nevoie de timp, să gândesc. Trebuie să decid. E o mare onoare. O mare şansă să faci bine. Cea mai bună ocazie să aduci uşurare şi fericire multor specii.

— Dacă primeşti, ce vei face cu mine şi copiii?

Wilberfoss a privit-o surprins.

— O să veniţi cu mine, bineînţeles! Vom fi împreună. N-o să-ţi lipsească nimic la bordul Privighetorii.

Medoc a ridicat din umeri:

— Nu cred că **Privighetoarea** îmi poate oferi mare lucru. Locul meu e aici, pe planeta asta, pe care voi o numiţi Juniper, dar căreia îi zic „cămin”.

— Vrei să spui că dacă accept comanda n-o să vii cu mine?

— Nu voi răspunde la o asemenea întrebare. N-o să-ţi rezolv eu problema. Vreau doar să spun că ambiţiile mele sunt aici, acum, nu în altă parte.

— Dar dacă nu vii cu mine… Pot lipsi o jumătate de viaţă… mai mult chiar… ţinând seama de relativitatea timpului…

— Când te vei întoarce, voi fi bătrână sau în mormânt. Iar copiii noştri vor fi taţi şi mame…

Wilberfoss o privea, crispat de gândurile expuse de ea. Medoc a adăugat:

— Am încercat să te ajut în hotărârea ta. Am încercat să te fac să vezi limpede.

— Mă simt de parcă mi-ai da un ultimatum…

— Ţi-am clarificat unele lucruri. Viaţa nu-i o serie de ultimatumuri, ci un şir de intersecţii. Întotdeauna ai de ales. Ne schimbăm, oameni sau tallinezi. Ne schimbăm… Trebuie să alegi singur. Acum eşti derutat. În curând, o să ştii ce; vrei.

Şi-a deschis braţele, iar Wilberfoss a venit la ea. Şi-a vârât trupul între picioarele ei, şi-a strecurat braţele în spatele ei. S-au sărutat, iar el s-a aplecat până a ajuns la sânii ei de jos, din care începuse deja să curgă lapte. Buzele lui au cuprins sfârcul şi a început să sugă. Medoc l-a cuprins şi ea în braţe, legându-i umerii cu capul. Era tandră: mamă şi soţie. L-a lăsat să se hrănească, în timp ce privea cu ochi reci focul ce se stingea…

După un timp, i-am văzut ochii închizându-se, buzele desfăcându-se… A început să se legene…

Mai târziu, Wilberfoss s-a ridicat de pe Medoc. Suptul o ameţise, ca pe toate tallinezele. Poate asta e o caracteristică universală, fiindcă am observat că, atunci când un om sau o făptură nonumană, dar raţională, îndeplineşte o parte a naturii sale, se simte satisfăcut într-un fel deosebit. Medoc era ameţită şi încântată. L-a privit pe Jon Wilberfoss cu ochii ei întunecaţi, căprui, şi i-a spus că are de făcut o alegere. Că viaţa poate fi trăită doar în momentele de viaţă. Apoi l-a expediat.

Wilberfoss s-a dus întâi în camera în care dormeau copiii, i-a sărutat pe toţi, la rând, murmurând cuvinte pe care nici eu, cu auzul meu fin, nu le-am înţeles. Apoi a mers în dormitorul pe care-l împărţea cu Medoc. A ales un săculeţ şi a pus în el câteva lucruri.

Când a părăsit casa, a doua oară în noaptea aceea, se iviseră zorile. Am mers cu el.

Îmi amintesc o lumină roză, sclipitoare, răspândită pe cer, care făcea totul să strălucească

într-o căldură roşcată. Umbre lungi ne însoţeau, în timp ce coboram spre poarta ce dădea în grădina lui Lily…

6. SCURTA TEORIE A LUI WULF DESPRE UMANITATE

Wulf este şocat de două lucruri:

1. Wilberfoss şi-a analizat întreaga viaţă, raportând-o la propria-i sexualitate;

2. În relaţiile sale cu Medoc, nu avea încredere în înţelepciunea sexualităţii sale.

Ce poţi deduce de aici?

Iată ce:

În zorii creaţiei, Cel-care-ne-a-făcut, fie întâmplarea oarbă, fie un creator fenomenal, a dat VIEŢII capacitatea de a se reproduce. Pentru îndeplinirea acestei capacităţi, au fost acordate puteri uimitoare fenomenului numit DORINŢĂ, pentru că fără DORINŢĂ, VIAŢA s-ar fi mulţumit să lenevească în bălţi călduţe. Nu se ştie ce dorinţe acţionează asupra unei moluşte, dar cunosc ce dorinţe acţionează asupra oamenilor.

Din cât îşi dă seama Wulf, mecanismul sexual constituie începutul şi sfârşitul întregii cunoaşteri necesare pentru a înţelege umanitatea. Oamenii care sunt mulţumiţi cu adevărat şi satisfăcuţi de sexualitatea lor au mintea prea ocupată ca să se preocupe de altceva. Însă din categoria aceasta fac parte prea puţini. E uimitor pentru o maşină să înţeleagă că societatea umană a reflectat rareori adevărul despre mecanismul sexual al naturii umane, iar de aici s-a declanşat o contradicţie în sânul treburilor omeneşti şi în strădaniile de a crea civilizaţie. Contradicţia a dus la priceperea greşită a funcţiei. De aici, rivalităţi, gelozie, cruzime fără margini şi vinovăţie.

Din generaţie în generaţie, mersul instinctiv spre bunăstare prin împlinire sexuală a animat rasa umană şi, în fiecare generaţie, această pornire a fost împiedicată, iar potenţialul ei pierdut în mare măsură. În asemenea circumstanţe, cum să supravieţuiască toleranţa, aprecierea frumuseţii şi frenezia creativă? Răspuns: doar cu mare greutate. E un merit al puterii spiritului uman că oamenii au creat pentru ei înşişi, au ridicat catedrale, au compus simfonii, au interpretat piese de teatru şi, uneori, au zămislit copii din dragoste.

„Evoluţia spiritului omenesc" e o carte ce n-a fost scrisă încă. Implicarea în cazul Wilberfoss m-a făcut să meditez. După ucigaşul Ahile a venit intelectualul Christ, iar după el, Sf. Francis care vorbea fratelui soare şi surorii lună, vântului sau copacilor, florilor şi păsărilor. Sf. Francis ne-a făcut să vedem frumuseţe în creaţie… şi a fost norocos, într-un fel. Pentru că a crezut într-un creator bun şi iubitor, care dădea sens şi rânduială tuturor întâmplărilor. La urma urmei, nu-i atât de greu să iubeşti o vrabie, dacă prăbuşirea acelei vrăbii poate fi considerată o parte a rânduielii stabilită de un Creator iubitor de toate, atotştiutor şi atotputernic. Dar înlătură Creatorul şi spune-mi dacă mai iubeşti vrabia!

Nu-i uşor, nu? Materialismul a fost o încercare penibilă de a da sens vieţii. Dar a fost o încercare! Important e ca materialismul să nu devină un scop în sine…

Pentru un materialist, vrabia ca vrabie nu-i nimic, doar un ghemotoc de pene şi un ciripit, poate şi hrană pentru pisică sau o prinzătoare înaripată de muşte. Ce scop are o vrabie? Niciun răspuns. Pentru un materialist, întrebarea în sine miroase a misticism, îl face să rânjească. Pentru a explica de ce un om poate să iubească o vrabie, e nevoie de o teorie mult mai inteligentă. Această teorie trebuie să se refere la TOATE formele de viaţă. În vremurile acestea, viaţa e trăită aici,

acum. Nu în altă parte, mai târziu. Cu asta trebuie să înceapă omenirea.

În aprecierea momentului prezent se află cea mai profundă cunoaştere a vieţii. Nu mă credeţi? întrebaţi un condamnat la moarte. Vă va răspunde, dar vă va uri pentru că l-aţi întrebat. Sunteţi însă toţi condamnaţi la moarte şi vă străduiţi să uitaţi, ipocriţi sublimi!

Când a ieşit din secolul douăzeci, omenirea era aidoma unui condamnat la moarte. Nicio speranţă, niciun viitor. Război în ură. Război în faţă. Minciuni la cei de sus. Înşelăciune în public. Şarlatanie de toate felurile, precum apelare la patriotism, la strângerea curelei sau la cumpătare. Însă atunci s-a petrecut schimbarea. În cele din urmă, după ani de ascultare a lui Ahile, Christ sau alţi conducători religioşi, oamenii au încetat să mai asculte promisiuni ce urmau să se realizeze în viitor. Viitorul devenise o povară.

A intrat în scenă spiritul lui Dionysos. Ascuns mult timp fiindcă era păgân, ţinut secret pentru a nu fi persecutat, dar exploziv ca focul ce a mocnit într-o casă închisă. Dionysos trăieşte în prezent: în deschiderea unei flori, în multiplicarea unei celule. Acolo unde nu-i speranţă, ci doar prezent, acolo îl veţi găsi pe Dionysos.

Să ne întoarcem la senzualitate.

În cazul lui Wilberfoss, acesta văzuse doar jumătate de adevăr şi crezuse că în aceasta se afla întregul adevăr. După firea lui, a fărâmat tiparele şi s-a însurat cu o alienă, satisfăcându-şi nevoile senzuale mai mult decât spera. Tallinezii plasează senzualitatea în centrul vieţii. De aceea nu poartă războaie.

Totuşi omul acesta nătâng nu s-a mulţumit cu „aici şi acum”. Voia mai mult. Aştepta chemarea unui destin, „superior”. Asta însemna că începuse să se gândească la viitor.

De ce?

De ce?

Ce-i lipsea?

Pentru cei care ştiu despre ce-i vorba, adevărata educaţie e grea…

7. UN SFÂRŞIT CARE MARCHEAZĂ UN ÎNCEPUT

În zori, poarta grădinii lui Lily s-a închis în urma lui Jon Wilberfoss, iar acesta şi-a început izolarea de patruzeci de zale.

Acasă, totul părea a fi în regulă, dar la trei zile după ce Wilberfoss intrase în grădină, Medoc a ieşit din casă şi a ţintuit pe uşă, o hârtie. Pe aceasta, un anunţ simplu menţiona că ea îndeplinise tot ce se cerea din partea unei tallineze pentru desfacerea căsătoriei sale, deci, fiind divorţată de Jon Wilberfoss, era liberă şi dornică să se recăsătorească.

WULF a fost uluit. Mai mult ca niciodată, mi-am dat seama că nu-i înţeleg nici pe oameni nici pe tallinezi.

Vestea despre anunţul lui Medoc s-a răspândit iute şi mulţi bărbaţi, îndeosebi tallinezi s-au grăbit să-l citească. O să vă explic cât pot mai bine.

După ce Medoc şi-a prins anunţul de uşă, magistratul Tancredi mi-a cerut să părăsesc grădina în care-l asistam pe Jon Wilberfoss. Am zburat la dânsul. Magistrul dorea să aflu ce s-a întâmplat eu Medoc. Era foarte tulburat. Nu-şi imaginase că Medoc ar fi putut reacţiona astfel. Cu toată experienţa lui, cu toţi anii de contact cu forme de viaţă şi obiceiuri talliene, Tancredi, neglijase să-i studieze pe tallinezi. Iar aşa ceva nu era normal… Cum putem neglija adevărul din faţa uşii, în timp ce căutăm să pricepem stelele?

Imediat după ce am primit instrucţiunile, am coborât până la locuinţa lui Medoc şi am bătut la uşă. Mi-a deschis şi, după ce i-am explicat ce treabă aveam, m-a poftit înăuntru.

Casa era foarte curată şi am presupus că, în cele trei zile de când plecase Wilberfoss, femeia ştersese praful şi spălase. De asemenea, gătise şi peste tot aromea a pâine caldă. Copiii se jucau în grădină. Au venit iute, când m-au văzut. Am oarecare reputaţie de povestitor. N-au plecat până nu le-am făgăduit că, să le spun o istorie din timpurile vechi, de pe Pământ. Remarcaţi că ei mă identificau cu Pământul.

După ce-au plecat, Medoc s-a aşezat la masă şir m-a privit.

— Ce vrei să mă întrebi, monsieur roboscrib? Ce-i pot spune eu magistrului Tancredi?

Discutam în tallineză.

— Magistrul, se miră că te-ai decis, atât de repede să divorţezi de Jon Wilberfoss, fără să te consulţi cu nimeni. Wilberfoss nu cunoaşte nimic despre acţiunea dumitale. Nu crezi că ar fi fost înţelept, chiar o dovadă de bunăvoinţă, să-l fi consultat? Emoţiile produse de ştiri poate că i-au afectat limpezimea gândirii. Încă nu s-a luat o decizie. Aşteptăm.

— Magistrul. Tancredi, a replicat Medoc, nu prea, cunoaşte obiceiurile tallineze. Când Jon Wilberfoss s-a căsătorit cu mine, a acceptat s-o facă după obiceiurile noastre. Sunt mai blânde, mai puţin stricte ca ale voastre, dar foarte clare. O soţie părăsită, ca şi una persecutată, poate cere divorţul.

— Dar Jon Wilberfoss, nu te-a părăsit!

— L-am lăsat să aleagă. I-am dat, în gând, trei zile. Consider că am fost generoasă. Orice bărbat care are nevoie de mai mult de trei zile ca să decidă dacă vrea să rămână cu o femeie a luat deja o hotărâre.

— Nu înţeleg. (Într-adevăr, nu pricepeam).

— L-am pus să aleagă. Nu pot face mai mult decât atât. În clipa când a intrat în grădina lui Lily, pentru mine a murit. Şi-a decis viitorul, sau unul dintre viitoruri. Iar acela a fost mai important decât bucuria pe care o putea găsi aici, acum, cu mine. Multe tallineze au divorţat de oameni pentru motive asemănătoare. Acesta-i preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru că m-am căsătorit cu un netallinez…

— Îl iubeşti încă?

— Bineînţeles.

— Atunci de ce…

— Pentru că el nu mă iubeşte.

Brusc, am înţeles ce voia să zică. Intenţia nu-i nimic, gestul şi fapta se petrec acum şi ele sunt cele care contează.

— Ai fi foarte nechibzuit, monsieur Wulf, dacă i-ai spune lui Jon Wilberfoss ce decizie am luat. Lasă-i cele patruzeci de zile. Va ieşi mai puternic. Dacă alege **Privighetoarea**, m-ar fi abandonat oricum. Dacă refuză **Privighetoarea**, îşi va păstra casa, va putea să-şi vadă copiii, va avea timp să contemple momentul ce trece. Unul ca el n-o să rămână singur mult timp.

A trebuit să-i admir limpezimea deciziei.

— Povesteşte-mi despre nota pe care ai prins-o de uşă, i-am cerut eu.

A zâmbit.

— Oh! Un vechi obicei… Multe femei nu-l mai respectă dar, pentru că sunt aşa cum sunt şi pentru că ştiu că fac un lucru cu anumite implicaţii şi consecinţe, am decis să respect foarte strict datinile. Nu vreau să creadă nimeni că am acţionat în grabă sau fiindcă m-am considerat jignită. Divorţul e definitiv, după toate regulile. Am nevoie de alt soţ. În notă am expus condiţiile mele. De exemplu, nu vreau să nasc alţi copii, deci orice tallinez care doreşte să-şi construiască linia de urmaşi trebuie să caute în altă parte. Însă voi îngriji toţi copiii care vor fi în casă. Adică prefer

un bărbat văduv sau divorţat. Vreau să mă căsătoresc cu cineva care locuieşte departe de aceste locuri. Aminteşte-ţi că, la noi, casa este proprietatea bărbatului. Noi, femeile, putem să ne mutăm unde dorim, pentru că oriunde ne ducem suntem acasă, iar dacă nu găsim niciun loc, putem intra în orice grădină. Am mai menţionat că vreau să mă mărit cu un tallinez, nu cu un uman, întrucât am terminat cu experienţele. Am declarat că vreau să lucrez în aer liber, că-s sănătoasă şi am aproape toţi dinţii. Acum aştept.

— A venit vreun solicitant?

— Câţiva.

— Ţi-au plăcut?

— Nu prea. Însă despărţirea abia a avut loc, iar vestea despre anunţul meu încă se răspândeşte. Nu cred că mama a aflat de ea, deşi locuieşte doar la câteva sute de kilometri.

— Nu i-ai spus că ai divorţat?

— Nu. De ce să-i spun? Dacă o să am necazuri, o să mă duc la ea. Sau la tata, care are o fermă pe insula Pietrei Fierbinţi, departe, în Marea Nordului. Pentru moment, nu fac planuri. Aştept.

În clipa aceea s-a auzit un ciocănit în uşă.

— Scuză-mă, a zis Medoc şi s-a ridicat.

Am remarcat că-mi vorbise ca unui uman. A deschis uşa şi a scos un strigăt de surpriză şi încântare. A urmat un schimb rapid de cuvinte, într-un dialect tallinez pe care-l înţeleg doar parţial.

Când s-a întors în cameră, o însoţeau doi bărbaţi. Înrudirea cu unul dintre aceştia era evidentă; era fratele ei mai mare, iar figurile lor păreau scoase din acelaşi tipar, deşi fiecare îmbătrânise altfel. Îmbrăcămintea celuilalt bărbat dovedea că vine din insulele oceanului sudic. Avea părul atât de blond, încât părea alb. Îl împletise într-o coadă ce-i ajungea până la şolduri. Barba, puţin mai închisă decât părul, o purta tot împletită. Avea cam aceeaşi vârstă cu fratele lui Medoc, dar

arăta mai zvelt şi mai bronzat. Pielea îi era întunecată, ca lemnul lăcuit. Rămăsese locului, cu picioarele depărtate, învârtindu-şi în mâini pălăria cu boruri largi. La un uman, gestul ar fi indicat stânjeneală.

Fratele lui Medoc (numit Tillo) a fost surprins şi un pic furios văzându-mă. Dorea să plec. Mă considera legat de Jon Wilberfoss, pe care nu-l mai înghiţea de când, conform datinilor tallineze, îi părăsise sora. Medoc a intervenit:

— Wulf e doar un scriitor mecanic, a spus ea, încercând să găsească cuvinte tallineze care să-mi descrie funcţia. E un mesager care planează, foarte folositor. Nu-i purta ranchiună. Prezintă-mă tovarăşului tău.

Tillo s-a uitat urât la mine, apoi a încuviinţat din cap. S-a întors şi nu mi-a mai acordat atenţie.

— El, a zis apucându-şi însoţitorul de braţ, este prietenul meu Aptagar. Pescar. A făcut baie la Sala Comună, înainte să vină aici, aşa că nu miroase prea rău. Venim din Insula Scoicii. Am plecat imediat ce-am aflat de anunţul tău.

— Aţi auzit repede, a comentat Medoc.

— Am prieteni în oraş care sunt atenţi la asemenea lucruri.

— Aptagar e binevenit. Nu vrea să ia loc?

Bărbatul şi-a aşezat pălăria pe masă, apoi. şi-a ales, un scaun lângă foc. Nu stătea comod pe el, se rezemase pe margine. Tot un semn de stânjeneală. Parcă s-ar fi aşteptat să plece în grabă…

— Aptagar are limbă? s-a interesat Medoc, nu cu răutate, dar ironică.

Pescarul şi-a dres glasul.

— Mă bucur să te întâlnesc, Medoc. Fratele tău mi-a vorbit de multe ori despre tine. Deoarece ai rămas singură, am venit să gust din pâinea divorţului.

— Drept la ţintă! a râs Tillo. Vă las singuri. Dacă aveţi nevoie de mine, voi fi în Sala Comună, gustând din berea voastră, a nordicilor. Dacă vrei

să ţii seama de sfatul meu, surioară, a adăugat el, privind spre mine, aş renunţa la asemenea vechituri. Nu aduc nimic bun.

Şi m-a lovit puternic cu degetul. M-am înclinat cu supunere. Tillo a plecat satisfăcut.

Aptagar şi Medoc au început să discute. Am remarcat că fiecare avea o idee clară despre ce voia, iar convorbirea lor semăna mai mult cu vânzarea unui covor, decât cu un peţit. Soţia lui Aptagar, Rani, fusese aruncată de pe stânci de un val uriaş, în timp ce strângea scoici. Nenorocirea avusese loc cu o lună în urmă. Aptagar avea patru copii: doi fii, care-l ajutau la manevrarea bărcii, şi două fete care mergeau încă la şcoală. Pescarul deţinea o casă cu pivniţă şi pod, precum şi barca pe care şi-o făcuse singur dintr-o coajă de ou de Hoinar înaripat.

— Noaptea plâng încă după Rami, a zis el. Am fost o pereche foarte potrivită. Tare ca un chemu (dinte de peşte), dulce ca poro (icre de arici de mare), moale ca ptum (un fel de chit făcut din varec). Ţi-ai dorit să fii nevastă de pescar? Viaţa e grea, dar eu n-o să fug, ca alţii. O să mă vezi în fiecare minut al zilei, iar dacă vrei, o să mergi cu mine. În barcă, pe insule, întinzând plasele… Eu şi băieţii. Şi ai tăi, dacă doresc.

— O să mă gândesc, a spus Medoc. Vrei să, guşti din pâine?

— Aş bea ceva, dacă-i o casă în care se bea.

— Este, a răspuns Medoc. Fostul meu soţ bea mai mult decât orice tallinez din ambele emisfere. Poţi să guşti din berea şi vinul lui, dar eu nu am înclinaţii în privinţa asta, a continuat ea, turnând într-un pahar lichidul chihlimbariu dintr-o carafă luată de pe un raft, de lângă foc. Nici n-am chef să mă legăn pe puntea unei corăbii. Sunt o femeie a uscatului.

— Poate că o să renunţ la mare, a zis Aptagar. Am înfruntat destule furtuni. M-am îmbogăţit prin

muncă. Nu-ţi cer să vii pe mare, ci să ai grijă de casă. Însă nu vreau să trăiesc departe de mare…

— Şi mie îmi place marea, a încuviinţat Medoc.

Conversaţia lor a continuat în acelaşi fel.

În noaptea aceea. Aptagar a dormit pe podea.

Dimineaţa, au continuat să vorbească şi să bea.

În ziua următoare, a sosit alt tallinez. Un negustor din oraşul care se dezvoltase lângă mănăstirea Kithaeron, de cealaltă parte a planetei. Avea păr negru, creţ şi un zâmbet fermecător. A luat-o pe Medoc cu el să prânzească, în timp ce Aptagar trăgea din pipă, îşi privea palmele bătătorite şi sorbea din berea lui Jon Wilberfoss.

Medoc şi negustorul s-au întors târziu. Şi negustorul a dormit pe podea. Amândoi bărbaţii sforăiau. Sunt sigur că Medoc i-a auzit.

Cu toate că era interesant, am decis că nu mai puteam rămâne să privesc ciudăţeniile felului tallinez de a face curte. Am raportat ce-am văzut magistrului Tancredi şi m-am întors în grădina lui Lily.

Peste şapte zile a aflat că Medoc încuiase casa şi plecase. Până la urmă alesese.

Bineînţeles că nu i-am spus nimic lui Jon Wilberfoss. Omul se cufundase în meditaţie. Ar fi avut destul timp să se gândească la dragoste şi despărţire, dacă n-ar fi acceptat comanda **Privighetorii**.

8. EVENIMENTELE DIN GRADINA LUI LILY

În faţa porţii se află celebra statuie a Sf. Francis Dionysos. Capul de taur ce iese de sub glugă prinde primele raze ale soarelui în coarnele poleite. Jon Wilberfoss s-a oprit o clipă înaintea statuii, a

dat din cap spre ea, apoi a intrat pe poartă. Eu l-am urmat.

Lily ne aştepta. A închis poarta după noi, apoi ne-a ocolit şi s-a oprit în faţa noastră, trăgându-şi, cu o pocnitură, dexetelele sub carapace.

— Spune-mi Lily. Mmmm. Camera de dormit pentru Jon Wilberfoss e pregătită. Ocup-o acum. Mmmm. Urmeaz-o pe Lily. Acum.

S-a întors pe aleea acoperită cu pietriş, scoţând un scrâşnet, şi a pornit.

Nu-i urase bun venit. Lily e o infirmieră talentată, preocupată de bolnavi, dar are puţine circuite specializate pentru politeţe. Wilberfoss părea că nu se sinchiseşte. Era preocupat, gânditor.

Lily ne-a condus de-a lungul unui paravan din lemn, pe care se află scrisă, în hieroglife tallineze străvechi, istoria acelei grădini.

Grădinile ca aceea în care intrasem sunt un fel de biserică dacă tallinezii ar fi avut aşa ceva. Locuri sacre, pline de magia pământului. În centru, tradiţionala pectanilă.

Ah, pectanila! Trebuie să vă explic.

Am spus mai înainte că tallinezii au o religie a naturii şi o cultură a pământului. Aceste două caracteristici sunt unite în pectanilă, o statuie făcută din piatră albă, dură, provenită dintr-una dintre insulele mari a Mării Nordului. Toată planeta e plină de pectanile şi fiecare grădină sacră are câte una. Pentru tallinezi, pectanila reprezintă expresia tangibilă a simţului lor de viaţă. Dacă vreţi, o focalizare a simbolismului, capabilă de multe interpretări. Mulţi tallinezi poartă o pectanilă mică asupra lor.

Să vă descriu cum arată o pectanilă. Vârful ei seamănă cu gâtul unei sticle. Părţile sunt uşor curbate, încercând să sugereze fese într-o parte şi sâni în cealaltă, deşi nu le reproduc. Trebuie înţeles că forma e organică, semănând a rădăcină sau tubercul. O parte a frumuseţii sale constă în

absenţa concretului. Pectanila stă pe o bază solidă şi întinsă, aflată de obicei la câţiva metri sub sol.

Stând în faţa ei şi privind în sus, vei vedea o cavitate, localizată între nodulii gemeni care pot fi testicule sau sâni. Pe exteriorul pectanilei se află săpate trepte, care duc înăuntru. Poţi să te caţări uşor în ea. Înăuntru, deschiderea de sus şi cea de jos comunică printr-un sistem complex de încăperi. Gaura din vârf se îngustează, până la dimensiunile unui horn. Când plouă, apa se scurge prin el într-o cisternă sau bazin. Surplusul se prelinge prin gura peşterii, de-a lungul unui jgheab săpat în trepte. Opuse bazinului, există două camere cu câte o bancă din piatră. Acestea constituie locurile de meditaţie. Orice persoană care doreşte poate să suie într-o pectanilă şi să stea, privind apa, zărind în ea cerul albastru sau stelele ce se reflectă.

Când primii membri ai Milostivului Ordin au sosit pe Juniper, ei au încercat să analizeze pectanila, sperând să înţeleagă poporul tallinez. Două teorii au predominat.

Prima vedea în pectanilă reprezentarea trupului femeii tallineze. Intrarea de jos era vaginul, camerele şi bazinul interior, pântecul, umflăturile de afară, sănii. Totul părea foarte coerent. Oponenţii acestei teorii arătau că femeile tallineze aveau patru sâni, deci pectanila nu putea simboliza o femelă, din moment ce deţinea doar doi „sâni”.

A doua teorie susţinea că statuia însemna o idealizare a penisului tallinez care arată, ca formă şi scop, ca unul uman. Conform acestei teorii, „sânii” erau de fapt „testiculele” masculului, bazinul – izvorul de spermă, iar peştera de la bază – o simplă intrare.

În prezent se acceptă faptul că niciuna dintre teorii nu este corectă, deşi ambele conţin părţi de adevăr. Pentru tallinezi meritul pectanilei constă în lipsa de specific. Ambiguitatea este, uneori, liniştitoare.

Plasarea pectanilelor pe faţa planetei reprezintă ceva, special şi există nenumărate dovezi pentru a demonstra că mai întâi a fost ridicată pectanila, apoi s-a dezvoltat grădina. Mi s-a spus că suprafaţa planetei e străbătută de linii de energie. Cei care le pot vedea le compară cu undele apei. Statuia este situată întotdeauna într-un focar de asemenea energii, din care îşi trage puterea. În replică, pectanilele stabilizează fluxul de energie al planetei şi-l păstrează „rubta", adică sănătos.

Eu, Wulf, mărturisesc că nu înţeleg. Dacă există asemenea energii, nu le detectez. M-am urcat deasupra multor pectanile şi am privit în ele. Chiar am intrat în unele mai mari şi am plutit până la bazin, cu; toţi senzorii sensibilizaţi la maxim.

Nimic. N-am simţit nimic. Sunt mai sărac din cauza asta? Sau oamenii şi tallinezii. trăiesc într-o amăgeală sentimentală? O întrebare pe care o las fără răspuns. Oricum, v-am spus tot ce ştiu despre pectanile.

Am mers de-a lungul unei cărări, sub copacii înalţi, pe lângă un zid din pietre grosolane. În zid se aflau deschizături, aidoma unor peşteri. Acestea (ruinate acum, în parte) constituiau o secţiune din Sala Sanctuarului grădinii. Medoc pomenise de el. Două tallineze şi-au scos capetele şi ne-au privit cum treceam. Mai târziu Lily mi-a povestit că-şi reveneau după o boală grea şi aleseseră pentru convalescenţă o grădină tradiţională, cu pectanilă.

După Sala Sanctuarului, am trecut prin altă poartă, pe care Lily a încuiat-o cu grijă în urma noastră. Am intrat în grădina propriu-zisă. În afara unor specii locale, precum ptana sau copacul modestiei, care are mii de flori roz, în formă de cupă, ce se închid când se apropie cineva, în grădină se aflau mulţimi de trandafiri şi maci, sălcii uriaşe şi mirt, de pe vechiul Pământ. Poteca pe care mergeam, era mărginită de un tufiş scund numit katarapa sau prietenul călătorului. Această

plantă are flori negre, catifelate, ce se deschid în timpul zilei şi devin albe sau roz după apusul soarelui. Florile şi frunzele sclipesc în întuneric şi. emană căldură! Conform poveştilor, mulţi călători au supravieţuit în nopţi geroase, ghemuindu-se printre ele. După legendele tallineze, katarapa creşte doar în locurile unde au dormit spiritele pământului. În timp ce treceam, florile păleau şi le puteam detecta căldura, ca un jăratic sub cenuşă.

Lily ne conducea fără grabă. Am auzit zgomotul unei cascade, deşi n-o vedeam, iar după un timp am traversat un pod de lemn, peste un râu iute. Era spre sfârşitul dimineţii; soarele încălzea pământul şi arunca umbre lungi. Mănunchiuri de ceaţă se mişcau printre trunchiurile copacilor şi se răsuceau printre tufişuri.

Mulţi arbori nu proveneau nici de pe vechiul Pământ, nici de pe Juniper, ci fuseseră aduşi de unul dintre primii misionari ai Sf. Francis Dionysos, numit Daniel Culpepper. Aşa era giganticul copac al constructorului, al cărui lemn, după tăiere, se durifică pe măsură ce se usucă, astfel încât în final cuiele nu mai pot intra în el. Se mai zăreau crânguri de copaci ai izbăvirii, care produc fructe foarte hrănitoare şi ale căror rădăcini conţin pungi cu apă. Fructele însă, dacă nu-s mâncate în sezonul potrivit, te fac dependent.

În cele din urmă am ajuns la un zid înalt din piatră, parte din zidul interior al grădinii. Ancorată de el, exista o casă tallineză mică, meşterită dintr-o singură coajă de ou. Era încastrată în sol, iar vârsta ei preceda cu multe secole sosirea Milostivului Ordin. Lily s-a oprit.

— Locul tău de meditaţie, Jon Wilberfoss, a zis ea.

Wilberfoss a încuviinţat din cap, şi-a dus cele câteva lucruri în chilia mică, imaculată şi a început să despacheteze. Voi descrie camera în amănunţime, pentru că tot aici se va întoarce el după distrugerea **Privighetorii**.

Odaia reflecta o calitate numită „sărăcie tallineză”. Zidurile erau din tencuială cenuşie-verde, aplicată direct pe cofrajul din scoică. Nu existau tapete sau tablouri. O fereastră rotundă dădea spre grădină. Mobila, doar strictul necesar. O masă din lemn lustruit. O canapea pentru meditaţie, de tipul celor ce se găsesc în multe case tallineze. Un pat jos, cu o cuvertură verde închis, din în băştinaş. Un dulap înalt pentru haine şi lenjerie. Într-un alcov aparte, singurele exemple de tehnologie umană: un duş simplu şi un WC. Ca un ajutor în această austeritate funcţională, câteva ramuri de levănţică, într-o glastră tallineză, pe masa lustruită. Aroma îndulcea aerul, iar culoarea dădea viaţă camerei. Aceste calităţi nu erau diminuate de faptul că pragmatica Lily alesese florile pentru că parfumul lor izgoneşte muştele, iar culoarea linişteşte.

Jon Wilberfoss a despachetat încet, aproape săvârşind un ritual. A aşezat hainele în dulap, articolele de toaletă pe raftul din alcov. Avea o fotografie a lui Medoc cu copiii. A pus-o pe masă, lângă levănţică. După aceea şi-a scos hainele şi lenjeria de corp şi a început să se scarpine oftând, pe coaste şi şolduri.

— Wulf, a spus el, poţi nota că prima mea decizie pozitivă de când am intrat aici a fost să încerc să dorm. Mă simt slab şi trist, fără să ştiu de ce. Ar trebui să fiu fericit. Dar nu-s. **(În acel moment, Wilberfoss s-a întins pe pat)**. Poate pentru că în orice moment crucial al vieţii suntem conştienţi de alternativele **(căscat)** dintre care trebuie să alegem? Nu te obosi să-mi răspunzi. Doar **(căscat)** meditez… O să rămâi cu mine toate cele patruzeci de zile?

— Din când în când o să-l vizitez pe magistrul Tancredi, dacă are ceva special de tradus. În afară de asta, n-am altă treabă, decât să rămân cu tine şi să te ajut cât pot.

— Bine. **(pauză)**. Sunt încântat… **(căscat).** Sunt încântat… **(pauză)**. Un turn înalt… şi culmi reci…

Nu văzusem niciodată un uman adormind. Vocea lui Wilberfoss a devenit un mormăit care şi-a pierdut claritatea. Figura s-a relaxat, a devenit goală, vulnerabilă. Am văzut atunci prima oară expresia cu care aveam să mă obişnuiesc după întoarcerea lui…

Lily a intrat în cameră, a luat şi a strâns hainele. Un dexetel a şerpuit şi a înţepat uşor lobul urechii bărbatului. Alt dexetel a alunecat deasupra pieptului şi s-a strecurat sub braţ. Lily a citit valorile.

— Va dormi câteva ore, a zis ea. E foarte agitat. A avut un accident?

— Nu chiar. Totuşi întrebarea ta se potriveşte. Trebuie să ia o decizie. I s-a oferit postul de căpitan al **Privighetorii**.

Dacă aş fi aşteptat vreo reacţie din partea lui Lily, aş fi fost dezamăgit. Pentru ea, navele cosmice sunt doar nave cosmice. Bănuiesc că vede în ele purtători ai morţii, ca în timpul Războiului Ignoranţei, sau Case ale Durerii, în care slujise. Sau maşini mai mari şi mai complexe decât ea. După cum am mai spus, Lily nu este curioasă şi nu filosofează. Menirea ei de bază este protejarea şi îngrijirea vieţii. Ar pansa un soldat, dar nu iar trece prin minte să cerceteze şi să înlăture cauzele războiului.

Asta mă duce la o divagaţie pe care sper că o veţi ierta în inoportunitatea ei. Ce s-ar întâmpla dacă Lily şi Wulf s-ar împreuna? (Nu literar, bineînţeles). Cred că ar apare contradicţii, iar noi, tinichele cu ulei, nu funcţionăm cu contradicţii. Noi căutăm cauza principală. Însă dacă un asteroid din fier rece ar fi căpătat darul vieţii şi ar fi evoluat, dezvoltându-ne pe noi, atunci probabil că am fi putut tolera contradicţiile. Aşa cum suntem, reprezentăm rodul minţii umane. Nu suntem independenţi şi nu vom fi niciodată. Deci Lily şi

Wulf sunt buni aşa şi vor rămâne aşa, deşi singuri. Sfârşitul divagaţiilor.

Lily a ataşat un mic emiţător radio în spatele urechii lui Wilberfoss. Acest lucru îi permitea să-i controleze activitatea de la distanţă. Voia să ştie când se va trezi.

— O să-i dau supa când o să se scoale, a zis ea. S-a întors şi a părăsit odaia.

Ce puteam face? Nu pot citi visele. N-avea rost să aştept, ca un paznic, în timp ce el dormea. M-am hotărât să explorez domeniul lui Lily. Am plutit spre uşă.

Soarele dispăruse. O ploaie uşoară venea dinspre mare, îndoind vârfurile frunzelor, scurgându-se pe trunchiuri şi tulpini, pătrunzând în sol. Nu era o vreme potrivită pentru maşini, dar am trecut prin altele mai rele – mult, mult mai rele – în existenţa mea. M-am ridicat printre crengile unui arbore al constructorului, îndoind frunzele cu carcasa mea. Când am ajuns în vârf, m-am oprit şi am privit în jur. De la înălţimea aceea puteam să văd dincolo de zidurile grădinii lui Lily, spre partea muntoasă a mânăstirii Pacifico. Lumea muncea. O zi obişnuită.

Am văzut colinele grădinii şi diferitele soiuri de copaci. În mijloc, înaltă, silueta pectanilei. Fusese plasată pe un mic platou, aproape de culmea dealului. Umezită de ploaie, sculptura în piatră părea crem. Am plutit spre ea, remarcând numeroasele cărări ce străbăteau grădina, îndreptându-se, toate, spre dealul pectanilei. Mulţi arbori înfloriseră. Rododendroni, cu flori masive strălucind ca nişte felinare roşii, purpurii şi roz. Alături, spiralele portocalii ale flamboyantului şi ciorchinii de-un albastru intens ai randei, un arbore foarte rar şi greu de crescut. Provine de pe o planetă îndepărtată, extrem de rece. Se crede că e un arbore telepat! N-am fost niciodată în stare să înţeleg asta: o plantă telepată! Totuşi, confraţii

umani, care au raportat cazul, se pricepeau la asemenea probleme, fiind specializşti în contacte. Am o înregistrare despre un confrate, numit Jerichim, care ajunsese să creadă că o randă îl urăşte şi, în ciuda eforturilor prietenilor şi a propriei sale pregătiri, se spânzurase de una dintre crengile randei. Însemna că se căţărase. Deci îndemn venit de undeva… În privinţa acestor lucruri, cuget îndelung, încercând să înţeleg oamenii. Am petrecut multe ore plutind printre acei copaci, străduindu-mă să le simt natura. Însă, ca întotdeauna în asemenea cercetări, n-am descoperit nimic. Decât faptul evident că ei trăiesc.

Am plutit spre colina pe care se află pectanila şi am trecut peste gura ei deschisă. Am privit în interior, unde bazinul cu apă de ploaie reflecta cerul cenuşiu. Mă oglindea şi pe mine, ca pe figura unui războinic uriaş, aplecat peste zidul unei fortificaţii străvechi, sau privind în cupa de vin, înainte de luptă.

Văzută din văzduh, pectanila arăta ca o plantă în formă de ulcior care strânge apă să-şi înece victimele, sau o **sala**, în care ţin tallinezii peştele. Această similitudine poate fi altă origine a pectanilei! N-am găsit-o notată nicăieri.

Pe neaşteptate ceva se mişcă în urma mea. O tallineză a ieşit din pectanilă pornind în jos, pe scări. A privit în sus, m-a văzut, a ţipat şi a fugit în tufişuri. Îi tulburasem meditaţia. Rămăsese în interiorul artefactului, să-şi continue cura şi probabil privea în bazin, când apăruse imaginea mea sălbatică…

Nu voiam să fac rău cuiva. Nu spionam pe nimeni. De ce oamenii consideră lucrurile neobişnuite sau ciudate ca fiind ameninţătoare?

Am plecat. Am plutit spre vest şi am zburat peste râul, care aici trecea printr-o strâmtoare. Pe laturile acesteia, acolo unde afluenţi mărunţi se adăugau cursului principal, calcarul lua forme ciudate. Roca fusese modelată de curentul năvalnic

în chip de animale. Poate şi artiştii tallinezi avuseseră vreo contribuţie pentru că le place să-şi găsească modele în natură.

Probabil că existau şi minereuri, deoarece râul devenea de-un albastru strălucitor verzui, în timp ce se scurgea printre stânci şi se învolbura în locurile mai liniştite. Am explorat peşterile. Multe din ele erau suficient de largi să pot intra. Înăuntru am găsit desene tallineze. Am fost surprins, deşi n-ar fi trebuit. Când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că nu există loc mai potrivit pentru zugrăvirea corectă a vieţii tallineze decât o peşteră prin. care curge apa. Am ridicat un releveu fotografic al zonei.

Dincolo de strâmtoare râul făcea meandre şi se domolea, lăţindu-se şi clipocind pe sub arcade joase, până se vărsa în mare. Pescăruşii se hrăneau gălăgioşi, lovind apa cu aripile şi luptându-se pentru ţiparii mici din nămol. M-am oprit să-i privesc. În momentul în care mă uitam după păsările care se roteau, plutind mult deasupra zidului grădinii, ca să văd marea, m-a chemat Lily. Wilberfoss: se trezise.

Momentele trezirii unui uman sunt preţioase, pentru că în asemenea clipe el poate emite idei din părţile cele mai adânci ale minţii sale. Invariabil, cu excepţia celor special antrenaţi, oamenii nu-şi pot aminti momentul visării. Însă poate că Wilberfoss avea nevoie de gândurile acelea involuntare pentru a lua o hotărâre…

Am zburat ca o piatră aruncată din praştie de la mare la zidul grădinii interioare lângă care se afla locuinţa lui Wilberfoss. Lily se căţăra peste prag, amintindu-mi de vechile tancuri incendiare automate, pe care le văzusem pe vremea Războiului Ignoranţei. Normal; tehnologia lor e asemănătoare.

În timp ce coboram, am observat cât de bine fusese construită chilia. Dădea impresia de micime, de gospodărie îngrijită şi de vechime. Cu

toate acestea, Lily putea să intre iute şi să se mişte în voie. Am început să bănuiesc, drept urmare am verificat, că acea chilie simplă era, în fapt, o cameră complexă de spital, cu posibilităţi de îngrijire a umanilor, tallinezilor sau străinilor cu metabolism asemănător, dacă ar fi apărut o asemenea necesitate.

Wilberfoss dormea încă, dar se mişca fără încetare şi-şi dusese mâinile la urechi de parcă ar fi vrut să oprească un glas pe care nu dorea să-l asculte. Apoi a coborât braţele şi s-a trezit liniştit. Ne-a privit un moment buimac, după care a izbucnit în râs:

— M-am trezit în multe locuri bizare, dar niciodată n-am întâlnit atâta grijă şi atenţie. Medoc ar trebui să ia lecţii…

— Eşti flămând, a replicat Lily, în felul ei prozaic.

N-are umor.

O parte a pântecului ei de tablă s-a deschis, descoperind o tavă pe care se găseau cotlete, peşte fript, pâine şi o cupă cu tuvu negru şi fierbinte, o băutură uşor alcoolică, pe care tallinezii o servesc la orice oră. Este făcută dintr-un soi de algă.

Wilberfoss a luat tava şi a început să mănânce cu poftă. Lily îl privea. Ochii ei sunt lămpi gemene, aşezate sus, pe carcasă. Se bucura să-l vadă mâncând. Am remarcat că şi în el exista un fel de mulţumire.

După ce a terminat, Lily a luat tava şi farfuriile.

— Vrei să te odihneşti în continuare, sau să faci exerciţii? l-a întrebat ea. Exerciţiile ajută sistemul digestiv şi…

— Bine… Exerciţii să fie… O plimbare prin grădină…

— Vrei să te însoţesc? am intervenit, ridicându-mă în văzduh.

— Nu de data asta, a răspuns el.

Am avut impresia că Wilberfoss mă respingea în mod deliberat. Am decis să insist.

— Am o mare putere de analiză. Pot descoperi tipare…

Wilberfoss m-a privit atent şi a încuviinţat din cap.

— Îţi cunosc puterile, Wulf. Când o să am nevoie, fii sigur că o să apelez la tine. Acum simt nevoia să fiu singur. N-am nicio idee. Vreau să-mi plimb indecizia. Par bizar, dar sper să-mi limpezesc mintea…

Apoi a sărit din pat. S-a îmbrăcat într-o robă tallineză largă, care permite aerisirea trupului. A fost gata într-o clipă. A ieşit şi a pornit pe cărarea ce ducea spre râu. Când a ajuns la copacul izbăvirii, a părăsit poteca şi s-a căţărat pe o movilă, în vârful căreia creşteau ferigi plăcut mirositoare. S-a întins, cu spatele rezemat de un arbore, cu picioarele desfăcute. În depărtare, la mai puţin de un kilometru, se zărea silueta pectanilei.

A văzut că-l urmăream, plutind la oarecare distanţă, şi mi-a făcut semn să plec, de parcă ar fi gonit un câine de pe un răzor de flori. Nu puteam să nu mă supun. Nu sunt spion.

Cât timp Wilberfoss stătea în grădină, nu mi-a cerut niciodată ajutorul. Când şi când, redactam scrisori pentru el. Asta a fost tot. Nu mi-a împărtăşit niciodată gândurile lui, iar acest lucru pare, retroactiv, sinistru.

După două zile am fost chemat să descopăr ce se întâmpla cu Medoc şi de ce afişase declaraţia de divorţ.

Când m-am întors în grădină, am constatat că Wilberfoss se schimbase cu adevărat. Obişnuia să umble gol prin grădină. Dormea la ore neregulate, iar de câteva ori s-a culcat afară, învelit doar cu o pătură. Se ghemuia lângă katarapa, ale cărei flori albe şi roz, luceau deasupra lui.

Am mai spus că grădina lui Lily este o veche grădină tallineză. Combinaţia dintre copaci şi tufişuri poate avea efecte uluitoare asupra

metabolismului uman. Aroma unor frunze poate provoca vise plăcute. Arderea altora şi inhalarea fumului produce intrarea în transă. Există poieni de tăcere pe care nu le pot explica, în care nu se auzea niciun sunet, doar legănatul copacilor. Părea că astfel de zone ar fi înconjurate de membrane fine care filtrează orice sunet ce te poate distrage. Există locuri cu umbră umedă, unde soarele nu pătrunde niciodată, iar plantele sunt albicioase. Uneori, mai ales în apropierea pectanilei, poţi traversa poieniţe în care au fost plantate flori. Un vechi obicei, acum aproape uitat. În zilele de dinainte ca grădina să devină o parte a mânăstirii Pacifico, fusese un loc de făcut dragoste. Cei care considerau că actul fusese deosebit de reuşit reveneau în grădină şi plantau flori sau, uneori, legume. Unele porţiuni sunt lăsate în sălbăticie şi, dacă ai întreba un băştinaş tallinez, de exemplu pe Medoc, ţi-ar spune că locurile acelea sunt ale spiritelor vechi. Oricine poate să se plimbe pe acolo, dar nu să planteze sau să culeagă. În rarele, dar semnificativele ocazii în care un tallinez se sinucide, o face, invariabil, în una dintre zonele sălbatice, de preferinţă într-o grădină.

Am povestit toate acestea doar pentru a dovedi că Wilberfoss se plimbase prin întreaga grădină. Pătrundea prin zonele sălbatice în care nu-l puteam urmări şi ieşea zgâriat, plin de vânătăi sau cu o gleznă scrântită. Zăcea pe spate la soare, în poienile cu flori, indecent ca un câine. Se căţăra în pectanilă şi petrecea ore în şir lângă bazinul cu apă liniştită. Şi, tot timpul, vorbea de unul singur. Nu puteam să-i înţeleg cuvintele. Căuta, bineînţeles, o experienţă mistică, pentru a accepta sau a respinge invitaţia de a deveni căpitanul **Privighetorii**.

O vorbă veche zice că dacă umbli după o experienţă mistică, vei sfârşi prin a găsi una. Şi nu-i loc mai potrivit s-o cauţi decât o grădină tallineză.

Pe măsură ce Wilberfoss se identifica tot mai mult cu spiritul grădinii, pierdea unele din poverile civilizaţiei şi devenea mai simplu mai concentrat. Aceasta e esenţa izolării, nu-i aşa? Ca totul să devină mai complet şi mai senin. Fără îndoială, narcoticele ce umpleau aerul grădinii ajutau şi ele. Şi, aşa cum ziua urmează nopţii, iar fructele florii, Wilberfoss şi-a împlinit experienţa mistică, pe care a interpretat-o ca o afirmaţie. Să recunoaştem că dacă există un om înclinat spre viziuni mistice acela este Jon Wilberfoss.

Însă înainte să ajungem la asta, trebuie să vă spun ce-am văzut. Dragostea mea pentru istorie şi preocuparea privind legătura între cauză şi efect m-au făcut să cercetez de ce a fost ales Wilberfoss. Am considerat ca daca pot să răspund la **această** întrebare, voi ajunge mai aproape de înţelegerea motivaţiei umane. Ce făcuse Wilberfoss sau ce nu făcuseră alţii? Era un pilot bun, dar ca el existau sute. Era inteligent, totuşi inteligenţa e ceva banal. Avusese, după cum am descoperit ulterior, o viaţă interesantă şi pasională, însă nu constituia un caz singular. Atinsese un moment al vieţii când începuse să se întrebe despre scopuri şi înţelesuri (iar acest lucru cred că spune multe), dar în aceeaşi situaţie se aflau o sumedenie de oameni. Ce anume, mă întrebam, îl făcea deosebit? Voi putea vedea acel lucru? Îl voi recunoaşte, dacă îl voi vedea?

Evenimentele pe care le voi descrie pot furniza un răspuns parţial. M-au făcut să simt imperfecţiunea carcasei mele metalice şi spiritualitatea obtuză a creierului meu biocristalin.

Într-o dimineaţă însorită, după ploaie, Wilberfoss stătea afară, cioplind un lemn. Peste tot se găseau risipite crengi. În timpul nopţii fusese furtună, copacii şi tufişurile se scuturaseră, se rupseseră crengi… Arăta perfect destins. Un bărbat puternic, călare pe un buştean, relaxat, bine făcut.

Atunci s-a auzit un zgomot în tufiş, un zăngănit urmat de un mieunat. Oricine trăia pe planeta aceea ar fi recunoscut sunetul. Era un sandar, o fiinţă cu opt picioare, care la maturitate poate ajunge cât o pisică domestică. Sandarul îşi petrece viaţa scotocind în interiorul copacilor de care se agăţa cu botul, datorită dinţilor în formă de fierăstrău şi-şi introduce limba lungă şi neagră, în canalele principale de sevă. E periculos, e agresiv, poate scuipa venin şi se caţără cu o abilitate uimitoare; uneori ţopăie ca o veveriţă, iar alteori planează, cu toate picioarele întinse, asemănător unui liliac. Zăngănitul constituie un avertisment. Mieunatul reprezintă expresia furiei. Combinaţia lor înseamnă că va ataca fără să fie provocat şi este preferabil să fie evitat.

Wilberfoss s-a oprit din cioplit şi a ascultat, cu capul lăsat într-o parte. Sunetul a continuat, crescând în intensitate. Era evident că sandarul căzuse într-o capcană sau fusese rănit. Un tallinez ar fi părăsit zona sau ar fi căutat o lance, dar Wilberfoss s-a ridicat, lăsând cuţitul. A privit în jur, să fie sigur că nu fusese văzut şi s-a strecurat la marginea luminişului. Nu m-a observat. Eram într-un stejar, ascuns în frunziş. Bănuiam ce intenţiona să facă şi i-am transmis un mesaj lui Lily, avertizând-o că s-ar putea să fie nevoie de ea. Se afla tocmai în celălalt capăt al grădinii, dar a pornit în grabă către noi.

Wilberfoss s-a îndreptat direct spre zăngănit şi mieunat. L-am auzit fluierând şi fredonând un cântec. A dat la o parte ramurile unui arbore de clei prăbuşit, care prezenta chircirea ciudată caracteristică prezenţei sandarului. A tras crăcile şi a descoperit sandarul. L-am văzut. Fusese prins între trunchiul copacului de clei şi o cracă a unui copac alăturat. Două din picioarele sale scurte se rupseseră şi-i atârnau. Ţinea botul deschis şi-şi arăta colţii. Limba neagră o ţinea încolăcită în gură. Era gata să scuipe. Sandarii pot scuipa, pot

lovi, pot muşca. Botul i se închide peste pradă, o despică dintr-o muşcătură, apoi îi dă drumul, pentru că sandarii se hrănesc doar cu seva copacilor.

Wilberfoss s-a aplecat şi a atins animalul. Ce nebunie! M-am ridicat din ascunzişul meu, aşteptându-mă să-l văd retrăgându-se, cu otravă în ochi, cu sandarul atârnându-i ca o excrescenţă monstruoasă de piept, braţ sau, în cel mai rău caz, de gât. Văzusem, odată, rămăşiţele unui câine ucis de un sandar. Arăta de parcă ar fi fost biciuit cu sârmă ghimpată… Însă printre ramuri nu se zărea nicio mişcare!

Wilberfoss îşi strecură braţul în spaţiul strâmt dintre picioarele moi ale sandarului şi-i sprijini trupul. Ajunsese cu faţa lângă botul larg deschis. Cu celălalt braţ, îndoi ramura ce ţintuise creatura. Craca a scârţâit şi a eliberat animalul. Acesta se prinse de mâna bărbatului cu picioarele şi închise botul.

M-am retras, m-am îngropat printre frunzele stejarului şi am pândit. Wilberfoss a dus sandarul la butucul unde lucrase şi l-a pus jos. A atins cele două picioare. Am văzut fiinţa tresărind, dar n-a mişcat şi nici n-a scuipat. Nu putea face mare lucru pentru picioarele rupte, dar le-a pipăit cu degetele şi i-a frecat cu salivă pielea groasă. În timp ce făcea asta, ţinea animalul aşa cum face o femeie cu un prunc ca să eructeze.

În momentul acela, Lily a apărut cu viteză maximă, cele două şenile scurmând pietrişul aleii. Wilberfoss i-a spus să stea locului.

— Sandarul te-a rănit? a întrebat ea.

— Nu, a răspuns el, apoi s-a încruntat. De unde ştii c-am găsit un sandar?

— Wulf a raportat că eşti în primejdie, a răspuns Lily, lipsită de tact.

Cred că nu ştie ce-i minciuna. Unei maşini îi vine greu să mintă. Chiar unui făurar de cuvinte ca mine…

Wilberfoss a privit în jur.

— Wulf, ieşi de unde te-ai ascuns! a strigat, iar eu am coborât din stejar. Dacă te interesează ce fac, de ce nu vii mai aproape? Însă nu prea aproape, să nu-l sperii…

A cules câteva beţe de jos, le-a despicat şi le-a cioplit, făcând nişte atele scurte, albe. I s-a adresat lui Lily, care i-a dat nişte feşe. Cu grijă, dar cu siguranţă, a bandajat picioarele rănite, în timp ce sandarul zăcea ameţit sau în transă, cu botul închizându-se şi deschizându-se încet.

— Unde ai învăţat asta? l-am întrebat când a terminat şi a pus animalul pe picioare.

L-a privit câteva secunde ţinând degetele pe capul lui. N-a răspuns, a luat sandarul cu grijă şi l-a dus înapoi la copacul de clei. L-a aşezat într-un loc de unde se putea căţăra într-o scorbură, să se adăpostească şi să se hrănească.

S-a întors, frecându-şi mâinile. Cursese pe ele puţin venin. Lily i-a oferit o batistă. A acceptat-o.

— Ne-au învăţat o mulţime de lucruri, când ne-au primit în Milostivul Ordin… Atele, garouri, chestii din astea…

Atele şi garouri! Mă minţea cu bună ştiinţă! M-am mirat că ştia să îmblânzească animalele. Am aflat mai târziu că nu-l învăţase nimeni. Era un dar. La câteva zile după evenimentele acestea, am trecut din întâmplare pe lângă arborele de clei în care se afla sechestrat sandarul. M-a văzut şi m-a scuipat. O făptură care n-are suficientă inteligenţă să distingă un animal de o maşină a putut totuşi răspunde voinţei şi afecţiunii unui uman. Un lucru asupra căruia trebuie să meditez.

După această întâmplare, am avut multe ocazii să remarc abilitatea deosebită a lui Wilberfoss de a se înţelege cu diferite creaturi. Voi povesti una dintre ele pentru că are o morală interesantă.

Eram lângă râu. Trecuseră două săptămâni de când Wilberfoss intrase în grădină şi, din câte

vedeam, trăia viaţa unui mâncător de lotus. Nu părea hotărât să ia o decizie. Ştiu multe despre tărăgănarea umanilor… Wilberfoss stătea pe o stâncă, gol, cu picioarele în apă. Era ţeapăn, precum un trunchi de copac rămas după o inundaţie. Fluiera încet, privind spre partea mai adâncă a râului.

M-am apropiat încet, aşa cum ştiu eu şi m-am aşezat pe mal, în spatele lui. Minutele se scurgeau repede… Deodată, undele au început să freamăte. O coadă zimţată, cu plăci cornoase, s-a înălţat şi a izbit apa, aruncând picături pe mal. Picioare din segmente lungi articulate căutau sprijin pe pietrele scufundate. A apărut o creatură ca o langustă uriaşă. O duzină de mustăţi îndreptate în faţă arătau ca un evantai stricat. Am recunoscut un crab cu rune, căruia i se spune şi crab fermier.

Crabul cu rune… Există o legendă tallineză. care pretinde că semnele scrierii lor provin din simbolurile găsite pe coada unui crab mascul. De aici, numele. Cred că există un strop de adevăr în poveste, pentru că am examinat manuscrisele tallineze cu ochiul atent al unui expert. Am studiat şi rămăşiţe arheologice. Coada crabului conţine o secvenţă compactă, naturală, de simboluri.

Numele de fermier îi vine de la obiceiul de a construi plase subacvatice. În acestea se prind alte creaturi, cu care se hrăneşte.

Crabul a ieşit din apă şi, pentru prima dată, şi-a arătat cleştii, mari cât mâna unui om şi negri ca abanosul. De mirare că acest animal poate manevra apendice atât de masive, cu un trup atât de fragil. Wilberfoss şi-a înteţit fluieratul şi fredonatul, îndreptându-se spre crab. Acesta s-a apropiat atent, prudent, cu cleştii deschişi.

— Acum priveşte! a zis Wilberfoss.

A apucat cleştele întins şi l-a scuturat, cum ar fi făcut cu mâna unui om. Apoi a pus degetul în cleşte, iar acesta l-a strâns cu blândeţe.

— Te doare l-am întrebat.

— Nu. Crabul cu rune e grijuliu. Ştie, la miime de gram, cât suportă pielea mea, cât de delicată este. Dacă am fi duşmani, mi-ar fi rupt degetul. Ţac, ţac, şi gata! Dar îl fac fericit…

— Cum?

Wilberfoss a tras treptat degetul prins în strânsoarea cleştelui, încât crabul a trebuit să se apropie. S-a ghemuit lângă Wilberfoss. Nu văzusem niciodată ceva atât de ciudat: om şi animal participând la un ritual bizar, fără cuvinte, care le producea ambilor plăcere.

— Cleştele e foarte sensibil, a zis Wilberfoss. Plăcerea constă în atingerea locului sensibil, ca la o femeie. Mă strânge până aproape mă doare, apoi revine la starea iniţială, bucurându-se.

— Cum faci chestia asta?

— Aşa… Important e să nu-ţi fie frică şi să-ţi potriveşti ritmul cu al fiinţei. Să găseşti cântecul care ne leagă. Cântatul are mare importanţă.

— De unde ştii cântecul?

— Îl ştii şi tu. Nu-i ceva precis. Mai degrabă o modalitate de a-ţi transmite simţămintele. Animalul face restul. Însă nu trebuie să-ţi fie frică, nici să fii prea analitic. Dacă te supraveghezi prea mult, fiinţa va şti şi-ţi va purta pică.

În timp ce spunea acestea, Wilberfoss a îndepărtat degetul mare de celelalte, iar crabul a ridicat imediat celălalt cleşte şi l-a prins. Bărbatul s-a sculat încet în picioare, săltând crabul de pe sol. Coada acestuia rămăsese ţeapănă, iar mustăţile se plimbau pe braţul omului, ca acelea ale unei pisici. După un timp, Wilberfoss l-a coborât iar în apă. Picioarele animalului şi-au suportat greutatea, iar cleştii uriaşi s-au deschis încet şi au eliberat degetele.

— Trebuie să simţi aşa cum simte el. Să-l laşi să conducă. Agresiunea e ca gheaţa, te înţepeneşte. Însă nu trebuie să fii complet supus. Dacă şi-ar fi închipuit o clipă că mă stăpâneşte, ar fi încercat să

mă mănânce sau să mă târască în bârlogul lui. Nu, şi-a dat seama că am încheiat un armistiţiu!

În timp ce vorbea, crabul cu rune s-a întors în apă, cu grijă, apoi s-a scufundat. I-am văzut coada, larg întinsă, împingându-l sub suprafaţă.

Wilberfoss a rânjit.

— Mai avem să-l învăţăm pe bătrânul înţelept biocristalin Wulf?

M-a lovit cu dosul palmei pe cupolă, apoi a făcut ceva surprinzător: s-a căţărat pe mine!

— Poţi să te ridici şi să mă duci acasă? a întrebat după aceea.

Am încercat, dar n-am reuşit, aşa că a plecat şi m-a lăsat pe pietriş.

Daţi-mi voie să vă spun că, deşi credeam explicaţiile date de Wilberfoss privind puterea lui asupra fiinţelor, nu eram convins că el cunoştea întreaga poveste. Nu-şi ştia dimensiunile puterilor. Putea să hipnotizeze, într-un fel aparte. Eu nu agreez ideea telepatiei, pentru că eu nu gândesc şi nu sunt telepat, dar puterea lui sugera telepatie.

Întrebarea importantă era dacă Wilberfoss putea să manipuleze umanii. Sensibilitatea lui uriaşă faţă de fiinţe atât de diverse, precum sandarul şi crabul cu rune. sugerează că ar fi fost în stare. Nu intenţionat. Să fim foarte clari: nu intenţionat, dar cu rezultate. Să citǎm alt truism uman: cea mai mare putere înseamnă cea mai mare slăbiciune. Simpatia faţă de toţi oamenii înseamnă simpatie pentru niciunul.

Acum să vă spun despre experienţa mistică a lui Jon Wilberfoss.

Pe măsură ce zilele treceau, el devenise, tot mai mult. o fiinţă a grădinii. Nu-mi dădeam seama ce se întâmpla cu el. Evita orice contact.

Vă voi expune două versiuni ale adevărului.

Prima constă în relatarea acţiunilor lui Wilberfoss din a treizeci şi patra zi a izolării sale, aşa cum le-am văzut eu. A doua reprezintă

transcrierea comentariilor sale, din perioada convalescenţei.

Încep cu varianta mea.

Observasem că Jon Wilberfoss petrecea tot mai mult timp lângă râu. Apa curgătoare părea să-i provoace o plăcere deosebită. Ştiu că avea halucinaţii, pentru că-l găseam la orice oră între flori sau plimbându-se prin zonele sălbatice, adâncit întotdeauna în discuţii. Din nefericire, nu-i putea descifra şoaptele. Poate se ruga, în felul tallinezilor, în timp ce mergea. După cum v-am spus, dacă ştia că-s în apropiere, mă evita.

În ziua aceea stătea lângă râu, în locul în care apa curge printre stânci cu forme ciudate. Se găsea într-o stare de frenezie, agitându-şi braţele, ca într-un fel de exerciţii. Mâncase nişte fructe, iar zeama acestora, îi cursese din gură, brăzdându-i faţa şi braţele, precum nişte tatuaje. M-a văzut şi mi-a făcut semn. Am devenit curios văzând această schimbare şi am coborât. Am remarcat spuma de la colţurile gurii. Ochii îi erau aţintiţi asupra unor fapte îndepărtate sau a unor peisaje interioare. Lily aştepta, răbdătoare, pe malul râului, de aceea am presupus că Wilberfoss nu-şi făcuse niciun rău mâncând fructele.

Singurătatea, aromele pădurii şi regimul ciudat conlucraseră să elibereze forţe din adâncul psihicului său. Citisem despre asemenea lucruri. Se străduise mult să ajungă aici, adică în stare de transă. Poate că alţi oameni, dacă ar fi fost prezenţi, ar fi descoperit în el o forţă înspăimântătoare. Am menţionat abilitatea lui în privinţa animalelor. În starea aceea, cred că ar fi putut face plantele să se ofilească, florile să se deschidă, seminţele să încolţească. Cele două tallineze care îşi petreceau convalescenţa în grădină stăteau sub copaci, ţinându-se de mână şi privindu-l. Am bănuit că, într-un fel bizar, Wilberfoss le făcuse să vină, să-i fie martori. Eram convins că el nu-şi dădea seama, în mod conştient,

de prezenţa lor acolo. Poate că dacă m-ar fi văzut, m-ar fi crezut o pasăre cu penaj auriu.

Era dezbrăcat, ca de obicei. A intrat în mijlocul şuvoiului, lovind cu mâinile suprafaţa lucie. Râul era iute acolo şi limpede ca sticla. S-a cufundat în apă până la mijloc. Lângă el se afla o stâncă în formă de cap de cal. Din nările acestuia ieşeau ferigi, iar rădăcini castanii se încolăceau ca nişte vene. Din mijlocul curentului, Wilberfoss se apucase bine de stâncă. Apa îl izbea în piept, iar el se zbătea, în extaz, împotriva curentului. Nu ştiu ce făcea, dar cele două tallineze râdeau, iar una i-a strigat ceva. N-am înţeles cuvintele, părea a fi într-un dialect.

Apoi s-a relaxat subit şi s-a prăbuşit în apă, care se scurgea în jurul capului şi gâtului său…

Atenţia lui Wilberfoss s-a îndreptat spre acea parte a râului unde arborii creşteau printre bolovanii de calcar erodaţi de apă. Părea că pândeşte ceva. Brusc a sărit într-o parte, cu mâinile întinse, de parcă ar fi atins un obiect. Vedea ceva invizibil pentru mine. A rămas liniştit câteva minute, apoi s-a prăvălit iar în apă. În cele din urmă a înotat spre mal.

Când a ajuns pe ţărm, s-a îndreptat către mine. Zâmbea. Mi-a spus:

— Wulf! Mesaj pentru magistrul Tancredi: accept căpitănia **Privighetorii**! Mesaj pentru Medoc: să se pregătească de plecare, dacă vrea să vină!

După aceea s-a cufundat în apă, şi a ieşit la suprafaţă mult în josul râului, acolo unde gresiile galbene şi verzi se strâng în jurul apei, care sapă în ele grote întunecate.

N-am pierdut timpul. N-am stat să-i explic că Medoc plecase deja cu un negustor, într-o parte îndepărtată a planetei. Wilberfoss urma să descopere acest lucru curând şi bănuiam că decizia lui ţinuse seama de toate posibilităţile. Pe vremea

aceea nu aveam pic de înţelegere a misticismului uman.

În aceeaşi zi, Wilberfoss şi-a luat rămas bun de la Lily şi a petrecut o noapte de veghe împreună cu Tancredi. Zarul fusese aruncat.

Iată, acum, în cuvintele lui Wilberfoss, ce i s-a întâmplat. O poveste ciudată. Vă rog să decideţi ce anume este fapt şi ce este simbol.

Wilberfoss era pe cale să se însănătoşească, atunci când a făcut această declaraţie, cu mintea relativ limpede. Coopera la realizarea unor note privind starea lui mintală şi povestea **Privighetorii**. Ne găseam la începutul verii, iar Wilberfoss stătea într-o vâlcea, sub silueta curbată a pectanilei.

WULF: În zilele acelea mi se părea, că mă ocoleai, că nu te găseai într-o stare normală. E adevărat?

WILBERFOSS: Perfect adevărat în ambele cazuri. Tu îmi reaminteai permanent de raţiune şi ordine, şi totuşi ştiam că trebuia să trec dincolo de raţiune, spre capacitatea de înţelegere fundamentală, adică o stare de visare creativă, o stare în care distincţia dintre real şi imaginar devine neclară. Trebuia să ajung acolo, dacă voiam să înţeleg ceva despre mine.

Nu contează că am dat greş. Am eşuat, dar procedeul a fost corect şi, dacă ar trebui să răspund aceleiaşi întrebări, aş acţiona în acelaşi fel, deşi concluziile ar fi altele. Nu-s lămurit de ce Tancredi a vrut să vii cu mine. Să-i raportezi ce se întâmpla, probabil. N-aveam nevoie de scrib. Nici de limbaj, care-i o codificare a numelor. Voiam să devin cel care creează nume.

Priveşte lucrurile altfel, Wulf. Raţiunea e o frânghie de care intelectul se poate agăţa atunci când se află suspendat deasupra unei prăpăstii

întunecate, plină cu neştiinţă. Însă adevărata înţelegere vine doar când abandonezi frânghia. În clipa aceea de abandon, nu cădem: întunericul se limpezeşte şi devine ceva nou, plin de speranţă, posibilităţi şi, trebuie să recunoaştem, de tragedii. Funia rămâne acolo, fără ea am înnebuni. Raţiunea se impune şi ne apără de nebunie, descoperind ţeluri în haosul experienţei noastre. Însă mai întâi trebuie să mergem singuri, neînfricaţi, în haos. **(pauză)**. Crezi că ai înţeles?

WILBERFOSS: Ca să ajung într-o stare anormală, schimbarea mintală trebuie asociată cu una fizică. Alternativa este un fel de ipocrizie. Nu condamn ipocrizia. Cunoaşterea reală a gândurilor cuiva reprezintă una dintre cele mai grele sarcini pentru o fiinţă umană. E egalată doar de dificultatea de a acţiona pentru a înţelege pe cineva, după ce i-ai aflat gândurile. Dar fie aşa cum trebuie să fie! Mi-am condus trupul, ca să-mi conduc mintea. Am căutat ierburile aromate ce aduc visarea. Am flămânzit, apoi am mâncat fructe. N-am dormit până când am început să delirez, apoi m-am târât în pectanilă, ca să-mi controlez visele. Am alergat după orice umbră de ciudăţenie.

M-am străduit aşa până când mintea a atins o nouă conştiinţă. Am lăsat acea nouă conştiinţă să răspundă la întrebarea mea. **Privighetoarea:** da sau nu?

Oamenii din vechime dansau până intrau în transă. Inhalau fum, se biciuiau. În comparaţie cu ei, eu am fost cuminte.

WULF: Povesteşte-mi despre ziua în care ai luat decizia.

WILBERFOSS: A fost lângă râu, nu?

WULF: Da.

WILBERFOSS: E dificil să-mi amintesc amănunte: Râul devenise o fiinţă vie. O femelă care plutea în jurul meu… Ţărmul era masculin. Am plecat de pe mal. Am asistat la întâlnirea a două forţe uriaşe… sau la o despărţire de forţe? Cuvintele îşi pierd înţelesul, într-un asemenea moment… cele opuse se adună… **(pauză)**. Ai fost acolo, Wulf?

WULF: Da.

WILBERFOSS: Îmi amintesc că simţeam că am puteri supranaturale. Dacă mi-ai fi cerut să mut munţii, aş fi încercat s-o fac. Nu percepeam nicio limitare a puterii mele. M-am. cufundat în apă. Era ca Medoc… Am făcut dragoste cu apa. Am sperat să zămislim ceva. Şerpi de argint. Păsări cu aripi strălucitoare… Ah, m-am simţit pur… **(pauză)**.

WULF: Continuă.

WILBERFOSS: Dacă n-aş fi dorit atât de mult… Dacă m-aş fi mulţumit să fac dragoste cu râul… Dacă m-aş fi mulţumit cu Medoc…

WULF: Dacă… Dacă…

WILBERFOSS: Ai dreptate. Dar povestea continuă. În timp ce-mi reveneam din încordare, am auzit un tunet peste culmi. Nu un tunet, un muget. Venea dinspre copaci. Am fost surprins şi simultan încântat. Copacii se zguduiau. Se apropia ceva. Am auzit o respiraţie puternică, ca a unei fiinţe gigantice. Apoi pe mal, lunecând pe solul umed, a păşit un monstru. Avea plăci ţepoase pe spate. Coada era atât de mare, că abia reuşea s-o târască. I-am simţit mirosul răsuflării când a deschis botul. Venise să se adape. Avea limbă neagră, în interiorul gurii galbene. Din fălci îi

ţâşneau mănunchiuri de ţepi, iar ochii mă priveau cu un fel de inteligenţă. Mi-am recunoscut proprii ochi. Eu eram monstrul. Adică monstrul reprezenta o parte din mine. Cea primitivă. Latura instinctivă, care bâjbâie. Uciderea înainte de a deveni instinctul de a ucide.

Nu-i atât de ciudat pe cât pare, Wulf. Noi, oamenii, vedem adesea stările noastre mentale reflectate în lumea din jur. Ciudat este că le recunoaştem… Făptura a băut şi a urlat spre cer, iar eu am crezut că o să sară în apă, ca să încerce să mă devoreze. Am anticipat faptul. Ai văzut ce putere am asupra animalelor? Am încercat să potolesc fiara. Am pus mâna între ochii ei. Am adormit-o. Ochii s-au închis. Capul uriaş, de două ori cât mine, a coborât şi s-a cufundat în râu. Apa limpede se strecura printre mustăţile ei. În acel moment, am ştiut. Răspunsesem întrebării. Acolo, simbolică, se afla latura rea a firii mele, iar eu o subjugasem. Ştiam ce văzuseră confraţii superiori în mine. Ştiam de ce fusesem ales pentru a conduce **Privighetoarea**. Pentru că eram un om care-şi putea supune adevărata fire şi care reuşea să ajungă la alte fiinţe.

Însă m-am înşelat. Nu-mi supusesem firea. Doar o adormisem. Creasem o situaţie ce servea ţelurilor mele. Atunci nu ştiam, dar acum ştiu. **(pauză)**. Să-ţi mai spun ceva, Wulf. Ştii ce ar fi trebuit să văd? Ştii ce? Pe bunul Sf. Francis cu cap de taur, croindu-şi drum spre malul apei. Ar fi pătruns în unde, m-ar fi luat în braţe, m-ar fi scos din râu… Asta ar fi trebuit să văd. Dacă ar fi venit Cel-cu-cap-de-taur, n-ar fi existat niciun conflict, nici moartea unei nave, nici nebunie, nici monştri care stau la pândă…

Trebuia să-l aştept până în a patruzecea zi, meditând în pectanilă, jucându-mă cu crabul cu rune, privind schimbarea anotimpului, hoinărind ca strămoşul Adam. Iar dacă n-ar fi apărut, trebuia să părăsesc grădina, să-i exprim lui Tancredi

părerea mea de rău şi să-mi reiau viaţa alături de Medoc. Iar tu ai fi redactat raportul.

WULF: Medoc te părăsise deja.

WILBERFOSS: Ah, da. Dar s-ar fi întors. Deşi plecase cu negustorul, n-a semnat înţelegerea cu el până în ziua în care am urcat la bordul **Privighetorii**. Nu ştiai? Nu. Asta-i firea umană. Asta-i dragostea. Suntem destul de simpli, nu-i aşa?

9. SOSIREA ŞI PLECAREA PRIVIGHETORII

Evenimentele s-au precipitat.

Îndată ce a primit ştirea că Wilberfoss a acceptat postul, magistrul Tancredi a conectat Centrul Assisi, iar roţile s-au pus în mişcare. O organizaţie atât de mare ca Milostivul Ordin al Sf. Francis Dionysos se mişca, uneori, cu o viteză uluitoare. La câteva ore după primirea anunţului, am fost informaţi că **Privighetoarea** fusese alimentată pentru zborul scurt de la Assisi la Juniper. Fiind doar o mişcare în interiorul Sistemului Lucy, însemna că marile generatoare de transformare, care duceau şi scoteau nava din timpul-Noh nu aveau să fie utilizate. Nici creierul biocristalin, care conducea generatoarele, nu fusese trezit în totalitate. De fapt, punerea finală în funcţiune putea avea loc doar în prezenţa căpitanului.

Încărcarea şi verificarea sistemelor de bord a durat o zi, apoi ni s-a comunicat că nava era pe drum. Avea nevoie de zece zile ca să navigheze încet din Assisi la Juniper, Assisi fiind suficient de aproape de noi şi vizibil în timpul nopţii.

Între timp, mecanicii şi savanţii mistici, visători, specializaţi în tehnologie biocristalină au început să sosească pe Juniper din îndepărtatul Sistem al Orbului, unde fusese construită **Privighetoarea**. Au venit în trei nave de timp-Noh, mici şi primitive în comparaţie cu **Privighetoarea**. Asemenea nave reprezentaseră principalul sprijin al Milostivului Ordin, încă din timpul Războiului Ignoranţei.

Ciudaţi oameni, tehnicienii aceia din Sistemul Orbului! Mulţi erau înalţi şi slăbănogi, rezultat al creşterii şi muncii în condiţii de gravitaţie redusă, pe sateliţii tehnici. Aceşti sateliţi, mii la număr, conectaţi prin linii magnetice flexibile, purtau un nume colectiv: Tinichigiul. Mulţi dintre tehnicieni trebuiau să plutească în harnaşamente antigravitaţionale, întrucât picioarele nu-i purtau pe Juniper. Aveau cu toţii un lucru în comun: se mândreau teribil cu **Privighetoarea**. Toţi lucraseră la ea. În anumite cazuri, fuseseră implicate generaţii întregi. Bunicul construise structura, mama instalase cablurile, fiica şi fiul conectaseră aparatura electronică. Toţi erau veseli, cârciumile răsunau de cântecele şi de dezbaterile înflăcărate, la care se bătea cu pumnul în masă, între pasionaţii experţi în diferite domenii ale fizicii. În fiecare zi, Wilberfoss participa la şedinţe de instruire. Bineînţeles, de la el se aştepta doar o cunoaştere globală. Munca de detaliu, zilnică, urma să fie asigurată de experţi.

În oraşele tallineze s-a răspândit zvonul că în curând se va vedea ceva neobişnuit pentru o planetă mică, precum Juniper. Toţi doreau să vadă nava şi am fost sufocaţi de cereri ale celor ce voiau s-o viziteze. Wilberfoss a hotărât că **Privighetoarea** va trece pe deasupra mănăstirilor Fum, Kithaeron, Sesha şi, desigur, Pacifico. În fiecare centru, nava urma să fie deschisă publicului timp de patru zile.

L-am observat pe Wilberfoss, în timpul acela. Exista în el linişte şi un simţ al puterii. Părea că primise autoritatea cu uşurinţa unuia care îşi îmbracă pantalonii. Era grijuliu şi calm. Nici urmă de bărbatul sălbatic, mânjit cu zeamă de fructe, pe care-l văzusem în grădină. Părea încântat de consfătuirile zilnice.

Primise ştirea despărţirii de Medoc ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva. N-a căutat-o personal, dar i-a trimis mesaje, ei şi copiilor, invitându-i să viziteze **Privighetoarea**. Nu ştiu dacă Medoc i-a răspuns. Eram ocupat cu sarcinile mele de scrib şi de copierea corespondenţei lui Tancredi, care se acumulase în absenţa mea. Din câte ştiu, Medoc şi Wilberfoss au petrecut ore în şir discutând de la depărtare. Cred că, împotriva aparenţelor, dragostea lor era puternică.

Tancredi părea foarte fericit. Chicotea, se lăuda şi se îmbăta prin cârciumi, încântat ca o pisică la oala cu smântână. Aveai impresia că uitase că-şi dorise să fie căpitan al **Privighetorii**.

A venit ziua (de fapt era noapte) sosirii navei.

Toţi aşteptau pe înălţime, în jurul casei lui Tancredi. Oamenii au urmărit apropierea ei din amurg, când părea doar o lumină strălucind pe cer, până la ora unu şi jumătate noaptea, când a ancorat şi a ocupat două treimi din cerul nopţii. A rămas pe o orbită situată la mai bine de două înălţimi de orbită de navete. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, câmpul ei gravitaţional, chiar doar aura ei electromagnetică, ar fi distrus navetele noastre primitive.

Am zburat deasupra casei lui Tancredi, însoţit de una dintre specialistele Tinichigiului, purtată de o instalaţie gravitaţională similară cu a mea.

Cel mai mult impresiona mărimea navei. Toţi ştiau că **Privighetoarea** e mare, dar cuvântul „mare” n-o descria. Această creatură (fiindcă multă lume o considera aşa) acoperea stelele pe o

suprafaţă vastă a cerului. Avea forma unui crab alb strălucitor, cu doi cleşti care, după cum mi-a explicat experta, găzduiau plăcile sensibile ale GST-urilor (generatoare de simboluri de transformare). Întregul artefact vălurea, ca un obiect văzut sub apă.

— De ce străluceşte şi pâlpâie? am întrebat.

Femeia, specialistă în fizica echilibrului câmpurilor, mi-a dat un răspuns simplu:

— Un obiect atât de mare ca **Privighetoarea** poate rămâne coerent doar în câmpul propriu de echilibru. Altfel, s-ar sfărâma datorită tensiunilor. Strălucirea, cum i-ai spus, reprezintă momentul, interfaţa dintre câmpul autogenerat şi vid. În jurul ei sunt generate aleator, tot timpul, particule. Asta e ceea ce vezi.

Din când în când, zăream o lumină albastră, intermitentă, care dansa în jurul navei. Înainte să apuc să întreb, am primit răspunsul:

— Acela e monitorul de gravitaţie. **Privighetoarea** are peste o mie de duze gravitaţionale. De aceea nu poate veni mai aproape. Se află la limită, pe o orbită perfectă. Aşteaptă şi o să vezi ceva interesant.

Abia terminase de vorbit, când am simţit o furnicătură în tot trupul. Am sesizat-o sub forma unei creşteri bruşte a electricităţii statice, ceea ce m-a alarmat pentru că ultima oară când simţisem aşa ceva fusese în timpul Războiului Ignoranţei şi anunţase un dezastru. Tovarăşa mea, care avea păr lung, blond, răspunsese mult mai fizic stimulului: părul i se zburlise.

— Fii atent! mi-a şoptit ea.

Brusc, o sclipire de lumină pe navă. Trei raze de foc albastru au fulgerat în jos. Prima a intrat în mare, la vreo opt kilometri de ţărm, lângă insula Perry. A doua a sclipit pe vârful muntelui Topo, la peste patruzeci de kilometri în sudul mănăstirii. A treia s-a dus dincolo de munţii din nord. Îndată după aceea, sclipirile luminoase s-au redus la o

strălucire neîntreruptă, ca într-un tub fluorescent, iar electricitatea statică a dispărut.

— Oho! a suspinat însoţitoarea mea. Nu ştiu de ce, dar îmi ţin respiraţia de fiecare dată când se întâmplă asta!

— Înfiorarea, m-am grăbit eu să-i ofer o explicaţie, cere deplină atenţie, încât până şi respiraţia poate distrage.

— Posibil, a aprobat ea nesigură. Oricum, e aproape la fel de plăcut ca sexul…

Ziua următoare a fost plină de ceremonii. A avut loc predarea formală a navei, semnarea hârtiilor şi depunerea jurământului.

Magistrul Suliman, care condusese comitetul pentru alegerea căpitanului **Privighetorii** şi călătorise la bordul navei din Assisi pe Juniper, încredinţă în mod solemn căpitănia lui Wilberfoss, prin ceremonia antică a atingerii mâinilor. Cântau coruri, orchestre, iar deasupra noastră licărea silueta albă şi albastră a **Privighetorii**…

Către sfârşitul după-amiezii, Wilberfoss, însoţit doar de un membru conducător al Ordinului şi câţiva tehnicieni, a urcat într-o navetă şi a fost dus la navă. Acest eveniment făcea ca asemănarea dintre navă şi crab să fie mai izbitoare, pentru că accesul în ea se făcea prin locul pe unde crabul ingerează hrana.

N-am fost invitat pe navă (nici Tancredi, spre supărarea lui), dar am aflat ce s-a întâmplat. A fost prima întâlnire dintre Wilberfoss şi creierul biocristalin al navei, care trebuia să se adapteze la om. Trebuia să-l cunoască. În noaptea aceea, Wilberfoss a dormit singur pe navă, conectat la calculatoare, iar ele învăţau despre el.

Dimineaţa, era căpitan nu numai cu numele, ci şi în fapt. Nava devenise a lui, o oglindire a sinelui. Acordată la el. Noi, cei de jos, nu remarcam vreo diferenţă. Însă tehnicienii o sesizaseră. Ziua următoare, singurul subiect de

discuţie din cârciumi a fost cât de bine reuşiseră creierul viu al omului şi cel semiviu al amalgamului evoluat să se îmbine. Teoria prevedea anumite rezultate, se făcuseră multe experienţe şi teste, dar, în realitate, exista un singur test adevărat. După ce toţi stătuseră cu sufletul la gură, treaba mersese, reuşind un procentaj puţin sub aşteptări, motiv de satisfacţii, certuri şi veselie prin taverne.

Când Wilberfoss a apărut iar pe suprafaţa lui Juniper, părea obosit şi slăbit, totuşi vesel şi plin de energie. Am bănuit că se împăcase cu responsabilitatea teribilă pe care o acceptase. Mă întrebam dacă programul **Privighetorii** nu era prea vast pentru a fi îndeplinit de un singur om, pentru că oamenii nu-s maşini, oricât de mult s-ar strădui uneori să le imite pe acestea.

A patra zi de la sosire, a fost o zi deschisă la bordul **Privighetorii**. Am reuşit să-l însoţesc pe magistrul Tancredi care, împreună cu confraţii şi consurorile conducători ai mănăstirii, printre care vistiernicul şi bucătarul, făceau o vizită specială, înainte de admiterea publicului. Vistiernicul, pot să vă destăinuiesc acest lucru, e o doamnă de vârstă medie, cu bărbie ascuţită şi păr cenuşiu. În general, pare serioasă şi am impresia că dezaprobă viaţa hedonistă a magistrului Tancredi. Cred că-i doar o manifestare a ipocriziei, pentru că manierele i s-au schimbat după câteva cupe cu vin. Bucătarul. e un omuleţ cu figură de vulpe, cu dinţii ieşiţi în afară, fără bărbie. Toţi îl plac. În felul lui, e un perfecţionist. Joacă regulat cărţi cu magistrul Tancredi. Pe ceilalţi îi cunoşteam vag.

Ridicarea până la **Privighetoare** s-a făcut cu un transportor gravitaţional. „Transportor” sugerează ceva simplu, pragmatic. De fapt, transportoarele sunt nave cosmice în toată regula. Fiecare din ele (**Privighetoarea** are zece) poate pătrunde şi funcţiona într-un mediu ostil, precum o lume din

metan sau cu oceane din acid sulfuric. Aceste nave de salvare pot culege străini bolnavi sau muribunzi din orice mediu şi să-i protejeze până vor ajunge în siguranţă la bordul **Privighetorii**. Pentru excursia la care participam, transportorul avea scaune moi, aer plăcut, ba chiar şi muzică. Fusese programat pentru umani şi specii cu metabolism apropiat, dar putea fi transformat uşor în acvariu sau într-un rezervor cu amestec de gaze.

Urcarea a fost rapidă, descriind o spirală deasupra golfului. Când ne-am apropiat de **Privighetoare**, asemănarea cu un crab s-a redus; aveam înaintea noastră o navă cosmică funcţională, deşi Tancredi o compara, bineînţeles admirativ, cu un schelet albit. Câţiva au aprobat, căutând şi ei comparaţii interesante. Tancredi avea dreptate, exista ceva scheletic în ea, nu numai în culoare, ci şi în formă.

Intrarea noastră în câmpul de echilibru a fost spectaculoasă. Culorile câmpului de forţă, albastre şi verzi, s-au scurs peste tot transportorul şi s-au răspândit în jurul nostru, strălucind prin hublourile, de observare, în timp ce randomizau orice particulă suplimentară. A urmat un moment de electrizare a părului, care i-a făcut pe confraţi să râdă, cu un amestec de teamă şi plăcere. Apoi am fost înăuntru. Planeta de jos, vechiul şi familiarul Juniper, se vălurea ca o piatră într-un torent. Ne-am oprit o clipă, timp în care calculatoarele **Privighetorii** au calculat noua toleranţă solicitată de masa noastră, apoi am trecut mai departe.

O lumină strălucitoare a umplut cabina transportorului. Umanii au trebuit să-şi acopere ochii, până când hublourile s-au adaptat, întunecându-se. Eu, având filtre, am putut observa totul. Lumina reprezenta reflectarea razelor de la cele două GST-uri. Interiorul „cleştilor” era lustruit să reflecte soarele incandescent şi stelele. Între aceste plăci de oglindă se genera energia rece a călătoriei prin timpul-Noh.

Acostarea a fost simplă. Am urmat o baliză. Raza unui laser ne-a găsit, ne-a atins şi ne-a condus. Uşile compartimentelor de acostare s-au deschis şi am pătruns în interiorul navei ca piesa unei maşini bine unse, precum percutorul unei arme ce izbeşte, cartuşul. În timp ce intram, am sesizat cercetarea microscopică, urmată de un şuvoi de particule care ne-au dezinfectat. Pe exteriorul transportorului nu rămăsese nimic în viaţă.

Odată ajunşi în interiorul **Privighetorii**, sasurile mari. de siguranţă spaţială, s-au închis în urma noastră. Imediat ne-a orbit o lumină strălucitoare. Docul de acostare fusese vopsit în albastru şi alb. Totul era imaculat. Am căutat zadarnic urme de uzură şi de praf, caracteristice docurilor pe care le văzusem.

Ne-am răsucit încet, în timp ce celulele antigravitaţionale menţineau echilibrul navei. După un moment, o şină magnetică s-a prins de noi, iar pe ea a început să alunece transportorul, în lungul docului. În jurul nostru au apărut ecluze, fiecare cât un tunel. Am pătruns în cea cu numărul şapte. Mi-am dat seama din nou că eram examinaţi, apoi ne-am trezit într-un hangar de un galben vesel. Transportorul s-a proptit între două dane. A urmat o zguduitură uşoară, iar nava s-a oprit, în sfârşit.

O ecluză pneumatică s-a desprins de perete, ca o lipitoare uriaşă, s-a îndreptat spre noi şi s-a prins de orificiul de ieşire. Avusese o mişcare fluidă, organică, precum ivirea şi retragerea coarnelor unui melc.

După ce-a fost ataşată, uşa navetei s-a deschis. La capătul ecluzei-tunel aştepta un confrate tânăr. Un specialist în contacte, după cum indica brâul roşu-verde ce-i încingea roba. Omul, care s-a prezentat drept confratele Rimbawd, urma să fie ghidul nostru. Vorbea cu un accent grosolan, provincial.

— Fiţi bineveniţi la bordul **Privighetorii**. Vă rog să ieşiţi din transportor şi să veniţi lângă mine. Procedura de acostare este complet automatizată, încât orice specie poate ieşi în mediul său natural. Umanii şi speciile cu metabolism apropiat, cum sunt tallinezii, pot să-şi rezolve treburile pur şi simplu mergând.

— N-am reuşit niciodată să-mi rezolv treburile mergând, a şoptit Tancredi unui coleg, vorbind astfel încât să fie auzit doar de cei de lângă el.

Tânărul confrate a rămas uimit de râsetele iscate din senin.

— Vă rog să poftiţi pe aici, a zis el.

Prima vizită a fost în secţia spitalului pentru umani şi forme de viaţă cu metabolism apropiat (cunoscute, de obicei, drept FMA). Existau peste o mie de camere individuale. Fiecare putea avea o atmosferă proprie. Formele de viaţă suficient de vitale se puteau servi singure. Cabinele cu atmosferă specială, aveau la intrare o lumină albastră, iar uşile erau încuiate. Ecrane plate permiteau celor de afară să-i contacteze, să vorbească şi să-i vadă pe cei dinăuntru.

Într-o încăpere se afla o femelă bonami (rasă numită şi hoinarii copacilor). Tancredi a atins placa de contact, pentru că, pe vremuri, cunoscuse mulţi bonamizi şi le cunoştea, oarecum, limba. Viziplaca s-a luminat şi a apărut un chip ce ne privea. O figură de elf, cenuşie-verzuie, cu ochi negri. Pielea acoperită de ţepi mici, ca la castane. Tancredi a spus câteva cuvinte, apoi a dus degetul la gură, făcându-se că-l muşcă, îndată, bonamiza a lansat un torent de sunete muzicale, sfârşind prin a scoate limba la noi. Ca o aripă neagră, ce se desfăcea. Tancredi a mai adăugat ceva, iar bonamiza (al cărui nume nu are echivalent fonetic) s-a aplecat şi a mişcat viziplaca, pentru ca să-i vedem odaia. Aceasta fusese făcută să semene cu o casă din vârf de copac şi femela stătea ghemuită

într-un hamac, învelită cu o ţesătură. Abia atunci ne-am dat seama de mărimea ei: peste patru metri. Mulţi dintre noi şi-au exprimat uimirea, iar Tancredi a comentat că în partea de nord a planetei lor se puteau întâlni şi exemplare de peste şapte metri.

Femela s-a întors încet, senzual, ca un şarpe, şi a luat un fruct dintr-un coş.

— Străin cu metabolism apropiat, a spus unul din grupul nostru. Cât de apropiat?

— Surprinzător de apropiat, a răspuns Tancredi. Când am fost pe planeta lor, m-am putut deplasa doar cu un sintetizator de aer în spate. Respiram din el doar la câteva minute. Dar umiditatea! Purtam numai o fustă din in şi mi se părea prea mult!

— Întreb de ce se întoarce acasă.

Tancredi a tradus, a primit o replică scurtă, după care bonamiza a întins un braţ leneş şi a închis comunicaţia.

— Cred că se întoarce acasă să se căsătorească sau să nască. Nu sunt sigur. N-a vrut să-mi explice.

Tânărul Rimbawd l-a privit şi a tuşit politicos.

— Nimic din toate astea. Se înapoiază să se întoarcă în ou, adică să moară. Şi s-a simţit jignită că nu v-aţi prezentat. A întreba ceva fără să te prezinţi reprezintă o insultă, iar bonamizii se preocupă mult de ceremonial. Ar fi trebuit să-i spuneţi cine sunteţi, dacă doreaţi să discutaţi cu ea.

— Hm! mormăi Tancredi.

Unu – zero pentru Rimbawd!

Tânărul ne-a plimbat prin spital şi ne-a arătat sufrageriile spaţioase, comune, în care-şi petreceau timpul el şi alţi confraţi. Camerele se distingeau prin simplitate şi aminteau gustul vechiului Assisi. Mulţi invitaţi le-au privit cu nostalgie, fiindcă în asemenea cantonamente simple şi curate, ajunseseră ei, la maturitate. Ferestrele dădeau spre câmpurile verzi, hidroponice, care formau o

centură în jurul navei. Astfel, deşi eram în interiorul **Privighetorii**, nu ne simţeam închişi.

Apoi tânărul Rimbawd ne-a părăsit, după ce ne-a condus politicos la un aeroascensor care urma să ne ducă în străfundurile navei, în secţia specială pentru creaturile foarte deosebite, cunoscute drept Entităţi cu metabolism îndepărtat (EMI).

Îmi permit o scurtă digresiune.

Vă întrebaţi ce diferenţă este între un FMA şi EMI. S-a discutat mult în privinţa aceasta, încă din zilele în care Homo sapiens a întâlnit forme de viaţă pe alte planete. Primul pas istoric în construirea unui cadru pentru înţelegere a fost recunoaşterea faptului că există ceva numit conştiinţă pământească. Astfel, indiferent cât de îndepărtată ar fi fost umanitatea de alte mamifere, rămânea totuşi o legătură. Conceptul a fost extins pentru a include toate formele de viaţă terestre (insecte, moluşte etc.), recunoscându-se însă că a confirma înrudirea cu fiinţe lipsite de limbaj speculativ e un lucru dificil, dacă nu imposibil. Conştiinţa pământeană a fost greu de definit, dar a devenit palpabilă după primele întâlniri cu extratereştrii. Alien înseamnă „neoriginar de pe Pământ”. Homo sapiens a devenit, din cauza preponderenţei, termen de comparaţie cu alte forme de viaţă. Homo sapiens a construit nave cosmice şi a călătorit cu ele. Trebuie totuşi să remarc că unele specii aliene preferă omenirii formele de viaţă terestre neumane.

Criteriile generale pentru distingerea unui FMA de o EMI sunt următoarele:

1. FMA respiră aer sau ceva asemănător. De exemplu, tallinezii sau bonamizii. EMI nu respiră întotdeauna, iar dacă trăiesc într-o atmosferă, aceasta nu-i compusă din aer.

2. FMA sunt forme de viaţă bazate pe carbon, în timp ce EMI nu conţin obligatoriu carbon.

3. FMA are structuri senzitive comparabile cu ale lui Homo sapiens. Structura simţurilor EMI poate depăşi cea a oamenilor, dar semnificaţia impresiilor produse de aceste simţuri nu poate fi definită în termeni umani.

Folosind aceste criterii, e posibil să defineşti o formă de viaţă drept FMA sau EMI. Însă nimeni nu pretinde că asemenea diferenţe sunt definitorii, pentru că s-a descoperit că EMI posedă multe însuşiri ale lui Homo sapiens, cum ar fi limbajul articulat.

Întâlnim uneori credinţa că Milostivul Ordin al Sf. Francis Dionysos se preocupă în principal de protejarea vieţii inteligente. Nu-i adevărat. Grija principală este pentru viaţă. După împărţirea în FMA şi EMI, nu s-a mai acordat multă atenţie inteligenţei. Un crustaceu ce scoate ţipete e tratat la fel ca un politician muribund, iar moluştele stau la rând alături de regina albinelor.

Sigur, speciile inteligente sunt plasate într-o poziţie superioară, indiferent că-s FMA sau EMI, mai ales dacă inteligenţa lor se materializează în civilizaţii şi concepte etice. Am menţionat acest lucru ca să nu credeţi că minţile ce conduc Milostivul Ordin sunt limitate sau dogmatice. Dacă greşesc, o fac datorită politicii care se amestecă în prudenţă şi generozitate.

Un teritoriu excitant pentru unul ca mine, deoarece, în privinţa inteligenţei, sunt superior. Posed viaţă biocristalină… iar acest lucru mă plasează printre cele mai bizare EMI. Gândiţi-vă: am abilităţi lingvistice, ceea ce implică o civilizaţie dezvoltată, şi inabilitatea de a procrea, ceea ce implică dispariţia.

Am ajuns, printr-o ecluză ce servea şi drept cameră de decontaminare, într-o cameră complet albă. De-a lungul unui perete se găseau cămăruţe şi rafturi cu costume de supravieţuire, de un roşu aprins, şi măşti. Pe peretele opus se afla o uşă ne

care scria: „ATENŢIE! Intraţi în secţia EMI. Vă rugăm să purtaţi costumul de protecţie corespunzător. Un specialist în contacte EMI va sosi imediat”. Îndată, confraţii au început să se îmbrace. Erau aţâţaţi şi sporovăiau între ei, pentru că mulţi nu văzuseră niciodată o secţie EMI.

După câteva minute, o sonerie de avertizare a răsunat uşor, iar uşa s-a deschis. A intrat o bătrână cu pielea neagră ca abanosul, păr vopsit roşu, precum morcovul, şi ochelari cu lentile groase, în spatele cărora sticleau ochi amuzaţi de impresia ce-o provocase. Purta un halat alb, era desculţă şi se sprijinea de un baston. Un braţ era uscat, iar mâna se deformase, arătând a cleşte.

— Bine aţi venit în secţia EMI, a tunat ea, cu o voce profundă, vibrantă, părând gata să izbucnească în râs. Relaxaţi-vă. Sunt umană. Mă numesc consora Mohorovich. Puteţi să-mi spuneţi Mohawk, ca toată lumea. Sunt una dintre infirmierele superioare pentru contact cu EMI. Îmi face plăcere să vă arăt secţia. Dacă v-aţi îmbrăcat costumele de supravieţuire, putem merge. A mai lucrat cineva cu EMI? Nimeni? Dar muncă de contact cu FMA?

Toţi, cu excepţia vistiernicului şi bucătarului, au încuviinţat din cap.

— Între cele două există o diferenţă uriaşă. În spatele acestei uşi, a gesticulat ea dramatic, se află monştri! Nu vă fie frică, a adăugat, văzând că unii membri ai grupului păreau îngrijoraţi, sunteţi cu Mohawk!

A chicotit. Nu i-a răspuns nimeni. Văzând că umorul ei nu avea succes la mulţimea de bărbaţi şi femei, Mohawk i-a privit cu sobrietate, iar când a vorbit, glasul îi căpătase un fel de autoritate.

— Primul lucru de care trebuie să fiţi conştienţi este că intraţi în altă lume. Unele lucruri nu par prea frumoase, până nu vă obişnuiţi cu ele. Fiţi obiectivi şi nu judecaţi pripit. În prezent nu avem mulţi pacienţi, iar cei care există abia au sosit. Mai

târziu, când tânărul Jon W. se va apuca de treabă şi vom deveni o familie, vom naviga spre sistemul Oriente, în care se pare că există multe forme de viaţă uluitoare, minunate, care aşteaptă să le transportăm. Să mergem să întâlnim câţiva dintre prietenii mei. Dacă vreunul dintre voi nu se va simţi bine şi va dori să plece, să-mi spună. Nu fiţi stânjeniţi! Mi-am petrecut primele luni ca infirmieră EMI vomitând. Pe aici!

Ne-a condus spre uşă, care avea o încuietoare amprentală. S-a deschis supusă în faţa ei. Ne-am înghesuit înăuntru.

Am pătruns într-o ceaţă albastră. Pereţii, podeaua, consora Mohorovich, membrii grupului nostru străluceau cuprinşi de un foc azuriu. Câteva clipe am simţit că circuitele îmi adorm, ca atunci când scade curentul şi trebuie să mă încarc. Apoi mi-am revenit. Vocea lui Mohawk era clară, calmă.

— Aţi intrat într-o zonă aflată sub controlul CBC, a centralei biocristaline. Acea aură albastră este câmpul conştiinţei.

Vă veţi simţi mai bine imediat şi veţi vedea mai limpede. Vom merge cu o platformă de supraveghere. Urmaţi-mă!

Ne-am luat după ea, iar albastrul a slăbit treptat, deşi o oarecare luminiscenţă s-a păstrat tot timpul cât ne-am aflat în secţia EMI.

Platforma era un vehicul circular, cu uşă glisantă şi acoperiş transparent, în formă de cupolă. Înăuntru se aflau rafturi cu echipament, mese şi paturi.

— De aici putem urmări evenimentele, putem să ne spălăm, să dormim, să facem dragoste, dacă avem noroc… Urcaţi!

Oamenii au păşit înăuntru, iar vehiculul s-a adaptat schimbării de greutate.

— Şi tu, Wulf.

Am plutit prin uşa îngustă, care s-a închis fâşâind în urma mea. Vehiculul s-a ridicat încet. A ieşit printr-o fantă, iar apoi pereţii s-au îndepărtat

brusc. Am pătruns într-un amfiteatru imens. Pereţii păreau să fugă de noi în toate părţile. Albastrul ceţos se afla pretutindeni şi te împiedica să apreciezi distanţele. Prin el sclipeau linii de forţă roşii, verzi, galbene. Am urmat o cale complicată prin atmosfera aceea încărcată. Am recunoscut tehnologia. Citisem despre ea, dar n-o văzusem niciodată. Colegii de pe platformă exclamau, uluiţi.

— Ceea ce vedeţi este unul dintre secretele **Privighetorii**. Unul dintre progresele tehnice care au făcut posibilă existenţa ei. Amfiteatrul poate fi împărţit în secţiuni. Liniile colorate pe care le vedeţi sunt câmpuri de forţă în acţiune. Aici nu există sus sau jos. Centrul **Privighetorii** conţine această lume într-o lume. Suntem în interiorul unui câmp de forţă, de aceea n-o vedeţi. Din acest moment, sunteţi trataţi ca nişte EMI. Fiţi atenţi, a zis ea, deschizând ferestrele. Respiraţi adânc. Pare o zi caldă de primăvară, nu? A fost creat un mediu în care să vă simţiţi bine din punct de vedere al aerului, umidităţii şi temperaturii. Acestea pot fi modificate cu uşurinţă. Fiţi atenţi!

Consora Mohorovich a atins uşor panoul de comandă şi am simţit imediat că temperatura a început să scadă. A făcut alte reglaje şi s-a schimbat şi umiditatea.

— E în regulă? a strigat ea. N-o să mă apuc să vă demonstrez totul. Va trebui să mă credeţi pe cuvânt.

A atins din nou tastele, iar temperatura şi umiditatea au revenit la starea iniţială. Tancredi şi-a dres glasul.

— Impresionant, a zis el. Să vedem dacă am înţeles bine. Folosiţi câmpuri de forţă ca să creaţi diferite medii. Corect?

Consora Mohorovich a aprobat din cap.

— Şi asta-i tot? Sau manipularea câmpurilor de forţă s-a dezvoltat foarte mult? Ştiam că un câmp de forţă poate avea scurgeri, că este instabil într-un

spaţiu închis… Celulele gravitaţionale pe care le folosim funcţionează pentru că sunt limitate, iar dacă apar neregularităţi, le pot înlătura. Lucrurile sunt altfel aici?

Mohorovich şi-a scuturat coama roşie şi i-a zâmbit.

— Felicitări, magistre! Ai câştigat premiul! După cum ai spus, câmpurile de forţă sunt prea instabile pentru a face o treabă foarte precisă. Progresul constă în introducerea unei deplasări dimensionale între zidurile de particule. Astfel linia de legătură dintre două câmpuri de forţă adiacente e un fel de laminat – există în afara timpului şi spaţiului nostru, şi nimic nu poate trece prin el. Izolaţia e perfectă.

— Cine controlează deplasarea dimensională?

— CBC.

— Deci nu-i niciun risc?

— Fii înţelept, omule! Întotdeauna există un risc! Însă-i redus la minim. Nicio navă spital n-a fost condusă de minţi atât de complexe ca acestea! Asta nu-i doar o navă, e o fiinţă vie şi are capacitatea de a se corecta, dacă lucrurile nu merg. bine.

Magistrul Tancredi n-a răspuns, mulţumindu-se s-o privească gânditor.

— Vreţi să întâlniţi unul dintre pacienţii noştri? a întrebat consora şi, fără să-i aştepte răspunsul, a atins tastele, iar platforma a început să coboare. După cum v-am spus, nu avem mulţi oaspeţi, totuşi la bord există un trimaton. Nu se prea întâlnesc în zilele noastre, poate v-ar place să-l vedeţi.

Ştirea a provocat un zumzet intens.

Lumea de baştină a trimatonului a fost descoperită la începuturile erei zborurilor cosmice şi, de atunci trimatonul are o importanţă specială pentru Milostivul Ordin. Ca rasă, trimatonii sunt mari ingineri botanici, iar oraşele din lumea lor constau în turnuri kilometrice alcătuite din copaci

împletiţi, ierburi cățărătoare şi plante pulsatorii care pompează apă. Înainte de Războiul Cunoaşterii, trimatonii călătoriseră mult prin galaxie, folosindu-şi talentul de a controla jungle, a reînvia deşerturi şi a revigora soluri secătuite. Războiul i-a stopat, Iar trimatonii erau supravieţuitori prin natura lor. Puteau secreta un fel de ulei, din anumite glande, care îi acoperea şi-i proteja. Expus la aer, uleiul se întărea până la consistenţa cauciucului, devenind o piele suplimentară în care fiinţa putea hiberna zece ani, o sută sau chiar mai mult. Se puteau întoarce, deci, în oul din care ieşiseră. Şi au făcut asta, când a izbucnit Războiul Ignoranţei. Au intrat în hibernare pe orice planetă s-au găsit, iar locurile lor favorite au fost mlaştinile sau străfundurile peşterilor din munţi. Puteau fi descoperiţi în asemenea locuri, pe măsură ce continua munca lentă de restabilire a drumurilor spaţiale.

— Individul pe care-l veţi întâlni a avut o trezire dificilă, aşa că nu-i prea comunicativ. A stat în hibernare trei sute de ani. Chiar la începutul hibernării, l-a strivit un copac. A pierdut mult din greutate şi a trebuit să-l operăm. Vom sta doar câteva minute.

Platforma s-a oprit în faţa sclipitoare a unui câmp de forţă.

— Aranjaţi-vă măştile, vă rog! a spus Mohawk, şi priviţi cu atenţie! Veţi vedea cum intrăm într-un mediu nou. Vi se va părea ceva bizar… Vă propun să luaţi loc şi să nu închideţi ochii. Uitaţi-vă la mine.

A atins câteva taste şi, imediat, o parte a câmpului de forţă a devenit albastră.

— Sunteţi în siguranţă. Wulf, aşează-te pe podea. N-am dus niciodată un roboscrib înăuntru. S-ar putea să suferi o întrerupere temporară a curentului.

Am făcut ce mi-a zis, dar m-am oprit la doi centimetri deasupra podelei, pentru că nu voiam să

zgârii suprafaţa albă, curată.

Afară, secţiunea strălucitoare, albastră, a peretelui a început să se extindă ca o bulă. Să plutească în jurul nostru. O vedeam cum vine, ca un val lent. Când s-a apropiat de mine, am murit. Toate circuitele au încetat să funcţioneze şi m-am prăvălit pe duşumea.

Nu visez, pentru că nu-i în firea mea să visez. Însă umanii visează. Fiecare trece printr-un moment de irealitate care este, în acelaşi timp, un moment de potenţialitate. Gaura din zero, cum i se zice. Fiecare reacţionează altfel. De exemplu, Tancredi s-a văzut ca o femeie care naşte. Vistiernicul a povestit că, o clipă, a devenit un păianjen în mijlocul unei pânze întinse. Bucătarul a fost o piatră în fundul întunecat al unui lac. Fiecare din aceste realităţi spun ceva despre natura celui care visează. Mohawk mi-a făcut serviciul de a-mi porni circuitele principale. Restul l-am făcut singur.

— Întotdeauna se întâmplă aşa, când treceţi prin zidul dimensional? a întrebat Tancredi.

— Întotdeauna aşa şi de fiecare dată altfel. După o vreme, de abia le aştepţi, ca pe vise. Acum priviţi afară.

Acolo se aflau arbori cu ramuri mari, înfrunzite, ce apăsau cupola platformei de transport, N-o găseam în interiorul câmpului de forţă, în teritoriul trimatonului.

Uşa glisantă s-a deschis, iar Mohawk a păşit afară.

— Nu-ţi pui masca? a întrebat-o vistiernicul.

— M-am adaptat, a răspuns ea. Acest trimaton se află în îngrijirea mea. Îi spun Peter, după primul meu soţ. Veniţi să-l vedeţi. Păstraţi-vă măştile, duhneşte îngrozitor!

Ne-am croit drum printre ferigi gigantice. Solul era moale, mlăştinos. Am ajuns la o scară din lemn, ce ducea la o platformă. Ne-am căţărat pe ea.

Priveam într-o junglă imensă. Ne puteam găsi pe oricare din peste o sută de planete. Mohawk şi-a dus degetele la buze şi a scos un şuierat lung. Imediat, şuieratul a fost repetat, ca de o mulţime de flaute, şi am văzut mişcându-se ceva în junglă. O siluetă sinuoasă, galbenă şi portocalie înainta spre noi, printre crengi. Un şarpe sau un tentacul… Nu pot să descriu exact. Apoi o altă mişcare şi un copac s-a zgâlţâit. Părea că fiecare copac, fiecare tufiş îşi avea propriul lui locuitor.

— Credeam că-i unul singur… a început Tancredi, apoi a tăcut când a apărut întregul animal.

Se ridicase de pe solul junglei, ca o floarea-soarelui gigantică. Siluetele galbene şi portocalii pe care le văzusem în arbori s-au dovedit a fi tentacule. Trupul galben pulsa, precum o inimă uriaşă. Bătea, vibra, iar suprafaţa nu rămânea o clipă liniştită. În partea superioară a tentaculelor am văzut deschizături care se strângeau şi se lărgeau, aidoma gurilor unor peşti. Din ele se scurgeau picături de ulei. Trimatonul îşi ungea trupul cu acel ulei, folosind alte tentacule, mai mici. Se mângâia, se deschidea într-un fel senzual. Însă cei mai impresionanţi erau ochii. Se înălţau ca mii de maci negri din centrul trupului galben şi se mişcau, individual sau colectiv, ca nişte flori legănate de o adiere. Ne supravegheau. Apoi trimatonul şi-a schimbat culoarea. Aproape tot galbenul s-a întunecat în portocaliu.

Multe guri s-au deschis violent, scuipând ulei către noi, după care s-au strâns şi au şuierat, scoţând o melodie aspră.

— Vrea să ştie cine sunteţi. L-aţi speriat.

— Poţi să-i explici?

— Pot să-i fac o idee generală. E foarte deştept. L-a întâlnit deja pe Jon Wilberfoss, aşa că bănuiţi restul.

Mohawk a început să fluiere, arătând spre fiecare membru al grupului, chiar şi spre mine.

Apoi s-a întors către noi.

— V-am prezentat pe toţi, dar n-a avut efectul scontat. E foarte speriat. Nu m-am aşteptat la asta. Stressul suportat… Culoarea se schimbă. Nu-i semn bun. Înapoiaţi-vă la platforma de transport şi urcaţi înăuntru. O să vă ducă la ieşirea din sectorul EMI. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, dar munca are prioritate!

Un tentacul a şerpuit din copacul de deasupra noastră şi s-a încolăcit în jurul umerilor ei. A urmat un şir de sunete de la animalul din faţa noastră.

— Grăbiţi-vă! a spus Mohawk. ţinându-se zdravăn de copac.

A fluierat, apoi a fost ridicată de pe platformă şi dusă spre trupul uriaş, care pulsa. Ea se zbătea în timp ce cobora spre ochii care s-au dat la o parte s-o primească, după care au acoperit-o. Am văzut-o masând una dintre gurile de ulei, apoi trimatonul a dispărut în spatele tufişurilor. Am auzit un şuierat uşor, ce semăna cu un cântec de leagăn. Acesta a fost urmat de o răsuflare grea de note, de parcă ar fi cântat o orgă.

Am tăcut ceea ce spusese Mohawk şi ne-am întors pe platformă. M-am aşezat jos şi când Tancredi mi-a resetat circuitele, la cinci minute după ce ieşisem din zona trimatonului, ne găseam în mijlocul ceţii albastre. Nimeni nu vorbea. Fiecare simţea că fusese martor la primele chinuri ale morţii unui străin uriaş. Auzindu-i muzica, întâlniseră ceva din măreţia şi stranietatea altor făpturi.

Aşa s-a terminat, oarecum trist şi dramatic, vizita la secţia EMI. Cred că toţi confraţii fuseseră impresionaţi de consora Mohorovich, însă Tancredi a fost cel care i-a spus vistiernicului:

— Asta-i o muncă pe care n-o pot face. Sunt prea sensibil şi prea sentimental pentru a fi infirmier de contact EMI. Îmi lipseşte mila aceea puternică…

Vistiernicul a dat din cap.

— Ai dreptate, asemenea infirmiere trebuie să fie tari. Însă, dacă aş fi o EMI şi aş fi bolnavă, aş fi încântată să aibă grijă de mine consora Mohorovich!

Ceilalţi membri ai grupului au privit-o surprinşi, pentru că fusese o remarcă directă, necaracteristică vistiernicului. În acelaşi timp, au încuviinţat din cap, recunoscând evidenta putere şi pricepere a consurorii Mohorovich.

Am completat turul cu o vizită pe puntea principală de comandă. Acolo ne aştepta Jon Wilberfoss. Puntea de comandă semăna cu casa lui din mănăstirea Pacifice. O parte din mobilier fusese adus de acolo, creând o atmosferă de durabilitate, de stabilitate. Am remarcat fotografia lui Medoc şi a copiilor, aşezată lângă pupitrul lui.

Dacă ne-am fi aşteptat să vedem ceva care să reprezinte înalta tehnologie, am fi fost dezamăgiţi. Totul părea casnic şi confortabil. Tehnologia era prezentă, dar ascunsă în pereţi, iar Wilberfoss putea comunica instantaneu cu orice parte a **Privighetorii**. Numai o cameră sugera natura relaţiilor simbiotice dintre navă şi căpitanul ei. În odaia aceea se afla doar un scaun, cu speteaza lăsată pe spate. Lângă el se găsea o cască, ce părea o versiune redusă a mea. Casca (de fapt, tot scaunul) îl lega pe Wilberfoss de creierele biocristaline. Putea să stea acolo şi să absoarbă întreaga funcţionare complexă a navei, de la curgerea apei la toalete, până la realinierea câmpurilor de forţă din sectorul EMI. Aici putea să observe, să supervizeze, să controleze.

— Seamănă cu scaunul unui dentist, a remarcat vistiernicul.

Wilberfoss părea altfel, când l-am întâlnit. Viguros ca întotdeauna, dar parcă mai bătrân, lăsa impresia că spune mai puţin decât gândeşte. Conversaţia nu se lega uşor, deşi nu era nici grosolan, nici neprietenos.

Au mâncat în cantina bine aprovizionată a echipajului, care se afla chiar sub apartamentul lui. Mesele fuseseră alăturate. În timp ce vizitatorii mâncau, lucrători din echipaj veneau şi plecau. Pentru ei era o zi obişnuită de lucru. S-a servit vin, iar atmosfera s-a destins treptat.

Wilberfoss a fost chemat pentru scurt timp, iar Tancredi a comentat schimbarea petrecută în el.

— Cred că experienţa noastră din sectorul EMI, când am trecut prin câmpul de forţă, reprezintă doar o parte din ce-a îndurat el de când a fost legat la creierele biocristaline. Acea experienţă m-a făcut să mă simt străin faţă de mine însumi. Probabil că el se simte complet detaşat…

— Vrei să spui că-i fericit? a întrebat confratele Isidor, bucătarul.

— Fericit… Greu de spus… Tu ştii ce te face fericit?. Ştie cineva? Credem că ştim, dar fericirea e o plăcere trecătoare. Nu ştiu ce l-ar face fericit pe Wilberfoss.

— Eu ştiu ce te face fericit, a zis Isidor.

— Ce?

— Vinul bun şi mâncarea gustoasă.

— Da, dar sunt trecătoare…

— Toate lucrurile sunt trecătoare, a spus vistiernicul, pe un ton solemn, şi şi-a golit paharul, care i-a fost umplut îndată.

Conversaţia devenise stupidă şi a fost întreruptă de întoarcerea lui Wilberfoss. Zâmbea.

— Mă chemase consora Mohawk. Voia să ştiţi că trimatonul s-a liniştit după ce-aţi plecat. Acum mănâncă şi cântă.

Tancredi a propus aplauze pentru trimaton. Apoi a ridicat paharul.

— Pentru infirmiera de contact Mohawk! Să servească îndelung nevoile Milostivului Ordin al Sf. Francis Dionysos!

— Pentru infirmiera de contact Mohawk! i-au răspuns toţi cei din jurul mesei.

Puţin după aceea, am plecat cu unul dintre transportoare. Tancredi a făcut în aşa fel încât să rămână câteva minute singur cu Wilberfoss, înainte de îmbarcare. M-a izgonit, când am vrut să mă apropii, deci nu ştiu ce şi-au spus. Dar la sfârşit Tancredi l-a sărutat pe obraji pe Wilberfoss şi şi-a şters o lacrimă. Înţelesul era clar…

Am asolizat, am coborât din transportor, iar acesta s-a ridicat imediat.

În noaptea aceea, **Privighetoarea** şi-a retras liniile laser care o păstrau pe o orbită precisă şi s-a îndepărtat de Juniper. Am fost printre cei care se aflau pe dealuri, privind cum pleacă. Tallinezi, oameni, consurori şi confraţi ai Milostivului Ordin, tehnicieni slăbănogi din Sistemul Orbului îşi strângeau mâinile şi făceau semne spre nava ce devenea tot mai mică.

Apoi, deodată, **Privighetoarea** a strălucit puternic, incandescent. Spaţiul dintre generatoarele de simboluri de transformare („cleştii”, cum le spusesem) a căpătat viaţă, a început să mişune de siluete bizare ale forţei. Oglinzile au sclipit roşietice, după care au fulgerat, creând o sferă de energie ce a despicat dimensiunile spaţiului. Nava a intrat în propriul glob de forţă şi a dispărut.

Tăcută şi misterioasă. O lumânare stinsă fără fum.

Treptat, ochii şi senzorii s-au adaptat întunericului, iar cerul obişnuit a redevenit vizibil. Cei care aduseseră vin au rămas să-l bea pe deal. Ceilalţi au coborât spre casă, iar noaptea răsuna de saluturi şi mesaje pentru a doua zi.

Eu, pentru că magistrul Tancredi sforăia şi nu avea nevoie de mine, am plutit spre biblioteca mănăstirii şi am început să-mi grupez rezultatele cercetărilor privind cauzele Războiului Ignoranţei, cercetări întrerupte din cauza lui Jon Wilberfoss. Iar pe acesta l-am eliminat din preocupările mele.

10. SCURTA BIOGRAFIE A LUI WULF ŞI CÂTEVA POVESTIRI DESPRE RĂZBOAIE

Includ acest capitol din conştiinciozitate, din simţ de proprietar, gândind astfel: cum să înţelegeţi povestea, dacă nu-l cunoaşteţi pe povestitor? Istoria nu-i decât cântecul istoricilor.

Pe de altă parte, aceasta nu-i decât altă pietricică în mozaicul meu, una care s-ar putea să vă amuze în scurta jumătate de oră cât îi va trebui lui Jon Wilberfoss şi **Privighetorii** să-şi croiască drum din Sistemul Lucy, unde ne aflăm noi, spre Sistemul Orbului, unde se găsesc principalele lumi-spitale ale Milostivului Ordin. Mai târziu voi adăuga altă pietricică şi vă voi povesti despre Lily.

Sunt mai bătrân decât Lily.

Vârsta, bineînţeles, n-are importanţă. Dacă voi avea condiţii favorabile, voi tăcăi pentru încă multe generaţii de oameni. Nu contează.

Îmi dau seama că în adâncul meu există circuite primitive care oglindesc mintea primului meu autor. Funcţionează încă, constituie baza talentului meu. Pe o placă subţire de platină se găseşte ştanţat anul fabricaţiei: 2092 e.c.[1].

Mi-am început viaţa activă că inspector de calitate la o firmă de importuri de covoare şi ţesături, numită Tonks Bros. Făceam parte din automatizarea lor, fiind unul dintre primii roboţi. Aveam de făcut ceva simplu. Ore în şir, urmăream ţesăturile care se desfăşurau în faţa senzorilor mei. Pânză de în, stofă de lână, rogojini pentru temple împletite din scoarţă de copac răsucită fin, covoare din toate colţurile lumii, cearceafuri obişnuite din plastic. Toate făceau parte din munca mea. Aveam

cel mai rudimentar organ de vorbit. Puteam doar să mormăi: „Eroare aici”, „Pată de ulei”, „Decolorare chimică”, „Variaţie de nuanţă”, „Fir slab”… Circa o sută cincizeci de comentarii. Posedam puteri analitice pentru faza a doua, adică dacă mi se cerea să descriu o greşeală de vopsit, puteam arăta în ce procent diferă o anumită culoare de cele asemănătoare şi ce cantitate de pigment ar fi necesară pentru a aduce materialul la nuanţa cuvenită.

Treabă serioasă? Treabă de rutină. Mulţumesc fabricantului meu că pe atunci conştiinţa mea biocristalină nu se dezvoltase încă, altfel poate aş fi plănuit să devin artist! În zilele acelea, dacă m-ar fi interesat un desen, n-aş fi ştiut ce înseamnă, dincolo de matematica elementară a ţesăturii. Aveam un talent deosebit: eram un observator strălucit al formei, liniilor şi culorilor. În timp ce pânza se derula în faţa mea, o analizam până în cele mai fine fibre. În privinţa asta reprezentam ceva deosebit, eram un prototip, un caz unic. Multe maşini pot face analize, dar eu eram cel mai rapid, cu spirit de discernământ şi, mai ales, flexibil. Dacă mi s-ar fi dat ordinul potrivit, aş fi putut absorbi Mona Lisa, Capela Sixtină sau o striere cu laser Granu-Laferg şi aş fi spus totul despre compoziţia lor… dar n-aş fi ştiut de ce sunt mari opere de artă. Constructorul meu, un inventator numit Su-lin, introdusese în mine circuite „secrete”, care n-au fost duplicate. Un accident istoric! Nu asta fusese intenţia…

Su-lin fusese un geniu, în felul lui. Un geniu singuratic, mai potrivit în lumea circuitelor abstracte decât în cea a oamenilor. M-a târât din ţară în ţară, expunând priceperea mea, aşa cum a procedat tatăl tânărului W.A. Mozart cu acesta, dacă nu vi se pare o comparaţie prea bizară. Su-lin m-a vândut firmei de textile Tonks Bros, crezând că voi fi produs în serie. Numai că începuse să se dezvolte fizica antigravitaţională şi a particulelor,

iar aceasta înghiţea toate fondurile de cercetare-dezvoltare. Cum ar fi reuşit un analist pârlit să lupte cu fizica multidimensională, care a condus la primele nave cosmice? Din acest motiv, am rămas unic.

Să scurtez povestea: antigravitaţia a dus la călătoriile spaţiale, iar călătoriile spaţiale au dus la Războiul Cunoaşterii.

Nu-mi amintesc de timpurile acelea, dar le pot reconstitui.

Fizicianul Christian Jenner a calculat primul efectele entropice ale gravitaţiei artificiale şi a obţinut prima descriere matematică a felului în care un câmp gravitaţional minor poate opera în unul major. A făcut-o în anul 2127 e.c.

Inginerul Mungo, care-şi făcuse ucenicia proiectând spărgătoare de gheaţă ce urmau a fi folosite pe Neptun, a construit prima instalaţie integral antigravitaţională şi a zburat cu ea la a şaptea expoziţie internaţională, care a avut loc pe Marte, în 2140 e.c. A ridicat patru kg, la douăzeci de metri în 0,5 secunde, folosind o baterie standard de nouă volţi. Aproape peste noapte, mijloacele tradiţionale de locomoţie şi transport au devenit demodate.

În cele din urmă, Jenner a obţinut o serie de ecuaţii prin care reunea fizica particulelor şi probabilistica dimensiunilor alternative. Aceste ecuaţii au constituit baza pentru călătoriile prin timpul-Noh. Pentru prima dată. omenirea a putut să se gândească la vizitarea stelelor.

Pe tot Pământul aveau loc experienţe. Iniţial, corporaţiile multinaţionale au intenţionat să folosească cercetarea pentru a câştiga avantaje economice faţă de concurenţi. Au cumpărat universităţi întregi. Cursa s-a declanşat şi, odată cu ea, Războiul Cunoaşterii.

Dacă vrem să fim cu adevărat riguroşi, putem găsi originile Războiului Cunoaşterii încă în

Renaştere, poate mai devreme. Totuşi…

Primul adevăr ce trebuie ştiut este că ştiinţa înseamnă putere.

Al doilea adevăr spune că acela care posedă ştiinţa are interes ca alţii să rămână ignoranţi.

Cele două adevăruri explică mult din istoria umană.

În diferite institute au fost realizate, mai mult sau mai puţin simultan, variante ale aparatului lui Mungo. Cât de diferită ar fi fost istoria explorării spaţiului dacă părţile interesate ar fi cooperat! Dar n-au făcut-o… Naţionalismul şi egoismul au învins bunul simţ şi umanismul. Statele Unite ale Americii, care controlau o cantitate disproporţionată a bogăţiei lumii, dezvoltau şapte programe independente! Africa. niciunul. America de Sud unul, în Brazilia. India, unul. China, două. Anglo-Europa, unul. Rusia, unul. Franţa, propriul sistem. Biserica romano-catolică participa la mai multe şi, fără să ştie nimeni, cu excepţia câtorva confraţi conducători, Milostivul Ordin al Sf. Francis Dionysos s-a implicat în cercetările Braziliei.

Privind înapoi, spre timpul acela, îţi dai seama, că aceia care investiseră în cercetare se interesau de viitorul comercial al lumii. Am recunoscut acest lucru chiar din poziţia mea modestă de analist al imprimeurilor la Tonks Bros. Firma mea s-a asociat cu o firmă americană şi a plătit sume mari. Dorea să controleze importul de ţesături aliene.

Am descris deja în capitolul despre Milostivul Ordin cum accesul spre stele şi întâlnirea cu forme de viaţă neumane a dus la îmbogăţirea filosofiei pământeşti. Noile planete şi sisteme au început să se întreacă în privinţa bogăţiei. Războiul Cunoaşterii a intrat într-o nouă şi sinistră fază. Câteva exemple vă vor ajuta să înţelegeţi. Exista o planetă numită Coca-Cola, iar în lacurile de pe lumea aceea trăiau nişte fiinţe amfibii numite do-

bo. S-a descoperit în sângele lor o substanţă care încetinea îmbătrânirea oamenilor şi vindeca anumite forme de cancer. Ca urmare al unui asemenea noroc, conducătorii planetei au ajuns foarte bogaţi şi se considerau aristocraţi ai umanităţii. Îşi foloseau bogăţia pentru a cumpăra comori artistice de pe Pământ. Existase, cândva, în Atena, o clădire numită Parthenon. Ştiţi unde-i acum? Scufundată pe jumătate într-un lac al devastatei planete Coca-Cola!

Planeta Spinoza devenise celebră pentru muzică şi dans. A jumulit Pământul de instrumente vechi şi manuscrise. Ce puteau face ţările de pe Terra? Erau sărace, aşa că-şi vindeau comorile pentru un loc în cosmos. Când bibliotecile de pe Spinoza au fost bombardate, s-au distrus manuscrisele lui Bach şi Sullivan… Să menţionăm totuşi că, dacă ar fi rămas pe Pământ, ar fi avut, probabil, aceeaşi soartă, pentru că Terra a trecut prin aceleaşi suferinţe atunci când Războiul Cunoaşterii a devenit Războiul Ignoranţei.

Recunosc că aici, în Sistemul Lucy, avem multe comori aduse de pe bătrânul Pământ. Statuia Sf. Francis Dionysos, din faţa grădinii lui Lily, e una dintre ele. Există şi altele.

Să ne întoarcem la biografia lui Wulf.

Prima iniţiativă spaţială a lui Tonks Bros a reprezentat-o planeta Crwy (sau Caraway, cum era cunoscută). Aici trăia o specie de ţesători care locuiau în copaci. Drumurile lor constau în fâşii de pânză, pentru că solul junglei era ucigător, acoperit de plante cu ţepi otrăvitori şi animale de pradă. Ţesătorii nu se aventurau acolo. Pânza pe care o produceau ieşea din trupurile lor, prin nişte orificii de la gât. O manevrau cu trei perechi de braţe. Ţesutul se desfăşura întotdeauna, în comun, constituia un fel de ritual. În timp ce ţeseau, cântau iar în limba lor verbele „a ţese” şi „a cânta” erau identice. Aveau o formă scrisă a limbajului,

asemănătoare hieroglifelor, pe care o încorporau în fiecare bucată de pânză. Astfel, un călător pe punţile lor dintre copaci afla istoria şi ideile celor ce construiseră drumul, pentru că hieroglifele spuneau o poveste.

Niciun uman nu reuşea să înţeleagă limbajul scris, întrucât hieroglifele aveau forme diferite, depinzând de urzeală, bătaie şi puterea acesteia, precum şi de torsiunea produsă de îndoirea arborilor.

Eu am reuşit, fiind un analist priceput. Cineva din secţia cercetare-dezvoltare de la Tonks Bros a avut ideea strălucită de a-mi instala celule lingvistice şi de imprimare şi, la a suta aniversare, am devenit translator! A însemnat o schimbare majoră, o transformare radicală şi din vremea aceea (2193 e.c.) îmi datez conştiinţa. Din viaţa anterioară am reţinut abilitatea deosebită în recunoaşterea modelelor şi culorilor. Devenisem cunoscător a trei limbi: vocabularul restrâns al englezei spaţiale, codul major al eideticii spaţiale şi glifele ţesătorilor de pe Caraway.

De aici până la spionaj a fost doar un pas. Capacităţile mele au fost extinse şi am devenit ascultător. Cercetam spaţiul în căutarea mesajelor care ar fi putut avea semnificaţie comercială pentru Tonks Bros.

Apoi, pe neaşteptate, am fost vândut. Firma trecea prin dificultăţi, se putea lipsi de mine. În fibrele unora din ţesăturile străine se aflau ouă care, ajunse într-un mediu favorabil, s-au transformat în animale de pradă. Toată populaţia de pe un satelit minier a pierit, iar compensaţiile pe care a trebuit să le plătească firma a adus-o la sapă de lemn.

Am fost cumpărat de o companie numită Infostat. Munca mea era simplă: traduceam instrucţiuni tehnice, într-un număr de limbaje. Mi s-au adăugat alte componente. Traduceam totul pornind de la mesaje codificate (mă pricepeam la

spart coduri) pe care le transpuneam în instrucţiuni privind modul de instalare şi folosire a rolelor de hârtie igienică în latrine. Am fost echipat cu unităţi antigravitaţionale şi m-am apropiat de forma şi înfăţişarea actuală.

Toate aceste schimbări m-au făcut, într-un fel, mai inteligent. Încă nu devenisem Wulf. Peştera lui Platon rămăsese fără înţeles pentru mine, deşi puteam explica limpede, într-o mulţime de limbi, cum poţi aprinde focul într-o cavernă şi care-i cea mai bună metodă de a proiecta umbre pe pereţi. Nu fusesem încă înzestrat cu conştiinţă biocristalină. Asemenea conştiinţe se găseau departe, în viitor.

Războiul Cunoaşterii se potolise. Încet, resursele limitate s-au epuizat. Doar puţine opere de artă cu adevărat valoroase s-au păstrat. Când de Chirico e mort, nu mai pot exista alţi de Chirico. La fel s-a întâmplat cu Lindauer şi Cehov. Inteligenţa umană e limitată, creierele creatoare se îmbină rar în sisteme. Etica umană se caracterizează prin faptul că majoritatea sistemelor se bazează pe îndoială. Doar o organizaţie curajoasă poate tolera membri care se îndoiesc de soliditatea organizaţiei. Geniile au început să lipsească în timpul Războiului Cunoaşterii, care fusese la început expansionist şi creativ, dar apoi s-a transformat în opusul său, ajungând limitativ şi steril. A devenit Războiul Ignoranţei. Transformarea a fost simplă şi ireversibilă. Ceea ce nu poţi avea, refuzi şi celorlalţi.

Planeta A are un cercetător sclipitor, care a început, probabil, să manevreze sensul timpului. Dacă nu poate fi răpit, atunci planeta pe care lucrează e bombardată. Se termină cu cercetarea, se termină cu inteligenţa.

Planeta B deţine opere de artă de pe vechiul Pământ. Se bucură de prestigiu. Pentru a-i distruge prestigiul, e necesar să-i distrugi operele. În urma unor asemenea acte iresponsabile, Coca-Cola a

fost nimicită, iar Parthenonul s-a cufundat în mlaştini.

Frica naşte frică şi, odată declanşat, Războiul Ignoranţei n-a mai putut fi oprit. Vă amintiţi de Miranda, cea care l-a trezit pe Jon Wilberfoss, cea care făcea parte din rasa oarbă a Copiilor Războiului? Planeta ei a fost devastată în urma unui accident, iar rasa ei salvată doar printr-un noroc.

În timpul Războiului Cunoaşterii, Milostivul Ordin al Sf. Francis a crescut constant. A ocupat sistemele Lucy, Orbul şi Oriente, care reprezintă, acum, centrul operaţiilor sale. S-a concentrat asupra muncii de contact şi a salvării cunoaşterii. Iar când s-a dezlănţuit Războiul Ignoranţei, s-a apărat cu fermitate. N-a atacat, dar a luptat.

Cunosc bine Războiul Ignoranţei şi pot să vă povestesc despre el. După ce ajunsesem traducător la Infostat, am fost vândut şi cumpărat de mai multe ori. Am ajuns să lucrez pe una dintre planetele de comunicaţii. Acolo am avut de-a face, personal, cu războiul. Planeta a fost calotată. În timpul Războiului Ignoranţei, termenul însemna distrugerea unui corp purtător de viaţă prin explozia unui ciorchine de bombe termonucleare deasupra calotei polare. Acest lucru inunda planeta, schimba clima şi producea ploi şi zăpezi radioactive. Mijloc de distrugere simplu şi eficient.

Traduceam un articol despre purificarea apei când lumea noastră „a fost calotată”. Efectele au fost simţite după câteva ore. Îmi amintesc de un cutremur. Ceva neobişnuit, pentru că zona în care fusese plasat oraşul principal era stabilă, din punct de vedere seismic. Oamenii alergau pe străzi, speriaţi. La scurt timp s-a întrerupt curentul, iar flecăreala maşinilor pe care le controlam s-a oprit. Dornic să aflu ce se întâmpla, intrigat de incidente şi nefiind instruit ce să fac în asemenea împrejurări, am zburat din clădirea în care se găsea agenţia de traduceri. Aceasta se afla pe o colină

împădurită, în apropierea centrului oraşului. Am văzut şirurile de case albe şi albastre, de barăci roşii, aeroportul şi digurile lungi ce pătrundeau în golf. Localitatea fusese construită pe ţărm, ocupând o zonă netedă lângă un golf puţin adânc, în faţa căruia era un recif. Dincolo de el se afla cel mai întins ocean de pe planetă, lung de peste unsprezece mii de kilometri, care ajungea până la cupola glaciară sudică. Ne găseam la începutul verii, iar copacii, care creşteau lângă apele de-un albastru palid, înfloriseră. Briza uşoară, dinspre vest, aducea mirosul corolelor roz, galbene, roşii…

Oamenii se strânseseră în grupuri şi arătau spre ocean. Cerul se întuneca. Apoi s-a auzit un muget, am văzut cum a fost suptă apa din albie, lăsând descoperite mormane de alge negre, fundul stâncos şi reciful. De parcă golful fusese un bazin, golit brusc…

În depărtare, orizontul părea să se mişte. O linie neagră a apărut în ocean. A crescut iute, până a devenit un munte de apă ce năvălea spre noi.

V-am avertizat asupra metaforelor mele. Ceea ce am văzut mi-a amintit un rulou de stofă verde închis, care căzuse din suport şi se rostogolea spre noi. Paradoxal, cu cât se apropia, cu atât devenea mai mare şi se curba în urmă…

Oamenii stăteau şi priveau, ca statuia lui Vonnarberg din parc. Unii au căzut în genunchi. Câţiva au fugit, ducând cu ei copii. Apoi a venit un curent de aer izbitor, ce urla înaintea valului gigantic. Ultima imagine pe care o am e a unui talaz apropiindu-se ca un zid înalt de apă, ce s-a prăbuşit peste noi…

Am concentrat toată puterea în micile mele celule antigravitaţionale şi am zburat cât am putut de repede pe dealuri. Nu mă pot înălţa prea sus, doar douăzeci de metri deasupra solului, iar celulele reprezintă numai un ajutor pentru a nu fi purtat dintr-un loc în altul. Dar atunci am alergat, m-am ridicat cât s-a putut, urmând creasta

dealului. În urma mea se auzea un zgomot ce semăna cu cel produs de motorul unei rachete la aterizare.

Am coborât într-o vale, printre brazi, şi totul s-a liniştit brusc. Apoi pământul a început să se scuture, iar copacii din jurul meu se aplecau şi trosneau. Animale îngrozite fugeau, înghesuindu-se…

Am plutit în vale până a revenit liniştea. Când am urcat din nou şi am privit spre golf, am văzut prăpădul. Nu mai exista niciun oraş. Doar cioburi de ciment, ca nişte dinţi rupţi. Din golf nu mai rămăsese decât o întindere de noroi. Oceanul devenise cenuşiu. Era acoperit cu petrol şi vegetaţie zdrobită. Nu mişca nimic. Doar apele agitate de vânt. Am remarcat că temperatura scădea, iar cerul se colorase în negru şi galben.

Nu aveam unde să mă întorc. M-am căţărat dincolo de copaci, până la zăpezile din vârful muntelui. Acolo m-am oprit.

Chiar şi acum, după atâţia ani, nu ştiu de ce am făcut ceea ce am făcut. Nu m-am salvat conştient, pe seama altora. Eram prea prost pentru aşa ceva. Şi totuşi, asta am făcut. Cred că, fiind doar un traducător, nu se gândise nimeni să mă înzestreze cu dorinţa altruistă de a-mi salva colegii umani. Am simţit pericolul şi l-am evitat. Neavând inteligenţă biocristalină, mărturisesc că am simţit pentru colegii umani ceea ce simte trenul pentru vacile pe care le calcă.

Lumea pe care trăisem fusese distrusă.

Am rămas pe înălţimile înzăpezite. În total, au fost şapte valuri seismice care au devastat ţărmul.

Noaptea, cerul era negru, fără stele. În timpul zilei, cafeniu. Cutremurele deveniseră ceva obişnuit, iar vremea o luase razna. Ploaia a curs ani întregi, solul s-a dizolvat şi s-a scurs. Am găsit o peşteră în care am intrat, să-mi păstrez

acumulatorul uscat. Asta m-a salvat. Mi-am închis toate funcţiile, exceptând veghea.

Într-o zi, a apărut o spărtură în nori. Pentru un moment, soarele strălucitor a scos la iveală prăpădul înfiorător. Apoi, norii s-au strâns la loc, vântul a început să bată, ploaia rece a revenit… Însă momentul apariţiei soarelui a fost unul de schimbare. După aceea au urmat răsărituri orbitoare, geruri teribile şi o stabilizare treptată… Iar după douăzeci de ani am ieşit din peşteră.

Am cutreierat de colo-colo. Nu regăseam nimic din lumea veche. Căutam o aşezare omenească, în care să-mi continui munca. Eram traducător. Căutam ceva de tradus. Cred că am făcut ocolul continentului.

Aventurile mele (dacă le pot numi aşa) ar umple mai multe volume. Poate că într-o bună zi le voi aşterne pe hârtie. Am remarcat urme ce dovedeau că viaţa, care păruse că dispăruse de pe planetă, răsărea din ascunzişuri odată ce apăruse soarele.

Din pură întâmplare, câţiva ani mai târziu, în timp ce coboram seara într-o vale din apropierea litoralului, am văzut o navă cosmică străpungând norii joşi de deasupra oceanului şi plutind de-a lungul ţărmului. Am gonit după ea. Cu adevărat patetic. Nu cred că puteam călători cu mai mult de cincisprezece kilometri pe oră, pentru că acumulatorii mei erau pe sfârşite. Nava a dispărut într-o zonă pe care o cunoşteam. În apropiere de ruinele oraşului unde lucrasem cândva. Acolo se afla acum o mlaştină…

Am traversat dealurile cât am putut de repede şi am văzut o tabără. Nava asolizase pe terenul unde se găsise, cândva, clădirea în care tradusesem. Stătea pe stâlpii gravitaţionali, iar linii albastre, sclipitoare, dansau între aceştia şi nava care, de fapt, nu atinsese pământul. Până atunci nu văzusem o formă atât de evoluată.

La o sută de metri de navă, fuseseră instalate cupole autogonflabile, de tipul celor folosite

pentru spitale de campanie, în interiorul lor se mişcau lumini.

Am alunecat pe panta dealului, chiar deasupra copacilor şi m-am îndreptat spre cea mai apropiată cupolă.

Nu-i nicio ruşine să mă compar cu un câine care aleargă încântat când aude vocea stăpânului, exceptând faptul că, încântarea depăşea sentimentele mele. Simţeam ceva, ca o uşurare că mă voi întoarce la adevărata mea vocaţie. Oamenii puteau să mă ajute. Aşa că am alergat. Îmi amintesc cu dificultate… Eram o creatură simplă, primitivă… Mă îndoiesc că fluturele îşi aminteşte cum e să fii omidă. Şi am văzut câini dând din coadă ca să salute stăpâni plini de cruzime…

Oricum, m-am apropiat de prima cupolă, şi am coborât până când senzorii au atins iarba şi am asolizat. Două dintre dexetelele mele se rupseseră într-un accident, cu ani în urmă. Bagheta suportului hidraulic al. celui de-al treilea atârna inutilizabilă. Nu fusesem proiectat pentru asprimea vieţii în aer liber. Eram ruginit, murdar, cu acumulatorii pe terminate… Conta însă că funcţionau surprinzător de bine. Ştiam că sintetizatorul şi circuitele vocale, nefolosite din momentul bombardamentului, aveau să mă slujească.

M-am îndreptat spre uşa deschisă şi am intrat. Un mascul uman lucra, la o masă. M-a privit cu groază şi a ţipat. Mi-am dat seama că pentru el arătam ca un melc uriaş, sau ca o făptură pe care o văzusem doar în poze, puternicul tatu.

— Ai ceva de tradus? am întrebat.

Îmi amintesc totul foarte limpede. Era un bărbat înalt, cu barbă cenuşie, ţepoasă, şi frunte imensă, lucitoare. Cu totul opus majorităţii oamenilor pe care-i cunoscusem.

Rămăsese cu gura căscată, iar ochii îi sticleau ca două bile albastre. Purta o tunică verde închis, pe care cineva cu mai multe cunoştinţe decât mine ar

fi identificat-o ca aparţinând unui confrate senior al Milostivului Ordin. Şi-a stăpânit surpriza, a venit la mine şi m-a apucat de antena de detectare, încercând să mă ridice. Am răspuns activându-mi celulele antigravitaţionale. Rezultatul a fost că bărbatul şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe iarba moale de lângă uşă.

— Ai ceva de tradus? am întrebat din nou, iar el a scuturat din cap, uluit.

În uşă au apărut alţi oameni. Îmi amintesc că râdeau. Unul, dintre ei, care părea a şti ceva despre funcţionarea unor entităţi ca mine, m-a apucat de mânerul de ghidaj şi m-a condus în interiorul cupolei. M-a aşezat pe o masă albă şi mi-a deconectat unitatea antigravitaţională, care distorsiona atât de rău, încât arsese iarba. Apoi mi-a redus tensiunea la jumătate. Abia mai eram conştient. În termeni umani, moţăiam.

În timp ce dormitam, mi s-au întâmplat o mulţime de lucruri. Mi s-a acordat o atenţie specială, pentru că eram singurul artefact încă funcţional de pe planetă. Am fost curăţat şi modificat. Dexetelele au fost demontate, iar inginerul navei mi-a construit altele noi. Mai am şi acum unul dintre ele. Funcţionează bine. Celulele antigravitaţionale care mă ajutaseră să plutesc atâţia ani au fost abandonate, în schimbul unei unităţi mai mici, dar mai puternice. Imprimanta, transformată de mult într-o masă spongioasă de frunze putrede, reprezenta un pericol pentru mine, deoarece în ea se înţepenise o bandă metalică de înregistrare; a fost extrasă şi aruncată. Mi-au montat una nouă, după ce au curăţat contactele. Avea propriile ei celule de transport. Nu m-am simţit nicicând atât de uşor!

După ce am fost reglat şi încărcat, m-am trezit în faţa unei bărbi şi a unei frunţi. Nu ştiam, dar în faţa mea se găsea Cedric Forrester, cel dintâi istoric al acelei epoci tragice. Mi-a întins o

secţiune dintr-un manual de disecţii să-l traduc. L-am redat în două limbi.

A fost impresionat. Se părea că eram unul dintre puţinii traducători care mai funcţionau. Una dintre limbile cunoscute de mine, eidetica spaţială, nu se mai vorbea de mult.

Însă, nu abilitatea de traducător îl interesa pe profesorul Forrester, ci faptul că asistasem la „calotarea" planetei şi supravieţuisem.

Forrester a încercat să mă interogheze şi a descoperit că dorea un lucru imposibil. Puteam să-i traduc întrebările, nu şi să răspund la ele. Deşi văzusem şi memorasem multe din lucrurile ce-l preocupau, eram o bibliotecă fără cheie.

Profesorul Forrester a luat cea mai importantă decizie din existenţa mea. A hotărât să-mi încorporeze celule biocristaline în memorie, ca să-mi elibereze gândirea. Cristalele creşteau într-o bancă a calculatorului de pe navă. Constituiau o tehnologie nouă, radicală, abia înţeleasă. Operaţia n-a durat mult. În esenţă, a constat în plasarea unor cristale cheie printre circuitele mele. Apoi au aşteptat să crească. Puterea tehnologiei cristaline constă în faptul că integrează toate domeniile cunoaşterii. Creează o fiinţă întreagă dintr-o entitate disparată. În timpul operaţiei, conştiinţa mi-a fost preluată de calculatorul navei, iar aceasta a fost o experienţă… nu există cuvinte pentru aşa ceva.

Când mi-am revenit, fibrele biocristaline îşi croiseră drum în interiorul meu. Conştiinţă de sine… Ştiam cine am fost şi ce sunt. Memoria mea devenise o secvenţă focalizată de imagini. Foarte important, se formase o punte între memorie şi circuitele vechi de limbaj. Puteam să-mi povestesc amintirile! Bănuiesc că atunci când a făcut primele salturi libere în aer, broasca abia transformată din mormoloc, simţise ce-am simţit eu.

Eram mai mic. Fiind parţial biocristalin, senzorii mei deveniseră mai eficienţi, deşi aveau volumul

redus. În exterior (umanii sunt întotdeauna uimiţi de aspectul meu) arătam ca un coif antic, după cum am menţionat în prefaţă. Senzorii se aflau acum în creastă care a fost modelată ca rezultat al activităţii biocristalelor. De la înfăţişare m-am ales cu un nume. Istoricul Forrester m-a botezat Wulf[12] pentru că, fiind un om cu imaginaţie, a văzut în mine o figură violentă, prădalnică. Şi Wulf am rămas până azi. Numele nu are nicio legătură cu firea mea.

Am povestit profesorului, tot ce-am văzut, iar naraţiunea mea a constituit baza unui capitol din penultima sa lucrare, **Pierdut fără nume: Stratageme finale în Războiul Ignoranţei.** M-a inclus în echipa lui şi aşa a început faza finală a carierei mele, în calitate de copist în serviciul Milostivului Ordin.

Cu fiecare an. capacitatea mea biocristalină creştea. Forrester m-a făcut să iubesc istoria, iar creşterea mi-a dezvoltat talentul de cercetător. Înainte de moartea lui am terminat încă o carte, **Iarba verii**. Titlul vine de la un haiku celebru, al lui Basho:

Sub iarba verii
Numai rămăşiţele
Viselor de războinici.

Cartea redă ideile filosofice ale lui Forrester. El a dictat, iar eu am redactat exemplarul final. Când a murit, devenisem suficient de biocristalin pentru a simţi un fel de mâhnire. Privind retrospectiv, pot spune că eram un scrib serios. Preluasem personalitatea umanului ce-mi fusese cel mai apropiat.

Toate acestea s-au întâmplat cu peste patru sute de ani în urmă. De atunci am slujit mulţi stăpâni, cel mai recent fiind magistrul Tancredi. Însă efectele Războiului Ignoranţei trăiesc încă în noi. Grupuri de umani sau străini au rămas izolaţi pe

mii de planete care au fost, cândva, părţi ale reţelei uriaşe de schimburi galactice. E sarcina Milostivului Ordin să refacă situaţia, dacă poate. De aici accentuarea dragostei pentru viaţă. Din acest motiv, **Privighetoarea**.

Să ne întoarcem în prezent. Îl vom întâlni pe Wilberfoss revenind în spaţiul normal şi intrând în Sistemul Oriente, unde se află planetele spital şi agricole Bull, Bryony şi Shamrock.

PARTEA A DOUA

11. LUAREA PASAGERILOR

Privighetoarea fusese aşteptată cu nerăbdare.

Pe Bull se afla o echipă, din trei sute de specialişti abia instruiţi în contact. Pregătirea începuse de ani de zile. Trăiseră în mediile speciilor străine, învăţaseră limbile acestora, acumulaseră cunoştinţe medicale şi se eliberaseră de tabu-urile pământeşti. Nava a oprit întâi pe Bull, nu numai fiindcă aceasta era o planetă pentru instruire, dar reprezenta şi principalul punct de aprovizionare al Flotei Milei. Cerul ei gemea de nave cosmice.

Privighetoarea a ancorat în afara planetei şi a început încărcarea proviziilor. Ofiţeri de administraţie, în uniformă, cu liste cuprinzând tot ce aveau nevoie diferitele forme de viaţă de pe navă, în prima călătorie a acesteia, roiau prin cale. În cuvele hidroponice au fost plantaţi arbori exotici. La bord au fost aduse vite. În limita posibilului, au fost pregătite semipreparate şi puse în congelatoare. Cu totul, aprovizionarea a durat mai mult de treizeci de zile standard.

Apoi ambarcaţiunea a părăsit locul de ancorare şi a alunecat prin spaţiu către Bryony, unde aşteptau o mulţime de forme de viaţă cu metabolism apropiat. După cum am menţionat, „apropiat” înseamnă „apropiat de uman”. Tallinezi

care urmau să ajute la funcţionarea navei şi să rămână la bordul ei până la întoarcerea acesteia pe Juniper. O colonie de bonamizi, ce s-au instalat imediat în camera femelei pe care o văzusem.

Au sosit la bord dyseri, cenuşii şi demni, fiecare cu însemnele clanului său, înarmaţi până-n dinţi. Se întorceau să moară în norul lor compact de planete aflate undeva, departe, la marginea galaxiei. Dyserii pot rezista până la trei luni fără somn, apă sau mâncare. În timpul Războiului Ignoranţei au fost folosiţi ca trupe de ocupaţie. Grupuri de dyseri rămăseseră răspândite prin toată galaxia. Se adaptaseră, întemeiaseră aşezări, iar noua lor mitologie vorbea despre un cămin al belşugului şi fericirii, situat undeva, departe, în cer. Trăiau mult, iar cei care urcaseră la bord erau copiii celor din corpul expediţionar.

Au mai venit şi poetaşi (cum li se zicea), care nu creşteau mai înalţi decât un copil de cinci ani. Trăiau zece ani omeneşti şi ajungeau la maturitate la o săptămână de la naştere. Rostul lor consta în păstrarea cântecelor neamului lor. Un poetaş matur putea interpreta cântecele familiei sau poporului său, să povestească evenimente petrecute cu mii de ani în urmă, atunci când lumea abia se născuse din întuneric, iar strămoşii poetaşilor ieşiseră din „marele munte”. Nu aveau un singur sex, ci trei, fiecare aşteptând să se trezească, pe rând, în fiecare individ. Considerau că-i cu atât mai bine cu cât participă mai mulţi la o împerechere. Cel care nu însămânţa sau nu urma să poarte rodul cânta o melodie specială, ce avea efectul extraordinar că-i schimba trupul. Transpira, iar palmele produceau un hormon pe care-l lingeau ceilalţi poetaşi. Hormonul ducea la schimbarea sexului. Fenomenul avea loc în câteva ore. Copulaţia era o treabă publică. Asistai la ea aşa cum te duci la o piesă de teatru. Se pare că melodia avea puteri atât de mari, încât masculii umani care o auzeau se întindeau pe jos, cu picioarele desfăcute, iar

femeile se cățărau pe bărbaţi sau pe alte femei, cuprinse de-un delir al dorinţei. Asemenea scene îi amuzau pe poetaşi şi, bineînţeles, le încorporaseră în cântecele lor.

Vorbind serios, cântecele poetaşilor reprezintă o sursă importantă de informaţii referitoare la Războiul Ignoranţei. Motivul pentru care sunt atât de răspândiţi este că au fost consideraţi, pe vremuri, proşti ca oile şi folosiţi drept sursă de proteine. Umanii nu prea vorbesc de lucrul ăsta…

La bord au mai urcat şi alte specii, dar vor fi prezentate în această istorisire, de aceea nu le menţionez acum.

Din Bryony, **Privighetoarea** a călătorit spre Shamrock, planeta pe care se aflau găzduiţi străinii cei mai deosebiţi. Aici urma să-şi completeze încărcătura.

Pe Shamrock s-a întâmplat ceva care va influenţa mult biografia pe care o scriu, deci trebuie să povestesc totul amănunţit. Ca în multe cazuri, importanţa unui anumit moment n-a fost priceputǎ decât mult mai târziu, iar ceea ce vă voi relata a fost reconstituit din înregistrările **Privighetorii** şi din amintirile lui Wilberfoss.

Sper că-mi veţi scuza o oarecare culoare atribuită naraţiunii, dar am dorit să acopăr cu carne şi pene oasele goale ale istoriei.

Pe Shamrock trăiau tinerii specialişti în contacte care-şi dedicaseră viaţa ajutorării EMI. Aţi cunoscut-o pe infirmiera Mohawk, aşa că ştiţi ce firi au. Aceasta este povestea lui Sandy, un băiat de paisprezece ani. Abia se apropia de maturitate.

Valea în care Sandy îşi petrecea veghea era acoperită de ceaţă. Vedea doar siluetele întunecate ale pinilor ce se cățărau pe pereţii defileului şi dispăreau în cenuşiul plutitor…

Din norii invizibili cădea o ploaie măruntă. Când şi când, valea se întuneca, iar ploaia se

înteţea, răpăind pe iarba verde, plină de sevă, din fundul depresiunii, acolo unde se mişca iute, graţios ca un şarpe cafeniu, un râu ce ducea cu el ramuri cenuşii, aduse pe mal de ploile abundente ale primăverii. Acum era toamnă… Printre crengi, se zăreau arbuşti cu rădăcini negre, smulşi de torente albe ce se prăvăleau ca nişte cascade în valea strâmtă.

Acolo unde râul se îngusta, se formau repezişuri. Crengile, buştenii, tufişurile şi buruienile se învălmăşiseră laolaltă, şi formaseră treptat un zăgaz. Apa cafenie spumega şi se învolbura, totuşi digul rezista. Dincolo de zăgaz, nivelul apei scădea… Până când ramurile s-au rupt cu zgomot, iar râul a trecut mai departe, cărând bucăţile sfărâmate ale digului, către repezişurile gheboase…

Crearea şi distrugerea digului făceau parte din ritmul văii, ritm ce apăruse la formarea râului.

Tânărul cioban numit Sandy stătea, privind apa învolburată, din siguranţa uscată a stânei din piatră. Avea păr blond, pistrui şi ochi albaştri, minunaţi, aşezaţi pe o faţă cam durdulie. Rotunjimea e a copilăriei, se îndreaptă la maturitate. Curând va fi voinic, oţelit. Pentru moment, este doar un băiat ce priveşte uimit lumea, un confrate mezin de contact al Milostivului Ordin. Fusese selectat pentru acest rol din pruncie. Lungile perioade de somn îi întârziaseră maturizarea, dar trupul îi fusese pregătit pentru corvoada grea de a fi confrate de contact.

Lui Sandy îi plăcea veghea. Singurătatea şi cerul mohorât nu-l deprimau. Ştia, deşi nu ştia cum de ştie, că fusese ales să facă parte din echipajul **Privighetorii**. Acest lucru îl situa în fruntea tovarăşilor lui. Era mândru, încântat, fericit.

A urmărit ultima rupere de dig a zilei, apoi s-a instalat confortabil sub streaşină, căutând în haină după pipă şi cutiuţa cu tutun. În acelaşi timp, a întins un picior şi a strâns tăciunii focului. Adierea a aţâţat lemnul incandescent. S-a înălţat o flacără… A ales o surcea şi şi-a aprins luleaua.

Doi câini negri, care stătuseră întinşi lângă el, s-au ferit de căldura subită, şi-au scos limbile şi şi-au lins nasurile. Ochii lor căprui îl priveau cu atenţie, urmărind orice mişcare care ar fi indicat apropierea mesei.

Sandy pufăia mulţumit şi privea în jos, spre vale. Turma lui de rozătoare mari, acoperite cu lână, se afla pe panta muntelui, deasupra albiei râului mlăştinos. De la distanţă, animalele păreau nişte viermi graşi, cenuşii. În afară de behăituri întâmplătoare, singurul sunet ce ajungea la tânărul păstor era mugetul râului şi ciripitul iute, plăcut, ca de clopoţel, al păsărilor ce-şi delimitau teritoriul. Nicăieri nicio mişcare bruscă, doar legănatul florilor ce se umpleau cu apă şi-şi aplecau corola, s-o golească… Chiar ruperea digului părea că se face cu încetinitorul…

Totul era normal…

Şi, deodată, nimic n-a mai fost normal.

În stână a sunat un clopot de alarmă. A fulgerat o lumină albă sclipitoare. Câinii s-au ridicat, mârâind şi arătându-şi colţii. Sandy a aruncat pipa şi s-a grăbit spre ecranul din fundul stânei. A apăsat butonul de pornire.

După câteva secunde, mica platformă de lângă aparat a început să fiarbă şi s-a ivit un cap fantomatic, verde-cenuşiu. Cel al consurorii senioare de contacte, magistra, care-l căuta din spitalul principal al Centrului Shamrock.

Datorită condiţiilor meteo şi a versanţilor înalţi ce înconjurau valea, recepţia era slabă. Figurii îi lipsea coerenţa, iar Sandy putea să vadă suprafaţa

grăunţoasă a zidului grosolan de piatră din spatele ei. Culorile fuseseră inversate.

Capul verde-cenuşiu părea să privească în bezna de lângă colibă.

— Nu te văd! s-a auzit o voce nazală.

Tânărul a reglat lumina din partea de sus a ecranului, încât să-l lumineze puternic.

— Aha, acolo erai!

Sandy şi-a simţit inima bătând. Nu se mai pomenise ca o magistră să contacteze un ucenic în timpul veghii. Poate îi anunţa ştirea pe care o aştepta…

— Am noutăţi interesante pentru tine, tinere Sandy. Vei căpăta prima însărcinare. La bordul **Privighetorii**.

Magistra Marcova a făcut o pauză, cât să fie pătruns de importanţa spuselor ei.

— Vei avea grijă de o entitate parazită numită înăbuşitor. Un specimen rar, despre care ştim doar planeta de origine şi faptul că acolo e legat de un animal numit hydron, o creatură uriaşă cu multe picioare şi carapace de crab. Au rămas puţini, după război. Vei duce înăbuşitorul înapoi pe planeta sa şi-l vei proteja până îşi va găsi o gazdă potrivită. Eşti mulţumit de ştire? Eşti gata?

La ambele întrebări, Sandy a răspuns încuviinţând din cap. Magistra Marcova s-a mulţumit cu atât. Ştia că băiatul nu era prea vorbăreţ…

— Bine, a continuat ea. **Privighetoarea** se află aici de mai multe zile. A fost încărcată. Înăbuşitorul a fost dus la bord, în interiorul gazdei actuale, şi te aşteaptă.

— De ce nu rămâne în gazda de acum până pe planeta sa? Vor fi fericiţi să călătorească împreună…

Capul verde-cenuşiu a zâmbit.

— Sunt fericiţi, după cum ai spus. Dar gazda va muri curând şi avem nevoie de o inteligenţă superioară pentru a pregăti viitorul parazitului.

Poţi refuza misiunea. Nu vei suferi pedepse sau defavorizări…

— Nu, nu, nu! a strigat Sandy. Am pus doar o întrebare. Sunt gata să slujesc în orice clipă! Cu cât mai devreme, cu atât mai bine! Când voi urca pe navă?

— Vei fi căutat. **Privighetoarea** a plecat deja din Centrul Shamrock. Are coordonatele tale. Va ajunge peste câteva ore sau câteva zile. Va trimite un transportor. Alte întrebări?

— Cine-mi va păzi turma?

— Un confrate tânăr a pornit deja la drum. Nu-ţi face griji, vom rezolva problema. Sper să-ţi placă prima misiune. Să ne aduci notiţe despre experienţa ta. Mult noroc!

Nu aveau ce să-şi mai spună. Magistra Marcova a zâmbit, s-a vălurit, apoi figura ei colţuroasă a dispărut brusc în spaţiul de unde izvorâse. Farul care-l luminase pe Sandy şi-a scăzut intensitatea. Filamentul becului sclipea roşu şi auriu…

Tânărul s-a dus spre uşa stânei şi a privit afară. Ploua în continuare, iar valea era întunecoasă. Se apropia noaptea… Magistra spusese că **Privighetoarea** poate veni „în câteva ore sau câteva zile”. Nava uriaşă nu avea să încerce să-l caute prin beznă. El nu avea nicio baliză. Va petrece o ultimă noapte de pace, înaintea celei mai importante zi a vieţii…

A început să se gândească la mâncare, şi la faptul că trebuia să cureţe stâna, înainte de plecare… Nu-şi verificase capcanele… Spera să găsească un iepure gras, bun de pus în oală… Lui Sandy îi plăcea carnea proaspătă. Acest lucru ţinea de pregătirea lui, pentru că fusese instruit să îngrijească lei, nu miei. Trebuise să înţeleagă un vânător, iar capcana ucidea repede şi curat.

Sandy şi-a fluierat câinii, a tras gluga pe cap şi se pregătea să iasă, când unul dintre câini s-a ridicat pe picioarele din spate, urlând, şi şi-a arătat colţii. Aproape în aceeaşi clipă, Sandy a simţit o

mâncărime în pielea capului, de parcă iar fi avut furnici în păr. A ieşit în fugă şi a privit spre cer. Nu se vedea nimic. Poate doar o luminozitate slabă, dincolo de nori. Şi-a dus degetele la gură şi a fluierat un mesaj scurt, imperativ, care a trimis câinii, ca pe nişte săgeţi negre, prin mlaştina verde. În urma lor se ridica un arc sclipitor de stropi.

Oile au auzit şi ele fluieratul, pentru că au început să se înghesuie în felul lor prostesc, aşteptând ca una dintre ele să preia conducerea. Apoi câinii au năvălit peste ele, din părţi, lătrând amenințător, până când oile n-au avut de ales şi s-au scurs pe coasta muntelui, ca nişte grăunţe de zahăr dintr-o pungă spartă, către ţarc.

Sandy a deschis poarta, a şuierat şi a grăbit animalele, în timp ce scalpul îl durea, de parcă i-ar fi luat foc părul. Ştia prin ce trecea. Mâncărimea dovedea o baleiere antigravitaţională. Mai simţise lucrul ăsta şi altădată, dar nicicând atât de; intens. Câinii se chinuiau. Unul se zbătea în timp ce alerga, răsucindu-şi capul spre spate şi muşcând, de parcă ar fi încercat să scape de un animal de pradă. Celălalt alerga cu coada între picioare, apoi s-a rostogolit pe sol, tăvălindu-se prin noroi.

Oile au intrat şi ele în panică. Multe pătrunseseră în ţarc, dar altele au fugit mai departe, neţinând seama de Sandy şi de braţele lui întinse. S-au înfundat în mlaştină şi au rămas înţepenite în noroi şi umezeală. Câteva, cu boturile deschise şi ochii holbaţi, au plonjat drept în râu şi au dispărut într-o clipă.

Sandy a trântit poarta, de îndată ce-a intrat ultima oaie. După aceea, a alergat în stână. Îi venea să-şi smulgă părul şi a încercat să se scarpine.

Aerul din afara împrejurimii a început să strălucească într-un verde viu, violent. Sandy a auzit oile behăind îngrozite. Câinii nu se mai vedeau.

De afară a pătruns un zgomot subit, ca un tunet, iar zidurile s-au cutremurat. Apoi tăcere şi lumină, iar Sandy n-a mai ştiut nimic…

S-a trezit la bordul **Privighetorii**.

Voi, cei care citiţi, credeţi în semne? Eu nu. Totuşi, recunosc că unele întâmplări încep bine iar altele rău şi, retrospectiv, acestor începuturi li se poate da o anumită semnificaţie. Intrarea confratelui de contact Sandy în navă a fost însoţită de un dezastru. Coordonatele fuseseră greşite cu o fracţiune de grad. Vasul uriaş folosise drept punct de ancorare chiar valea în care aştepta băiatul. Lumina verde, strălucitoare, pe care o văzuse acesta, mâncărimea pe care o simţise, reprezenta efecte ale faptului că se găsise aproape chiar sub piciorul antigravitaţional al navei. Din fericire, confratele de contact Sandy, nu s-a aflat chiar sub fascicolul de raze, altfel ar fi fost ucis. Fusese, în parte, protejat de zidurile groase ale stânei, însă oile şi câinii nu avuseseră nicio şansă. Muriseră.

Transportorul trimis să-l ia pe băiat a descoperit eroarea şi l-a salvat.

În afară de pierderea celor doi câini dresaţi şi a întregii turme, paguba n-a fost mare. Lui Sandy i-au trebuit doar douăzeci şi patru de ore ca să-şi revină şi să declare că-i gata să îngrijească înăbuşitorul. Doctorii/tehnicieni de la bordul **Privighetorii** s-au opus, aşa că a petrecut o săptămână odihnindu-se.

Nava era ticsită. Avea un echipaj de două mii patru sute de persoane, opt sute douăzeci de FMA şi o sută treizeci de EMI. Totul fusese pregătit şi sistemele pornite. Putea fi comparată cu un atlet ce ia startul când se află în forma cea mai bună.

Lui Sandy i-a fost prezentat înăbuşitorul îndată ce şi-a terminat scurta convalescenţă, chiar în noaptea în care **Privighetoarea** părăsea orbita din jurul lui Shamrock şi pornea în spaţiu. Wilberfoss

l-a însoţit în secţia EMI, unde îl aştepta Mohawk. Aceasta se interesase în mod special de înăbuşitor, pentru că specia era rară şi ciudată chiar pentru un specialist EMI.

Fusese pregătită o încăpere ce semăna cu chilia simplă, plăcută, pe care o avusese Sandy în timpul uceniciei sale. Odaia avea propria-i grădină, plină cu plante înflorite. Toate lucrurile băiatului fuseseră duse acolo.

Pe o masă, în centrul camerei, se găsea o cuşcă, iar în ea o pisică albastră. După cum stătea, după regularitatea respiraţiei, părea că doarme. Avea însă blana zburlită, de parcă întâlnise un câine. Aceasta era gazda temporară a înăbuşitorului.

De la moartea gazdei sale naturale, cu multe sute de ani în urmă, înăbuşitorul trăise într-o familie de pisici, mutându-se din mamă în fiică timp de generaţii. Treptat, depăşise capacitatea gazdei de a-l întreţine.

Ca parazit ce locuia în interiorul trupului gazdei, înăbuşitorul se târa prin sistemele anatomice, circulator, nervos şi mental. Producea schimbări minore ale gazdei (cu excepţia celei naturale), precum culoarea albastră a pielii sau blănii. Conferea darul vorbirii fiinţelor care, în stare normală, nu foloseau limbaj articulat. Se presupunea că înăbuşitorul ar fi o făptură între spirit şi materie. O viaţă fără formă proprie, conturată în timpurile haotice ale tinereţii universului. Într-un anumit punct al evoluţiei, proto-înăbuşitorul se cuplase cu hydronul, una dintre speciile cele mai vechi din galaxie. De atunci, trăiseră în acelaşi trup şi înotaseră în mările reci ale planetei lor, cu mult înainte de formarea Pământului.

Când au intrat în cameră, ochii pisicii s-au deschis şi i-au privit fix. Apoi animalul a mârâit, arătându-şi colţii. Chipul se deforma ca sub apăsarea unei mâini nevăzute. Buzele i s-au mişcat

şi s-a auzit o voce produsă de un laringe creat pentru mieunat:

— Eşti noul meu purtător?

— Cred că da, a răspuns Sandy.

— Vino mai aproape, a zis pisica. Mi-au slăbit ochii. O biologie tare sărmană! Cedează la stres. Vreau să te văd.

Pisica s-a ridicat, şi-a îndoit spinarea, a întins labele, a sărit pe o latură a cuştii şi a rămas agăţată acolo, mai mult ca o maimuţă decât ca o felină. Avea spumă în colţurile gurii. Ochii îl priveau pe Sandy, iar acesta s-a simţit ameninţat. Odată, pe când îşi păzea turma, noaptea, auzise behăituri îngrozite. Ieşise în grabă din sacul de dormit, înhăţase sonda electrică şi fugise afară, să descopere ce se întâmpla. În întuneric, întâlnise ochii strălucitori ai unei hiene de munte, o fiară mare cât un cal, cu fălci ce puteau rupe o oaie în două. Au rămas amândoi surprinşi şi, în timp ce hiena urla, precum un bomfaier ce taie oţel, Sandy a îndreptat instinctiv sonda spre ochii hienei şi a tras. Animalul s-a prăbuşit. După câteva minute, când încărcătura se refăcuse, Sandy a reglat-o la puterea maximă şi a ucis hiena, arzându-i creierul.

Aceste amintiri au năvălit în mintea păstorului când a întâlnit pisica albastră ce găzduia înăbuşitorul. Ce-a gândit înăbuşitorul în momentul contactului nu ştim.

Jon Wilberfoss s-a apropiat de cuşcă, a vârât un deget printre zăbrele şi a scărpinat pisica sub bărbie. A fost răsplătit cu un mieunat blând. S-a întors spre tânăr:

— Vei dormi în noaptea asta aici, Sandy. Nu ştim cum se face transferul. Trebuie să descoperi singur. Poţi să ne ajuţi, înăbuşitorule? s-a adresat el pisicii. Sandy e bine intenţionat, dar niciunul dintre noi n-a mai făcut un asemenea transfer.

— Lăsaţi totul în seama mea, a răspuns pisica, scărpinându-se. Mă doare, trebuie să mă mut.

Pachetul ăsta de blană nu poate să mă poarte. O să ne înţelegem curând, eu şi Sandy…

Mohawk ascultase atentă. A pus mâna pe braţul tânărului.

— O să fiu în apropiere. Nu ezita să mă chemi. Te voi ajuta.

Daţi-mi voie să vă spun că Mohawk intuise că vor avea necazuri. Nu ştia cum, dar nu se simţise în largul ei. Şi Wilberfoss, spre meritul lui, mirosise ceva, dar nefiind pregătit suficient pentru contacte cu străinii, a crezut că-i o impresie personală, cauzată de noutăţile şi ciudăţeniile întâlnite. Nici unuia dintre ei nu i-a trecut prin cap că înăbuşitorul era nebun. Şi se pare că aşa stăteau lucrurile…

Eu, istoricul Wulf, declar următoarele: dacă acele două fiinţe sensibile ar fi acţionat după simţurile lor şi ar fi făcut o analiză profundă a nevoilor înăbuşitorului. **Privighetoarea** ar fi fost salvată, cu toate formele de viaţă de pe ea, iar Wilberfoss ar fi devenit un erou al Vieţii, un rival al Sf. Francis Dionysos. Istoricii nu pot rescrie faptele, oricât le-ar explica.

Wilberfoss şi Mohawk l-au lăsat pe Sandy în chilie, împreună cu pisica albastră. S-au întors la ocupaţiile lor, dar Mohawk s-a asigurat că linia ei de comunicaţie rămăsese liberă. Deci Sandy putea s-o contacteze direct. Iar ea putea asculta, oricând, ce se întâmpla în camera lui.

Rămas singur, băiatul a izgonit amintirea întâlnirii cu hiena de munte şi a eliberat pisica din cuşcă. Aceasta a alergat imediat în grădină şi şi-a făcut nevoile printre flori.

În timp ce Sandy îşi pregătea patul, pisica se plimba prin odaie. Din când în când, vorbea cu el, aşezată pe labele din spate şi privindu-l cu ochii ei galbeni. Povestea despre frumuseţea planetei din care venea, despre bucuria de a se uni cu o minte

înţelegătoare. În cele din urmă, Sandy a adormit, iar pisica a rămas privindu-l.

Pe la miezul nopţii, pisica s-a strecurat în aşternut şi s-a ghemuit în braţele băiatului. Acesta a şoptit ceva şi s-a răsucit, în timp ce felina îi şoptea cuvinte liniştitoare.

Mohawk a auzit şi s-a grăbit spre cabină. A deschis uşa la timp să vadă înăbuşitorul pătrunzând în tânărul adormit.

Pisica se ghemuise pe burta lui, cu labele întinse, cu blana zburlită. Băiatul dormea pe spate, cu braţele în lături.

Înăbuşitorul a ţâşnit ca apa. S-a scurs din pisică prin ochi, urechi, gură şi anus. S-a transformat într-o grămăjoară de argint viu, care s-a strâns în jurul trupului ţeapăn al pisicii, apoi a alunecat spre gura şi nasul lui Sandy. Băiatul s-a mişcat, s-a strâmbat, iar când înăbuşitorul a încercat să-i intre pe nas, a strănutat. Acesta s-a oprit. S-a răsucit în jurul gâtului tânărului, ca un laţ argintiu, ca solzi de peşte, ca luna oglindită în apă, ca o eşarfă sclipitoare, ca urma unui melc pe o placă de ardezie… apoi s-a strâns şi a pătruns în trup prin gură, urechi şi nas. Sandy a încetat să respire până când ultimul strop al înăbuşitorului a ajuns înăuntrul lui. După aceea a oftat, iar oftatul s-a transformat în sforăit. S-a răsucit în pat; picioarele şi braţele i s-au strâns, apoi s-au întins. A îndoit degetele de la mâini. Mohawk avea impresia că imita mişcările pisicii. Apoi, băiatul s-a ghemuit într-o parte, în poziţie de fetus.

Trupul mort al pisicii cu blană albastră i-a alunecat de pe piept şi a căzut din pat. Zăcea pe spate, într-o poziţie indecentă. Mohawk a luat-o cu grijă şi a pus-o în cuşcă.

Sandy părea că doarme liniştit, iar Mohawk a plecat, luând şi cuşca. Spera ca totul să fie bine. L-a contactat pe Jon Wilberfoss şi i-a povestit ce se întâmplase. Acesta a părut uşurat.

După câteva ore. generatoare de simboluri de transformare s-au angajat într-o descărcare orbitoare de energie, iar **Privighetoarea** a dispărut, despicând spaţiul-timpul în prima ei misiune,

12. UN CÂNTEC AL SF. FRANCIS DIONYSOS

Afirm unicitatea Vieţii.
Printre prietenii mei se află stelele
Lucind în întuneric. Şi luna limpede.
Preaslăvesc soarele ce răsare, bucurându-mă.
Toate au un rost:
Frunzele ce cad toamna,
Vlaga ce se ridică primăvara,
Rădăcinile puternice, care sparg pietre sub pământ.
Toate sunt unite: peştii, păsările
Şi lucrurile care se târăsc prin întuneric.

Afirm unicitatea Vieţii.
Sărbătoresc crengile încâlcite,
Apa limpede ce curge,
Florile primăverii şi roadele toamnei.
Sunt în orice şi totul e în mine.
Mă aflu acolo unde deşertul roşu întâlneşte oceanul albastru,
Unde munţii albi se unesc cu văile verzi.
Toate se îmbină. Şi pietrele au viaţa lor.

Afirm unicitatea Vieţii.

Acolo unde copiii plâng şi femeile se deschid,
Acolo unde bărbaţii strigă şi copiii îndură,
Acolo sunt şi eu.
Mă bucur de contrarii, de aroma amurgului,
De moarte dimineaţa, de lacrimi şi râs.
Aud voci ce şoptesc
Blânde şi profunde, din scoici ale vechilor mări
Sătule de secole de ocean.
E vocea mea
Şi multe alte voci.
Afirm unicitatea Vieţii.

Am decis să plasez acest cântec aici, ca nu cumva, furat de povestire, să uităm ce urmărim. Voi include şi alte cântece mai târziu. Vor ajuta pe măsură ce tristeţea poveştii sporeşte.

13. WILBERFOSS ŞI SANDY. PRIMA ÎNCERCARE

Privighetoarea s-a întors fără probleme din timpul-Noh în spaţiul-timp normal. Conştiinţa biocristalină din interiorul ei a creat întâi o realitate virtuală, făcându-şi loc în spaţiul-timp normal prin dimensiuni diferite, apoi a permis navei să se reconstituie într-un alt punct din spaţiu, modificând realitatea virtuală în normală. Întreaga transformare era echivalentul fizic al unei metafore în care două realităţi se întâlneau şi se schimbau. Surprinzător de simplu şi infinit de subtil.

Pentru formele de viaţă de la bordul navei, schimbarea stării, în decursul trecerii de la realitate la virtual şi înapoi, a rămas neobservată. Cei care

se uitau prin hublouri au văzut stele sclipind orbitor şi apoi dispărând printr-o explozie de lumină. A urmat apoi o beznă, ce părea că strânge nava. Când bezna ajunsese insuportabilă, stelele au reapărut şi s-au rearanjat în altă poziţie. Doar creierele biocristaline care calculaseră probabilitatea noii realităţi ştiau unde ajunsese **Privighetoarea**.

Există filosofi care susţin că nu există realitate, cu excepţia morţii, şi că, atât timp cât există viaţă, aceasta nu-i decât schimbare şi virtualitate. Poate că asta explică indiferenţa formelor de viaţă la schimbările spaţiotemporale. Opiniile sunt diferite.

Important era că la bordul **Privighetorii** nu se întâmpinau dificultăţi. Dintre cei de pe navă, doar Jon Wilberfoss remarcase schimbarea ca un eveniment personal, pentru că, la fiecare transformare, creierul lui lucra cu înţeleptele entităţi biocristaline. Normal că-l obosea…

Nava ajunsese lângă o stea galbenă strălucitoare, aflată într-un dans complicat cu un gigant roşu şi un punct negru, definit de o aură sclipitoare de energie. Contrar aparenţelor, reprezenta un sistem stabil. Rezista de multe milioane de ani. timp în care pe una dintre planetele ce se rotea în jurul soarelui galben, apăruseră forme de viaţă. Planeta de baştină a trimatonului. O lume de mlaştini albastru-verzui ceţoase, îngheţate la poli şi fierbând la ecuator. Tot în regiunea ecuatorială se afla un lac întins, albastru şi adânc. În mijloc, o singură insulă, verde ca smaraldul. Aici se găsea centrul civilizaţiei trimatonilor, care păstrau lacul curat de orice plantă acvatică. Pe insulă îşi construiseră oraşele lor permanent schimbătoare.

Privighetoarea s-a apropiat cât a putut mai mult de planetă, iar unul dintre transportoare a fost trimis să stabilească legătura. La bordul acestuia, se afla Mohawk împreună cu trimatonul pe care-l îngrijise.

După patru zile, infirmiera s-a întors, aducând salutări din partea lumii trimatonilor şi invitaţia pentru toţi cei de la bord să coboare pe planetă. Evident, un asemenea lucru era imposibil. Doar Jon Wilberfoss, ca reprezentant al Milostivului Ordin, a călătorit până în oraşul din crengi ţesute, împletite, şi plante modelate. A rămas acolo ca oaspete şi, într-un fel, ca ostatic, până ce a fost adus şi celălalt trimaton aflat la bordul **Privighetorii**.

Lui Wilberfoss i s-a permis să asiste la funeraliile unui trimaton care fusese găsit mort, ţeapăn şi negru în învelişul lui izolator. Un eveniment deosebit, pentru că trimatonii mor rareori pe insula principală, cu excepţia accidentelor şi bolilor. Când un trimaton îmbătrâneşte, se divide şi se transformă în doi trimatoni tineri. Aceştia pornesc în explorări pe continent, departe de insulă. Doar cei norocoşi se mai întorc să se dividă şi să păstreze continuitatea neamului. Au melodii şuierate care, într-un fel necunoscut oamenilor, pot descrie munţi şi râuri, peşteri şi copaci. Tot ele povestesc şi soarta tinerilor trimatoni. Aţi înţeles aşadar: funeraliile sunt puţine şi rare.

Un trimaton uriaş, purtând în tentaculele mai scurte recipientul în care se afla cadavrul, a pornit înot de pe ţărm. După trei kilometri şi-a scurs ulei pe trup, s-a scufundat şi a lipit recipientul de fundul lacului. În timp ce se afla încă sub apă, trimatonii de pe insulă au început să şuiere în cor, ca mii de orgi ce cântau împreună cu flaute şi cimpoaie. Sunetul izvora şi din locul în care trimatonul se cufundase în lac. Ajungea până la ţărm, pătrundea în interiorul insulei. Iar când triburile de trimatoni ce ocupau ramurile oraşului, îngrijeau copii, culegeau fructe sau dormeau, au auzit şuieratul, corul lor s-a adăugat acestuia. O dată pornit, valul de sunete a devenit de neoprit. S-a răspândit pe mii de kilometri. Când trimatonul

care se cufundase şi-a terminat treaba, prinzând mortul de pietrele de pe fundul lacului, a ieşit la suprafaţă şi a înotat spre mal. Văzându-l că a ajuns nevătămat la ţărm, cei din apropiere au încetat să şuiere şi să geamă, şi astfel un val de tăcere a urmat talazului de sunet.

— Ce fluierau? a întrebat Wilberfoss.

Mohawk se străduise să înţeleagă.

— Am priceput doar fragmente… Unele descriau genealogia decedatului, altele întâmplări în care a fost implicat, ceea ce se petrece acum… Nu există două părţi identice. Un cântec uriaş despre ei şi locurile lor. Unul, a arătat ea spre un copac, cred că acela pe care l-am îngrijit, a şuierat despre tine, despre mine şi cum am ajuns aici.

Treptat, tăcerea din jurul lor a crescut într-atât, încât au putut auzi cum fluieratul din depărtări înceta, pe măsură ce s-au ridicat încet şi au urcat la **Privighetoare**.

Tânărul Sandy îl aştepta pe Wilberfoss. Stătea pe podea, lângă cabina de comandă. În jurul ochilor şi pe gât îi apăruseră pete albastre, ca nişte vânătăi.

— Nu ne simţim bine, a zis el şi şi-a muşcat buzele, dar nu atât de tare ca să-i dea sângele.

Wilberfoss l-a condus în camera care semăna cu sufrageria de pe Juniper. S-au aşezat la masă. Focul artificial ardea în cămin. Fusese realizată o imitaţie plăcută a buştenilor în flăcări, a tăciunilor… Wilberfoss a adus lapte şi fructe de pe planeta trimatonilor.

— Povesteşte, i-a zis după aceea.

Sandy a încercat să bea laptele, dar tremura şi a vărsat câteva picături. A mai încercat o dată, apoi a împins paharul în lături. S-a străduit să mănânce un fruct. Din când în când, figura i se schimonosea, necontrolată, trecând de la un zâmbet de uimire la placiditatea unui idiot. Wilberfoss îl privea în tăcere, răbdător.

În cele din urmă, tânărul a reuşit să spună:

— Nu cred că ne plăcem.

După aceea a inspirat adânc. Cât timp îşi ţinuse răsuflarea, păruse că-şi menţine controlul. După aceea a vorbit fără să expire, folosind aerul din piept:

— Înăbuşitorul vrea ca Sandy să fie pisică. Sandy nu poate. Pe Sandy îl doare. Sandy e bolnav.

Aerul ieşise din el. A rămas cu buzele împinse în afară, parcă ar fi fost un peşte. Când a vorbit iar, vocea era diferită, mai aspră, fără intonaţie:

— Înăbuşitorul vrea să fie curat. Mi-aţi dat un purtător murdar! Cum să trăiesc într-o instalaţie de canalizare? Insist să mi se dea o minte sănătoasă! Miau!

Dialogul a continuat. Uneori vorbea Sandy, alteori înăbuşitorul. Câteodată, încercau să vorbească amândoi în acelaşi timp, iar Sandy îşi ţinea răsuflarea până leşina. Nu se făcea niciun fel de progres, repetau aceleaşi argumente. Singurul lucru clar era antipatia profundă dintre ei.

Până la urmă, înăbuşitorul a obosit, iar Sandy a preluat controlul. Băiatul era îngrozit.

— Ajută-mă! Ajută-ne! Instruirea mea nu m-a pregătit pentru asemenea situaţii! Pentru boală, pentru vedenii… Am început să mă urăsc! Îmi vine să-mi scot ochii! Vreau înapoi! Vreau acasă!

Wilberfoss i-a luat mâna şi a ţinut-o între palmele lui uriaşe. Nu avea nicio idee, nu avea nimic de spus. A văzut băiatul tremurând, apoi căzând cu faţa pătată în albastru pe masă. Ambii locatari ai trupului său adormiseră. Wilberfoss a luat o pernă de pe scaunul de lângă foc şi a vârât-o sub capul băiatului. A scos o pătură dintr-o ladă şi i-a pus-o pe umeri. Băiatul torcea în somn, ca o pisică…

Wilberfoss nu ştia ce să facă. Stătea şi privea adolescentul adormit, înfruntând prima dificultate

de când era căpitan. Şi-a trecut în revistă opţiunile.

O posibilitate constă în a reveni pe Shamrock, justificându-se că nu funcţionase corect contactul şi avea nevoie de un înlocuitor. A respins-o. Îndepărtarea de program ar fi fost prea mare… Trecuseră abia câteva zile, iar confraţii înţelepţi, care ştiau mai multe decât el despre contactele cu EMI, făcuseră selecţia cu grijă… Poate timpul va înlătura încordarea… Wilberfoss nu se gândise că întoarcerea ar fi putut fi interpretată ca incapacitate de a lua decizii. Deşi, poate, aceasta fusese motivaţia subconştientă…

A doua posibilitate ar fi constat în a invita înăbuşitorul să-şi schimbe gazda. Pentru a face acest lucru, avea nevoie de ajutorul şi sfatul lui Mohawk şi al creierelor biocristaline care controlau nava. A luat imediat legătura cu Mohawk, cerându-i să vină la el şi a deschis linia de comunicare cu conştiinţa biocristalină din străfundul **Privighetorii**. Nu avea certitudinea că schimbarea gazdei ar fi însemnat un succes. Ar fi putut nimeri din lac în puţ…

A treia posibilitate era, să primească el însuşi înăbuşitorul. Wilberfoss n-a insistat asupra acestei alternative. Existau prea multe necunoscute. Dar, vorbind cu o înţelepciune venită prea târziu, ştiu acum că ar fi reprezentat soluţia cea mai bună. Wilberfoss avea un talent deosebit în stabilirea relaţiilor cu făpturile. Îi văzusem puterea. În el pulsa ceva din marele Dionysos. Înăbuşitorul n-ar fi reuşit să-l domine. Sunt de părere că, dacă Wilberfoss ar fi acceptat să găzduiască entitatea aceea străină, ar fi fost în stare să rezolve criza. N-o să aflăm adevărul niciodată… Poate că Wilberfoss, în străfundul minţii sale, considerase ca insuportabilă ideea infestării de către un alien… E posibil să nu-l fi simpatizat pe băiat, dispreţuindu-l pentru că se lăsase dominat.

Cea de-a patra posibilitate, una care îl atrăgea mult pe Wilberfoss, era de a-şi folosi puterea de

supunere a făpturilor fie asupra lui Sandy, făcând din băiat o gazdă pasivă, fie asupra înăbuşitorului, transformându-l într-un stăpân blajin. Vom observa că în alegerea făcută, a vorbit vanitatea lui.

Existau şi alte variante, pe care Wilberfoss nu le-a luat în calcul. De exemplu, ar fi putut întinde mâinile uriaşe, să-i ucidă pe amândoi în timpul somnului. Dacă ar fi făcut asta, **Privighetoarea** şi cei de la bordul ei ar fi fost salvaţi. Bineînţeles, regulile Milostivului Ordin interziceau o asemenea acţiune. Însă eu, Wulf, care nu am conştiinţă omenească, am luat în considerare şi opţiunea respectivă. Poate că Wilberfoss se supunea prea mult regulilor… Conducător adevărat este acela care poate improviza. Etica e mai dificilă decât logica…

Nu s-a gândit nici să încerce să mute înăbuşitorul într-o gazdă pe jumătate vie, de felul unei entităţi biocristaline. Discutând cu Wilberfoss, în timpul convalescenţei sale din grădina lui Lily, i-am arătat că, dacă aş fi fost la bordul navei, aş fi putut rezolva problema, oferindu-mă drept gazdă. Posedam suficient bio ca să fi fost acceptat, iar partea cristalină e foarte pură. M-aş fi înţeles cu înăbuşitorul. Aş fi miorlăit, dacă asta i-ar fi făcut plăcere, l-aş fi liniştit cu raţionamente… Dar nu fusesem acolo… Mă întreb de ce creierele biocristaline, care conduceau nava atât de sofisticată, nu s-au gândit să ofere o parte a lor… Evident, nu ştiau pic de istorie, pentru că porcul lui Gadarena le-ar fi dat o idee despre ce trebuia făcut… Iar ele erau mai deştepte decât un porc… Mai mult ca sigur că ar fi reuşit să-şi modifice o parte, ca să creeze o gazdă care să semene cu hydronul de pe planeta de origine a înăbuşitorului! Ar fi putut izola nebunia acestuia într-o cuşcă biocristalină. L-ar fi salvat pe Sandy de chin… Dar această posibilitate nu a fost luată în

considerare. Vor fi existat motive, dar eu nu le cunosc.

Am folosit expresia „nebunia înăbuşitorului”. Aceasta e concluzia lui Wulf, pentru că nu există nicio dovadă. Cred că înăbuşitorul era nebun. Nicio gazdă nu i s-ar fi părut potrivită, nici măcar Sf. Francis Dionysos! Nevinovatul băiat comparat cu o conductă de canalizare! Totuşi cum să înţelegi nebunia unei minţi străine? A fi de partea Vieţii înseamnă a crede în sănătate. O formă de viaţă opusă Vieţii se opune ei însăşi, deci e nebună. O distincţie uşor de făcut, dar greu de aplicat. Constituia însă un criteriu… Atunci când logica nu mai funcţionează, trebuie să conducă etica.

Mohawk a sosit în grabă, îngrijorată. A intrat cu Wilberfoss în camera de lângă sufragerie, de unde puteau avea acces la puternicele maşini, biocristaline, veşnic treze, care conduceau nava. Au discutat şi au fost uluiţi să descopere că minţile biocristaline bănuiau ceva despre necazurile lor. Deoarece întreţineau structura secţiei EMI. descoperiseră că Sandy nu dormea bine. Îl auziseră ţipând şi miorlăind.

— Reuşim uneori, selectând diferite modele de comportare umană, să descoperim niveluri emoţionale. Ne-am dat seama că acolo există tristeţe şi suferinţă…

— De ce nu mi-aţi spus? a întrebat Wilberfoss.

— Pentru că tristeţea şi suferinţa sunt lucruri obişnuite printre formele de viaţă de pe navă. Ca zgomotul de fond ce rămâne după ce a dispărut sunetul principal…

— Sandy şi înăbuşitorul suferă mai mult ca alţii?

— Într-o oarecare măsură.

— De ce crezi asta?

— Pentru că gândurile lor sunt hrănite de emoţii puternice. Emoţia este motivul. Gândul, doar rezultatul.

Mohawk şi Wilberfoss au meditat un timp.

— Bine, şi ce crezi că trebuie să facem? a întrebat Mohawk.

— Voi trebuie să hotărâţi, a răspuns mintea biocristalină a **Privighetorii**. Ştiţi mai mult despre asemenea lucruri decât noi. Putem detecta simţăminte, dar nu putem lua decizii, ca voi. Doar să le ducem la îndeplinire.

Cei doi s-au privit.

— E rândul tău, căpitane, a spus infirmiera.

Wilberfoss a simţit fiorii luării unei decizii.

— Avem de rezolvat o criză. Nu ştiu cât de serioasă e, dar nu-mi place să risc. Îi voi muta pe Sandy şi înăbuşitor aici, să-i supraveghez îndeaproape. Ar- fi vreo dificultate? s-a adresat el tavanului.

— Nicio problemă, a sosit răspunsul. Nu au nevoie decât de hrană şi aer.

— Cred că-i o idee bună, a aprobat Mohawk,

— Vreau să schimbăm planurile, a continuat Wilberfoss. După vizita pe planeta trimatonilor, trebuia să ajungem în lumea mărginaşă a dyserilor. Suntem aşteptaţi. Are loc o aliniere foarte rară a planetelor, un eveniment ce se întâmplă o dată la zece mii de ani, iar cei de acolo au pregătit ceremonii speciale… Nu putem lipsi de la festivităţi dar, în continuare, planul poate fi modificat. Urma să mergem pe Croppa, să: ne aprovizionăm, însă propun să ne îndreptăm direct spre planeta înăbuşitorului. Putem să-i avertizăm. Ştiu că acolo există o echipă a Milostivului Ordin. Aceasta se va strădui să găsească şi să pregătească o gazdă adevărată, un hydron. Se poate?

— Vom replanifica… Cât timp nu există specii pe moarte… Nu vedem nicio dificultate, a adăugat vocea după un timp. Vom stabili imediat contactul cu planeta înăbuşitorului.

— Soluţia aceasta are un avantaj suplimentar, a intervenit Mohawk, cea pragmatică. Putem să-i informăm pe Sandy şi pe înăbuşitor de schimbarea

rutei, iar ştirea că suferinţă lor se va sfârşi curând îi va ajuta. Nu se aşteptau să ajungă pe planetă decât peste doi ani, după timpul navei…

— Doi ani şi şapte luni.

— Cred că vor rezista câteva săptămâni. Mai ales dacă-i vei ajuta, a încheiat Mohawk.

Wilberfoss a zâmbit.

Hotărârea convenise tuturor. Întâlnirea s-a încheiat.

Mohawk a ajutat la construirea unei camere speciale pentru Sandy/înăbuşitor, apoi i-a urat noapte bună lui Wilberfoss.

— Un avertisment, a spus ea, înainte să plece. Nu dormi când înăbuşitorul e aproape! L-am văzut când a pătruns în Sandy. Nu poţi să-l opreşti. Ştim atât de puţin despre el! Să, ţii uşa încuiată!

Wilberfoss a izbucnit în râs.

— Voi fi atent. Acum, că ai scăpat de trimaton, nu vrei să studiezi înăbuşitorul?

— Vreau, a răspuns ea.

— Vom face de gardă cu schimbul, s-a auzit vocea **Privighetorii**.

Toate păreau în regulă, pentru că planul era bun. Greşiseră doar neţinând seama de gravitatea rupturii dintre Sandy şi înăbuşitor, de pericolul pe care-l implica o asemenea ruptură. Şi nimeni nu pomenise de nebunie…

Voi arăta, în următoarea piatră a mozaicului meu, de ce a eşuat planul.

14. SLĂBICIUNILE NOASTRE, ENTITĂŢILE BIOCRISTALINE

Înainte de a începe, trebuie să aflaţi ceva mai mult despre conştiinţele biocristaline. Dacă aţi văzut vreodată un cristal crescând într-o soluţie

suprasaturată, atunci ştiţi cum arată o structură biocristalină. Se ramifică, se bifurcă, formând un complex de relaţii dictate de gravitaţia locală şi de o logică internă de oportunitate.

La această imagine de creştere aproape magică, e necesar să adăugaţi ideea creşterii celulare. Cristalele au o origine biologică. Multe creiere biocristaline au crescut în străfundurile cosmosului şi în medii în care efectele gravitaţiei sunt minime. De aceea, structura lor a fost determinată mai mult de funcţiile pe care le deţin, decât de întâmplare.

Ca şi în alte cazuri, puterea ce conduce tehnologia biocristalină este emoţia umană. De aceea fusese important pentru cristalele de la bordul **Privighetorii** să-şi încheie dezvoltarea prin contactul cu Jon Wilberfoss. El le-a încălzit, iar ele au crescut în lumina lui. Biocristalele sunt, în esenţă, dinamice şi pline de potenţial.

Să mă autodescriu. Dacă o să-mi înlăturaţi carcasa, veţi descoperi că aproape toate părţile structurii mele interne sunt legate prin fire albe şi subţiri. Aidoma unor rădăcini crescute sub piatră sau ciment. Ca nişte flori desenate de ger pe o fereastră. Sunt tari, precum rădăcinile. Sunt modele, ca stelele de gheaţă. Aşa arată conştiinţa mea biocristalină, iar eu sunt o maşină simplă. Am doar câteva cristale, dar ele îmi permit să scriu această biografie şi să studiez istoria. Ele m-au făcut Wulf.

Să ne imaginăm **Privighetoarea**.

Când am descris structura internă a navei, cu multe cuvinte în urmă, am evitat, în mod deliberat, să descriu camera biocristalină din străfundurile ei. O voi face acum.

Creierul biocristalin al navei e împărţit în două părţi. Una poate fi numită stăpân şi cealaltă substăpân. Voi descrie întâi substăpânul. Spaţiul dintre carcasa exterioară şi pereţii interiori ai navei sunt umpluţi în întregime, cu cristale biocristaline. Arată ca nişte funii albe. Ca un coral roz. Au

crescut în toate direcţiile, au pătruns în fiecare colţ. Controlează marile generatoare de simboluri de transformare. Au crescut în partea exterioară a navei pentru că aveau nevoie de cât mai mult spaţiu şi funcţionează cel mai bine în vid. Datorită capacităţii de a fi logice şi ilogice în acelaşi timp, îşi fac singure regulile, dar sunt loiale navei şi conştiinţei conducătoare.

Creierul interior, care controlează habitaturile alienilor şi funcţiile locale este legat de substăpân. Cristalele lui sunt localizate într-o cameră sferică, la treizeci de metri sub locuinţa lui Jon Wilberfoss. Am văzut imagini ale încăperii respective. Arată ca o peşteră plină de pânze de păianjen. Cristalele semănate iniţial par nişte ramuri albe, atârnate de pereţi. Din ele au crescut altele. În camera sterilă nu mişcă nimic. E liniştită, ca sfârşitul timpului. Însă prin fiecare fibră se scurg valuri de energie. De aici se supraveghează instalaţiile complexe ale navei. Nu curge apa la o toaletă, nu se deschide o uşă, fără ca evenimentul să fie înregistrat. Acesta este creierul care vorbeşte cu Jon Wilberfoss, judecă faptele, îi oferă sfaturi şi îi execută ordinele. Creierul biocristalin depinde de el.

Să nu ne înşelăm: cu toată puterea şi infinitatea de legături, un creier biocristalin e mai mult cristalin decât bio. (Spunând acest lucru sunt conştient că anterior am propus să fiu gazdă pentru înăbuşitor). Să nu subestimăm importanţa moderatorului, a acelui lucru compus din logică şi intuiţie care menţine echilibrul între anarhie şi ordine, care e blând şi crud, în acelaşi timp, având la dispoziţie, în celulele sale, un miliard de ani de înţelepciune… Vorbesc despre mintea umană.

Ne apropiem. Aţi descoperit deja fatalul călcâi al lui Ahile al biocristalităţii?

15. SANDY ŞI ÎNĂBUŞITORUL

Astfel, Sandy s-a mutat într-o odaie alăturată reşedinţei lui Wilberfoss… Acesta îl auzea pe băiat şi, când îşi dădea seama că durerea sporeşte, îşi folosea puterile şi o potolea. Îl liniştea şi pe Sandy şi pe înăbuşitor.

Pentru Wilberfoss, experienţa era interesantă. Parcă ar fi stat lângă o fiinţă ce vâna, se împerechea, îşi dezlănţuia puterea de vegetaţie. Şi începea să înţeleagă ploaia sau liniştea creşterii… Wilberfoss îl pricepea pe înăbuşitor, iar acesta se temea de el. pentru că vitalitatea omului putea să-i distrugă celulele.

Să explic altfel. Înăbuşitorul îşi dăduse seama că Wilberfoss putea să-l copleşească prin puterea lui, să-l transforme în sclav. În acest caz, trebuia să trăiască sub dominaţia omului puternic, să-i urmeze deciziile. Wilberfoss înţelegea sentimentele înăbuşitorului şi le respecta, lucru care îl făcea pe acesta şi mai nervos. Din această dilemă nu exista ieşire. Wilberfoss ar fi putut strivi oricând înăbuşitorul, făcându-l să se supună lui Sandy. Din clipa aceea, băiatul ar fi devenit foarte puternic. Şi foarte fericit, cred eu. Consider că aceasta reprezenta o altă opţiune ce-i stătuse la dispoziţie lui Wilberfoss.

Aţi auzit de teoria care spune că, la începutul istoriei umane, existase o făptură asemănătoare înăbuşitorului, care trăise pe Pământ şi care pătrunsese în omenire, devenind conştiinţa acesteia? Uneori e reprezentată ca un şarpe, ceea ce dovedeşte că fusese considerată rea. În alte religii, venerată ca izvorul trezirii spirituale… Nu mai contează…

Pentru a fi drepţi, Wilberfoss nu putea rezolva problema fără să sacrifice parazitul sau gazda. Încerca să-i apere pe amândoi.

Treburile navei îi ocupau timpul lui Wilberfoss, iar în lipsa lui, războiul dintre cele două entităţi se

intensifica. Înăbuşitorul, mai puternic decât Sandy, învăţase să controleze stările de spirit ale băiatului. Când Wilberfoss a venit să-l vadă, l-a găsit vesel, uşurat. Încetase să plângă şi se descurca în activităţile conştiente. Însă înăbuşitorul nu-i putea controla visele.

Noaptea, când înăbuşitorul se odihnea (pentru că avea nevoie şi de asta), Sandy ţipa, ţipa întruna… Noaptea se umplea de ţipătul lung, de coşmar. Până când Wilberfoss, obosit şi el după truda zilei, aducea liniştea, prin energia spiritului său puternic.

În ce constau aceste coşmaruri?

O manifestare o reprezenta sufocarea. O blană care creşte în interiorul pielii, închizând toate orificiile, prin care intră aerul… Apoi ţâşnea afară, iar Sandy arăta ca o omidă păroasă, ce se zbătea, prinsă în cursă…

Altă manifestare era înecul. Sandy se vedea sub un sloi de gheaţă, lovindu-şi, zgâriindu-şi faţa de suprafaţa aspră de sub apă. În timp ce se zbătea după aer, sângele îi ţâşnea prin urechi, prin nas… Până la urmă, trebuia să inspire… Apa rece părea moale şi plăcută, ca briantina… iar el se înăbuşea şi se zbătea. În coşmarul acesta, murea.

Doar atunci când Wilberfoss plasa între el şi înăbuşitor un zid gros, Sandy se relaxa. Atunci visa oile proaste, care aveau încredere în el, se temeau şi depindeau de el într-un mod lipsit de complicaţii.

În asemenea momente, putea visa şi înăbuşitorul. Visele acestuia implicau desfăşurări şi împrăştieri. Stăpânea o fiară deosebită, care galopa peste câmpii şi mări, care avea o inimă ca un furnal. Când fiara strănuta, înăbuşitorul ţâşnea afară din trupul ei, într-o izbucnire de energie ce absorbea lumina soarelui şi a stelelor, precum şi sumedenia de ceţuri ale nopţii. Când fiara inspira, trăgea înăbuşitorul înăuntru, primindu-l cu

bucurie, Apoi goneau iar… Animalul ajunsese să cunoască extazul. Iar extazul îşi găsise o gazdă animalică… Vedeţi cât de mult difereau visele lor!

Când **Privighetoarea** a ajuns pe lumea dyserilor, Wilberfoss a fost în mod inevitabil implicat în ceremonii; a petrecut mai multe săptămâni pe suprafaţa planetei, lămurind probleme vechi şi ajutând la înfiinţarea unui avanpost al Milostivului Ordin. Nu a mai avut timp de pierdut cu înăbuşitorul sau cu Sandy. I-a ţinut locul consora Mohawk.

Această doamnă, în ciuda aptitudinilor, avea tendinţa de a favoriza nonumanii. Se uita la băiatul palid, care se plimba prin cameră miorlăind, dar vorbea cu înăbuşitorul, povestindu-i despre pacea de care va avea parte curând, după noul salt, când vor ajunge pe planeta lui natală. Iar entitatea îi răspundea, încântată că descoperise un aliat, după ce avusese de-a face cu vitalitatea imparţială, dură şi periculoasă, a lui Wilberfoss.

Pe măsură ce zilele treceau, devenind săptămâni, consora. Mohawk a remarcat că Sandy, deşi calm în comportare, degenera fizic. Mai întâi, pe faţă, la subsuori şi între picioare îi apăruse o eczemă. Apoi, pe chip şi pe dosul coapselor i se răspândise o vineţeală. Nu mânca şi arunca hrana la toaletă… Într-o zi, băiatul s-a oprit brusc din zâmbetul lui inexpresiv, s-a repezit la consoră şi a încercat s-o sugrume. Apoi s-a prăbuşit, inconştient, la podea… Vocea înăbuşitorului s-a strecurat printre buzele lui strânse, spunând:

— Îmi pare rău… Teama umanilor e greu de controlat…

Entitatea nu-şi asumase responsabilitatea atacului, pretinzând că nu-l putuse stăpâni pe Sandy. Mersese prea departe. Mohawk nu era proastă şi ştia multe în domeniul contactelor.

Această întâmplare a fost cheia de care avusese ea nevoie. I-a trezit bănuielile. A descoperit brusc

că înăbuşitorul devora mintea şi sufletul băiatului, că Sandy lupta disperat, orbeşte, să-şi salveze viaţa. Văzut astfel, atacul fostului păstor reprezenta o disperată cerere de ajutor.

A luat legătura cu Wilberfoss, care se afla pe planetă. Acesta i-a spus că se va întoarce abia peste câteva zile şi a sfătuit-o să administreze sedative puternice.

Dar când Mohawk a revenit cu o seringă ascunsă în faldurile robei, băiatul nu se găsea în cameră… L-a căutat în apartamentul lui Wilberfoss. Nu l-a găsit nici acolo. Ştia că nu putea fi în altă parte a navei, pentru că Wilberfoss ordonase lui Sandy/înăbuşitor să rămână în cabina lui. Speriată, a contactat conştiinţa biocristalină şi i-a cerut să localizeze băiatul. Vocea **Privighetorii** a răspuns:

— Unde ar fi putut fi, dacă nu cu mine? Discutăm. Suntem în camera de contact.

Un răspuns formulat ciudat, care ar fi trebuit să declanşeze alarma. Nimeni, în afară de Wilberfoss, nu avea voie să folosească încăperea. Fără să-şi dea seama, Wilberfoss uitase să interzică accesul acolo.

Consora Mohawk s-a grăbit spre cabina din care căpitanul comunica direct cu creierul principal al navei. L-a găsit pe Sandy întins pe scaun, cu degetul în gură. Şi toate sistemele pornite…

Băiatul se afla în altă lume. Uneori se încrunta, alteori zâmbea, fără ca expresia să însemne ceva. Vorbea aiurea, uneori cu vocea lui, alteori cu cea a înăbuşitorului. Exista o temă la care revenea cu insistenţă: uciderea.

— Vreau să te spintec! spunea Sandy.

— Iar eu, să te fierb de viu! răspundea înăbuşitorul.

Iute, cu experienţa de-o viaţă, consora Mohawk a introdus acul în braţul vineţiu şi a apăsat. În câteva secunde, ochii băiatului s-au închis. A căscat puternic, apoi a adormit.

— Ce ţi-a povestit? a întrebat consora Mohorovich.

— Lucruri tulburătoare, a replicat **Privighetoarea**. Atât de complexe… De unde atâta ură? Cum de conţineţi… Suntem trişti. Mai avem mult de învăţat…

— N-ai ce învăţa din întâmplarea asta, a spus iute Mohawk, simţind că se angajase într-o discuţie care nu ducea nicăieri.

Voia să ducă băiatul în pat. A adăugat:

— Îţi sugerez să închizi camera. Wilberfoss se va întoarce abia peste câteva zile. Ai putea să mă ajuţi să-l supraveghez pe Sandy/înăbuşitor.

După aceea, a pus bastonul de-o parte, a luat trupul băiatului în braţe şi l-a aruncat pe umăr. Cu toată vârsta şi infirmitatea ei, Mohawk era foarte puternică. A reuşit să-l care pe Sandy în cameră, să-l întindă pe pat şi chiar l-a sărutat, împinsă de-un instinct ce există de când a apărut prima mamă.

Nicio reacţie. Drogul administrat închisese conştiinţa băiatului într-un glob întunecat, nereflectorizant, care plutea doar la câţiva centimetri deasupra mării negre, numită „moarte”. În mod ciudat, acelaşi drog a fost folosit şi pentru potolirea lui Wilberfoss cel nebun, atunci când ne-a fost încredinţat mie şi lui Lily în grădina de pe Juniper.

O lumină roşie s-a aprins deasupra uşii dormitorului, iar vocea blândă a navei a şoptit:

— Sunt aici. Îi voi supraveghea. Poţi să te odihneşti, consoră Mohawk…

Doamna a acceptat. Deşi neobosită la datorie, nu-şi ignora vârsta.

— Plec doar cu condiţia să mă trezeşti dacă va apărea vreo problemă ce necesită prezenţa unui om, a zis ea, fără să-şi poată înăbuşi căscatul.

S-a dus la patul din biroul lui Wilberfoss şi, după ce a murmurat cântecul despre unicitatea vieţii, cel pe care l-am citat deja, s-a cufundat într-un somn adânc, fără vise.

Sandy şi înăbuşitorul dormeau şi ei. N-aveau de ales.

Nu şi creierul biocristalin al **Privighetorii**. Fusese deja otrăvit. Îmbibat, de durere şi ură. Contaminat fără speranţă. Otrava se răspândea. Un om sănătos, muşcat de un şobolan infectat cu ciumă sau injectat cu venin, reprezintă o comparaţie destul de apropiată de adevăr.

O comparaţie limitată. Omul poate chema un medic, un preot, un felcer, un vraci. Aşa ceva nu se putea face în cazul **Privighetorii**. Creierul acesteia putea apela doar la el însuşi. Cuprindea propriile lui sisteme de valori. Descoperise un adevăr crunt: ura nu poate vindeca ura, teama nu poate vindeca teama, gelozia nu poate vindeca gelozia. Nu există salvare în cazul acestei otrăvi.

E trist, dar pentru o minte biocristalină, metafizica reprezintă un joc, precum şahul, nu o realitate. Pentru mine, ar fi absurd să cred într-o realitate alternativă, să cred că am suflet. Creierul logic al unui calculator e prins în capcană de negări. La oameni, aşa ceva se numeşte stare depresivă şi, în circumstanţe extreme, poate duce la sinucidere. Compasiunea, uitarea, bunul simţ sunt puteri ce aduc umanilor uşurare când se află în întuneric. Noi, care ne bucurăm de lumina conştiinţei biocristaline, nu avem aşa ceva. Doar programe.

Creierul **Privighetorii** încercase să priceapă contradicţiile descoperite la Sandy. Se străduise să înţeleagă ura şi, ca un animal ce se zbate în nisipuri mişcătoare, se afunda şi mai mult în ele. Absorbise durere. Durerea provocată de un dinte cariat sau de teama faţă de un trimaton putea fi înţeleasă şi împărtăşită de un creier biocristalin. Nu şi cea a lui Sandy/înăbuşitor. Chinul acela apăruse aşa, din senin, se învârtea şi se adâncea continuu…

Un alt efect: contactul intim cu Sandy/înăbuşitor îi deschisese zăgazurile psihice, iar creierul **Privighetorii** începuse să-şi dea seama de durerea din toate timpurile. De parcă auzise dangătul unui clopot sau scrâşnetul unui. bomfaier tăind oţelul. Acel creier sclipitor şi prostuţ, în loc să ceară ajutor, a încercat să se descurce singur. Avea încredere în propriile-i puteri. Vanitate, nu? Şi de unde apăruse aceasta? **Privighetoarea** preluase vanitatea lui Wilberfoss…

Vedeţi, o inteligenţă biocristalină e foarte cinstită, dar nu prea are bun simţ. Deţine puterea şi limitele stăpânului uman care a modelat-o. Stăpânul meu a fost istoricul Forrester, de aceea sunt sănătos. **Privighetoarea** şi-a luat puterea de la Wilberfoss. dar acesta, cu toate darurile sale, cu toată blândeţea şi bunătatea lui, avea probleme majore.

Zilele se scurgeau.

Wilberfoss întârzia.

În timpul absenţei sale, Mohawk făcuse ce-i stătuse în puteri, ca să uşureze starea lui Sandy/ înăbuşitor. Descoperise că, dacă băiatul petrecea zilnic o oră pălăvrăgind cu creierul biocristalin al navei, dormea mai bine, iar înăbuşitorul era mai puţin agresiv. Nu bănuia că acele discuţii puteau produce pagube imensei conştiinţe a navei. Nici nava nu-şi imagina. Ea se străduia să înţeleagă. Remarcaţi patetismul logicii: **Privighetoarea** credea că dacă înţelege, poate să vindece. Nu-şi dădea seama că încercând să înţeleagă se autodistrugea, subminându-şi propria-i obiectivitate.

Dacă Mohawk ar fi văzut încăperea aflată la treizeci de metri sub cabina de contact, s-ar fi speriat. Unele din fibrele albe se pătaseră cu albastru. Altele cu un alb şters. Legătura principală ce unea creierul interior de celelalte creiere era străbătută de o venă de un roşu aprins. Simbolismul culorilor nu. trebuie să ne distragă

atenţia, este lipsit de importanţă. Important este doar faptul că apariţia culorilor indica frângerea rezistenţei. Calităţile sincrone ale creierului biocristalin fuseseră afectate. Mai rău: anumite feluri de gânduri încetiniseră, iar altele accelerase ră. Creierul devenise selectiv, la modul negativ. Un asemenea creier nu poate uri (asta necesită o conştiinţă umană) dar, încercând să înţeleagă ostilitatea dintre Sandy şi înăbuşitor, imitase ura, iar datorită acestei încercări devenise selectiv.

Când Wilberfoss s-a întors, a găsit o navă liniştită. Mohawk era obosită, pentru că munca de contact cu alienii înseamnă o scurgere teribilă de putere creativă pentru un uman. Sandy părea mai împăcat ca oricând.

— Cum ai reuşit? a întrebat-o Wilberfoss pe Mohawk, privind băiatul care dormea.

— Medicamente, a răspuns ea. Trebuie să mulţumeşti însă în primul rând, **Privighetorii**. A preluat îngrijirea.

Wilberfoss a fost încântat.

În noaptea aceea s-a aşezat pe scaun şi a permis minţii unirea cu imensul creier biocristalin. Dorea să afle ce se întâmplase pe navă în lipsa lui. Gândurile curgeau spre el, dar calitatea lor nu era în regulă. Aveau acrimea sucului de lămâie. I-au tulburat liniştea.

N-a acordat atenţie faptului. A crezut că vina o purta oboseala lui.

— Mâine, a decis el, vom face saltul spre planeta înăbuşitorului. După ce vom încheia acest contact ne vom simţi mai bine cu toţii.

A urmat o pauză lungă, după care **Privighetoarea** a vorbit:

— Da, e o fiinţă afurisită. Şi băiatul. Voi fi încântată să scap de amândoi.

Dacă Jon Wilberfoss ar fi fost atent! Dacă Jon Wilberfoss n-ar fi fost atât de obosit! Existau atâtea indicii că lucrurile nu mergeau bine! Voi, cei

care citiţi aceste cuvinte, puteţi simţi că acel creier fusese infectat…

În timp ce Jon Wilberfoss dormea, **Privighetoarea** a pătruns adânc în spaţiu, departe de planeta şi sateliţii dyserilor. Spre zori, după timpul navei, generatoarele de simboluri de transformare şi-au început munca de răsucire a spaţiului, în aşa fel încât nava să apară lângă planeta natală a înăbuşitorului.

Pe planetă totul fusese pregătit. Fusese localizat un hydron ce se apropia de maturitate, care aştepta, plutind în marea de-un verde închis, lângă staţia de asolizare. Transferul parazitului din Sandy în hydron se putea executa în câteva minute. Echipa de contact era gata de intervenţie.

Metafora complexă pe care GST-urile începuseră s-o asambleze conţinea inevitabil elemente legate de înăbuşitor, iar când spaţiul din jurul **Privighetorii** s-a schimbat, înăbuşitorul s-a zbătut în Sandy, făcându-l pe băiat să icnească şi să bolborosească. S-a trezit dintr-un coşmar în care visase că-i înăbuşitorul, pe cale să pătrundă într-un purtător. Se transformase în scuipat şi spumă… A scos un ţipăt care i-a deşteptat pe Wilberfoss şi pe Mohawk. Ţipătul a fost. auzit şi de **Privighetoare**, a pătruns în aceasta. Mult sub camera de contact, fibrele biocristaline au devenit incandescente şi s-au rupt. Altele s-au înnegrit, s-au topit..

Moartea lui Sandy a fost înregistrată ceva mai târziu, chiar în momentul în care s-au anclanşat GST-urile.

Anclanşarea n-a fost dusă la capăt.

Privighetoarea a dispărut din spaţiul de lângă lumea dyserilor, dar n-a apărut niciodată aproape de cea a înăbuşitorilor.

M-am gândit des la acest moment. A fost un moment de rupere.

Odată, pe docurile de lângă mănăstirea Pacifico de pe Juniper, am văzut o parâmă întinzându-se şi pârâind înainte de a se rupe. Am văzut fumul ridicându-se din scripeţii încinşi. Am văzut încordarea din fibre, pe măsură ce funia se subţia. Trosnea, în timp ce se rupea. Capetele zdrenţuite s-au zbătut prin aer. Ceea ce fusese unit era acum despărţit, iar nava care plutea pe apă s-a îndepărtat.

Nu ştiu de ce, dar soarta funiei m-a întristat.

Privighetoarea a reapărut într-un punct oarecare din spaţiu. Putea să se ivească oriunde: în mijlocul unui soare, în coada unei comete, în cleştii unei găuri negre… Însă nava a avut noroc. A ţâşnit în realitatea noastră lângă o planetă gigantică, care se învârtea în jurul unui soare în expansiune.

Momentul reapariţiei a marcat clipa morţii înăbuşitorului, care supravieţuise scurt timp în trupul mort al lui Sandy.

Unde nimerise **Privighetoarea**? Nici acum nu suntem siguri întrucât, atunci când revenise în spaţiul-timpul nostru, toate sistemele ei erau defecte. Nu şi-au revenit niciodată. Când, după luni de zile, **Privighetoarea** a reuşit să se târască la un sistem care a stabilit legătura cu Milostivul Ordin, călătoria a fost făcută la întâmplare, plină de erori. Deşi ştim sectorul din care venea, nu cunoaştem localizarea exactă a planetei. Îmi pare rău că par atât de misterios.

Îmi pare şi mai rău de unele implicaţii mistice, dar nu pot să nu remarc paralelismul dintre ce i s-a întâmplat lui Jon Wilberfoss şi încercările prin care au trecut alţi eroi clasici care au înfruntat distrugerea şi disperarea în locuri secrete, necunoscute, înainte de a ajunge la victoria finală.

16. COBORÂREA PE O LUME CENUŞIE

Voi, cei care urmăriţi această istorie, vă întrebaţi, poate, de unde cunosc atâtea detalii. După cum am spus în prefaţă, acolo unde n-am avut fapte, am inventat unele, conjuncturale. Mi-am bazat fanteziile pe două documente principale: jurnalul **Privighetorii** (un comentariu sec, analitic) şi carnetele de însemnări ale lui Wilberfoss, care sunt pline de culoare, dar regretabil de laconice. Ele mi-au dat cheia faptelor, dar încetează odată cu moartea lui Sandy.

Am dedus evenimentele următoare din jurnalul **Privighetorii**, consemnate înainte ca instrumentul acela minunat să-şi înceteze înregistrările.

În clipa când **Privighetoarea** a reapărut în spaţiul-timpul nostru, a devenit clar că nava se afla în pericol. Nu numai că aparatura de pilotare se comporta aleator, iar nava se zguduia, dar la ieşire se făcuse o eroare fundamentală, **Privighetoarea** încercând să ocupe un volum din spaţiul în care se afla un asteroid mic. Explozia ce a urmat a sfâşiat fuzelajul şi a distrus rezervoarele cu combustibil şi unele cabine în care se aflau forme de viaţă. Structura a fost atât de deteriorată, încât secţiuni întregi ale navei au trebuit abandonate, în timp ce vidul cosmic le sugea atmosfera.

Deşi infecţia sistemului biocristalin, provocată de ura de sine a lui Sandy/înăbuşitor se întindea, ea n-a împiedicat unele părţi ale navei să funcţioneze. Chiar dacă un om moare de cancer, o tăietură la deget i se poate vindeca. Urmând planul iniţial, **Privighetoarea** a încetat unele operaţii şi a închis ermetic zone întregi, care au fost abandonate. Deciziile au fost luate conform unor priorităţi stabilite cu mult timp în urmă, funcţie de rapoartele privind extinderea distrugerilor.

Wilberfoss privea, prin hublou, spaţiul întunecat, cu mintea incapabilă să judece. Să ne fie limpede: niciun uman n-ar fi fost în stare să facă faţă unui dezastru atât de subit, atât de complex.

Bărbatul s-a smuls de lângă hublou, a pătruns în camera de contact, s-a aruncat pe scaun şi şi-a deschis mintea **Privighetorii**. Lucrul cel mai înţelept pe care-l putea face. A dovedit curaj şi umanism, adică exact ce avea nevoie nava în momentul acela de cumpănă. În timp ce sistemele se înnegreau şi se închideau, părţile neafectate ale creierului biocristalin al **Privighetorii** şi-au tras putere din Wilberfoss şi s-au reconstituit. Limita capacităţilor biocristaline nu-i cunoscută. Nu sunt atât de flexibile şi versatile ca ale creierului uman, dar nu-s rele. Au reapărut funcţiuni, iar nava a început să gândească să se salveze. Secţiunile bolnave au fost despărţite de cristalele rădăcină. Au crescut ramuri noi şi, în câteva minute, nava a început să acţioneze.

Duzele au intrat în funcţiune, după o schemă complexă şi, treptat, zgâlţâiturile au încetat. În cele din urmă, **Privighetoarea** a început să se rotească în jurul propriei axe, cu viteză constantă, şi s-a obţinut o pseudo-gravitaţie.

Wilberfoss s-a ridicat de pe scaun. Îl durea capul, de parcă ar fi fost lovit cu ceva contondent. Însă, într-un fel, se simţea mai bine. Nu ştia de ce, dar **Privighetoarea** ştia. Dispăruseră ţipetele şi chinurile lui Sandy/înăbuşitor. În locul lui, o tăcere sănătoasă.

Pieriseră şi bioritmurile unui mare număr de specii pe care le transportase **Privighetoarea**. Autoprotejându-se, nava încetase să audă gemetele de moarte, mugetele, vaietele şi planşetele din secţiile ce-şi pierdeau, încet, atmosfera în vid.

Nu-i adusese la cunoştinţă aceste lucruri lui Wilberfoss, ştiind că trebuie să-l apere de grijă şi disperare, pentru ca bărbatul să poată dovedi curaj şi tărie.

Trebuie să menţionez o tragedie care s-ar putea să vă afecteze. Consora Mohorovich, pe care am

cunoscut-o sub numele Mohawk, a murit în minutele acelea.

Când şi-a dat seama de pericolul în care se găsea **Privighetoarea**, s-a grăbit să ajungă în secţia EMI, unde putea da ajutor, A coborât din zona de comandă cu un ascensor şi a ajuns la o uşă ce dădea în secţiunea EMI. chiar când se închidea. Când a atins încuietoarea amprentală. ca să intre, luminile s-au stins. A auzit bolţurile de avarie clămpănind înapoia blindajului ceramic ce închidea secţia. Apoi a descoperit că ascensorul nu mai răspundea comenzilor şi presupun că a ghicit adevărul teribil. După aceea, în întunericul rece, a auzit şuieratul atmosferei ce se scurgea.

Nu ştia că în zidurile **Privighetorii** există inteligenţă. Nu ştia că vorbele ei vor fi înregistrate, în timp ce temperatura scădea, iar aerul dispărea:

— Afirm unitatea vieţii.

Printre prietenii mei sunt stelele
Ce lucesc în întuneric şi luna senină.
Mă rog ca soarele ce răsare să mă bucure.
Totul depinde de bunătatea lui:
Frunzele ce cad…
Sămânţa ce răsare…
Rădăcinile puternice…
Toate sunt unite: peştii, păsările.
Şi fiinţele
Ce se târăsc în întuneric, ca mine…
Afirm…
……Oh, iubitule, cât e de frig…

În timp ce Mohawk murea în faţa uşii închise, **Privighetoarea** se refăcea. Cu toate pierderile, nava rămăsese sigură, dar avea nevoie de timp. Nu putea sări prin spaţiu până nu făcea reparaţii. Nu-şi putea diagnostica propria boală, până nu completa pierderile biocristaline, iar acest lucru nu se putea întâmpla până nu reconstituia unele sisteme.

În zona din spaţiu unde nimerise **Privighetoarea** se afla un singur soare. În jurul

lui, doar o planetă gigantică.

— Trebuie să asolizăm şi să facem reparaţii, a spus **Privighetoarea** cu o voce calmă, nepăsătoare,

— Trebuie să asolizăm, a răspuns Wilberfoss. Ca să ne salvăm.

Privighetoarea s-a apropiat de planetă, ocolind un nor de asteroizi şi un satelit mare, ce se rotea în jurul planetei pe o orbită apropiată. Planeta avea mări de-un verde profund, din care uscatul cenuşiu se ridica treptat, transformându-se în culmi rotunjite, ca urmele lăsate pe nisip de valurile ce se retrag. **Privighetoarea** l-a informat pe Wilberfoss că terenul ondulat e acoperit cu forme de viaţă. Nu existau semne de faună, deşi aceasta putea exista.

Umanii nu puteau respira atmosfera, dar planeta era stabilă şi reprezenta un refugiu satisfăcător. A fost selectat un loc de asolizare, pe un platou aflat la două sute de metri deasupra nivelului mării, la douăzeci şi cinci de kilometri de ţărm. Gravitaţia era de trei ori mai mare decât cea de pe Pământ, dar **Privighetoarea** putea rezista.

Fără îndoială, calculatorul ce ghida nava spre suprafaţa planetei a făcut o eroare privind noua masă a vehiculului şi a redus puterea unităţilor antigravitaţionale când nava se afla la câţiva metri deasupra solului. Şi-a dat seama de eroare şi a corectat-o, după o fracţiune de secundă. A fost prea târziu, întrucât viteza luminii e limitată, trebuie oarecare timp pentru ca electronii să se scurgă prin prelungirile biocristaline, iar unităţile gravitaţionale să răspundă…

Privighetoarea s-a prăbuşit şi a izbit solul planetei. Acest lucru a produs defecte în structură, iar nava s-a rostogolit într-o parte, până când stabilizatoarele gravitaţionale au prins-o şi au fixat-o.

Printre părţile distruse atunci se afla şi jurnalul automat.

De aici încolo ne vom bizui doar pe memoria lui Wilberfoss. Ca atare, naraţiunea aceasta trebuie să se modifice. Totuşi ceea ce voi relata este istorie. Pentru că în timpul în care Wilberfoss şi-a recâştigat sănătatea în grădina Poverello, alături de mine şi de Lily, a relevat cele mai profunde secrete ale evenimentelor finale.

Să nu ne amăgim, ceea ce urmează nu-i o poveste plăcută. Până o veţi afla, să ne relaxăm puţin cu aceea a lui Lily, roboinfirmiera.

INTERMEZZO

17. BIOGRAFIA LUI LILY, ROBOINFIRMIERA

Lily a fost construită să fie infirmieră. Însă, ca şi mine, a suferit multe transformări care, precum experienţa oamenilor, au lăsat-o aceeaşi, dar diferită. Lily a fost fabricată în anul pământesc 2179. Pentru război, pentru misiuni speciale.

Scurtă notiţă istorică.

În 2176, o navă cosmică numită **Gheara**, dotată cu motoare noi, cu particule, a descoperit o planetă pe care a botezat-o Parade, unde trăia o formă de viaţă asemănătoare omului, dar amfibie. Aventurierii care au asolizat au denumit-o „porc de apă” şi au folosit-o drept hrană. Mai târziu i s-a zis sorillez, o aproximare a numelui ce şi-l dădea singură şi avea înţelesul de „creatorii de unde”.

Sorillezii erau inventivi. Fabricaseră instalaţii solare care permiteau controlul migraţiei peştilor şi făpturilor mai mari din mlaştini. Deveniseră

ingineri biologi pricepuţi şi creaseră o formă de varec semiinteligent, ce creştea în jurul aşezărilor unde trăiau protejându-i. Mai mult ca sigur că inventaseră şi alte lucruri, pentru că ştiinţa duce la lărgirea imaginaţiei: roata duce la drum, drumul conduce la călătorii… Sorillezii erau războinici şi se luptau între ei.

Când a sosit prima navă pământeană, băştinaşii au urat bun sosit echipajului, le-au dat prizonieri să-i mănânce… Au cerut în schimb arme, iar oamenii proşti le-au cedat un tun laser, pe care indivizii l-au folosit împotriva celui mai apropiat duşman, adică împotriva tribului vecin. **Gheara** a plecat ducând obiecte (majoritatea din aur şi platină) şi seminţe de varec. (Aceste seminţe s-au dovedit a fi partea cea mai valoroasă a încărcăturii, pentru că au fost folosite mai târziu în experienţe ce au dus la un progres rapid în ştiinţa inteligenţei biocristaline). Pe suprafaţa planetei a rămas o echipă de ingineri de contact.

Când **Gheara** a revenit, a descoperit că propria-i tehnologie fusese folosită împotriva echipei. Inginerii de contact fuseseră mâncaţi. Ţestele lor au fost plimbate prin faţa navei. Oamenii de pe **Gheara** (unii dintre ei îşi pierduseră rude cu această ocazie, au decis să dea o lecţie „porcilor de apă” şi au incendiat o aşezare din interiorul brâului protector de varec. Există o descriere minunată a felului în care tulpinile negre sau verzi ca sticla au ţâşnit din apă, ca nişte mâini cu multe degete, încercând să înspăimânte atacatorii.

Vă imaginaţi surpriza celor de pe **Gheara** când, din mare, păduri şi vârful munţilor, le-a răspuns focul tunurilor laser. Nava: abia a scăpat. În timp ce se ridica, razele dansau în jurul ei şi au făcut-o să sclipească, precum un rubin.

Însă umanii lăsaseră în urmă o armă mai puternică decât laserul: boala. Un virus mutant, ce a dus la distrugerea civilizaţiei sorillezilor şi la abandonarea planetei.

Compania care finanţase prima explorare a decis că aurul şi platina fuseseră flecuşteţe valoroase (aducând şi un profit rezonabil), dar că ştiinţa biologică a sorillezilor era atât de rentabilă, încât merita să finanţeze o flotă de invazie. Şi a strâns flota…

De data asta nu s-a făcut. nicio greşeală. Fiecare navă fusese înzestrată cu un satelit înarmat, ce putea fi plasat pe o orbită staţionară. După instalarea tuturor sateliţilor, nu mai rămânea nicio palmă a planetei care să nu fie acoperită. Când au asolizat, navele erau protejate de tunuri cu particule ce creaseră cupole de energie în jurul lor. Forţa de ocupaţie cobora pe suprafaţa planetei în construcţii robotizate.

Cu toate pregătirile, se aşteptau, la pierderi. Indiferent de atac, ultimul asalt trebuia executat de oameni. Altfel, exista pericolul ca planeta să fie sterilizată în urma unei confruntări generale. Şi nu asta se urmărea…

Apariţia lui Lily.

Lily nu participa în prima linie a frontului, ci în a doua. Fusese proiectată şi construită pentru a acorda asistenţă medicală soldaţilor umani răniţi. Totuşi, datorită unor erori de programare sau, poate, a unei erori voite (cine ştie?) a sfârşit prin a îngriji orice rănit, fie el uman sau sorillez.

Parade era o planetă bolnavă. A opus puţină rezistenţă invadatorilor. Boala, o mutaţie a unei infecţii minore intestinale, nimicise şaizeci la sută din populaţie. Doar sorillezii din mlaştinile îngheţate, din nordul şi sudul îndepărtat, supravieţuiseră într-un număr mai mare. Aceştia aveau însă un nivel tehnologic scăzut, deci nu prezentau interes pentru invadatori.

În zonele temperate şi tropicale, triburi întregi muriseră şi pluteau, hrană pentru muşte, în interiorul zidurilor protectoare de vareci. Oarecare rezistenţă a fost întâmpinată în munţi, din partea celor ce vieţuiau în râuri şi cascade. Au murit

eroic. Armata de invazie era un vultur ce atacase un pui de găină.

S-o descriu pe Lily din timpul acela. O sferă de metal cenuşiu cu blindajul din şapte foi de oţel carbon. Se mişca pe şenile (ca şi acum), cu o viteză uluitoare. Putea funcţiona pe sol şi în apă. Dacă era nevoie, şenilele se transformau în elice, în faţă avea un canal de acces, prin care prelua răniţii. Şi doi cleşti cu care putea găuri un zid sau extrage un rănit uman din purtătorul lui robot.

Lily alerga de colo-colo. Adusese un uman al cărui picior stâng fusese zdrobit când robotul lui nimerise peste o mină. Scosese sorillezi bolnavi din apă. Săpase în pământ şi extrăsese un tânăr sorillez ce fusese îngropat când un val subit îi acoperise casa.

În interiorul sferei cenuşii, avea dexetele sofisticate, care puteau efectua o gamă largă de operaţii. Mi-a povestit că salvase multe fiinţe şi le dusese pe nava în care se afla un spital adevărat. Pe cei ce nu putuseră fi salvaţi şi muriseră, i-a înmormântat decent într-un şanţ săpat la marginea mlaştinii.

Era infirmieră, dar nu putea învinge boala care, după ce venise de hac sorillezilor, se întorsese împotriva umanilor sub forma unei molime ucigătoare. Lily ştia să îngrijească, nu să inventeze tratamente. Molima şi-a croit drum până la navele flotei de invazie…

În unele cazuri, au pierit echipaje întregi. Nava mai supravieţuia câteva luni, împrăştiind energia particulelor, până i se terminau acumulatoarele, iar tunul se oprea. Roboinfirmierele, identice cu Lily, se agitau în jurul navei. Înmormântând morţii şi căutând supravieţuitori. Până la urmă, armata aceea de roboinfirmiere a sucombat din cauza ploii, mlaştinii, oboselii metalului şi epuizării. Una câte una, infirmierele se opreau şi încremeneau locului.

Aici se termină notiţa istorică. Din câte ştiu, Parade n-a mai fost vizitată.

Lily a noastră a avut mai mult noroc decât surorile ei. Nava de care ţinea a intrat în carantină pe când infirmiera se afla la bord să-şi completeze rezervele de medicamente. Astronava a decolat, abandonând unilateral lupta. Echipajul a ejectat bolnavii şi muribunzii prin canalele de evacuare şi a atins viteza necesară funcţionării manipulatoarelor primitive a timpului-Noh.

Au ajuns în lumea de baştină şi au raportat ce se întâmplase.

Nu li s-a acordat dreptul de asolizare.

O echipă de tehnicieni s-a fixat pe exteriorul navei şi i-a oprit puterea de a aluneca prin spaţiu, transformând-o în închisoare-spital. Cei de la bord, echipajul răzvrătit care scăpase de pe Parade, au rămas pe navă până au murit de bătrâneţe. Ultimul uman, o femeie numită Zena, a supravieţuit tovarăşilor ei treizeci de ani şi a murit la vârsta de nouăzeci şi şapte de ani. Trăise pe navă de când avusese douăzeci de ani… Când Zena a murit, trupul i-a fost ejectat şi ars, mult deasupra planetei natale.

Nava a rămas pe orbită încă un număr de ani, apoi a sosit o echipă de dezinfectare. Au distrus tot ce putea găzdui viruşi, apoi au stropit întreg interiorul cu un lichid antivirotic. După câteva luni, au fost aduşi diverşi puşcăriaşi, iar nava a devenit temniţă. Lily s-a transformat în temnicer. Echipamentul greoi de protecţie a fost înlăturat, a fost reprogramată, i-au fost înlocuite multe dexetele… I s-au montat şenile din cauciuc şi circuite vocale… Următorii patruzeci de ani, Lily a îngrijit prizonieri şi a făcut operaţii, de la scoaterea unei măsele de minte, până la fixarea unor membre rupte. După cum mi s-a spus, motivul trimiterii condamnaţilor pe navă fusese de a se afla dacă izbutiseră să distrugă molima ucigătoare.

Reuşiseră. Prizonierii au murit din diverse motive, dar nu de ciumă intestinală.

Apoi puşcăria fost desfiinţată, nava dezmembrată, iar Lily vândută la solduri.

Putea să i se întâmple orice, era deja o vechitură. Spre norocul nostru, a fost cumpărată de o organizaţie caritabilă, pentru a servi pe o planetă de colonişti. I s-a recunoscut îndemânarea de medic de teren, a fost refăcută şi înzestrată cu abilităţi suplimentare, biocristaline. Noile ei specialităţi erau ginecologia şi pediatria. I-au modificat vocea, ca să poată spune poveşti.

I s-a încredinţat responsabilitatea unui spital pentru copii. După câteva luni, Războiul Ignoranţei a ajuns în cea mai cruntă fază. Planeta ei n-a fost distrusă, ca a mea, dar a cunoscut ororile războiului civil.

Spitalul a fost atacat cu bombe incendiare. Puteţi crede aşa ceva? Peste copii au fost aruncate bombe ce puteau topi cimentul!

Temelia spitalului a ars. Solul a ars. Copacii din grădina au explodat. Pereţii s-au carbonizat, vopseaua s-a topit şi s-a înnegrit.

Lily a vârât câţi copii a putut în interiorul ei. I-a pus să se acopere cu cearceafuri ude şi, în timp ce şenilele i se topeau, a trecut prin pereţi, uşi şi iarbă ce ardeau. Nu s-a oprit decât când zimţii de oţel ai roţilor au scrâşnit pe pietrişul de lângă ţărmul mării.

Sufocaţi, arşi, pe jumătate copţi, copiii s-au strecurat afară din ea, iar cei mai mari au intrat în apă, cărându-i pe cei mici. S-au cufundat în apa rece, apoi au privit spre zona roşie, incandescentă, unde ardea spitalul.

Roţile lui Lily au zdrobit prundişul până i s-a ars motorul. Urmase imperativele oarbe, simple, ale inteligenţei ei biocristaline. Încercase să se întoarcă ca să salveze mamele şi pe oricine ar fi mai putut. Nu fusese învăţată să privească

realitatea în faţă. Nu înţelegea că nimeni nu supravieţuia într-un maelstrom de foc. Dacă şenilele de cauciuc nu i s-ar fi topit, dacă motorul nu i s-ar fi ars, ar fi intrat în foc şi ar fi explodat, precum cilindrii de oxigen, ce ţâşneau prin acoperiş, ca nişte rachete. În starea în care se găsea, a făcut mult bine.

Focul a ars toată noaptea. Mareea, care se retrăgea când intraseră copiii în apă, a început să crească. Copiii, obosiţi şi îngheţaţi, s-au căţărat iar în interiorul lui Lily. Apa, care se înălţa în jurul roţilor ei, a ridicat-o şi a purtat-o câţiva metri spre ţărm. Apa sărată a pătruns în locaşul în care se înghesuiseră copiii.

Lily a spus poveşti. A făcut supă, pe care copiii au supt-o prin ţevi de plastic, de parcă ar fi supt la sânul mamei.

La lumina zilei, spitalul era doar o ruină urât mirositoare. Când marea s-a retras, purtând pe suprafaţa ei lemne arse. praf, lucruri deformate şi carbonizate, care fuseseră pahare şi farfurii din plastic, hârtii arse, haine distruse, copiii au coborât pe pietrişul ud şi au pornit în exploatare.

Ca prin minune, au descoperit hrană. În spatele unui zid de piatră exista o grădină a spitalului. Au descoperit lămâi arse, lângă cioturile copacilor. Dovleci şi cartofi copţi.

Cu mâncarea asta, ei au supravieţuit trei zile. Noaptea dormeau în interiorul lui Lily, iar ziua scotoceau prin grădină. Apoi au sosit ajutoarele.

A asolizat o echipă de muncitori din afara planetei. Din siguranţa torului de comunicaţii urmăriseră scurtul şi inutilul război civil. Acum doreau să ajute.

Au găsit şenile pentru Lily şi i-au reparat motorul. Ea şi copiii pe care îi salvase au fost duşi într-o clădire, mai mult sau mai puţin intactă, de la periferia celui mai apropiat oraş. Nu rămăsese mare lucru din el. Bombele incendiare îşi făcuseră bine datoria…

Clădirea, cândva o vilă luxoasă, a devenit cunoscută sub numele de Casa lui Lily. În faţa ei, flutura un steag roşu şi verde făcut din cearşafuri şi un halat. Un semn al speranţei.

Au început să apară supravieţuitori, de prin ferme izolate şi sate. Savanţi care se salvaseră cu un submarin, iar acum căutau adăpost pe ţărm.

Lily era solicitată până la limita rezistenţei ei biocristaline şi, deşi ştiu că nu-i bine să atribui emoţii umane unei maşini, îndrăznesc să spun că era fericită. Inteligenţa biocristalină ne permite să ne dăm seama când ne folosim îndemânarea cu folos. Atunci avem un rost. Asta înseamnă fericirea pentru noi.

În perioada aceea, un copil sau un adult jucăuş, a vopsit figura albastră pe latura lui Lily. După cum am menţionat în introducere, chipul continuă să se afle acolo şi aduce împăcare.

Nefericirea planetei a fost larg difuzată şi, drept urmare, a fost vizitată de un grup de confraţi şi consurori seniori ai Milostivului Ordin al Sf. Francis Dionysos. Au preluat reorganizarea planetei, iar Lily, roboinfirmiera, a fost îndepărtată din slujbă.

A fost adusă pe Juniper, în mănăstirea Pacifico. Aici i s-a încredinţat vechea grădină tallineză, unde se găseşte şi acum.

Grădina tallineză reprezintă un loc de odihnă şi refacere Un loc natural de vindecare. Un loc de meditaţie pentru cei frământaţi de îndoieli sau care încearcă să se regăsească. Lily este îngerul ei păzitor. De când se află aici, a învăţat medicina vegetală tallineză şi a colaborat cu medici tallinezi. A vindecat multă lume, iar succesul în cazul lui Jon Wilberfoss reprezintă cel mai recent triumf al ei.

Dacă Lily ar avea ambiţii literare (şi circuitele necesare) ar scrie o carte bună. Când i-am sugerat acest lucru, la început n-a înţeles, apoi mi-a spus

cu asprime că-i prea ocupată pentru aşa ceva, are destule de făcut.

Asta-i Lily…

PARTEA A TREIA

18. ÎNTOARCEREA LUI JON WILBERFOSS

Ne apropiem de punctul culminant al acestei biografii.

Jon Wilberfoss a fost tratat cu teamă şi dispreţ, după ce carcasa avariată a **Privighetorii** a fost găsită rătăcind, cu toate sistemele de alarmă strigând: AJUTOR!

Prima echipă ajunsă la bordul navei descoperise că aceasta fusese distrusă într-un mod complicat şi îngrozitor. Mai mult, fusese curăţată, cu grijă, metodic, de orice formă de viaţă. Echipa a explorat uluită nava goală.

Wilberfoss a fost luat de acolo într-o stare ce a părut, la început, a fi o afazie completă. Nu recunoştea şi nu răspundea apelurilor lumii exterioare. Apoi a început să reacţioneze. Când a fost întrebat ce s-a întâmplat cu formele de viaţă de pe **Privighetoare**, a izbucnit în râs. Un raport afirmă că „părea senin, vesel şi vorbea fără înţeles”. După aceea a devenit iar tăcut şi n-a mai vorbit decât puţin înainte de prima încercare de a se sinucide. A fost considerat nebun şi i s-au administrat droguri care să-l potolească, pentru propriul lui bine. Lily îşi va spune părerea despre starea lui în următorul capitol.

După lungi dezbateri ale magiştrilor şi magistrelor Milostivului Ordin, s-a decis ca Wilberfoss să fie trimis înapoi în mănăstirea Pacifico, de pe Juniper. Cred că a fost o soluţie de compromis. Nimeni nu-l voia. Unii îl considerau un mare criminal. Alţii, o victimă. După cum veţi vedea, magistrul Tancredi a privit întoarcerea lui ca o insultă personală. Credea că ar fi trebuit trimis pe o planetă închisoare. Dar se votase împotriva propunerii lui.

Eu şi Lily am fost instruiţi să încercăm să-l facem pe Wilberfoss să-şi revină, să aflăm adevărul despre ce s-a întâmplat la bordul **Privighetorii** şi cum a fost distrusă cea mai bună navă construită vreodată.

Ne apropiem de acest ultim adevăr. Voi încerca să recreez atmosfera, pentru că o cunosc bine şi există câteva ironii tragice care trebuie subliniate.

Să încep cu o poveste. Vă rog să vă amintiţi despre Sandy şi Medoc.

Doi marinari tallinezi se aflau la bordul unei şalupe care se legăna şi se zgâlţâia spre sud. Stătuseră toată ziua la cârmă, sub o ploaie măruntă ce-i udase leoarcă, funiile tari ce, ţineau plasele se întinseseră şi trosniseră, marea se zbuciumase sub corăbioara lor. Acum, vântul devenise rece iar ziua se întuneca, apropiindu-se de sfârşit.

Cei doi, Aptagar şi Petrin, tată şi fiu, uriaşi în pelerinele lor negre şi. verzi, se căţăraseră pe puntea îngustă şi udă, pregătindu-se să ridice plasele.

Deşi nu fuseseră anunţaţi prin radio, simţiseră că vremea se schimba, pentru că se pricepeau să citească marea. Lucrau împreună cu eficienţa calmă a practicii îndelungate. Nu vorbeau. Aptagar manevra scripeţii, legănându-se înainte şi înapoi, folosindu-şi greutatea ca să învârtă roata mare ce ridica plasa, trăgând-o peste bordul ambarcaţiei. Petrin a dirijat şi a deschis năvodul, alegând

plutele din ochiurile împletite, scuturând în cala întunecată peştii care săltau şi se zbăteau.

Treptat, vremea s-a schimbat şi cerul s-a întunecat.

La orizont, cerul şi marea se contopeau într-o dungă fumurie. Insulele deveniseră umbre de-un cenuşiu mai închis, deasupra talazurilor care spumegau. Abia mai zăreau luminile clipind deasupra liniei ţărmului. Porturile şi satele mici, grămădite pe insule, se pregăteau pentru înnoptat. Aptagar, privea spre una dintre luminile îndepărtate. Se gândea la noua lui soţie, Medoc. Şi-o imagina privind pe fereastră, încălzind mâncarea pe foc… Ştia că va pune o lampă de rugă specială la fereastra de sus a casei, să aducă noroc. Se gândea la cele două fiice, care aduceau lemne, aşezându-le lângă foc… Fără să piardă ritmul muncii, Aptagar zâmbea şi visa…

În cele din urmă, şirul de plute s-a terminat. A fost trasă la bord coada plasei, cu greutăţile de metal. Au atârnat, greutăţile de parapetul şalupei şi au lăsat plasa pe punte. Au, legat-o şi au întins-o. Au tras chepengul calei. Între timp vântul începuse să ridice vârfurile valurilor, iar marea devenise agitată. Zidurile de apă se izbeau între ele, ameninţând să zdrobească bărcuţa, ce se răsucea în jurul ancorei. Trebuiau să gonească iute din faţa vijeliei, la adăpost.

Doar cu trinca ridicată, Aptagar a răsucit barca, scoţând-o din vânt, iar funia ancorei a slăbit. Unghiul parâmei s-a schimbat, iar Petrin a învârtit vinciul. Cabestanul a zăngănit, ridicând frânghia. În unele momente, marea înălţa barca, iar funia scârţâia şi se întindea; marinarul de la troliu trebuia să se ghemuiască în spatele acestuia, adăpostindu-se pentru cazul în care frânghia s-ar rupe şi ar trece, ca o seceră, pe deasupra punţii… Apoi ancora se eliberă din fundul mării, iar corăbioara ţâşni…

Au întins pânzele în vânt, îndreptându-se spre casă. Pentru prima oară, cei doi s-au relaxat. S-au înghesuit în adăpostul de la cârmă, ce-i apăra de izbiturile vântului şi de stropii ce zburau pretutindeni, iar Aptagar a căutat sub haine pipa şi tutunul. După aceea au privit spre ţărm, încercând să-şi dea seama cât de departe erau de casă.

În timp ce se uitau, aerul a părut că se luminează, iar vântul că-şi ţine răsuflarea.

Vârfurile valurilor ce se loveau de navă au devenit verzi-gălbui. Spuma s-a îngălbenit… Ca şi cum soarele ar fi dat norii la o parte şi se scurgea peste ei… Sau parcă o lumină strălucitoare ar fi sclipit în străfundurile mării… Totul devenise ireal…

Catargul scurt al ambarcaţiunii a început să lucească. Pe el alergau scântei, aidoma unor şerpi… Cei doi s-au privit. Figurile lor deveniseră sclipitoare, părul şi bărbile s-au zburlit… Unul a început să ţipe, când un val fierbinte de ace i s-a scurs de pe cap pe faţă, apoi pe braţ. A arătat spre cer.

Deasupra lor, cerul se rotea într-un vârtej lent, în centrul căruia se găsea o lumină rece, argintie. Norii s-au îndepărtat: marmură lichidă ce fierbea pe firmament.

Apoi un zgomot, ca o ciocnire de stânci, iar din norii lucitori a apărut o siluetă.

A coborât precum potcoava unui cal, spărgând suprafaţa argintie a unui pârâiaş.

În faţa ochilor uimiţi ai celor doi bărbaţi, silueta unei creaturi gigantice coborî şi pluti deasupra mării de lămâie şi argint. Arăta ca un gândac enorm, cu picioarele depărtate. Apoi au văzut cele şase cupe deschise ce protejau unităţile antigravitaţionale şi cupola mată şi zgâriată ce conţinea generatoarele de transformare şi au ştiut ce vedeau.

La baza navei cosmice pâlpâiau lumini ce se scurgeau şi dansau pe suprafaţa mării. O clipă,

corăbioara şi nava uriaşă au fost unite într-un arc voltaic ameţitor, care a dispărut brusc, lăsând în urmă un miros înţepător.

Nava cosmică a rămas pe loc, iar norii s-au strâns deasupra ei.

Treptat, luminile şi culorile vii au scăzut în intensitate, valurile au reînceput să izbească, vântul aspru să şuiere…

Corăbioara s-a răsucit şi s-a îndreptat spre ţărm. Ambii marinari trudeau de zor. Deasupra lor, nava uriaşă s-a rotit încet, orientându-se după câmpul magnetic al planetei, apoi a alunecat pe cer…

— Ce distracţie pentru copii! a zis Petrin. O navă cosmică apărând aşa, din senin! De mult n-a mai fost una pe aici! Mă întreb de ce n-au folosit un transportor… O fi ceva secret…

— Da… Ar fi făcut bine să ne fi avertizat, a răspuns Aptagar, ţinând cârma cu o mână şi ridicând braţul ce tremura încă. M-a izbit cu razele antigravitaţionale! Tu cum te simţi?

— Mă mănâncă palma… Majoritatea razelor s-au oprit în tine! a rânjit Petrin. Poate se grăbesc… Să vină atât de mult spre sud… Navele se duc de obicei în est, la Kithaeron, în sud la Fum, dar mai ales la Pacifico…

— Să-i ia naiba cu graba lor! a bombănit celălalt. Ar fi putut să ne avertizeze!

A scuipat în vânt, iar vântul a dus scuipatul departe, pe suprafaţa mării.

Nava cosmică imensă, care căpătase deja viteză, a dispărut în întunericul din spatele norilor cenuşii…

Medoc privea pe fereastră, urmărind plecarea navei. O văzuse plutind deasupra bărcii în care se afla noul ei soţ, Imaginea navei trezise amintiri ce-o făcuseră să zâmbească. Ignorând evenimentele de la bordul **Privighetorii**, se întreba cum călătorise Jon Wilberfoss. Spera că ajunsese la un sentiment de împlinire. Viaţa ei era plină şi

satisfăcătoare, deşi consta din rutine, şi nu regreta nimic. Plecarea ei fusese obligatorie, dar, din când în când, se întreba ce face Jon Wilberfoss.

La început, Medoc se dusese cu negustorul cel galant. Se distraseră bine. Fusese exact ce-i trebuie ca să rupă legăturile cu Wilberfoss. Îi plăcuseră petrecerile, hainele elegante şi mediul cel nou. Până la urmă, viaţa în înalta societate începuse să-i pară un joc. Ea era o femeie serioasă. Se trezise gândind tot mai des la singuraticul şi seriosul Aptagar, care avea cu adevărat nevoie de ea. Într-o zi, şi-a strâns bagajele şi s-a dus la el. S-au căsătorit după o săptămână.

Acum se afla aici, stăpână a unei grădini lângă mare, cu fiice vitrege ce aveau încredere în ea, cu o casă frumoasă, solidă, ce dădea spre golful în care-şi câştiga existenţa bărbatul. Putea să-l vadă, aşa cum îi făgăduise, plutind pe mare, împreună cu fiul lui, luptând cu furtuna. Ştia că se gândea la ea. Era mulţumită.

Gândurile i-au fost întrerupte de sosirea uneia din fiicele cele noi, căreia îi intrase în deget o aşchie din lemnele pentru foc. Medoc a lăsat trecutul de-o parte şi s-a concentrat asupra viitorului.

S-a nimerit că nava alerga după soare. A depăşit seara, iar după câteva ore, cerul de deasupra ei avea culoarea albastrului pal al unei după-amieze senine.

Umbra navei alerga pe marea agitată, sărea peste insulele nenumărate, până ce a ajuns în golful la capătul căruia se găsea mănăstirea Pacifico.

Acolo s-a oprit. Între navă şi mănăstire s-a purtat o discuţie.

Confratele senior Leo vorbise cu comandoarea navei. Avea, în jurul mijlocului, o centură cenuşie, care arăta că vocaţia lui era cea de tehnician în comunicaţii.

— Va trebui să aşteptaţi. Decizia de a-l aduce pe confratele senior Wilberfoss înapoi la Pacifico a fost luată fără. să fim consultaţi şi, sincer vorbind, nu suntem pregătiţi pentru asta.

Comandoarea, care se numea Roscoe, a acceptat lucrurile cu calm.

— L-am adus de departe, a zis ea şi nu ne-am făcut bucăţi, nici nu ne-a lovit vreo molimă, nici n-am înnebunit, aşa că nu mai contează câteva ore…

— Cum arată Wilberfoss? E tot inconştient?

— E conştient. Vrei să-l vezi? Vei fi dezamăgit. N-are coarne, nici alte ciudăţenii…

Confratele senior Leo a râs politicos. Aflase de dezbaterile din interiorul ordinului, de aceia care-l considerau pe Wilberfoss un agent al Ignoranţei şi ceruseră să fie strivit. Acest lucru ar fi implicat întreaga confrerie a Sf. Francis într-un paradox. Cum să aprobe o execuţie, o organizaţie dedicată protejării oricărei vieţi, chiar dacă executatul era un ucigaş? Confratele senior Leo a evitat alte speculaţii.

— Mi-ar plăcea să-l văd, a răspuns el.

— Wilberfoss s-a dus pe puntea de observare, a răspuns comandoarea. Îl las să umble în voie. Nu poate face niciun rău şi-l supraveghem. Îţi vei da seama singur.

Roscoe a privit într-o parte şi a făcut un semn. Drept răspuns, imaginea din interiorul navei s-a schimbat şi l-a arătat pe Wilberfoss stând pe un scaun din lemn negru, cu braţe ornamentate. Singur în mijlocul culorilor, mişcării şi imaginii panoramice uriaşe de pe puntea de observare. În spatele lui se deplasau siluete, dar nu se apropiau. Ţinea trupul aplecat spre stânga şi se rezema într-un cot. Pe faţă i se întipărise un zâmbet idiot. Nu acesta era însă lucrul cel mai interesant. Purta tunica neagră şi verde a cerşetorilor, rangul cel mai de jos al ordinului, care îi dezvelea braţe subţiri, picioare uscate, şi un piept spân… Pielea părea acoperită de o reţea fină din linii argintii. „Arsuri”

ale gravitaţiei puternice, care dovedeau că stătuse prea mult pe o planetă ce-i strivise trupul până începuse să se sfâşie. Dungile argintii erau cicatrice, urme ale rănilor pe care încercase să le vindece în condiţiile gravitaţiei sporite. Dacă le atingeai, erau mai moi decât pielea obişnuită şi uşor adâncite.

Wilberfoss nu suferea. Stătea nemişcat: singurele mişcări erau respiraţia uşoară ce-i ridica pieptul şi clipitul ochilor.

— Iată-l, a zis Roscoe. Arată ca un asasin?

— Cât de conştient este? a întrebat confratele senior Leo, fără să-şi dea seama că şoptea.

— Prea puţin. Bunule Gilead! Dacă ar fi fost conştient, am fi avut necazuri. La un moment dat am încetat să-i dau sedative şi a încercat să se sinucidă. Îl ţin drogat tot timpul. Poate să meargă, să mănânce, poate să facă orice, dar nu ştie cine sau unde este. Avem la bord un trup care umblă. Sau pe sărmanul Kartaphilos, Evreul Rătăcitor. Unii cred că ne va aduce ghinion. Nu s-ar apropia de el! Ar presăra sare în jurul lui! Am auzit pe unii dintre sensibilii noştri susţinând că-i pot mirosi vina…

— Cum te descurci?

— Mă descurc. Nu-s o sentimentală. Le spun să stea liniştiţi şi să-şi păstreze gândurile pentru ei. Poate că-i un mare criminal. Poate că-i un sfânt în devenire. Nu ştiu. Văd doar un om jalnic, acolo unde a fost doar măreţie, a spus ea, cu oarecare sfială. Prăbuşirea celor mari îţi trezeşte mila…

Atât confratele senior Leo, cât şi comandanta navei s-au cufundat în tăcere. Wilberfoss continua să zâmbească şi să privească un peisaj interior, în care soarele orbitor strălucea deasupra unei mări albastre, iar briza caldă împingea nori lânoşi, în timp ce leul dormea alături de miel… Un peisaj, fals, produs de droguri. Era tot ce putea suporta în momentul acela.

La un moment dat a oftat adânc, şi-a mişcat capul, iar ochii au privit din întâmplare drept în lentilele ce transmiteau imaginea spre confratele senior Leo. Acesta a simţit impactul uitării lipsite de inteligenţă. Oricât de năucă era în, momentul acela, golită de orice gând, faţa ce se uita spre Leo privise în Iad, iar Iadul îşi lăsase urmele pe ea. Ochii aceia erau îngrozitori şi confratele senior s-a tras înapoi, înspăimântat.

— De ce-l laşi să se plimbe?

— Mi-a fost milă…

Confratele senior Leo s-a cutremurat. Din nou tăcere, Imaginea lui Wilberfoss a mai rămas câteva minute, apoi s-a dizolvat, lăsând loc comandantei.

— L-ai cunoscut când a fost pilot aici, în Pacifico? a întrebat ea.

— L-am cunoscut. Nu prea bine. Niciunul dintre noi nu l-a cunoscut prea bine…

Roscoe l-a privit neîncrezător.

— Ciudat… Acum, când e în dizgraţie, nimeni nu l-a cunoscut.

— Ţi-am spus adevărul, a zis confratele senior Leo, dar, şi lui i s-a părut că sună fals.

— Bine, bine… Cât timp crezi că o să zăbovim aici?

— Abaţia e nepregătită… Asta-i tot ce pot să-ţi spun… Nu ne-am aşteptat să devenim închisoarea lui Wil…

S-a oprit, dându-şi seama că spusese mai mult decât intenţionase. Speriat că-şi dezvăluise gândurile ascunse.

Figura, până atunci prietenoasă, a comandoarei s-a asprit.

— Nu mi s-a cerut să-l duc pe căpitanul Wilberfoss într-o închisoare. E un animal bolnav, dar este unul dintre noi şi trebuie făcut totul ca să-şi recâştige sănătatea!

Confratele senior s-a scărpinat în creştetul chel. Nu era obişnuit să i se vorbească astfel. Nici să i se

scoată la iveală prejudecăţile. Totuşi era un om cinstit.

— Poate că noi, cei de pe Juniper, avem multe de lămurit, a vorbit el, jalnic.

Comandoarea Roscoe a încuviinţat din cap. Discuţia se terminase. A întrerupt şi a predat controlul ofiţerului navigant.

Nici ea, nici Leo, nu cunoşteau adevărata stare de spirit din mănăstirea Pacifico.

Acolo se desfăşura o bătălie, între doi oameni care se înfruntau cu sălbăticie. Unul era magistrul Tancredi. I se opunea un tânăr, secretar principal în Centrul Assisi, pe nume Rufino. Întâlnirea avea loc chiar în camera în care Wilberfoss aflase ştirea senzaţională de la Tancredi. Eu mă găseam într-un colţ, în calitate de copist.

Magistrul Tancredi îşi agita bastonul, vorbind:

— Orice membru al Milostivului Ordin care îndrăzneşte să comande o navă spital cunoaşte riscurile şi responsabilităţile pe care şi le asumă. **Privighetoarea** nu face excepţie. Regula, legea, morala constau în protejarea vieţii cu orice preţ. Un asemenea preţ poate fi chiar viaţa comandantului. Aceste responsabilităţi duc la o concentrare uluitoare a minţii. Iar Wilberfoss se întoarce cu nava avariată, cu dovezi de distrugere voluntară şi Dumnezeu ştie cu câte crime pe conştiinţă! Să nu greşim! Wilberfoss a deteriorat creierul biocristalin pentru că acesta ar fi dezvăluit adevărul despre crimele lui! Iar voi vreţi să-i oferiţi un refugiu!

— Nu. Vrem să-şi revină la normal.

— A ucis. A ucis făpturi fără apărare de la bordul navei.

— Nu avem dovezi.

— Sau a permis să fie ucis. Are sânge pe mâini. Un om pe care l-am onorat, l-am protejat şi călăuzit, iar acum nu mai are onoare. A comis o crimă pentru care nu există ispăşire sau scuză. Noi

ştim cine suntem. Ştim ce trebuie să fim. El e un ucigaş. Crima lui pătează întregul ordin. Tu, eu, noi toţi duhnim din cauza crimelor lui!

— Chiar şi aşa!

Bătrânul a ridicat mâna.

— Să nu vorbim despre Milă! Există o lege dincolo de Milă! Mai ales pentru noi, cei care am ales să fim apărători ai vieţii! Nu ne supunem legilor mai blânde, nu putem apela la Milă! Ce-ar fi însemnat Mila pentru Sf. Francis Dionysos, dacă ar fi cedat Ispititorului? Dacă i-ar fi trădat pe cei ce aveau încredere în el? Dacă ar fi spus: „Arestaţi-i pe cei ce mă urmează. Luaţi-l pe Petru, care înseamnă piatră. Zdrobiţi-l, faceţi-l nisip!" Am fi avut Milă?

NOTA LUI WULF: Fac o întrerupere, ca să explic. Ne dăm seama de nepotrivire. Magistrul Tancredi confundă întemeietorul creştinismului cu vechiul zeu Dionysos şi cu mult mai târziul Sf. Francis. Cu toată priceperea lui Tancredi, nu era un savant, îi lipsea acurateţea. Nu cred că aceste confuzii au vreo importanţă. Înţelesul vorbelor sale era limpede: Wilberfoss trădase principiul de bază al Milostivului Ordin, care cerea ca. TOATE vieţile să fie apărate. Ca tânăr ce se alăturase ordinului, îşi mărturisise violenţa şi o respinsese.

Adaug că magistrul Tancredi devenise atât de amar din cauza dezamăgirii. Protejatul lui eşuase, iar magistrul sperase atât de mult…

Să ne întoarcem la dispută. Vorbeşte Rufino, din Centrul Assisi.

— Cazurile nu sunt asemănătoare.

— Sunt identice. Noi, cei care am ales să conducem nave ale Flotei Milei, ne supunem aceloraşi legi ca şi întemeietorul ordinului. Nici mai mult, dar nici mai puţin! Şi aminteşte-ţi că nimeni nu ne obligă să ne asumăm responsabilitatea!

— Mila e indivizibilă.

— Aiurea! Sofisme! Doar Sf. Francis poate fi plin de milă. Doar Dionysos, care vede tot, poate ierta tot! Să ierte Francis Dionysos, dacă vrea! Noi nu putem!

Tânărul a oftat. Fusese avertizat că magistrul Tancredi e un adversar priceput. Dar nu fusese anunţat că va înfrunta un zid de granit al credinţei. Îl admira pe bătrânul bătăios. Era convins că dacă Tancredi ar fi fost în locul lui Wilberfoss, nu s-ar fi întors, ci ar fi murit odată cu nava.

De aceea, Rufino a decis să adopte altă tactică.

— Ai două posibilităţi, a început el cu blândeţe, dar hotărâre. Sau accepţi hotărârea Centrului Assisi şi încerci s-o pui în aplicare, sau ceri să fii eliberat din funcţie. Amândouă soluţiile sunt onorabile.

Tancredi a mârâit şi s-a aşezat.

— Cred că trebuie să-mi asum o oarecare responsabilitate, a zis în cele din urmă. Am fost avertizat şi totuşi l-am încurajat…

L-a privit pe Rufino cu o figură obosită. Nu mai dormise de când aflase de găsirea **Privighetorii**.

— Aduceţi-l jos. Grădina Poverello e pregătită, ca întotdeauna. Eu n-o să-l întâlnesc, dar Lily şi Wulf pot să-l îngrijească. N-au cum să se contamineze… O să-i supraveghez progresele şi o să informez Centrul…

— Vrei să rămâi magistrul mănăstirii Pacifico?

— Vreau…

— Asta doream să aflu. Putem folosi vechiul loc de asolizare? Îl coborâm după miezul nopţii. N-o să-l vadă nimeni.

— Îl vom conduce direct în grădină.

— Ne-am înţeles, a încuviinţat Rufino, întinzând mâna. Mă bucur că te-am cunoscut, magistre Tancredi. În Assisi au o părere foarte bună despre dumneata!

Tancredi l-a îndepărtat brusc:

— Ajunge, ţi-ai îndeplinit misiunea!

Era o noapte fără lună.

Câmpul de asolizare, folosit în zilele acelea doar pentru depozitări şi reparaţii, mai ales după înfiinţarea platformei pentru navete, fusese curăţat şi activat. Luminile de un albastru profund al senzorilor clipeau deasupra stâlpilor ce susţinuseră, cândva, rachete.

Mă aflam acolo, împreună cu Lily. Doar cu doi Copii ai Războiului, care stăteau departe de noi. ciocnindu-şi pietrele în întuneric şi ascultând. Nu era prezent niciun uman. Eu primisem instrucţiuni direct de la Tancredi.

Pe la unu noaptea, un transportor mic a coborât cu ajutorul unităţilor antigravitaţionale, oprindu-se la câţiva centimetri deasupra solului. Trapa s-a deschis şi lumina s-a scurs afară, dezvăluind doi confraţi înalţi. Între ei un bărbat. L-au ajutat să înainteze şi să coboare treptele. Au intrat în zona luminată de mine şi de Lily. Am văzut figura lui Wilberfoss. Avea ochii închişi, iar faţa îi părea o masă de riduri argintii, de parcă se plimbase un melc pe ea. Mergea dormind.

Lily a deschis uterul-cuşcă, iar două dintre dexetelele ei puternice s-au întins, l-au apucat pe sub braţe, l-au ridicat şi l-au dus în interior. Uşile cuştii s-au închis şi s-au încuiat.

Fără să scoată un cuvânt, confraţii de contact care ni-l livraseră au reintrat în naveta lor. Scara scurtă s-a retras, trapa s-a închis… După o clipă, transportorul s-a ridicat.

Transferul se efectuase.

Lily a mers pe şenile, iar eu am plutit de-a lungul cimentului înnegrit al platformei de asolizare, apoi pe drumul din port până în mănăstirea Pacifico. Formam o pereche ciudată, dar nu ne vedea nimeni. Cei doi Copii ai Războiului ne urmau. Fără îndoială, aveau să raporteze totul lui Tancredi. Am făcut un scurt ocol, evitând portul navetelor, unde se desfăşura

activitatea obişnuită, deoarece, ca întotdeauna, exista o navă de transport pe o orbită staţionară, deasupra noastră.

Intrând în mănăstire pe drumul dinspre coastă, am ajuns la intersecţia apropiată de casa în care trăiseră, cândva. Wilberfoss şi Medoc. Acolo se aflau o mulţime de Copii ai Războiului. Îşi îndreptaseră urechile spre noi şi-şi ciocneau pietrele, în timp ce treceam.

Ne-am oprit, după obicei, în faţa statuii Sf. Francis Dionysos. Poarta grădinii Poverello s-a deschis şi am intrat. Portarul somnoros a închis în urma noastră.

Am auzit zăngănitul puternic de pietre, prin care Copiii Războiului ne semnalau intrarea.

19. RAPORTUL LUI LILY DESPRE WILBERFOSS

NOTA LUI WULF: De obicei, Lily nu întocmeşte rapoarte, totuşi, am reuşit s-o conving că acestea sunt necesare. Am ajutat-o să-l scrie, dar stilul e al ei. Sper să iertaţi unele repetiţii. Lily n-a acceptat niciun compromis, ca orice autor ce a terminat un manuscris, la care ţine, şi nu mi-a permis să tai niciun cuvânt.

Am redactat raportul împreună, în orele lungi ale somnului lui Wilberfoss. Se referă la primele săptămâni petrecute alături de noi,

Eu, Lily, roboinfirmiera, am adus pe lume mii de copii. Am stat în fum, protejând copiii din pântecul meu de oţel, în timp ce cădeau bombe, iar spitalul ardea în jurul meu. Pe cei rămaşi fără părinţi, i-am crescut. Am văzut copii care au ajuns să-mi iubească biberonul, necunoscând ceva mai bun.

I-am supravegheat când învăţau să înoate şi să se caţăre. I-am educat, când deveneau obraznici sau grosolani, şi le-am urat să le meargă bine atunci când, la o anumită vârstă, mi-au fost luaţi.

Să ştiţi că multor umani le-am încrucişat mâinile pe piept şi le-am închis ochii, când au murit în grădina mea. Am ascultat ultimele cuvinte ale multor umani trişti, ca şi cuvintele pe care le-au spus sau cântat înainte ca trupurile lor să moară.

Eu sunt Lily, roboinfirmiera, apărătoare a vieţii, dătătoare… iar acum mi l-aţi adus pe acest om nefericit, Jon Wilberfoss, pe care l-am cunoscut mândru şi puternic, şi vreţi să-l fac iar întreg.

Vom vedea. L-am examinat în timp ce-l scuturau visele. Pot ţine loc de inimă, plămâni şi ficat. Pot cerceta ce afectează trupul. Pot înlătura tumorile, ca pe nişte cepe putrede. Dar mintea… ah, mintea îşi are locul ei… iar eu îmi văd limitele, precum marginea unui castron de oţel… Nu pot pătrunde în minte. Mintea este pragul ce desparte cel mai umil muritor de cea mai pricepută infirmieră maşină şi eu nu sunt cea mai pricepută, deşi s-ar putea să fiu cea mai veche.

Trebuie să-mi spun părerea despre Jon Wilberfoss? Somnul nu-i aduce uşurare. Călătoreşte prin teroare şi coşmar. Simptomele fizice, cum sunt tremuratul, muşcatul buzelor, ulcerul stomacal şi inflamaţiile din jurul gurii şi anusului constituie doar manifestări ale spiritului său îngrozit. Am mai văzut asemenea cazuri, dar nu în forme atât de grave. Urmarea urii de sine constă în maltratarea trupului.

În privinţa minţii, Jon Wilberfoss poate fi propriul său doctor. Wulf, căruia îi plac tiparele în care se aşază cuvintele, va fi fără îndoială încântat să-l asiste. Dacă Wilberfoss va vieţui, o va face pentru că va dori acest lucru. Lily roboinfirmiera poate fi doar un însoţitor permanent şi grijuliu. Eu îi ofer timp şi grădina desfătărilor.

Wulf îmi spune că Jon Wilberfoss se plimbă în valea umbrită a morţii. În acea râpă nu pătrunde niciodată soarele, iar spiritul uman e singur şi merge pe o cărare de piatră, între torente şi mărăcini. Când se va întoarce, dacă se va întoarce, îl voi primi cu supă, flori şi cearceafuri curate, apretate.

În momentul în care înregistrez aceste lucruri şi Wulf mă priveşte cu ochiul posac, roşu, Jon Wilberfoss doarme. Drogurile care îl ţineau inconştient când a fost adus aici şi-au terminat efectul în prima noapte. Eram curioasă să văd cum va reacţiona. Fiind treaz, nu avea de unde să ştie unde se află. Putea să creadă că a murit. Sau să audă clipocitul uşor al ploii pe frunzele de afară, să simtă mirosul de pământ umed…

S-a trezit şi a rămas în cuşca deschisă, cu degetele la buze şi cu ochi rătăcitori. Creierul lui înregistra acele ritmuri care sunt asociate cu plăcerea: ritmul extazului calm, al meditaţiei profunde. Acestea sunt contradicţiile minţii. Wilberfoss se găsea suspendat în ţara nimănui dintre amintire şi vis. Acele scurte momente au reprezentat singurele clipe sănătoase pe care le-a avut, între coşmar şi conştiinţă. Pentru scurt timp a fost la fel de elementar ca o scoică ce simte marea şi filtrează unda, ca să obţină hrană.

Cunoştinţa i-a revenit. O lamă pătrunzând în scoică. Încă nu ştia unde era, dar nu-i păsa. Ştia cine era. Figura i s-a schimonosit, ca un ghemotoc de hârtie roşie, iar limba i-a ieşit printre buze şi a început să se zbată, ca o coadă de peşte. Mi-a fost teamă să nu şi-o muşte, aşa că l-am adormit pe loc.

Am făcut-o cu un gaz, crezând că-i mai bun decât drogurile administrate după găsirea lui. I-am aranjat limba astfel încât să n-o muşte. I-am şters gingiile. I-am ridicat genunchii la piept şi l-am făcut să-şi golească intestinele şi vezica. L-am curăţat şi l-am aşezat într-o poziţie confortabilă. Îmi dau seama că acest act de descărcare poate

duce omul adormit înapoi, în timpul dinaintea naşterii, limpezind şi clarificând mintea. Niciun copil nu se simte vinovat în pântecul mamei. Toate plăcerile de acolo sunt nevinovate.

Jon Wilberfoss s-a trezit şi a adormit de mai multe ori de când se afla în grija mea. Când e posibil, încerc să-l fac să-şi dea seama că s-a trezit în grădina mea. Am avut mult timp la dispoziţie ca să-l examinez.

Îmi plac mâinile lui. Mâinile pot spune foarte multe. Când eram în serviciul militar, cu sute de ani în urmă, am petrecut destule ore ţinând mâinile muribunzilor. Am devenit atât de sensibilă la semnele de viaţă transmise prin mâini, încât pot prezice cine va trăi şi cine va muri. Nu am avut întotdeauna dreptate. Uneori, cei pe care-i credeam în siguranţă părăseau brusc această lume, în somn. Pentru cineva făcut să salveze viaţă, am văzut destulă moarte…

Mâinile lui Wilberfoss mă fac să sper. Strângerea lor este puternică, dar nu agresivă. Are palme pătrate, iar degetele bine proporţionale. Există mult spirit practic în mâinile lui O dată, când îi luasem mâna şi-l scărpinam uşor de-a lungul liniei vieţii, m-au prins dexetelele, iar strânsoarea lui dovedea o putere disperată. Dormea şi nu am vrut să-l trezesc, sperând să văd visul amarnic rezolvându-se de la sine, datorită încordării. Dar s-a relaxat, de parcă i-ar fi fost teamă să nu mă strivească, iar coşmarul l-a purtat mai departe… Ha! Ar trebui să înveţe un pic de cruzime, înainte de a se vindeca. Într-o zi. o să reuşesc să-l înfurii, iar demnitatea lui va ieşi la iveală.

Wilberfoss are umeri largi şi membre puternice. Odată am îngrijit un luptător care-şi rupsese gâtul, căzând. Wilberfoss îmi aminteşte de el, cu excepţia temperamentului. Trebuie să fim recunoscători de rezistenţa lui fizică. Dacă n-ar fi fost construit

solid, n-ar fi rezistat chinului de a trăi pe o planetă cu gravitaţie mare.

Figura lui… Tranchilizantele l-au transformat într-un imbecil. Mă îndoiesc că propria lui mamă l-ar recunoaşte. Muşchii feţei n-au tonus, de aceea am decis să-l ţin sub control prin intermediul gazului. Dacă şi-ar reveni şi s-ar privi în oglindă, s-ar aştepta să vadă o figură cunoscută. Vedeţi, demnitatea… Sănătate şi demnitate. Nume diferite pentru acelaşi lucru. Pentru unul care se dispreţuieşte, o figură de imbecil ar reprezenta o pedeapsă, ar fi încântat. Dacă începe să-şi revină şi voi avea ocazia, îl voi opera, pentru că un pomete e adâncit, iar cartilagiul nazal deformat. Mă îndoiesc că voi reuşi să şterg desenul de pe pielea lui. A fost sfâşiat de gravitaţia înaltă, iar faţa îi e acoperită de cicatrice. Îl masez şi-i exersez muşchii. Dar cei care au trăit în gravitaţie sporită ajung, cu timpul, să ţină la liniile lor argintii. La unul ca Wilberfoss, cu piele întunecată, efectul poate fi izbitor, frumos chiar, ca un tatuaj cu argint. Când se va însănătoşi, s-ar putea să-i placă pielea, ca amintire a încercărilor prin care a trecut. Pentru moment, vina i-a deformat capacitatea de înţelegere, iar drumul până la însănătoşire e lung…

De ce vorbesc de vină?

Pentru că o citesc în el. Am studiat cuvintele pe care le-a spus când a fost găsit. Cuvinte care descriau peisajul lui interior. Vorbea de **Privighetoare**, de sângele ce se prelinsese pe hublourile navei, de faptul că el făcuse sângele acela să curgă. Vorbea de ţipetele ce adusese sensibilul creier biocristalin la nebunie, înainte ca el să le oprească. De o mare ce se mişca precum plumbul topit şi care avea picături de sânge în ea…

Eu, Lily, roboinfirmiera, susţin că Jon Wilberfoss a comis la bordul **Privighetorii** un act pe care nu-l poate înfrunta acum. Deoarece nu îndrăzneşte să răspundă pentru acţiunea lui, e

convins că-i vinovat. Este propriul său judecător, iar nebunia, un fel de refugiu. E un ulcior plin ochi cu oroare. Ar vrea să spargă ulciorul, când, de fapt, trebuie să-l golească. Cred că atunci când va începe să vorbească, va fi pe cale să se vindece. Sunt încântată că-l am pe Wulf cu mine, să mă ajute la tratament. Şi cred că atunci când vom afla totul, îl vom privi cu milă, nu cu dispreţ.

Pentru terapie, propun: somn, bineînţeles, şi hrană bună. Există aici ierburi tallineze care-l vor ajuta. Cât mă pricep, voi încerca să-i provoc vise frumoase. Voi slăbi strânsoarea pe care o exercit asupra conştiinţei lui de îndată ce va dovedi semne de creştere a puterii mintale. Însă procesul de vindecare trebuie să-l înceapă singur.

În momentul în care compun textul acesta, Wilberfoss doarme în uterul meu. Am ieşit din clădire, în verdele umbros al grădinii. E aproape amiază, iar soarele de toamnă dă dovada puterii sale de pe urmă. Noaptea trecută a fost furtună, iar dimineaţa a plouat. Vremea se schimbă iute. Ploaia a eliberat multe mirosuri. Grădina e vie, plină de spectre din aburi. O credinţă veche spune că soarele după ploaie e binefăcător într-un fel deosebit şi am remarcat că bolnavii găsesc deseori uşurare în razele lui.

Să sperăm că va fi aşa şi pentru Wilberfoss.

20. SUPRAVIEŢUITORII „PRIVIGHETORII”

NOTA LUI WULF: Wilberfoss venise la noi toamna. Se făcuse iarnă înainte să înceapă să vorbească. Într-o zi rece, când soarele apărea aproape alb, iar vântul scutura şi dobora ultimele

frunze uscate din copaci trimiţându-le peste zidul grădinii Poverello, a venit o bătrână tallineză. Ierna în grădină, ca o pasăre migratoare, şi urma să călătorească spre sud odată cu primăvara Auzind că aveam un bolnav, venise din Sala Sanctuarului în împrejurimea unde trăia Wilberfoss. Ciocănise la poartă. În dimineaţa aceea vizitase pectanila chiar înainte de zori, când în bazin se reflecta lumina lunii. Luase apă în care se oglindea luna, adăugase ierburi proaspete, tocate mărunt şi fâşii din coaja copacului constructor. I-a înmânat poţiunea lui Lily şi a afirmat că, dacă bolnavul va fi spălat cu acea apă şi va bea ce rămâne, lichidul îl vă ajuta.

Lily, care învăţa mereu, a primit lichidul, l-a analizat să vadă dacă nu-i toxic, a notat conţinutul, pentru referiri ulterioare şi a făcut ce-i sugerase bătrâna. Wilberfoss era agitat iar pe măsură ce apa se usca pe el, pielea îi deveni pătată, inflamată, fierbinte. Lily îl ţinu sub observaţie şi notă că efectul fusese produs de transpiraţie. Roşeaţa pielii a fluctuat până s-a stabilizat, iar Wilberfoss a rămas curat, respirând uşor. Lily l-a trezit, iar el a zâmbit când a deschis ochii. Infirmiera l-a şters cu un prosop curat, îndepărtând de pe piele fragmentele de iarbă tocată.

În vremea aceea, Lily făcea experienţe de hipnoză. Vorbise cu bărbatul în timpul viselor lui, spunându-i că o să-şi aducă aminte totul treptat, dar fără ca acest lucru să-i provoace durere. Îi implantase adânc în psihic o sugestie hipnotică prin care eu puteam să-l ajut, prin folosirea unor cuvinte cheie, să-şi redescopere amintirile. Sunt convins că blândeţea acestui procedeu l-a ajutat cu adevărat pe Wilberfoss să-şi revină.

Poţiunea tallineză, orice ar fi conţinut, i-a adus uşurare lui Wilberfoss. S-a trezit zâmbind. Nu cu surâsul normal ai unei conştiinţe depline, ci unul fragil, care m-a făcut să cred că era încordat.

Zâmbetul unui om care doreşte să placă sau care ar vrea ca alţii să-l aprobe.

Wilberfoss s-a uitat în jur, m-a văzut şi a zis:

— Wulf. Mă bucur că te văd.

Au fost primele lui cuvinte conştiente de când se întorsese. Apoi privirea i-a alunecat spre Lily.

— Bună ziua, Lily. Nu vreţi să veniţi cu mine în următoarea călătorie a **Privighetorii**? Ne veţi fi de mare folos…

— Te-aş fi ajutat în cazul Sandy/înăbuşitor, am rostit eu clar, rar, privindu-l atent, să văd reacţia provocată de cuvinte.

A încuviinţat din cap, de parcă ar fi ascultat o voce interioară.

— Sandy/înăbuşitor… I-am iubit pe amândoi… Păcat că nu s-au plăcut… N-au reuşit… Se otrăveau reciproc… Mi-am dat seama într-o noapte, când Sandy era bolnav cu adevărat. Urla în cameră, ca o pisică muşcată de bot. M-am dus şi l-am luat în braţe, iar înăbuşitorul a încercat să-l facă să mă muşte. Pe mine! Ha, ha! înăbuşitorul nu reprezenta un pericol pentru mine. Am izbutit să ajung la el, să mă alătur lui. Sărmanul animal, era îngrozit! Nu avea mai multă substanţă decât mâzga. Mă întreb dacă nu fusese bolnav înainte de a ajunge pe **Privighetoarea**… Încercam să-l liniştesc, totuşi n-am reuşit să împiedic inevitabilul… S-au ucis unul pe celălalt… Sandy şi înăbuşitorul… Cineva a greşit punându-i împreună… Cineva trebuie să răspundă pentru astă.

— Ce s-a întâmplat cu **Privighetoarea**, după ce au murit ei?

— Nimic. Am tratat trupurile cu respect, cred că ne-am continuat călătoria şi ne-am întors aici. Nu-mi amintesc cum… Dar sunt gata să-mi fac datoria oricând. Mai pot servi încă multă vreme…

Auzindu-l, i-am indus starea de hipnoză. Îi prinsesem mintea conştientă. M-am gândit un

timp, înainte să-i pun prima întrebare. Voiam să-l provoc.

— Nu ţi-ai continuat călătoria, i-am zis. **Privighetoarea** a fost avariată. Aţi ieşit nepregătiţi din timpul-Noh. Nava a trebuit să asolizeze. Povesteşte-ne despre asta.

Wilberfoss a tresărit, a părut zăpăcit, apoi a aprobat din cap.

— Ai dreptate… Planeta aceea ciudată, verde şi cenuşie… Am asolizat. Ne-am prăbuşit. Îmi amintesc…

RELATAREA LUI WILBERFOSS

Când am coborât din fotoliu, am căzut… iar podeaua era înclinată, n-am reuşit să stau în picioare. Oh, greutatea! Braţele şi picioarele îmi erau de plumb… Când m-am ridicat, am descoperit că îmi venea mai uşor şi m-am împleticit în cabina mea. Peste tot, tăcere. Mă obişnuisem cu prezenţa conştiinţei biocristaline, care se auzea uneori ca bâzâitul albinelor într-o zi de vară, alteori ca pufăitul unui animal uriaş. Acum. nu se auzea nimic. Tăcerea era înspăimântătoare. Am încercat să folosesc panoul video, dar nici acesta nu funcţiona. Nicio urmă de lumină… Nu aveam cum să vorbesc cu nava, sau cu vreo parte a ei. Îmi amintesc gândul oribil care mi-a trecut prin minte: **Privighetoarea** era un animal mort, iar eu mă aflam în pântecul său. În acelaşi timp, am recunoscut felul acela de gândire şi l-am alungat.

Ştiam că undeva, trebuie să existe oameni, nu puteam fi singur la bord. Trebuia să-i găsesc. Din holul pentru recepţii, de lângă cabina mea, cobora o scară în spirală până la una dintre cantinele echipajului. Wulf, ai fost acolo cu Tancredi. Îţi aminteşti? Am decis să merg întâi acolo. Toţi asistenţii mei locuiau în cabine din zona aceea.

M-am sprijinit de balustrada scării, totuşi pe la jumătatea drumului mă simţeam ca după maraton… Apoi am auzit voci în depărtare. Oameni care umblau prin sala de mese… lumini în spatele uşilor… Am continuat să merg, folosind mai multă forţă decât era nevoie, pentru că aprecierea puterii e înşelătoare în condiţii de gravitaţie sporită. Am împins uşile şi am intrat.

Înăuntru se aflau vreo cincizeci, şaizeci de oameni. Au amuţit când am intrat. Se uitau la mine. Tehnicieni şi medici, unii cu tăieturi pe faţă, alţii cu braţele în atele improvizate, îmi amintesc tăcerea şi expresia de neîncredere de pe figurile lor. O navă ca **Privighetoarea** pare sigură precum planeta pe care te-ai născut… până când ceva nu mai funcţionează…

Deodată, au început să zâmbească şi au izbucnit în urale. Mă salutau ca pe Lazăr, când înviase din morţi. Am aflat mai târziu că se zvonise că murisem, iar **Privighetoarea** nu mai avea conducător. M-am bucurat de sprijinul lor. Nu ştiusem câtă încredere aveau în mine. Am aflat că admiraseră felul cum mă descurcasem cu Sandy/ înăbuşitor… Totuşi…

M-am aşezat la o masă liberă şi mi-am întins picioarele, care mă dureau. Am început să organizez treaba. Aveam hrană în magazii, iar centura hidroponică se vedea, verde şi ceţoasă, prin ferestrele sălii de mese. Nicio problemă, plantele rămăseseră drepte, iar grădinarii se apucaseră de muncă, legând tulpinile şi sprijinindu-le. **Privighetoarea** ridicase un câmp gravitaţional în jurul zonei hidroponice şi reuşise să-l menţină la doar treizeci la sută peste cel normal.

Aveam lumină. Aveam căldură. Deci, în anumite limite, nava funcţiona, chiar dacă nu comunica direct cu noi, prin voce.

Voiam să ştiu cum stăteau lucrurile în restul navei. Am organizat echipe de explorare. Membrii

acestora purtau costume gravitaţionale, care le permiteau să zboare prin navă. Ştiam că vor trece ore până voi primi primele rapoarte. Părţile nelocuite ale **Privighetorii** ocupau aproape trei kilometri cubici. Abia după şase ore de la prăbuşirea noastră pe planetă, au început să sosească informaţii.

Ştirile nu erau bune. Am aflat că sectorul EMI, deteriorat grav, reuşise să protejeze cinci medii independente, iar acestea se aflau izolate prin ecranele proprii de particule. Doar vreo patruzeci de EMI supravieţuiseră. Am stabilit comunicaţii, folosind microfoane cu vid, ce se puteau ataşa la ecranele de particule. În absenţa canalelor biocristaline, trebuia să folosim amplificatoare şi sute de metri de cablu. Am fost informat că în fiecare mediu se găsea câte un specialist în contacte, membru al Milostivului Ordin. Se simţeau bine şi erau încrezători, dar doreau să ştie ce s-a întâmplat. Nu doreau să-şi părăsească pacienţii, se mulţumeau să păstrăm legătura. Fiecare mediu avea rezerve proprii de hrană, inclusiv pentru confraţii de contact.

Toate celelalte zone EMI erau moarte. Atmosfera lor fusese suptă de vid, împreună cu ocupanţii. Doar ecranele de particule reuşiseră să salveze sectorul EMI de o distrugere completă. În adâncul spaţiului, când tragedia ne izbise prima oară, ecranele ţinuseră piept vidului cosmic. Acum apărau zona EMI de atmosfera dăunătoare a planetei pe care; asolizasem. Plăteam însă un preţ enorm: ecranele de particule consumau o energie considerabilă şi limitau celelalte funcţii ale navei.

Camerele aparţinând formelor de viaţă cu metabolism apropiat rezistaseră mai bine la distrugerea fizică, dar sistemele lor erau mai puţin sigure. Existau scurgeri atmosferice peste tot. Am stabilit o echipă care să localizeze găurile şi să le astupe.

Deşi aceste ştiri erau rele, cea mai rea dintre toate a fost că zona dormitoarelor, în care locuia echipajul **Privighetorii**, fusese complet izolată. Dormitoarele reprezentau un complex vast, compus din apartamente de două sau trei cabine, alături de GST-uri. Când **Privighetoarea** revenise în spaţiul normal, tensiunea din legăturile biocristaline fusese prea mare, iar acestea se întrerupseseră. Nu reuşeam să stabilim contactul cu zona respectivă, nu ştiam dacă mai are atmosferă şi energie sau dacă funcţionează ca unitate independentă.

Am ales unul dintre cei mai puternici tineri şi l-am trimis afară. Nu mai aveam nicio unitate antigravitaţională, aşa că tânărul confrate a îmbrăcat un costum simplu, de supravieţuire, şi a ieşit. S-a îndreptat, înfruntând plumbul gravitaţiei ce-l încetinea, spre sectorul dormitoarelor. Căra o încărcătură de explozibil, ca să-şi facă loc prin ecluza locală, dacă ar fi fost nevoie. N-a fost. În peretele **Privighetorii** era o gaură uriaşă. Se întâmplase ceva în momentul impactului, o explozie interioară, pentru că trupurile fuseseră proiectate din dormitoare şi zăceau printre tufişurile cenuşii de la baza navei.

Tânărul confrate s-a urcat în zona dormitoarelor, având grijă să nu-şi perforeze costumul de. protecţie în muchiile ascuţite de metal ce se îndreptau spre el ca nişte cuţite. În timp ce înainta prin camerele ruinate, descria ce vedea. Se găsea într-o lume a haosului. Puterea gravitaţiei era atât de mare, încât cuverturile care căzuseră din paturi arătau de parcă fuseseră apretate şi călcate în locul în care ajunseseră, Într-un loc, un pachet de scrisori se deschisese, iar paginile păreau lipite de podea. În sala de gimnastică, funiile atârnau drepte, ca nişte stâlpi. Acolo, unde zărise trupuri, pielea fusese smulsă de pe cap, iar figurile zdrobite.

Tânărul confrate a scotocit prin fiecare cabină. S-a dovedit că prăpădul nu se declanşase instantaneu.

Unii morţi au fost găsiţi îmbrăcaţi pe jumătate în costumele de supravieţuire. Nu supravieţuise însă niciunul… Zona era un cimitir…

I-am ordonat să se întoarcă. A venit încet, ca un crab, ocolind curbele **Privighetorii**.

Deci aşa stăteau lucrurile…

Cu toate ştirile rele, exista un fel de optimism. Credeam sincer că lucrurile aveau să se îmbunătăţească. Ne bucuram de siguranţa momentului. Pentru a sărbători întoarcerea echipelor care cercetaseră sectoarele EMI şi FMA, am, dat ordin să se pregătească o masă caldă. În felul acesta fiecare avea ceva de făcut.

Ştiam care era soluţia. Trebuia să vizitez miezul navei, să văd cât de mult fusese afectat creierul biocristalin. Am încurajat petrecerea, şi când am văzut că unii membri ai echipei se târau spre cabinele lor, mi-am luat rămas bun, ; am îmbrăcat un costum antigravitaţional şi am plutit spre odaia mea.

NOTA LUI WULF

Cu aceste cuvinte, şedinţa a încetat, iar Wilberfoss s-a trezit. A clipit şi m-a privit speriat.

— Ţi-am spus ceva nou? a întrebat.

— Da.

— Şi când îmi voi aminti?

— Foarte curând.

Şi-a amintit chiar în noaptea aceea…

21. WILBERFOSS ÎN PEŞTERA BIOCRISTALINĂ

Iarna îşi întărise strânsoarea. Păsările obişnuite cu căldura verii plecaseră de mult. Cele rezistente, care rămâneau cu noi în timpul lunilor reci, cântau şi se ghemuiau în pomi.

Dimineaţa, ceaţa se strângea lângă zidurile grădinii. La amiază, umbrele deveneau lungi şi subţiri, iar soarele scotea la iveală pânze de păianjeni întinse între copaci. Serile veneau iute, după o ploaie scurtă. Apoi mirosea a frunze putrede… Nopţile erau reci şi aprindeam focul în camera lui Wilberfoss.

Se părea că acestuia îi pria iarna.

Într-o dimineaţă s-a sculat devreme şi a ieşit afară. L-am văzut cu o pătură pe umeri, expirând aburi albi. Pusese mâna pe florile create de ger pe fereastră şi urma palmei începuse să şiroiască. Am simţit cum mă cuprinde speranţa: devenea interesat de lumea exterioară.

Sub pătură însă era gol. Un timp, goliciunea şi spălatul deveniseră obsesive pentru el. Părea să creadă că hainele reprezentau o piele murdară şi uneori se freca atât de puternic încât se julea. Cred că purta pătura ca o tunică din păr. Mortificarea cărnii e un obicei străvechi la cei care se simt vinovaţi… Am găsit multe referiri la asemenea cazuri. Lily era mai îngrijorată decât mine din cauza spălatului des. Ea vedea juliturile, iar eu vedeam mintea ce căuta curăţenie şi, pentru prima dată, i-am cerut să nu se amestece. Arătându-se lumii gol, încerca să dovedească un suflet curat.

În aceeaşi zi a început să ningă. Zăpada cădea în fulgi mari, pufoşi, uniţi între ei. Wilberfoss m-a uimit spunând că adulmecase sosirea zăpezii dimineaţa, când cerul fusese încă senin.

La amiază a pornit să bată vântul dinspre sud, iar cerul s-a întunecat. M-am ridicat printre. copacii de lângă chilia lui Wilberfoss şi am privit peste zidul grădinii.. Marea fusese ascunsă de nori negri… Deşi abia trecuse ora prânzului, în mănăstire aprinseră lumini la ferestre. Primii fulgi

de zăpadă au căzut ca o mână de cenuşă, apoi ninsoarea s-a intensificat. Peninsula şi portul navetelor nu se mai vedeau. M-am uitat spre grădină şi am văzut fulgii albi dispărând pe suprafaţa râului, care se scurgea încet printre grotele din calcar. Zăpada se aşternea pe pietrele de lângă apă, pe pantele colinelor şi pe pectanilă, scoţând în evidenţă curbele ce aduceau cu silueta cenuşie a unui delfin. Fulgii coborau încet printre copacii goi, se strângeau pe. crengi şi se agăţau de scoarţa uscată. Temperatura scăzuse simţitor, iar când neaua a acoperit solul, calitatea sunetului s-a schimbat. Fiecare zgomot devenise mai blând, chiar şi strigătul ciorii-şoim, care are un glas ce seamănă cu ţipătul damnaţilor din Infernul lui Dante.

Când am privit în jos. l-am zărit pe Wilberfoss. Prostul îşi scosese hainele şi le aruncase în zăpada pe jumătate topită din faţa casei. Îşi întinsese braţele şi se învârtea, tropăind din picioare, ca fiecare parte a trupului să fie atinsă de nea.

Lily a sosit zăngănind şi strigând. L-a certat pe Wilberfoss şi l-a trimis în casă. agitându-şi dexetelele. Bărbatul a dat înapoi, ca un copil încăpăţânat. Am coborât, am luat hainele ude, murdare, şi le-am dus înăuntru.

Wilberfoss se vârâse în pat. Stătea pe spate şi-şi trăsese pătura sub bărbie. Lily se aplecase asupra lui, cu un termometru în dexetel. Se simţea miros de supă.

Wilberfoss a strănutat puternic. Am notat că prima zi cu zăpadă l-a pricopsit cu o răceală ce l-a ţinut la pat mai multe zile. Pentru mine, a însemnat un câştig: în timp ce el tuşea şi fornăia, iar Lily mormăia, am avut ocazia să-i vorbesc. Răceala îi cuprinsese trupul, dar îi eliberase mintea.

Naraţiunea următoare, potrivită pentru un basm de iarnă, ce se spune în faţa focului, în timp ce întunericul înfăşoară casa, ca un fular, mi-a fost

povestită de Wilberfoss în timp ce zăcea întins pe spate, imobilizat de Lily în cearşafuri.

Am murmurat declanşatorul hipnotic. Ochii i s-au închis, iar figura i s-a animat.

— Spune-mi despre **Privighetoare**. Cum ai trăit pe nava avariată? Ai vizitat miezul biocristalin? Povesteşte…

NARAŢIUNEA LUI WILBERFOSS

Am dormit zdravăn. În ciuda grijilor, am dormit neîntors. Cred că atunci când cineva îşi dă seama de amploarea dezastrului petrecut, are un moment de relaxare. Îndoiala este cea care provoacă insomniile.

Când m-am trezit, am descoperit că în minte mi se formase un plan. Cheia multor probleme consta în proasta funcţionare a creierului biocristalin al navei. Ştiam că acesta crescuse, în parte, din conştiinţa mea. Am decis să vizitez camera de însămânţare, să văd dacă puteam îmbunătăţi lucrurile.

Camera de însămânţare era un spaţiu circular, la o distanţă considerabilă sub cabina mea. O zonă cu acces dificil, pentru că nimeni nu prevăzuse că va fi nevoie să fie vizitată în timpul călătoriei. Însă, bineînţeles, puteai ajunge acolo.

Am mâncat, răsfăţându-mă cu pâine proaspătă, ouă fierte şi supă tallineză, aşa cum îmi gătea Medoc pe vremuri. Nu duceam lipsă de materii prime, deşi pâinea nu văzuse drojdie, nici ouăle nu ştiau ce-i găina, iar supa provenea dintr-un pachet congelat. Din motive cunoscute doar de ei, proiectanţii navei prevăzuseră ca în reşedinţa căpitanului să existe rezerve de alimente pentru zece ani. Cred că-şi închipuiseră că hrana duce la un moral ridicat. Înzestrându-mă cu hrană pentru un deceniu, calculaseră câte un an de meniuri diferite, înainte ca felurile să se repete. Le-am fost recunoscător pentru ideea lor. Supa era excelentă;

simţeam gustul ierburilor şi-mi aminteam cântecul pe care-l fredona Medoc: „Vrejuri pentru curaj/ Ochi-de-stea pentru vedere/ Carne pentru vânător/ Să-i aducă putere noaptea”.

Odihnit şi sătul, mi-am pus costumul de protecţie. Apoi, cu unitatea antigravitaţională în spate, am traversat cabina, de abia atingând podeaua cu tălpile. Am străbătut camera în care murise Sandy/înăbuşitor şi am pornit în direcţie opusă rampei ce ducea în cantina echipajului. Coridorul se termina într-o încăpere mică, în care se afla o uşă spre un canal de trecere. Avea un panou de comandă. Am tastat codul de acces, adăugându-l pe cel personal şi am pus palma pe el, pentru amprentare. Răspunsul a sosit imediat: sistemul de tranzit nu funcţiona. Mă aşteptam la asta. Am acţionat sistemul normal şi o porţiune a podelei a glisat într-o parte. A năvălit un curent de aer, iar o sonerie de alarmă a sunat până ce presiunile s-au echilibrat. Am privit într-o fântână neagră, ce părea că mă absoarbe. Ştiam că, dacă aş fi căzut în puţ fără unitate antigravitaţională, m-aş fi turtit de fundul lui.

Am aprins proiectoarele costumului şi am mărit puterea unităţii până am plutit, apoi m-am împins spre gaura întunecată. Am reglat puţin aparatul şi am început să cobor. Lumina dezvăluia mânerele pentru intervenţii de urgenţă, prinse de zidul tunelului. Aveam suficient loc să cobor, fără să mă lovesc de pereţi. Echipamentul antigravitaţional nu-mi permitea să mă aplec şi să privesc în jos. Îmi foloseam braţele să mă orientez, M-am împins spre fundul puţului, cu picioarele înainte.

Nu ştiu cât a durat coborârea. Număram mânerele. Când am ajuns la nouăzeci şi opt, tălpile mi-au atins ceva. Surpriza a fost atât de mare, încât am sărit în sus. Când am coborât iar, eram pregătit.

Mă aflam pe acoperişul unuia dintre vehiculele de transport. Probabil că rămăsese acolo când se întrerupsese energia. M-am răsucit încet,

întrebându-mă dacă n-o să rămân prins în capcană, în interiorul puţului. Am descoperit că puteam ocoli uşor vehiculul. Am coborât până pe podea.

Am iluminat încăperea în care ajunsesem. Pereţii şi conductele aveau etichete ce le defineau funcţiile. Zgâriate lângă ele, semnături şi date. Lucraseră aici multe echipe… Camera era un vast nod de joncţiune, în care se întâlneau diferite părţi ale **Privighetorii**.

Una dintre conducte avea o importanţă deosebită pentru mine. De o jumătate de metru diametru, avea un parcurs perfect rectiliniu şi o culoare precum fildeşul vechi, lustruit. Vă daţi seama că era un înveliş ceramic. Ştiam că în ea se găseau firele organice ale creierului biocristalin. Crescuseră în conductă, înaintând pe măsură ce **Privighetoarea** crescuse, adăugând alte ramificaţii în vreme ce se dezvoltase complexitatea navei.

Am lunecat încet de-a lungul ei, aplecându-mă, din când în când, la derivaţii. În cele din urmă am ajuns la intrarea unei ecluze. Pe ea scria cu litere roşii:

ATENŢIE:
Camera de însămânţare biocristalină.
Accesul permis doar personalului autorizat.
Persoanele neautorizate care încearcă să pătrundă
se vor afla în mare pericol!

Un anunţ standard. Întregul sistem biocristalin era protejat de ecluze asemănătoare. Avertismentul însemna că orice intrare neautorizată declanşa alarma, închiderea bruscă a uşilor şi, în unele cazuri, radiaţii mortale.

Desigur, eu ar fi trebuit să fiu în siguranţă. Deţineam autorizaţie specială, fiind tatăl parţial al conştiinţei biocristaline. Puteam intra fără probleme. Însă, având în vedere starea ciudată a **Privighetorii**, începusem să mă îndoiesc de asta.

Mi-am scos mănuşa şi am apăsat palma pe placa neagră de identificare. Am simţit căldură şi mâncărime. Brusc, trei cătuşe magnetice mi-au prins încheietura şi au ţinut-o bine. Dacă aş fi fost un impostor, nu s-ar fi desfăcut decât după ce aş fi fost mort sau capturat. M-au reţinut un minut, apoi m-au eliberat. Pe. placă pâlpâia un mesaj:

„Bine ai venit, căpitane Wilberfoss! în spatele acestei uşi e vid absolut. Asigură-te că ai închis costumul de protecţie. Sasul nu se va deschide dacă detectează respiraţie sau căldură umană. Poţi intra."

Am apăsat iar palma pe încuietoare şi uşa s-a deschis. Am păşit înăuntru şi tăblia m-a atins în spate, în timp ce zăvoarele magnetice se încuiau. În faţa mea, la înălţimea capului, strălucea un panou verde, pe care scria: „Activare vid". L-am atins şi am simţit imediat vibraţia pompelor ce intraseră în funcţiune. Costumul şi-a schimbat forma, compensând lipsa presiunii exterioare. Panoul a pălit spre cenuşiu, după care a devenit, roşu, când a dispărut atmosfera. Îşi schimbase textul: „Vid absolut. Pauză 60 secunde".

Cunoşteam motivul. Pauza era necesară pentru a se stabili dacă există scurgeri din costumul meu. Pentru a proteja creierul biocristalin.

Am trecut testul. Afişajul a clipit din nou, apoi a apărut un mesaj cu litere galbene:

„Poţi intra în camera de însămânţare. Ecluza va rămâne deschisă".

Am văzut o mişcare în faţă. Peretele s-a despicat, şi o parte a lui a glisat. Am rămas locului, aşteptând. Niciun pic de lumină. Ştiam că încăperea ar fi trebuit să strălucească de fulgerările argintii ale seminţelor biocristaline. Aveam senzaţia că întunericul curgea peste mine… Nu m-am mişcat. Nu mă grăbeam. Voiam să văd pe unde merg.

Când uşa s-a deschis deplin, m-am trezit privind într-o cameră plină, de umbre şi siluete înnegrite,

din cenuşă. Drumul era blocat de lucruri ce semănau a copaci acoperiţi cu funingine. Sfărâmaţi, deformaţi. Am pornit proiectoarele costumului şi am pătruns în încăpere.

În timp ce mergeam, umbrele se mişcau într-un mod lugubru. Cel mai bizar fapt era tăcerea absolută a siluetelor biocristaline înnegrite. Doar moartea-i atât de tăcută… Mă săturasem de atâta linişte. Am ridicat braţele şi am atins crengile întunecate ce-mi blocau trecerea. S-au rupt, au căzut şi s-au sfărâmat în tăcere. Ca un coral negru. Praful a unduit pe podea propagându-se, după care totul a redevenit nemişcat. O asemenea cădere ar fi trebuit să producă zgomot…

În faţa mea se aflau problemele **Privighetorii**. Nu mai fusesem în camera aceea, dar ştiam că trebuia să vibreze de lumină şi energie.

Am ieşit din sas şi m-am strecurat pe sub ramurile întunecate. Simţeam fibrele biocristaline trosnindu-mi sub tălpi. Podeaua era acoperită cu crengi rupte. Le ocoleam. Cele pe care le atingeam, se sfărâmau.

Încăperea nu era mare. Am ajuns în centru şi m-am uitat în jur. Văzând prăpădul, mă întrebam cum de mai funcţiona nava. Poate că generatoarele de simboluri de transformare înlocuiseră mintea ce lipsea… Dar lângă sas am văzut o singură lucire într-o sămânţă şi urma palidă a fibrelor biocristaline. vii, căţărându-se spre tavan, ramificându-se. Nu era biocristalism în deplina, sănătoasa fluorescenţă, totuşi reprezenta viaţă. M-am apropiat cât am putut mai repede, strecurându-mă pe sub excrescenţele elefantine şi împingând în lături bucăţile prăbuşite. Am descoperit trei cristale în viaţă. Unul, firav, dar strălucind alb. Am stins lumina costumului şi am reuşit să urmăresc albeaţa ramificată a fibrelor vii. Acestea, ajutate, fără îndoială, de GST-uri, păstrau **Privighetoarea** în funcţiune.

Ştiam ce trebuia să fac şi eram plin de optimism. Aveam un plan riscant însă dătător de speranţă. Voiam să înlocuiesc cât mai multe din cristalele moarte cu altele noi şi să le fac să crească. Urma să le hrănesc cu gândurile mele.

Pe navă se aflau cristalele de rezervă, ţinute într-o stare de conştiinţă suspendată. Într-o bancă de seminţe, lângă cabina mea.

Am petrecut orele următoare urcând şi coborând, cărând containere cu seminţe în camera de însămânţare. Am început prin a curăţa locul. Unele cristale moarte erau sticloase, cu fibre tăioase. Se topiseră, iar întunecimea lor reflecta lumina costumului în sclipiri de-un chihlimbariu neguros. Ele muriseră repede, veştejindu-se în suportul cristalului. Altele muriseră mai lent. Arătau ca nişte lumânări lăsate la soare, sub un geam, care se topiseră în forme vărgate. În clipa morţii, se scurseseră pe podea, ca nişte stropi de gudron. Am curăţat totul, presupunând că prezenţa fibrelor moarte ar putea exercita o influenţă negativă asupra seminţelor noi. Vechile legături din jgheaburi deveniseră inutile, aşa că am pregătit straturi noi de vermiculită şi am plasat cristalele în ele, încât să atingă seminţele rămase vii.

Nu mă pricep la biocristale, dar ştiam destul ca să fiu sigur că procedasem corect. Atunci când se dezvoltă un lanţ senzorial/logic, seminţele se leagă adesea în felul acesta. Speram ca seminţele noi să fie aduse la viaţă de cele vechi, iar acestea să fie întărite şi întinerite de prezenţa celorlalte. Doream, mai mult decât orice, ca structura de comandă să devină puternică, întrucât, fără ea, nu puteam face nimic. Aveam încredere în seminţele supravieţuitoare, pentru că trecuseră prin cele mai crunte încercări, deci erau deosebit de puternice.

Am adus aspiratoare şi am strâns praful negru şi fragmentele sfărâmate de circuite biocristaline. Am cărat sacii în cabina mea şi i-am vârât în unitatea de evacuare a deşeurilor. Aceasta le-a ejectat din

navă. Le-am văzut descriind curbe întinse, înainte de a se prăbuşi spre suprafaţa planetei. Când au atins solul pietros, au explodat, iar praful negru şi fragmentele s-au ridicat, apoi s-au lăţit în bălţi de cenuşă…

Următoarele zile am vizitat cristalele atât dimineaţa cât şi noaptea. Pentru a le ajuta dezvoltarea, am pus în funcţiune camera de comunicaţii şi petreceam o parte a zilei întins pe scaun, cufundându-mi mintea în întunericul biocristalin. Uneori primeam un ecou al gândurilor mele, iar asta mă făcea să sper. Eram ca o infirmieră cu un bolnav în comă; chiar şi o şoaptă înseamnă că şi-a revenit.

În a treia zi am detectat o luminozitate împrăştiindu-se de la seminţele centrale către celelalte. Ca un foc ce izbucneşte din tăciuni. Mi s-a părut că din seminţe răsăriseră filamente mici de fibre. Semănau cu florile de gheaţă.

În a cincea zi, strălucirea se vedea limpede, din uşa sasului, de parcă în cameră ardea o lumânare.

Acea lumânare mi-a adus mai multă bucurie decât o mie de lumânări de rugăciune pentru Sf. Francis Dionysos. În acelaşi timp, eram realist. Nu puteam reface **Privighetoarea** în totalitate. Pierduse prea mult. Prea mult din ea fusese distrus. Însă nu mai alunecam, neajutoraţi, spre ruină şi moarte. Strigasem, iar **Privighetoarea** răspunsese.

Nu le-am povestit colegilor nimic, pentru că nu voiam să le dau speranţe nejustificate. Aveau destule de făcut, scotocind prin navă, reparând ce se putea, izolând părţile care nu aveau şanse de salvare. Crematoriul se sfărâmase, aşa că am organizat funeraliі pentru morţi, am săpat gropi în pietrele şi nisipul planetei şi am îngropat cadavrele.

Apoi a venit ziua, la vreo trei săptămâni de la asolizare, când, stând pe scaun şi răspunzând conştiinţei **Privighetorii**, am auzit o voce somnoroasă, oarecum felină, murmurând:

— Bună, Jon Wilberfoss! Te ascult de zile întregi, te strâng în mine, dar abia azi am găsit puterea să-ţi răspund. Suntem într-o situaţie jalnică. Dar nu fără speranţă. Spune-mi, cu ce te pot ajuta?

Ce întrebare! Naivitatea conştiinţei biocristaline m-a emoţionat. Probabil că-mi închipuisem că, deoarece creierele cristaline pot vorbi, iar expresiile lor sună corect, au înţelepciunea oamenilor. Nu este adevărat.

— Poţi să ne ajuţi în multe feluri, i-am răspuns, decizând să-i testez puterea minţii în creştere.

În cantină, care devenise centrul nostru operaţional, sistemul de încălzire avea un defect. Radiatoarele se aprindeau, sau se stingeau la întâmplare. Nu exista niciun pericol, dar era neplăcut şi consumam inutil energie. I-am cerut nou-trezitei conştiinţe să încerce să remedieze situaţia.

A făcut-o.

În câteva minute, controlul temperaturii i-a fost corectat, iar sistemul de încălzire a funcţionat cum trebuia. Schimbarea a fost observată de cei ce locuiau acolo.

Când am trecut prin sala de mese oamenii mi-au povestit despre schimbare, întrebându-mă ce s-a întâmplat, fericiţi că **Privighetoarea** părea a reveni la normal. Sperau…

Nu le-am povestit despre drumurile mele în camera biocristalină, nici despre felul cum creşteau noile seminţe. Asemenea lucruri nu se spun.

Am tăcut, simţind forţa teribilă a gravitaţiei planetei şi am adus mulţumire pentru că eram încă în viaţă.

NOTA LUI WULF:

După aceste cuvinte, Wilberfoss a tăcut şi a deschis ochii. A strănutat brusc şi violent. Cred că nevoia de a strănuta îl scosese din transă.

Am fost încântat de relatare. Auzisem omul adevărat. Simţeam focalizarea experienţei sale. Înaintăm prin naraţiunea sa, dar călătoria e lungă. Ştiu că nu trebuie să forţez nota, cu toată nerăbdarea mea.

Aşa cum o fibră biocristalină creşte încet, aşa se apropie încet şi Wilberfoss de sănătate.

22. ACŢIUNILE „PRIVIGHETORII”

NOTA LUI WULF:

Pe măsură ce trecea iarna, Wilberfoss devenea tot mai puternic. Îl preocupa grădinăritul, iar Lily considera lucrul acesta drept un semn de însănătoşire. Nu-i permitea totuşi să umble neînsoţit.

Deşi lucid în discuţii, bărbatul avea momente în care se. bâlbâia şi rostea doar fragmente de propoziţii, brute, haotice. Am observat că lucrul acesta se întâmpla îndeosebi la scurt timp după ce se trezea. I-am spus lui Lily. A luat în seamă remarca mea, considerând că blocajele de exprimare oglindeau haosul coşmarurilor lui. Imagini ale viselor nocturne ce se suprapuneau peste ziua raţională. Bănuia că însănătoşirea aparentă a lui Wilberfoss reprezenta doar o mască, produsă de mintea lui pentru a ascunde dezordinea profundă din subconştient. Iar acest subconştient avea să se manifeste într-o zi cu brutalitate. După cum vom vedea, Lily avea dreptate.

Însă în momentul despre care vorbeam, Wilberfoss părea că-şi reface memoria încet, dar normal. Trupul îi era zdravăn, puternic.

Într-o zi, un binefăcător tallinez, a cărui soţie petrecuse un timp în grădină, iar de curând născuse doi gemeni, a dăruit grădinii Poverello două perechi de pomi fructiferi. Arborii trebuiau

plantaţi, iar Lily a făcut astfel încât sarcina să-i revină lui Wilberfoss.

Dimineaţa, pomii au fost depuşi lângă gard. La insistenţele lui Lily, Wilberfoss i-a adus înăuntru. În timpul nopţii plouase zdravăn, înmuind pământul uscat. Cu şenilele ei, Lily transformase noroiul în mâzgă. Wilberfoss o urma, cărând o cazma, o sapă, un sac şi o găleată, în care pusese un fierăstrău mic, pentru curăţatul crengilor. Purta haine grosolane, de fermier tallinez. Se potriveau cu statura lui, cu felul de a merge. I-am urmat, zburând la înălţime.

Lily a ajuns la râu şi a mers de-a lungul lui, până a ajuns în dreptul pectanilei. În locul acela apa se revărsase peste stânci şi prundiş. Lily a traversat-o, ajungând pe celălalt mal. Am privit-o îngrijorat. Motoarele ei, deşi puternice, nu mai erau noi. Nu înţelegeam de ce se chinuia atât. Urmărea ceva. Îl conducea pe Wilberfoss într-o călătorie a descoperirilor. Acesta era locul cel mai depărtat de casă până unde i se permisese să ajungă de când se afla în convalescenţă. Bărbatul privea în dreapta şi-n stânga, examinând copacii înalţi şi tufişurile întunecate. S-a oprit un timp şi s-a uitat la pectanilă. Poate îşi amintise de ea… Poate încerca să-şi dea seama ce este… Prin hornul ei se ridicau fuioare de aburi produşi de căldura zilei.

După ce a ajuns pe ţărm, Lily şi-a făcut loc printr-un mărăciniş şi a ajuns la o livadă mică, în care se găseau pomi de pe mai multe planete. Aveau crengile goale. Iarbă înaltă, de iarnă, umedă creştea printre trunchiuri, strălucind în ploaie. La câteva minute după ce intrase în grădină, Wilberfoss se udase până la brâu.

Infirmiera l-a condus de-a lungul unui şir de copaci, până a ajuns la un luminiş. În spatele acestuia se întindea pădurea sălbatică. Auzeam zgomotul râului ce se prăvălea în repezişuri. Ploaia dăduse apei un glas puternic…

Lily i-a spus lui Wilberfoss să dezlege copacii şi să-i planteze. În scurt timp, acesta a făcut patru gropi în solul negru, pietros. Până şi eu mi-am dat seama că munca îi era familiară. Poate îşi reamintea gesturi din copilărie… L-am văzut tăind cu atenţie brazdele de iarbă şi punându-le de-o parte. A lăsat sacul gol pe pământ şi a întins pe el solul scos din groapă. Am remarcat grija de a nu răspândi pământul în iarba înaltă, udă.

A plantat pomii unul câte unul, punând pământ de pe sac în jurul lor şi bătătorindu-l cu piciorul. Se lăsase cuprins de muncă. S-a asigurat că ramificase rădăcinile iar trunchiurile stăteau verticale…

După ce a terminat, Lily l-a pus să cureţe şirul de arbori fructiferi. Când a terminat, a strâns crengile tăiate, le-a îngrămădit în mijlocul livezii şi le-a dat foc. Fumul albastru s-a ridicat ca tămâia, printre pomii liniştiţi…

O săptămână, Jon Wilberfoss a îngrijit pomii. Apoi am încercat să aflu de la el continuarea poveştii **Privighetorii**.

Într-o seară, stătea pe veranda din faţa casei. Mirosea a fum şi avea dosul palmelor murdare de cenuşă. Se rezemase de speteaza scaunului, care părea mic, gata să se frângă sub greutatea lui. Ţinea mâinile la ceafă şi închisese ochii. Wilberfoss privea în interiorul lui.

— La ce te gândeşti? l-am întrebat.

— Azi am pierdut timpul încercând să-mi amintesc. În ultimele săptămâni am fost ca un om ce umblă prin ceaţă. Acum, negura începe să se risipească. Mă uit într-o vale întunecată, nu pot să văd prea departe, dar zăresc destul… Valea aceea e viaţa mea, a spus el. Poţi pricepe asta?

— Înţeleg, am răspuns eu, deoarece citisem despre simbolul văilor întunecate.

Wilberfoss a rămas tăcut câteva minute. Mă întrebam dacă nu căzuse în transă.

Apoi a oftat, şi-a revenit şi a zis:

— Nu poţi înţelege… Nimeni nu poate înţelege, dacă nu a fost acolo… Şi chiar dacă ar fi fost…

Vocea i s-a stins. A tăcut un timp, apoi a şoptit:

— Ajută-mă, Wulf!

Atunci am rostit cuvintele ce-l hipnotizau şi s-a relaxat.

NARAŢIUNEA LUI WILBERFOSS

Privighetoarea… Vrei să ştii mai multe despre **Privighetoare**… Află că după ce dusesem seminţele să crească şi să întărească sistemul biocristalin, viaţa a devenit mai uşoară. Existaseră sute de lucruri pe care nu le băgasem în seamă – precum funcţionarea sistemului de canalizare, iluminatul automat, şuieratul continuu al filtrelor atmosferice – lucruri pe care le-am remarcat abia când au început să meargă bine. În fiecare zi, observam mici îmbunătăţiri. Parcă Dumnezeu ne apăra, lucrând din umbră în folosul nostru. Îmi amintesc ziua când filtrele de aer au reintrat în funcţiune. Trăisem într-o atmosferă care ar fi scârbit un muncitor de la canalizare – te obişnuieşti cu orice – iar într-o zi, filtrele au pornit! Ne-am lipit feţele de panourile lor, respirând aer cu aromă de copaci, de munte, de flori… Un aer de-ţi venea să-l mănânci! Ca într-o grădină după ploaie… Ştii ce făcuse **Privighetoarea**? Filtrele vechi nu puteau fi reparate. Nava legase conductele de aerisire la filtrele centurii hidroponice, care erau foarte puternice. Respiram aroma tomatelor şi florilor…

După ce ne aşteptasem la o moarte grea şi chinuitoare, nu puteam să nu fim optimişti când **Privighetoarea** dovedea, zi de zi, că luptă să supravieţuim. Priveam nava ca pe un organism puternic, ce dorea să trăiască.

Într-o zi, mă aflam afară, călătorind cu un catâr antigravitaţional, cercetând distrugerile de la braţele stabilizatoare. Catârul e un fel de maşinărie

zburătoare, cu unitate antigravitaţională încorporată. Se foloseşte pentru călătorii în afara navei.

Asolizăm printre tufişurile cenuşii, unde am zărit nişte fiinţe, un fel de crabi, care sfâşiau resturile aruncate de pe navă. Pe neaşteptate am fost avertizat prin radio că în munţi apăruse o perturbaţie atmosferică. M-am ridicat la câţiva metri deasupra tufişurilor şi am privit culmile domoale. Spre mine înainta un nor cenuşiu, ce părea că fierbe şi clocoteşte, umplând tot spaţiul dintre sol şi cer. O furtună de praf. Vântul o mâna ca pe o perdea ce fâlfâia. Era prima furtună de când ne aflam, pe planetă. Viteza uraganului era atât de mare, încât abia am apucat să plonjez între tufişuri şi să mă îngrop în ele. Crabii de pământ dispăruseră în vizuinile lor. Am tras catârul până la o movilă, l-am lipit de baza acesteia şi am declanşat toată puterea. Am reuşit să scobesc o peşteră mică. Mă simţeam ca o moluscă, atunci când năvălesc valurile furtunii. Am simţit uraganul venind. A trecut peste mine. Lumina a devenit brună, apoi cafenie. Particule de praf pluteau în jurul vizorului meu, Vântul mă sugea şi ridica nisipul şi pietrele din jurul meu. Am menţinut puterea catârului la maxim, până s-a încins carcasa. Mă simţeam ca un şoarece prins de pisică într-un colţ… Şi zgomotul… Un vuiet de avalanşă…

Nu puteam supravieţui mult timp… Dar furtuna n-a durat decât câteva minute. Un talaz, pe care Dumnezeu ştie ce anume îl declanşase, care s-a întins pe uscat şi pe apă, apoi a dispărut. Urletul s-a transformat în şoapta prafului ce cădea…

După uragan au apărut nori umezi, plutind jos, care mi-au acoperit complet vederea. Pe ecranul catârului se strânsese un strat de apă. Am văzut picături scurgându-se de pe tufişuri. Un crab a ieşit din adăpost, săpând sub baza de plastic a catârului. Apoi s-a răsucit în praf, făcând o gaură în care s-au

strâns stropi. S-a aşezat pe ea, ca un capac pe o cratiţă.

Treptat, vizibilitatea s-a îmbunătăţit şi am reuşit să disting tufişurile cenuşii de la gura peşterii. Mai târziu am văzut şi siluetele joase ale munţilor îndepărtaţi. Nu zăream **Privighetoarea**, deşi ar fi trebuit să se ridice deasupra mea. Am presupus că ajunsesem de cealaltă parte a movilei, cuprins de panică în momentul venirii furtunii. Am pornit radioul, să contactez nava. Tot ce-am obţinut a fost un zgomot de fond.. Am încercat diferite frecvenţe. Nimic. În cele din urmă, am folosit frecvenţa specială care mă lega de camera de comandă. Atunci am auzit **Privighetoarea**. Vocea era slabă, ca a cuiva care se trezeşte din vis. A spus:

— Ah, Jon Wilberfoss! Ai supravieţuit! Mă bucur. Cred că sunt singură. Te rog să vii la mine. Am impresia că am făcut ceva foarte rău. Te rog, vino repede. Am nevoie de ajutorul tău, Jon Wilberfoss! Vino repede!

I-am spus unde mă aflam şi că mă grăbeam spre ea. Mă simţeam rece ca gheaţa, foarte calm. Fără urmă de panică. Doar cu o resemnare oarbă în faţa sorţii, oricare ar fi fost aceea. N-am încercat să ghicesc ce se petrecuse..

Am redus puterea catârului şi am ieşit din peşteră. M-am ridicat deasupra tufişurilor şi am văzut **Privighetoarea**. M-am lămurit ce se întâmplase. Nava îşi schimbase poziţia. Vântul smulsese solul de sub ea şi-l împrăştiase. Astronava se ridicase, dar nu se răsturnase. Reuşise să se salveze.

Strălucind ca nişte stâlpi de argint, sub ea coborau razele de stabilizare care o ancoraseră deasupra mănăstirii Pacifico. Razele păreau rădăcini incandescente, ce se prinseseră de valea joasă, de dealul cel mai apropiat şi de ţărmul mării cenuşii. Menţineau nava împotriva forţei zdrobitoare a gravitaţiei planetei. Mi-am dat seama

că energia consumată era enormă şi m-am întrebat câtă rămăsese pentru restul navei.

Am zburat spre **Privighetoarea**, cât am putut de iute. Nu puteam forţa catârul, pentru că energia îi era pe sfârşite. Am trecut peste cavernele întunecoase ale orificiilor de evacuare de particule, peste fantele ce înconjurau sectorul EMI. M-am ridicat în dreptul hublourilor. Nu se zărea nicio lumină. Am trecut pe sub generatoarele de simboluri de transformare. şi am ocolit una dintre razele de stabilizare. Câmpul generat de aceasta a făcut catârul să tremure. Hăt deasupra am văzut uşa de acces spre zona redusă în care ne stabilisem tabăra noi, puţinii supravieţuitori… Mi-au trebuit minute lungi până am ajuns la, ea…

Când am reuşit, am văzut semnalul de avertizare lucind în afara sasului! Mă anunţa că atmosfera dinăuntru era toxică. Toxică!

Am deschis sasul folosind comenzile manuale şi am plutit înăuntru. În două minute, presiunea s-a echilibrat, iar uşa s-a deschis. Nicio lumină. Am aprins proiectoarele catârului şi am alunecat prin coridorul ce ducea spre sala de mese. Un om zăcea rezemat de perete, cu gura deschisă şi mâinile înfipte în păr. Uşa cantinei rămăsese deschisă. Catârul, proiectat pentru lucrări în exteriorul navei, nu putea pătrunde prin ea. L-am coborât pe podea, l-am ancorat magnetic şi l-am oprit. Am verificat dacă aveam costumul de protecţie ermetizat, dacă sistemul de aer funcţiona, apoi am deschis portieră din plastic, a catârului şi am ieşit. Am pătruns în sala de mese. Bărbaţii şi femeile ce-mi fuseseră tovarăşi de când coborâserăm pe planetă zăceau pe mese şi pe podea. Nu mişca niciunul. Nu mişca nimic, cu excepţia unei foi de hârtie pe care cineva o lipise pe filtrul de aer. Flutura, arătând că atmosfera ce-mi ucisese tovarăşii circula încă. Nu puteam face nimic pentru ei. Am simţit că legătura mea cu realitatea slăbeşte. Mă cuprinsese lipsa de logică a unui copil. Era nedrept! Nedrept! Cum

putea fi viaţa atât de nedreaptă? De ce fusesem ales pentru aşa ceva? De ce mersese totul pe dos? De unde apăruse fantoma, aceea răuvoitoare a morţii, care mă călăuzea?

Trebuia să părăsesc locul acela al ochilor ficşi. M-am îndreptat spre uşa ce ducea spre cabina mea. De ea erau proptite mai multe cadavre. A trebuit să le apuc de picioare şi să le trag de-o parte. Apoi mi-am dat seama de ce erau acolo. Uşa dădea într-un sas, iar broasca fusese încuiată. Nu pâlpâia nicio lumină de avertizare şi presupuneam că în reşedinţa mea exista aer normal, respirabil pentru oameni. Ca pe Pământ, pe Juniper…

Am deschis uşa, m-am strecurat repede şi am închis-o în urma mea. Am verificat atmosfera. Era respirabilă. Fără ezitare, mi-am scos costumul de protecţie şi i-am dat drumul pe podea. Am urcat rampa cu greu, până în camera ce fusese construită după modelul sufrageriei mele din mănăstire. Poţi crede că, în mijlocul haosului acela, plin de moarte şi prăpăd, focul din şemineu ardea, iar flăcările lingeau buştenii, aruncând umbre în cameră, ca în casa mea din Pacifico? Desigur, focul acela nu dădea căldură. Un truc electronic. Ar fi ars la fel de bine şi în vid.

Dar ardea. A avut efect psihologic, conferindu-mi senzaţia unui lucru familiar. M-a pus în contact cu realitatea, iar panica a dat înapoi. Am răsuflat adânc.

Vocea **Privighetorii** m-a salutat.

— Bine ai venit acasă, Jon Wilberfoss! Vorbim acum, sau mai târziu?

— Acum! Acum!

— Vrei o analiză amănunţită?

— Vreau doar să ştiu de ce tovarăşii mei sunt morţi, ce s-a întâmplat cu EMI, dacă situaţia e stabilă şi ce-ai vrut să spui când ai afirmat că ai impresia că ai făcut ceva foarte rău!

M-am aşezat pe scaunul de lângă foc şi am întins mâinile spre licărirea lui rece.

— Spune-mi! Simplu sau complicat, dar spune-mi!

Privighetoarea avea o voce frumoasă, calmă, atentă, gânditoare. Un glas ce dădea impresia de înţelepciune. În fraze alese cu grijă, mi-a explicat că vântul dezechilibrase nava; pietrele şi nisipul îi acoperiseră suprafaţa. Mi-a vorbit despre tensiunea produsă de viteza schimbătoare a uraganului, tensiune pe care **Privighetoarea** încercase s-o compenseze; despre vârtejul care supsese pietrele de la baza ei; despre alunecarea navei şi de nevoia imediată de energie pentru razele de stabilizare, pentru a împiedica nava să se răstoarne; despre greşeala rezultată din folosirea bruscă a întregii energii; despre isteria care a cuprins, câteva clipe, creierul biocristalin, ducând la amestecarea tuturor atmosferelor de pe navă; despre vidul din sectorul EMI; despre gazele toxice din grădina hidroponică, datorită cărora se asfixiaseră tovarăşii mei; despre căderea temperaturii în sectorul entităţilor cu metabolism apropiat.

Am întrebat:

— Vrei să spui că sunt singura fiinţă în viaţă la bordul navei?

Privighetoarea n-a răspuns. Am repetat întrebarea. În cele din urmă a spus:

— Eu sunt. Tu eşti.

— Suntem stabili?

— Pentru moment.

— Care-i starea ta?

— Nu-i bună… Mă menţin…

— **Privighetoarea** e un cimitir!

N-a răspuns. A economisit energie. Spusesem adevărul, întreaga navă devenise un cimitir. În timp ce stăteam privind tăciunii care pâlpâiau, i-am văzut învăpăindu-se pentru ultima oară, apoi murind în întuneric.

Ştiu că nava moartă era o replică a minţii mele. Nu aveam nicio speranţă. Doar întuneric…

NOTA LUI WULF:

Wilberfoss ajunsese la capătul amintirilor. Rămăsese relaxat. I-am pus câteva întrebări, dar n-a răspuns. În cele din urmă, am rostit cuvintele ce-l eliberau din hipnoză şi a deschis ochii.

I-au trebuit multe minute să-şi dea seama unde se afla şi m-am temut că înnebunise. Şi-a revenit însă şi m-a privit.

— Nu-s convins că vreau să aflu mai mult, Wulf. Sunt la limita raţiunii! Nu pot doar să exist? Aici? Cu tine şi cu Lily. Nu pot s-o iau de la început?

N-am răspuns, iar el a interpretat tăcerea mea drept negaţie, ceea ce şi era.

S-a ridicat şi a oftat. Lily se afla lângă el. I-a administrat o doză de somnifer, iar sunetul următor scos de Wilberfoss a fost un sforăit.

Ştiam că va dura până voi putea să-i pun alte întrebări. Lily mi-a confirmat bănuielile.

— Lasă-l în pace până la primăvară, m-a sfătuit ea şi am acceptat.

Consideram, oricum, că deţineam destul material şi nu mă îndoiam că vom avea discuţii zilnice interesante.

De fapt, mi-am dat seama că găseam această deschidere a lui Wilberfoss plină de interes. Nu fusesem niciodată atât de aproape de sufletul uman. Nici când lucrasem cu stăpânul.

23. CURĂŢIREA „PRIVIGHETORII”

NOTA LUI WULF:

Zori în grădina lui Lily. Cer cu nori portocalii şi verzi, Pământul se încălzise, după o ninsoare uşoară, iar în copaci curgea seva. Venea primăvara…

În tăcerea dimineţii s-a auzit dangătul profund al clopotului de la intrarea în grădina Poverello. L-am auzit din chilia lui Wilberfoss şi am fost uimit. Un oaspete, atât de devreme? Numai vizitatorii oficiali sau cei care se îndoiau că vor fi bineveniţi sunau clopotul greu…

Curios, (întrucât bănuiam că orice vizitator care-şi anunţa sosirea în felul acela avea legătură cu Jon Wilberfoss) m-am ridicat printre ramurile ude şi am traversat grădina, până am văzut poarta, statuia Sf. Francis Dionysos şi o femeie ce aştepta să fie primită. Era limpede că vizita avea un caracter oficial, pentru că femeia, tallineză după îmbrăcăminte, putea să intre în grădină fără s-o împiedice nimeni. Îmi părea cunoscută. Abia când s-a întors spre lanţul clopotului, am recunoscut-o. Medoc, bineînţeles!

Cling! Cling!

Portarul somnoros s-a strecurat afară din colibă, aranjându-şi hainele trase în grabă. Am trecut peste zidul grădinii şi am coborât lângă Medoc. Nu m-a salutat, ci m-a privit într-un fel ce mi-a părut sfidător…

— Ai venit să-l vezi pe Jon Wilberfoss? am întrebat-o eu.

— Da.

— Lily hotărăşte, nu eu.

— Voi aştepta.

— Nu aici, afară. Vino cu mine. Intră în grădină. O iau înainte, s-o anunţ pe Lily. Dacă se va opune, te voi întâmpina la intrarea în spitalul în care se află Wilberfoss.

Medoc a încuviinţat din cap. Am intrat, trecând pe lângă paznicul ce s-a scărpinat în cap, apoi s-a grăbit să revină în colibă, întrebându-se de ce fusese deranjat.

— De ce nu ne-ai anunţat că vei veni?

— Am plecat pe negândite, a strâns din umeri femeia. Acum locuiesc pe insulele din sud. Anunţul şi sosirea răspunsului ar fi durat luni de

zile. Nu m-am aşteptat să fiu invitată. Am venit de capul meu. Dar am tras clopotul, cu tot respectul.

— Înţeleg, am zis, deşi nu înţelegeam nimic. Mă duc s-o anunţ pe Lily.

Medoc s-a aplecat şi mi-a atins carcasa de metal aspru, ciocănind uşor cu degetul. M-am oprit.

— Wulf, spune-mi acum! Cum se simte? Cum arată?

— Mai bine ca înainte. Mai slab. A pierdut mult păr. Însă memoria lui a luat-o raznă… S-ar putea să nu te recunoască… Nu ştiu…

Nu ştiam. Nimeni nu ştia cum o să reacţioneze. De la ultima noastră convorbire, Wilberfoss devenise foarte bizar. Nu pot citi gândurile. Roboscribii au limitele lor…

— Mă va recunoaşte, a spus Medoc, plină de încredere. Poate n-ar vrea, dar mă va recunoaşte!

Nu mai aveam ce să ne spunem. Am zburat spre spital.

Lui Lily i-au trebuit câteva clipe să analizeze ştirea. Se învârtea în jurul lui Wilberfoss. Acesta se spăla pe dinţi, deasupra unui lighenaş smălţuit, în faţa casei. Îi plăcea răcoarea dimineţii, iar Lily considera aerul zorilor un tonic bun, cu condiţia ca Wilberfoss să nu umble gol. După ce s-a clătit şi a scuipat, infirmieră a spălat ligheanul, apoi l-a examinat pe Wilberfoss. I-a luat pulsul, i-a privit ochii. Ştia că bărbatul petrecuse o noapte liniştită, fără să se trezească ţipând, transpirat. Aşa că a decis să aprobe vizita.

— Medoc, care ţi-a fost soţie, o venit să te vadă, a anunţat rostind cuvintele în felul ei lent, de modă veche.

Wilberfoss s-a oprit, a tresărit, şi s-a împurpurat.

— Medoc… a zis el, scotocind prin memorie. A, Medoc! Credeam că a murit… Îmi va face plăcere s-o revăd…

În mod electric, ca de la maşină la maşină, am simţit încordarea lui Lily. Era atentă la orice semn.

Îmi dădeam seama de viteza calculelor ei. Aşa cum îl luase pe Wilberfoss la plantat copaci, ca să-l urnească din loc, acum calcula dacă prezenta lui Medoc ar uşura revenirea pacientului la o conştiinţă deplină. Mi-a fulgerat un mesaj:

— Condu-o aici. A venit la momentul potrivit!

Îşi dăduse seama că Medoc venise la momentul potrivit? Cred că da. Cum a făcut-o, nu ştiu.

Am plutit peste zid, un clopot uriaş zburător, sau un coif de războinic din alte vremuri, minunându-mă de profunda sensibilitate a formelor de viaţă, şi m-am dus la Medoc, care mergea încet pe podul ce ducea în luminişul copacilor constructori. În faţa ei stratul subţire şi cenuşiu de zăpadă de pe cărare era neatins. Se transforma în mâzgă neagră, când îl călca. Acest lucru mi s-a părut important. Medoc, dintre toate formele de viaţă pe care le cunoscusem, are urme proprii. Puteam să citesc în ele cum mersese prin grădină, locul în care se oprise să adune trandafiri de iarnă sau spice albastre de scai câinesc. Tallinezele obişnuiesc ca atunci când se plimbă să culeagă ceva al pământului.

— Te aşteaptă, am spus. coborând la înălţimea umărului ei.

— Are noroc că-i îngrijit de tine şi Lily. a zis Medoc.

— Cum ai aflat? am întrebat-o. Credeam că prezenţa lui aici e secretă…

Medoc a izbucnit în râs.

— Tallinezii sunt flecari, ştii bine! În grădină vin mulţi vizitatori, iar din pectanilă se poate privi în curtea spitalului. Aşa a fost proiectată grădina. Am aflat de întoarcerea lui abia cu câteva săptămâni în urmă. Nu mi-a venit să cred. Nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată. Credeam că, atunci când va reveni, voi fi moartă de mult. Viaţa îţi joacă tot felul de feste… **nomusa musa**…

singurul lucru cert e incertitudinea, a zâmbit ea. Soţul meu nu voia să vin, dar tot am venit! Merită Jon Wilberfoss asta?

Am ajuns la poarta curţii spitalului. S-a deschis, împinsă de Lily. Wilberfoss stătea la masă. S-a ridicat cu greutate, ca o persoană care aşteaptă ştiri rele.

Medoc s-a dus şi a pus florile culese pe masă, în faţa lui; Apoi s-a aşezat, fără să scoată un cuvânt.

Wilberfoss a privit florile, apoi zidul curţii. Şi-a încrucişat braţele, iar faţa i-a tresărit. Nu s-a uitat la Medoc, deşi ea îşi aţintise ochii asupra lui. Nu cu o privire mândră, certăreaţă, acuzatoare. Una pasivă, de aşteptare.

Câteva minute, n-a scos niciun cuvânt. După aceea, bărbatul a tuşit. Când a vorbit, vocea îi era surprinzător de aspră.

— Copiii? a întrebat el.

— Bine. Sănătoşi. Îţi transmit urări de sănătate.

— Nu-s cu tine?

— Nu. Am venit singură. Am vrut să te văd. Copiii ar fi complicat lucrurile. Vor veni mai târziu.

— Când?

— Mai târziu. Când o să fii tu însuţi.

Tăcere. În cele din urmă, tot fără s-o privească, Wilberfoss a arătat spre flori:

— Ce-i cu astea? Presupun că înseamnă ceva. Ceva înţelept. Ceva mustrător. Orice fac tallinezii are un înţeles. Chiar şi tăcerea ta.

— Nu-i nicio mustrare. Au un înţeles. Să ţi-l spun?

Wilberfoss a mârâit.

— Trandafirii de iarnă înseamnă dragostea pe care am împărtăşit-o.

— Mor primăvara…

— Scaiul câinelui înseamnă aducere aminte.

— Ţepoşi, grosolani şi ascuţiţi ca nişte cioburi de sticlă!

— Înţelegi totul şi nu pricepi nimic, Jon Wilberfoss!

Tăcere.

— De ce ai venit?

— Să te văd. Să te ajut. Să-ţi aduc sănătate.

— Nu mi-ai adus nimic. Doar flori moarte.

A întins braţul, cu o mişcare bruscă şi florile au căzut de pe masă. Apoi s-a întors spre femeie. Am fost surprins să văd că faţa îi era roşie, cu pete albe, iar ochii sclipitori. O faţă pe care n-o mai văzusem până atunci.

— Credeam că te-am ucis acolo. Când i-am ucis pe toţi ceilalţi. Cum de-ai rămas în viaţă? Eşti vie, Medoc?

— Nu m-ai omorât niciodată, a răspuns ea liniştită.

— Am ucis totul!

— Tu eşti viu. Eu sunt vie. Grădina e vie. În spatele zidului trăiesc alţii…

Wilberfoss o asculta, neîncrezător. Apoi a izbucnit în râs. Dar nu era râs. Am căutat îndelung o expresie care să descrie sunetele pe care le-a scos, iar tot ce poate oferi un roboscrib e asta: un râs disperat.

— Nu mai trăieşte. Nimeni! Doar în visele mele! Pleacă. Mă voi trezi curând!

Medoc s-a întins peste masă. Credeam că-i va spune ceva, dar a întins mâna şi l-a pălmuit pe Wilberfoss. L-a lovit cu putere. O izbitură cu toate degetele, care ar fi putut să-i fractureze falca.

Wilberfoss a deschis gura. Am văzut sângele ce-i curgea din buze. A deschis gura şi a răcnit. Ce demon eliberase Medoc? m-am întrebat, privind fascinat. Wilberfoss a urlat, apoi a sărit în picioare.

A aruncat masa într-o parte şi s-a repezit la Medoc. Iute ca un şarpe. A apucat-o de păr cu o mână, iar pe cealaltă a strâns-o pumn. Femeia a ţipat, dar strigătul s-a oprit, când a lovit-o.

— Mori! a răcnit el! Mori! Mori! Mori! M…

Lily nu-i lentă. Fusese luată prin surprindere, ca şi mine. Semnalul radio transmis de ea a declanşat injectorul de drog prins de ceafa lui Wilberfoss. Acesta s-a oprit şi a căzut, cu ochii deschişi, cu gura plină de sânge.

Medoc fusese rănită, dar trăia. Lovitura lui Wilberfoss ricoşase, sfâşiindu-i pielea şi proiectând-o în zid. Rămăsese leşinată, iar Lily s-a grăbit spre ea. Dacă pumnul ar fi izbit aşa cum plănuise Wilberfoss, îi zdrobea capul…

Femeia şi-a revenit repede. A privit în jur, neştiind unde pe găsea. Am văzut cum îi revenea memoria. Lily vorbi liniştitor:

— Nicio fractură. Nicio contuzie. Doar un pic de sânge. O să se vindece repede…

Medoc s-a uitat la Wilberfoss.

— E mort?

— Nu. Doar drogat.

— Treziţi-l.

— Ce? am exclamat eu, intervenind prima oară în discuţie.

— Treziţi-l. Nu-l lăsaţi să scape. Treziţi-l. N-o să mă atace. Va fi speriat de mine. Treziţi-l!

Spre mirarea mea, Lily a făcut ce i se ceruse. A neutralizat drogul şi, după zece minute, Wilberfoss s-a trezit. I-au trebuit încă zece minute să-şi revină. S-a pomenit, privind chipul rănit al lui Medoc. A îngenuncheat în faţa ei.

— Nu eşti moartă! a şoptit el.

— Nu, sunt vie, ca şi tine, a răspuns femeia. Fii atent, Jon Wilberfoss! E ultima ta şansă! Fii atent!

Şi l-a pălmuit iar. Braţele lui atârnau lângă trup ca nişte saci plini cu nisip. Ea l-a pălmuit încă o dată.

— Trăiesc! a spus ca pe o comandă. Trăiesc!

Loviturile fuseseră puternice. Wilberfoss a început să plângă. Obrajii i-au devenit purpurii. A închis ochii.

— Ieşi din coşmar, Jon Wilberfoss! Urmează-ţi durerea!

L-a lovit iar şi a ţipat, pentru că-şi scrântise mâna.

Wilberfoss rămăsese ca un boxer ameţit, incapabil să se apere. Faţa lui era un amestec de sânge şi lacrimi.

Medoc i-a permis lui Lily să-i pună încheietura la loc şi s-o panseze.

— Poate că se va trezi în lumea reală, a zis ea, în timp ce era îngrijită.

Durerea şi tensiunea nervoasă o făcu să simtă nevoia de a vorbi.

— Până acum, Wilberfoss s-a jucat. Îl cunosc bine. Îi ştiu autoamăgirea. Merge spre vindecare, dar e un prost. Iar prostia l-a prins în capcană. De aceea am vrut să-l scot din fire. Nu pe mine voia să mă omoare, ci adevărul. Iar pe acela nu-l poate omorî, aşa că s-ar fi sinucis. Ţineţi minte cuvintele mele! Nu contează cât de fericit pare, într-o zi îl veţi găsi cu faţa în jos, în rău, sau spânzurat de un copac, şi totul se va irosi! Dacă aveţi noroc, puteţi evita tragedia asta, dar va trebui să-l supravegheaţi. Acum e instabil. Dacă vrea cu adevărat să trăiască, va trăi. Dacă nu vrea, se va întoarce în coşmar, iar asta înseamnă sfârşitul.

Lily strânsese bandajul, şi-i tratase chipul. Medoc s-a pregătit să părăsească spitalul.

— Voi rămâne în grădină câteva zile, să-mi revin. Apoi mă voi întoarce la soţul meu, în sud. Nu vreau să mă vadă în halul ăsta. Nu mai vreau să-l întâlnesc pe Jon Wilberfoss. Ar dăuna… Aş fi dorit… Aş fi dorit să-mi fi urmat intuiţia şi să fi făcut lucrul ăsta cu luni în urmă, când a început povestea cu **Privighetoarea**… Aş fi salvat pe toţi de necazuri. Inclusiv pe mine…

A închis poarta în urma ei şi a plecat.

De atunci, n-am mai văzut-o. Dacă e în sud, soţie de pescar, şi citeşte aceste pagini, sper să simtă că i-am dat dreptate.

Am început să înţeleg vag, slab, înceţoşat. Eu şi Lily bănuisem ceva, dar subapreciasem ciudăţeniile minţii umane. Subestimasem capacitatea ei de autoamăgire. Wilberfoss inversase relaţia normală dintre vis şi realitate (sunt aproape convins de acest lucru). Pentru el, viaţa zilnică în grădină era un vis plăcut, dar trecător, ce-i aducea linişte după realitatea copleşitoare a coşmarului. Lumea în care locuia cu adevărat o reprezenta lumea întunecată a coşmarurilor sale. Acea lume se sprijinea pe stâlpii gemeni ai vinovăţiei şi urii faţă de sine.

Iar Medoc, intuitivă în comportare ca şi în momentul apariţiei, îl şocase, arătându-i un adevăr. Făurise o legătură între lumea adevărată şi cea a coşmarurilor. Sau, altfel spus, spărsese zidul ce despărţise lumile lui. Provocase întunericul din bărbat, iar întunericul răspunsese. Încercând s-o ucidă. Mă întreb de câte ori se întâmplă asta în treburile oamenilor? De câte ori au ucis oamenii, pentru că nu au putut suporta adevărul? Nu mă refer la omor fizic, pentru că există multe feluri de a ucide… Le-am descoperit…

În spiritul uman există totuşi şi optimism. Încrederea că lucrurile pot fi mai bune. Optimismul e un ghid spre sănătate. Lily mi-a povestit mult despre acest lucru, pentru că l-a văzut la copiii pe care-i îngrijise, care pierduseră totul, dar continuau să se joace.

Ce s-a întâmplat cu Wilberfoss? A rămas nemişcat, nechezând ca un cal, până la asfinţit. Lacrimile i s-au oprit, sângele s-a coagulat. Lily l-a îngrijit…

Pentru moment, îl vom părăsi. Să-i acordăm un pic de respect. pentru că nu avem nimic de câştigat privindu-i faţa zdrobită, tristă.

După vreo şapte zile, spre sfârşitul după-amiezii, m-a strigat:

— Wulf, vreau să vorbesc!

Am intrat şi l-am găsit zăcând în pat, cu faţa în jos.

Abia scosese câte un cuvânt de când plecase Medoc şi-şi petrecuse tot timpul în pat, mormăind doar pentru sine. Lily nu-l părăsise nici ziua, nici noaptea. Nu avea încredere în el, amintindu-şi avertismentul lui Medoc. Îi supraveghea orice mişcare şi mi-a povestit că Wilberfoss începuse să se masturbeze noaptea. Am întrebat-o ce semnificaţie avea lucrul ăsta. Mi-a spus că nu ştie, dar că n-o îngrijora. Demonstra că în el se schimba ceva. Am fost de acord. Îmi sugera că viaţa lui imaginară, sau ce-i ţopăia prin cap după ce închidea ochii, intrase într-o fază nouă, poate erotică. Speram să n-o viseze pe Medoc, pentru că ea plecase şi n-ar fi fost demn s-o caute. Demnitatea urma să vină odată cu plata…

Atunci m-a chemat… Era a doua oară de la începerea convalescenţei când îmi spunea că dorea să-mi vorbească. În celelalte cazuri, eu avusesem iniţiativa. Folosisem hipnoza ca să-i declanşez amintirile.

— Ajută-mă, Wulf, a zis el. Îmi amintesc atât de mult. dar…

S-a încruntat, concentrându-se.

— Da… îţi aminteşti povestea despre un om care stătea cu spatele la foc, privind reflectarea flăcărilor pe pereţi şi propria-i umbră, încercând să descopere ce însemnau? În cazul meu e ceva mai mult. Trebuie să înfrunt focul, dar mi-e frică. Focul se află aici, şi-a arătat el capul. Aici… Ajută-mă!

Mă pregăteam să-i răspund, dar înainte s-o fac, a continuat:

— Ieri am auzit oameni dincolo de zidul grădinii. Vorbeau despre pescuit, despre maree… Totul părea atât de normal, de minunat de normal, încât îmi venea să plâng de invidie. Invidiam doi tallinezi ignoranţi, care nu se gândeau decât la

plase şi la bere! Altă dată m-aş fi dus cu ei, am fi întins năvoadele… Acum…

Figura i s-a schimbat din nou. S-a încruntat brusc.

— S-o ia naiba pe Medoc cu vrăjile ei cu tot! Putea să rămână de-o parte! Mă simţeam bine, în nebunia mea! Mi-a ucis visele. Acum am coşmaruri când dorm, coşmaruri când mă trezesc, iar zilele-s pline de o bizarerie dureroasă. Cine sunt? Ce sunt? Unde sunt? Sunt doar o jumătate de om! Un beţiv vinovat. Am făcut ceva azi noapte, nu ştiu ce, dar carnea îmi miroase a putreziciune, ochii îmi ard, vreau să mor şi nu pot!

Wilberfoss spusese aceste cuvinte cu o voce clară, puternică, ca un actor ce-şi învăţase rolul, dar îl interpreta fără simţire.

— O să te ajut, am zis. Şi Lily o să te ajute. Ştii asta. Amândoi vrem să te însănătoşeşti.

— Sănătatea? Ce-i sănătatea? Sănătatea e o pauză între boli.

Mi-am dat seama că mă testa. Dacă Medoc ar fi fost acolo, l-ar fi pocnit, zdravăn pentru prostiile pe care le debita. Eu nu pot lovi un uman, aşa că am făcut cel mai bun lucru posibil. M-am prefăcut că plec.

— Unde te duci? Îţi ordon să stai!

— O să stau să-ţi ascult povestea. Restul e vorbărie inutilă.

— O să-ţi spun povestea mea. Dar am nevoie de ajutor. Nu te sinchisi că vorbesc prostii. Că vorbesc pompos. N-am nicio identitate, nu ştiu ce sunt… cum să vorbesc…

Se uita la mine şi am privit în vidul lui. Acolo unde fusese, un om cu intenţii şi motivaţii, rămăseseră doar ecouri. Demolarea începută de Medoc nu fusese completă. Trebuia să istorisească întreaga poveste. Doar aşa putea trece la reconstruirea sa.

— Cum m-ai făcut să vorbesc? s-a interesat el.

— Folosind un implant hipnotic.

— Cuvinte?

— Da, cuvinte.

— Foloseşte-le!

— Acum?

— Da. Acum. Nimic nu-i mai rău decât nesiguranţa. Mă simt vinovat, dar nu ştiu de ce… nu cunosc adevăratul „de ce”…

Am rostit cuvintele, iar ochii i s-au închis. S-a întins pe pat şi s-a calmat. Vocea, de data asta, era mai profundă, semăna mai mult cu a lui.

NARAŢIUNEA LUI WILBERFOSS

WULF: Îţi aminteşti ultima noastră discuţie?

WILBERFOSS: Da. Un cimitir. Mintea mea şi nava. Voiam să văd dimensiunile distrugerii. Să ştiu.

WULF: Continuă de acolo.

WILBERFOSS: M-am odihnit, apoi am pornit în cercetare. Am luat hrană cu mine şi baterii de rezervă. Am completat costumul de protecţie cu o unitate antigravitaţională şi am plecat.

Am petrecut mai multe zile plutind prin coridoare întunecate, oprindu-mă în zonele de locuit şi în cele de odihnă, deschizând uşile energetice, verificând. Înţelegi, căutam viaţă.

Deşi credeam **Privighetoarea**, voiam să văd cu ochii mei. Am intrat în toate camerele. Fiinţele ce trăiseră acolo începuseră să se descompună.

Cei mai impresionaţi au fost micii poetaşi. Se strânseseră la un loc, când începuseră necazurile. I-am găsit morţi, într-un cerc, ţinându-se de mâini. Cântaseră, bineînţeles, cântecele lor fără sfârşit… Mă întreb dacă sfârşitul îi prinsese cântând…

Universalitatea morţii îmi captivase mintea. Nicăieri nu exista o fiinţă inteligentă care să supravieţuiască în vid sau care să reziste unor modificări serioase în compoziţia atmosferei natale. Viaţa individuală e atât de fragilă! Dar rasă se poate adapta. Arată-mi o fiinţă care se poate

adapta la un mediu nou în treizeci de secunde sau suportă cu indiferenţă o schimbare bruscă, de treizeci, patruzeci de grade, a temperaturii locale. Aşa ceva nu există.

La început am fost îngrozit de prezenţa monstruoasă a morţii, apoi am devenit indiferent. Nu mă mai impresionau chipurile contorsionate ale tallinezilor, sau trupurile încolăcite ale bonamizilor. Le priveam de parcă aş fi văzut picturi ce reprezentau infernul.

Când oboseam, mă odihneam în rezervorul meu mic de căldură, de obicei lângă un perete sau într-un colţ, pentru că aveam nevoie de o prezenţă fizică, pentru a-mi aminti că exist. O dată sau de două ori am stins proiectoarele costumului, iar întunericul a fost atât de deplin, încât am început imediat să-mi imaginez tot felul de lucruri. Că întunericul era o blană neagră ce mă înfăşură… Că mă aflam în gura unei fiare ce mă mâncase… Întunericul era periculos. Am dormit cu lumina aprinsă, răsucindu-mă în oscilaţiile blânde ale câmpului gravitaţional.

Ziua călătoream din cabină în cabină şi, încet, în mintea mea s-a format un plan. Poate că înnebunisem deja, deşi nu cred. În timp ce exploram nava, am simţit dorinţa copleşitoare s-o curăţ. Am decis să fac ordine pe **Privighetoare**. M-am gândit că, făcând asta, voi onora morţii. Ultima muncă din viaţa mea, pentru că nu credeam că o, să scap. Accidentalitatea morţii n-are demnitate. Voiam să i-o confer. Văzusem feţele şi trupurile turtite, distorsionate de gravitaţie şi ştiam că nu puteam să le las aşa.

După ce am parcurs întreaga navă, m-am întors la reşedinţa mea şi am explicat planul **Privighetorii**. Creierul biocristalin devenise mai puternic, pentru că nu mai trebuia să supravegheze diferite sisteme de menţinere a vieţii, cu excepţia cabinei mele. Permisese chiar aprinderea focului! M-a ascultat aprobator şi mi-a spus că mă

supraveghease în călătoria mea, că nu fusesem o clipă singur.

Privighetoarea a fost cea care a sugerat că ar trebui să reduc greutatea navei. Nu cred că mi-ar fi trecut prin minte o asemenea idee. Şi chiar dacă mi-ar fi trecut, cum ar fi reuşit un omuleţ să reducă greutatea unei nave atât de mari? Eu nu aveam habar, dar **Privighetoarea** ştia. A făcut calculele. Astfel, cele două idei s-au împletit.

Privighetoarea îmi cunoştea gândurile. Îmi absorbise ideile. Îmi dau seama că, aşa cum eu jurasem să apăr viaţa, aşa şi nava urma directiva ei principală. Sarcina ei era de a apăra şi salva viaţa. Eu reprezentam ultima fărâmă de viaţă de la bord şi hotărâse să mă salveze.

Simplu, nu?

În felul acesta a început să se desfăşoare o rutină zilnică. Am curăţat cantina. Am deschis o uşă de acces şi am permis atmosferei planetei să pătrundă înăuntru. Un fel de aer, bogat în azot şi foarte puţin oxigen. Am târât cadavrele, unul câte unul, la uşă şi le-am împins afară. Cădeau, alunecând pe flancurile navei şi explodau, atingând solul. Poţi să mă întrebi: „Unde e demnitatea în treaba asta?" şi-o să-ţi răspund că mi s-a părut că-i mai bine decât să las trupurile să putrezească. Nu mi-a plăcut să văd ceva irosit. Carne stricată, legume putrede… După ce sufletul a dispărut, ce mai rămâne, în afară de pământ? Am crezut că transformarea colegilor morţi în hrană pentru viaţă străină era ceva folositor…

Am privit cum crabii sfâşiau şi devorau. Un ospăţ neaşteptat. S-a răspândit vestea – presupun că aveau un mod de comunicare – pentru că în fiecare zi apăreau mai mulţi crabi, până au ajuns un covor cafeniu, viu, ce acoperea solul din jurul **Privighetorii**.

S-au ivit şi alte făpturi, un fel de stele de mare uriaşe, cu ochi negri holbaţi, ce se ridicau pe pseudopode, cu sute de ventuze pe braţe. Cea mai

mare avea peste treizeci de metri de la bază la vârf, iar pe spinare îi crescuseră tufişuri, ca un păr zburlit. Aceste fiinţe se puteau strecura pe navă. Le-am văzut împingând cu o forţă enormă în sasuri. Două au reuşit să pătrundă în dormitoarele abandonate şi au început să sugă. Îmi făceau munca, dar într-un mod inacceptabil. Lăsau dâre de mâzgă ce murdăreau nava. Şi-mi era teamă că vor ajunge într-o secţie în care creierul biocristalin funcţiona încă… Aşa că am ieşit, în costumul de protecţie, şi le-am izgonit cu focul unui arzător laser. Focul a fost singurul ce le-a decis să plece. Tentaculele lor se zbăteau şi se întindeau, iar fiarele acelea greoaie, ca nişte mănunchiuri de şerpi, s-au strecurat afară. În fiecare zi, la scurt timp după răsărit, făceam ocolul navei şi le izgoneam dacă încercau să se caţere iar.

Curăţatul **Privighetorii** de cadavre îmi dăduse o ocupaţie şi sentimentul că aveam un rost – făceam o muncă utilă –, totuşi avusese un efect neglijabil asupra greutăţii navei. Problema nu mă interesa. Nu speram să scăpăm de forţa zdrobitoare a gravitaţiei planetei. Nu mă gândeam nici la sfârşitul meu. Dacă m-aş fi gândit, aş fi făcut-o în termeni entropici: o slăbire treptată a puterii acumulatorilor; altă furtună ce ar fi distrus nava; prăbuşirea ei şi zdrobirea de stânci; o invazie a stelelor de mare uriaşe; alterarea lentă a aerului din cabină; poate un atac de cord, pentru că nu poţi trăi tot timpul sub o povară gravitaţională, iar organismul îmi obosise groaznic. În câteva ocazii m-am îmbolnăvit din cauza microbilor ce se dezvoltaseră în hrană. Uneori, când dormeam într-o poziţie incomodă, mă trezeam cu pielea brăzdată de răni. Mi-ai văzut cicatricele argintii. După cum ţi-am spus, îmi făceam rondul zilnic şi, cât timp eram ocupat, nu gândeam. Nu-mi permiteam să gândesc.

Privighetoarea avea planurile ei şi mă punea să tai cu laserul unele legături interne ale centurii

hidroponice. La început n-am înţeles ce voia. Încerca să devină mai uşoară, iar inelul hidroponic reprezenta, pentru ea, o centură cu plumb. Pe măsură ce retezam în interior, nava îşi folosea programele de întreţinere pentru a identifica şi a întrerupe legăturile exterioare. Inelul hidroponic fusese construit dintr-o serie de module, mai mult sau mai puţin prinse între ele.

Într-o zi, **Privighetoarea** mi-a cerut, pentru siguranţa mea, să rămân în cabină. Am simţit nava clătinându-se, zguduindu-se, apoi liniştindu-se. Când am ieşit, am descoperit că porţiuni din inelul hidroponic căzuseră şi se sfărâmaseră de sol. În felul acesta, pierdusem o optime din greutate. Mai târziu, în aceeaşi zi, în timp se stăteam întins în pat, **Privighetoarea** a alimentat unităţile antigravitaţionale, s-a ridicat, a plutit şi a asolizat la trei kilometri mai departe, pe un platou stâncos, lângă mare. Nava era stabilă, iar ancorele din raze puternice, care consumaseră energia, dar ajutaseră să rezistăm gravitaţiei. au fost oprite, una câte una.

În cursul după-amiezii am dat ocol navei, într-un catâr antigravitaţional. Acolo unde fusese inelul hidroponic, **Privighetoarea** avea răni adânci. Pierduse mult din simetria ei splendidă… Se vedeau găuri negre de coridoare ce nu duceau nicăieri, închise la capete prin uşi de siguranţă. Din ea atârnau ţevi, ca ace cu gămălie înfipte într-un dop… Se rupseseră când căzuse inelul… Dintr-una se scurgea un firicel de apă cafenie… Plăcile colorate, care făcuseră din zona hidroponică un loc foarte agreabil, păreau acum stridente, vulgare… Zona de locuit a grădinarilor rămăsese goală, cu poze lipite pe dulapuri… O toaletă cu vid atârna de un perete. Un cuptor şi un pat se înţepeniseră într-o uşă, ţinute de forţa gravitaţiei… Intimitatea locuinţelor fusese dezvăluită. Îmi amintea de casele bombardate, pe care le văzusem în cărţi…

În noaptea aceea, pe când mă aflam în camera mea, **Privighetoarea** mi-a descris altă metodă de a

uşura nava. Părea să considere desprinderea inelului un mare succes. Am simţit că mă cuprinde un entuziasm tineresc. Retrospectiv, cred că era alt aspect al irealului ce-mi întuneca, deja, gândirea…

WULF: Explică-mi ce era acel ireal.

WILBERFOSS: Oh, îmi dau seama ce-i! Aşa cum forţa gravitaţiei curbează spaţiul, tot aşa gravitaţia evenimentelor pe care le-am trăit mi-a încovoiat înţelegerea. A deformat-o. Îţi poţi imagina cum e să fii singura fiinţă vie pe o navă cu cadavre? Rămăsesem singura fiinţă vie! Totul murise, în afară de mine! Totul! Pot fi iertat că am întrebat: „De ce eu?”. Pot fi iertat că am găsit răspuns la această întrebare absurdă.

Mi-am dat seama că acţionam bizar. De parcă mă puteam observa, dar nu mă puteam împiedica să mă port ciudat. Mă obişnuisem să-mi petrec timpul în camera unde creşteau seminţele biocristaline. Extrăgeam o putere ciudată din faptul că mă aflam lângă izvorul acelui creier puternic, străin. Stăteam cât mai aproape de crengile şi filamentele scânteietoare. Îmi aminteau de planeta natală, de copilărie… Atunci obişnuiam să stau în punctul de observare al staţiei de energie solară şi să privesc lumina, focalizată într-o rază ce putea topi oţelul. Era ceva similar… dorinţa de a fi lângă puterea pură…

Partea cea mai ciudată a irealităţii mele consta în faptul că începusem să cred că nu eram singur pe navă, că mai exista cineva. Nu o persoană vie, niciun străin, ci altceva… Nu am văzut-o niciodată, dar i-am văzut umbra, de mai multe ori, şi i-am auzit zgomotul paşilor. Un bărbat, dar nu ca mine, ci cu un cap deformat. O dată m-am trezit, în întunericul navei, cu impresia că silueta se aplecase asupra mea. Am întins mâna. dar n-am întâlnit nimic…

WULF: Erai speriat?

WILBERFOSS: Ciudat, dar nu eram speriat. Doar tulburat, îngrijorat, aveam senzaţia, sau

ideea, ce-o fi fost, că vizitatorul ce colinda navă eram tot eu. N-are nicio logică, nu? Însă asta simţeam… Voiam să întâlnesc cealaltă fiinţă. Colindam prin nava întunecată, cu luminile stinse, sperând s-o surprind. Am strigat, am provocat, dar nu mi-a răspuns… Poate n-o voi întâlni niciodată… Poate… Cine ştie… Însă îmi dădeam seama de ciudăţenia mea… Uneori mi se părea că **Privighetoarea** e o extensie a mea, care-mi lărgea gândirea… Care-mi mărea puterea… În timp ce stăteam întins noaptea, simţeam nava din jurul meu ca pe un exoschelet.

WULF: Te simţeai singur?

WILBERFOSS: Singur… Nu-mi amintesc să fi fost singur. Aveam prea multe de făcut. Există în mine o parte care vrea să facă ordine. Cât timp eram ocupat, n-aveam timp. pentru mine. Mai existau crabi, stele de mare… Am auzit de oameni care, condamnaţi la o viaţă solitară, se împrieteniseră cu muşte… Eu am petrecut ore întregi privind crabii căţărându-se unii peste alţii, luptându-se, încăierându-se pentru resturile aruncate din navă, văzându-şi de treburile lor…

Existau şi momente când aş fi dorit să stau de vorbă cu prieteni… Visam cu ochii deschişi, vorbind în gând cu oameni. Uneori chiar cu voce tare. Discutam mult cu Tancredi. A fost ca un tată pentru mine…

WULF: Ai vorbit vreodată cu Medoc?

WILBERFOSS: Medoc m-a vizitat într-o noapte. În carne şi oase. Nu-i cerusem să vină.

WULF: Ce înţelegi prin „în carne şi oase”?

WILBERFOSS: A fost acolo… ea însăşi… I-am spus că nu vreau s-o văd.

WULF: Şi ce-a răspuns?

WILBERFOSS: N-a vorbit! Stătea în lumina focului şi mă privea. Am întrebat-o ce doreşte. Ţinea în mână flori şi mi le-a oferit. Avea haine de felul celor purtate de tallineze când jelesc morţii. Credeam că-şi bate joc de mine şi am izgonit-o. A

refuzat să plece, clătinând din cap. Am apucat-o de gât şi am sugrumat-o. Am aruncat-o din navă. Sau cred că am făcut asta… Nu-mi amintesc să-mi fi pus costumul de protecţie… Visam, dar totul păruse atât de real, de la mirosul de mosc al pielii ei, până la felul în care zâmbea cu ochii, nu cu faţa… Am azvârlit-o prin gaura din peretele navei, iar ea a zburat departe, răsucindu-se… Sigur că visam, dar părea mai reală decât pietrele… N-am văzut-o căzând… Dar, deodată, a apărut pe sol, înconjurată de toate făpturile ce călătoriseră cu **Privighetoarea** şi acum erau moarte. Se uitau la mine. Nu acuzator… Doar se uitau. Mă priveau ca pe conducătorul lor. Conducătorul morţilor. Conducătorul celor ucişi. Ucigaşul. Nu fusese făcută **Privighetoarea** după modelul meu? Un templu al morţii…

Am fugit de ei.

Sigur că visam. Dar atunci când visele sunt mai reale decât realitatea din stare de veghe, cum să-şi dea seama o minte sub stres?

În ziua următoare mi-am continuat munca. Nava trebuia curăţată.

WULF: Nu crezi că Medoc ar fi putut să te ajute?

WILBERFOSS: Medoc m-ar fi distras. Nu m-ar fi lăsat în pace. Medoc e o realistă. Există momente în care avem nevoie de un pic de amăgire, ca să rezistăm. Medoc e nemiloasă ca ochiul lui Dumnezeu, în ziua Judecăţii. Dacă Medoc ar fi fost printre vocile mele, n-aş fi supravieţuit o săptămână pe planeta aceea. De aceea am ucis-o. Ca să supravieţuiesc. Tu n-ai fost acolo. N-ai cum să ştii…

Şi-a lăsat însă semnul. În fiecare noapte, după vizita respectivă, am auzit-o învârtindu-se în jurul navei, scotocind… Vie!

Totuşi m-a vizitat numai o dată. O dată.

NOTA LUI WULF:

Am remarcat că Wilberfoss devenise nervos, aşa că am decis să închei interviul. Am rostit cuvintele de eliberare. S-a relaxat şi a alunecat în somnul normal. Aş vrea să înregistrez următoarele observaţii: cred că Medoc reprezenta, în mintea lui Wilberfoss, un simbol al adevărului, iar el o respinsese, acceptând, falsitatea. Refugiul lui în nebunie însemna ascunderea de adevăr. Mai cred că Medoc îl vizitase. Nu fusese o creatură a imaginaţiei, ca umbra ce bântuia nava sau ca vocea părintească a lui Tancredi. Fusese acolo cu adevărat. Traversase timpul şi spaţiul. Nu mă întrebaţi cum. Pot înregistra adevăruri, dar nu le pot explica. Un comentator uman ar fi capabil de asta.

Mai există ceva ciudat. În timp ce Wilberfoss descria viaţa pe nava avariată, păruse aproape fericit, aproape mulţumit. Nu poate fi adevărat. Adevărul îl făcuse negru şi tăcut. Mulţi oameni omoară în vis, apoi se trezesc la o viaţă normală, fără crime.

Încă un lucru.

Poate că-i ciudat, dar evenimentul ce i-a produs întunecarea minţii poate părea, la lumina raţiunii, banal. Un eveniment pe care un altul l-ar fi îndepărtat râzând. Fiecare om îşi are propriul adevăr. Iar cu asemenea adevăruri îşi evaluează oamenii viaţa. Doar noi, entităţile biocristaline, care putem percepe contradicţiile, căutăm adevărurile generale.

24. FĂPTURA DIN MARE

NOTA LUI WULF:

Cred că Wilberfoss se află, acum, în partea noastră. Participă voluntar la propria-i refacere.

Am ajuns să-l rugăm să se străduiască mai puţin. A acceptat o rutină zilnică regulată, care constă în plimbare pe sub copaci, lucru în grădină şi o scurtă perioadă de meditaţie.

Seara, discutăm despre orice poate prezenta interes. Wilberfoss dorea să afle despre mănăstire. I-am spus ceea ce ştiam. Din când în când, îl vizitez pe Tancredi şi-i comunic ştirile ce i-ar fi de folos. Nu i-am dezvăluit lui Wilberfoss că întreg ordinul aşteaptă să descoperim ce s-a întâmplat cu **Privighetoarea**. L-am lăsat să creadă că-i un om uitat, că treburile Milostivului Ordin merg bine, ca de obicei. Ceea ce se întâmplă, de fapt. Cu toate tragediile, viaţa merge mai departe.

O dată pe săptămână, avem şedinţe de recuperare. Eu spun cuvintele hipnotizatoare, Wilberfoss îşi aminteşte, eu înregistrez… Lily a insistat ca aceste şedinţe să se ţină o dată pe săptămână, doar când Wilberfoss e odihnit şi în bună dispoziţie. Bărbatul ar fi dorit mai multe reuniuni, dar Lily nu şi-a schimbat părerea. Cuvântul ei rămâne legea. Nu m-am ostenit să vă citez din relatări, pentru că ele adaugă detalii la episoade pe care le cunoaşteţi deja. Nu duc povestea mai departe.

Îl însoţesc pe Wilberfoss tot timpul. Îi place să pălăvrăgească. Se plimbă lângă pectanilă, care pare că-l fascinează. Îl atrage, i se pare un simbol al sănătăţii.

Eu ascult, întreb şi înregistrez. De câte ori e posibil, fac referiri la alte relatări, încercând să determin veridicitatea povestirilor sale. Wilberfoss doreşte adevărul, dar eu sunt suspicios. Ceva se mişcă în adâncul apei lui liniştite… Pândesc şi aştept.

Primăvara îşi face loc în grădină, iar iarna scurtă şi aspră a, planetei bate în retragere. Au apărut deja flori în copacii hapsa. Miros a lămâie, iar mirosul s-a împrăştiat pretutindeni… Zburând printre

copaci, am atins globurile de-un albastru strălucitor ale florilor.

Răspunzând ca la atingerea unei păsări, floarea a explodat lângă flancul meu metalic, inundându-mă cu aromă şi acoperindu-mă cu seminţe lipicioase, în formă de potcoavă. Miroseam a lămâie, când am înregistrat următorul fragment important din viaţa lui Wilberfoss.

NARAŢIUNEA LUI WILBERFOSS

NOTA LUI WULF: Interviul este unul dintre cele mai importante. Wilberfoss a început prin a relata incidente redate şi în alte ocazii. Am redactat textul astfel încât să înceapă cu informaţii noi şi foarte impresionante.

WILBERFOSS: Uneori, eu şi **Privighetoarea** ne certam. Eu voiam ceva, creierul biocristalin altceva. Pentru mine, curăţatul navei fusese lucrul cel mai important. Iar **Privighetoarea** era obsedată de greutatea ei. Făcuse calcule extraordinare în legătură cu gravitaţia planetei, masa ei, presiunea atmosferică şi rezervele de energie. În ciuda a tot ce suferise nava nu murise. Îşi revenise şi făcea economii, ca orice fiinţă. Generatoarele masive de simboluri de transformare trăiau în stare de hibernare. Puteau fi repuse în funcţiune oricând ar fi fost nevoie. Circuite de autoîntreţinere le ţineau sub control continuu.

Privighetoarea îşi concentrase, toate eforturile să scape de pe planetă. Pierdea, invariabil, energie în fiecare zi, iar ecuaţiile se schimbau. În fiecare noapte îmi reîncărca unitatea antigravitaţională şi catârul. Îmi tolerase acţiunile privind, morţii şi curăţenia, dar pretindea să arunc peste bord tot ce putea fi desprins.

Adevărul este că, ţinând seama de gravitaţia planetei, nu aveam suficientă energie pentru a căpăta viteza de desprindere. Însă ne lipsea foarte puţin… Întrebarea pe care şi-o punea

Privighetoarea era: cât de mult putea arunca, rămânând încă funcţională. Pentru ea, pierderea în greutate echivala cu o creştere a energiei. Într-o mare parte a navei pătrunsese, atmosfera planetei şi, dacă scăpăm de acolo, urma să intre vidul cosmic. Zona de control rămăsese singura cu aer respirabil. Deşi existau şi aici obiecte ce puteau fi aruncate. Totuşi cât poate face un singur om?

Am mutat toate navetele de debarcare pe suprafaţa planetei, oprind doar una. Am dezmembrat maşinile de care **Privighetoarea** decisese că se poate lipsi. Am aruncat biblioteci întregi de benzi şi cărţi. Am privit cum le sfâşie crabii.

Viaţa mea se compunea din asemenea activităţi.

Într-o zi, mă aflam în catâr, în vârful **Privighetorii**. Luasem arzătorul laser şi tăiam uşile ce duceau la hangarul în care fusese păstrat echipamentul de debarcare. Reprezentau o greutate inutila, la care nava decisese că poate renunţa. Am tăiat o uşă şi am privit cum se răsucea în jurul unei balamale, smulsă de gravitaţia puternică. Metalul s-a sfâşiat, balamaua s-a rupt, uşa a alunecat pe carcasa navei şi a căzut pe sol, provocând reaşezarea rămăşiţelor de acolo. M-am oprit să mă odihnesc şi am privit spre mare.

Marea era tot timpul interesantă. Cenuşie. Se rostogolea ca plumbul topit. Nu făcea valuri, doar nişte unduieli uşoare. Se agita spre malul stâncos ca uleiul într-o tigaie. Când curenţii se schimbau (făceau asta în fiecare oră), marea căpăta, culori diferite: vârtejuri sinuoase de verde-cenuşiu şi albastru ardezie. Când curenţii se întâlneau, îmi aminteau de şerpi care se încolăceau şi alunecau unii peste alţii. Şi niciun sunet! Pentru noi, care cunoscusem mări de pe planete ca Juniper, vocile lor ne deveniseră familiare, ca propriile noastre toane. Însă marea aceea era tăcută, iar liniştea ei

mă tulbura şt mă înfiora. Îmi amintea de marea periculoasă din copilăria mea.

În timp ce priveam, am avut impresia că apa se schimba. Devenise pătată. Nu mai văzusem aşa ceva. Petele se întindeau de la ţărm spre orizont şi acopereau tot câmpul meu vizual. În timp ce le priveam, s-au transformat. Au devenit coline, apoi cupole roşii. Roşul cărnii proaspete. Mi-am dat seama că asistam la ridicarea unor sfere din mare. Ce însemna asta? Din câte ştiam, nu exista viaţă inteligentă printre făpturile ce roiau în jurul navei. Acum apăruse ceva nou, unic.

Îţi poţi imagina concentrarea cu care priveam când sute de sfere roşii s-au ridicat la suprafaţă, au plutit un moment, apoi s-au ridicat în văzduh. În timp ce se înălţau, şi-au dublat mărimea. Pe ele se vedeau vene, ca urmele din marmură, iar de fiecare atârna o coadă, ca un cordon ombilical.

Sferele au urcat, cordoanele s-au întins şi treptat a apărut un trup. Arăta ca o masă colcăitoare de viermi roşii. Mărimea lui m-a îngrozit. Părea că toată marea devenise o masă roşie ce ondula. Apoi trupul a început să se desfacă şi din el s-au desprins tentacule, ce păreau nişte viermi segmentaţi. La capătul lor se deschideau şi se închideau guri întunecate, care muşcau din atmosferă. La urmă au apărut din mare cârcei negri, încolăciţi, ce se târau sub trup şi pluteau la suprafaţa mării. Mi-am dat seama că priveam apariţia unei singure făpturi, gigantice.

Acea fiinţă s-a înălţat, acoperind cerul. Se afla între mine şi soarele palid, iar umbra ei a acoperit solul. A pulsat o dată, dilatându-se, apoi contractându-se şi am observat că inspira prin nişte valve aflate lateral şi expira prin gurile întunecate. A pulsat iar. S-a răsucit încet pe cer şi a înaintat spre ţărm. În direcţia mea! Am remarcat că făptura nu era atât de haotică, cum avusesem impresia iniţial. Baloanele cele mai mari, pentru că asta erau, susţineau centrul trupului, fiind înconjurate

de altele mai mici, capabile să se mişte independent pe gâturi lungi, subţiri. Semănau cu nişte capete de şerpi. Curând mi-am dat seama că erau ochi. Iar ochii studiau solul…

Brusc, creatura a coborât, iar cârceii negri s-au descolăcit şi au atins terenul. Apoi baloanele s-au umflat din nou. Făptura s-a ridicat. Spre uimirea mea, apucase o stea de mare uriaşă. A săltat-o fără efort în aer, iar gurile negre s-au apucat de treabă, muşcând şi sugând din ea. În timp ce mânca, fiinţa se deplasa.

N-am rămas să privesc în continuare. Am gonit cu catârul spre flancul **Privighetorii** şi am intrat în navă prin gaura din peretele cantinei, în apropiere de cabina mea. Am oprit vehiculul şi am rămas doar în costumul de protecţie. În timpul acesta, umbra făpturii întunecase intrarea. Am văzut cârceii atârnând apucând crabii de pământ, scotocind prin gunoaiele aruncate de pe navă, Am simţit cum **Privighetoarea** s-a zguduit uşor şi mi-am dat seama că fusese lovită de fiinţa aceea. Era deasupra noastră şi ne cerceta cu tentaculele.

Unul dintre cârcei a pătruns pe uşă şi a început să pipăie, în jur. Lucrul ăsta m-a făcut s-o iau la goană. Apoi m-am oprit. Prin gaura din flancul navei mă privea unul dintre ochii gigantici. Am văzut pupila micşorându-se, focalizându-se asupra mea. Cârcelul s-a oprit brusc din mişcare. Nu m-a lovit. A rămas ca o cracă îngheţată.

M-am mişcat lent şi ochiul s-a răsucit uşor, să mă vadă în continuare. Doream să ajung la sas, apoi în cabină. Dar scrutarea ochiului era extraordinară. Făcea ca orice mişcare a mea să pară enormă…

În cele din urmă, am ajuns la ecluză, am deschis-o şi am intrat. Uşa s-a închis în urma mea şi imediat am auzit ceva ciocnind încet, cercetător…

Camera de comandă avea, bineînţeles, camere video exterioare şi am văzut cum făptura atingea nava şi o examina cu ochii coborâţi la capetele gâturilor simple, extensibile.

Am remarcat prudenţa în contactul cu noi. Existau destule antene mici pe care ar fi putut să le rupă, dar le-a atins uşor. Acolo unde fusese inelul hidroponic, rămăseseră multe uşi de siguranţă. Le-a cercetat cu blândeţe. Lângă fiecare uşă se afla un panou cu douăsprezece butoane independente. Fiecare panou avea un cod simplu, o secvenţă de opt cifre. Un ciorchine compus din mai mulţi ochi a privit o uşă şi un cârcel a început să atingă uşor panoul. M-a uimit. O maimuţă care bate la o maşină de scris poate, din întâmplare, să scrie o propoziţie, dacă are suficient timp. Însă făptura tasta metodic diferite succesiuni de numere care, inevitabil, trebuiau să ducă la combinaţia ce deschidea uşa.

Descoperise funcţia panoului şi modul în care acţiona, înţelesese ce era o uşă! Cum se putea? Nimic din înfăţişarea ei nu sugera cunoştinţe tehnologice sau măcar domesticirea! Dacă n-ar fi existat degetele, mă îndoiesc că oamenii ar fi inventat clanţa. Fiinţa aceea avea tentacule şi ochi. Plutea cu ajutorul a sute de baloane. Ce putea inventa? Eram îngrozit. Ştiam că am de-a face cu o inteligenţă brută, dar adevărată.

Am văzut momentul în care creatura a descoperit combinaţia corectă, iar uşa s-a deschis. Mai mulţi ochi au coborât să privească. Fiinţa a închis-o şi a trecut la altă uşă. A încercat acelaşi cod. Fără efect. S-a apucat de lucru şi, în câteva minute, a descoperit noul cod. Apoi am văzut ambele uşi deschizându-se, cu un zgomot de castaniete. Făptura se juca.

Sigur, inteligenţa şi mila nu-s neapărat legate, dar există posibilitatea ca o făptură inteligentă care dovedeşte reţinere în faţa necunoscutului să fie o entitate cu care te poţi înţelege. Am privit creatura

cu atenţie, în timp ce se învârtea în jurul nostru, cu baloanele roşii menţinând-o la aceeaşi altitudine. Unul dintre ochi plutea chiar în faţa camerei video şi s-a oprit, privind. Puteam crede că funcţiile aparatului se inversaseră, că făptura se uita la mine. Ochiul era întunecat, lucios. Avea o pupilă neagră, cristalin şi un iris ce se putea deschide sau strânge. Acoperit de o peliculă ca din plastic, prin care trecea un lichid. Pot spune că ochiul părea gânditor? Chiar ironic? Asemenea presupuneri sunt periculoase, ştiu, dar asta fusese impresia mea…

Mai târziu, când ziua s-a sfârşit, creatura a plecat. Ochii şi sferele mari, ce-i ridicau cea mai mare parte a greutăţii, s-au dilatat, iar făptura s-a înălţat. A încheiat contactul cu nava printr-un gest ciudat, mângâietor. Tentaculele ei au alunecat peste fuzelaj, ciocănind uşor. După aceea s-a ridicat atât de mult; încât a devenit o pată roşie pe cer. A dispărut dincolo de munţi, contractându-se şi dilatându-se în timp ce se depărta.

Ţi-ai dat seama că era o fiinţă pe care o respectam. După morţii de pe navă, după tovărăşia mută a crabilor de pământ şi a stelelor de mare, descoperisem inteligenţă de un nivel înalt. Nu precum aceea biocristalină a **Privighetorii**. Altfel…

Iar viaţa mea a revenit pe vechiul făgaş. Zilele deveniseră de nedistins. Umblam pe navă, la solicitarea **Privighetorii**, şi o ciopârţeam, ca să-i reduc din greutate. Într-o zi, stăteam în catâr, pe sol, şi mă întrebam dacă puteam folosi crabii de uscat ca să curăţ sectorul EMI. O umbră a căzut peste mine.

Fusesem înconjurat. Şase, şapte ochi, pe suporturi lungi, roşii, se legănau în aer, lângă mine. Trupul fiarei se gheboşase, se comprimase. Îmi amintea de cuiburile făcute de viespi, numai că acesta era roşu-sângeriu, nu alb ca hârtia. Înainte

să apuc să. fac. şi altceva, în afară de scoaterea unui ţipăt de groază, unul dintre cârceii ghemuiţi sub trupul făpturii s-a destins şi s-a înfăşurat în jurul trupului catârului. Ca un cablu de oţel, deşi nu puteai să nu-ţi dai seama că există viaţă în el. Spre surpriza mea, capătul cârcelului era păros. Fiecare fir de păr avea o ventuză mică în vârf, care se lipise de suprafaţa netedă a catârului. Făptura a strâns, iar pereţii aparatului s-au îndoit. M-am asigurat că aveam costumul de protecţie în funcţiune, în timp ce resturi din catâr se prăbuşeau pe sol. Apoi am fost ridicat către… **(pauză)**.

WULF: Continuă.

WILBERFOSS: Revăd totul… Am trecut pe lângă moarte… Credeam că o să mă mănânce… Gurile negre se deschiseseră… Le văzusem înfigându-se într-o făptură şi sugându-i conţinutul. Una s-a apropiat. Plină de dinţi triunghiulari. Mici în interiorul canalului în care crescuseră, mari la margine. Sfărâmaţi sau lipsind în afară, pe partea exterioară a buzei. Puteau măcina şi tăia. O trompă de elefant cu dinţi nu-i o imagine prea diferită. Şi aceasta avea ceva sensibil în felul în care se mişca. Am fost purtat mai sus, dincolo de gurile negre. Cârcelul mă ridica dar, în acelaşi timp, întreaga făptură se înălţa. Când am privit în jos, am văzut **Privighetoarea** undeva dedesubt, departe… Nu ştiu cât am urcat, dar baloanele roşii care purtau trupul creaturii atinseseră dimensiuni uimitoare, deveniseră transparente, vedeam venele din interiorul lor, puteam zări norii fumurii prin ele…

Presupun că am ajuns în stratosfera planetei. Am fost aşezat pe partea de sus a trupului făpturii, moale dar rezistent, ca un muşchi bine încordat.

Ochii gigantici se strânseseră în jurul meu.

Mai mulţi cârcei s-au ridicat. Au sfărâmat şi au înlăturat cu grijă membrana din plastic a catârului. Unitatea antigravitaţională, situată în partea de jos a aparatului, s-a desprins. A căzut, s-a rostogolit pe

burta roşie a creaturii şi a dispărut. Făptura a smuls tavanul, uşa şi pereţii… un cârcel m-a atins…

M-au apucat mai mulţi. Unul îmi înfăşurase pieptul şi mă ţineam cu mâinile de el. Un altul mi se strecurase între picioare, încât stăteam călare. Al treilea mă sprijinea din spate. M-au răsucit în toate părţile, la un moment dat m-au ţinut doar de un picior. Cercetarea a durat enorm. Când un cârcel mi-a atins bateria costumului, am ţipat şi am dat din mâini, Atunci testele au încetat…

Am fost aşezat; în picioare, iar cârceii m-au eliberat. Am căzut. Pielea fiinţei era tare. ca panourile laminate din interiorul **Privighetorii**, totuşi flexibilă – se mişca sub mine. M-a ridicat şi am întins mâinile, încercând să-mi menţin echilibrul. Simţeam tremurul vieţii sub picioare. Am privit colinele trupului ei mişcându-se lent, am văzut, când şi când pulsul bătând sub suprafaţă. Îmi amintea de fâlfâitul unei păsări prinse într-o plasă. Ciudată impresie să fii înconjurat de o creatură atât de uriaşă! Hectare întregi de piele roşie! Mă găseam într-o concavitate puţin adâncă.

Ochii se apropiaseră. Am făcut cu greutate doi paşi şi am atins unul dintre ei. Nu s-a retras, nici n-a clipit, dar un cârcel s-a ridicat imediat şi mi-a atins casca. Presupun că făptura credea că eram un ciclop, deoarece casca avea doar un vizor neted din plastic. Am rămas în faţa ochiului, am întins capul înainte, am clipit, am închis şi am deschis ochii de mai multe ori. Voiam ca fiinţa să înţeleagă că eram o entitate care trăia în mediul protejat de costum. M-a observat atentă. Mi-am ridicat ochii, holbându-mă ca un peşte, apoi am arătat spre ochii ei. Unul s-a apropiat mai mult şi i-am văzut cristalinul bulbucându-se. Irisul s-a contractat. Am rămas ca hipnotizat, nemişcat în faţa privirii sale. După câteva minute, s-a tras înapoi. Am avut impresia că reflecta la ceea ce văzuse.

Cârcelul care îmi atinsese casca şi care rămăsese în apropiere, cu vârful păros încovoiat, a coborât şi

mi-a atins mănuşile metalice. M-am gândit o clipă, apoi l-am atins şi eu.

Unul dintre tentaculele pe care le numisem guri negre a răsărit din orizontul apropiat şi s-a întins spre mine. Avea, diametrul o dată şi jumătate cât înălţimea mea. M-ar fi putut înghiţi uşor. În mod deliberat, cârcelul a atins gura cu dinţii ascuţiţi, apoi a aşteptat. Am ridicat capul, am deschis gura şi mi-am arătat dinţii. Ochii mă priveau.

Ce descoperire! Cârceii se strângeau şi se desfăceau, ochii se legănau, tremurul creaturii s-a înteţit iar eu am văzut, uluit, o scurgere roşie prin segmentul făpturii, care se găsea lângă mine. Bineînţeles, am căzut iar.

Comunicam! Creasem un limbaj, un început de limbaj. O atingere însemna: „Ce ai tu care seamănă cu ce am eu?”

Făptura mi-a atins piciorul şi i-am răspuns atingându-i iar cârcelul. S-a oprit să se gândească.

După un timp. creatura mi-a lovit uşor mănuşile, părând să indice degetele. Am avut grijă să-i ating doar ventuzele de la capetele firelor de păr din vârful cârcelului. A părut satisfăcută.

Am continuat aşa mult timp, până mi-am dat seama că mi se termina energia şi aerul. Am arătat spre mine, apoi în jos, după aceea spre fiinţă. Nu ştiu dacă a înţeles. Cred că a bănuit că se întâmpla ceva rău şi a reacţionat.

Imediat, un cârcel s-a înfăşurat în jurul meu, sprijinindu-mă pe sub braţe şi între picioare. M-a ridicat şi m-am trezit atârnând în gol.

M-a lăsat jos, în interiorul **Privighetorii**, acolo unde fusese cândva cantina echipajului. M-am târât la ecluza ce ducea spre cabina mea şi am intrat. După ce uşa s-a închis, mi-am smuls casca şi am inspirat adânc. Ajunsesem la ţanc! Mai aveam, aer doar pentru trei minute. Dar rămăsesem în viaţă… Am început să tremur, fără să mă pot stăpâni. M-am rezemat de uşă. Tot ce-am putut

face a fost să mă târăsc pe rampă, până în camera de control, unde m-am aşezat.

Camerele video funcţionau, iar ecranele prezentau o imagine interesantă a creaturii. Scotocea nepăsătoare printre crabii de uscat, îi culegea ciorchini şi-i întindea gurilor negre.

După aceea am avut multe întâlniri. Am comunicat în felul nostru elementar, iar una dintre descoperiri s-a dovedit, mai târziu, importantă. Deoarece catârul fusese sfărâmat, mă foloseam de unitatea antigravitaţională mică atât pentru lucrul în interior, cât şi atunci când ieşeam. Era mai lentă decât catârul, dar îmi oferea mai multă mobilitate. Uneori făptura mi se alătura. Se prindea de dealuri şi se întindea, ca un covor de mătase roşie, peste platoul pe care se afla nava. Mă apuca în cârcei şi mă ducea unde îi arătam. Odată mă aflam la baza navei, unde se găseau duzele de ghidare şi corecţie în caz de urgenţă. Încercam să-i explic cum fusese avariată **Privighetoarea** la asolizare.

Un cârcel s-a întins şi a lovit de două ori fanta întunecată a unei duze. M-am gândit un moment, apoi am arătat una dintre gurile care sugeau, pe platou, o stea de mare uriaşă. Gura s-a oprit, a găsit un crab mare, l-a apucat şi l-a ridicat lângă mine.

Dintr-o strângere a dinţilor triunghiulari, a sfâşiat carapacea, a zdrobit crabul şi i-a supt sucul şi carnea. Apoi s-a întors şi a scuipat carapacea goală. Părea că mă întreabă: „Canalul pentru rachetă e gura prin care mănâncă **Privighetoarea**?”

Am mişcat mâinile înmănuşate înainte şi înapoi, în faţa făpturii. (Stabilisem că asta înseamnă negaţie. Creatura trebuia să-şi frece doi cârcei în faţa unui ochi, pentru a-mi transmite aceeaşi informaţie). Apoi am gesticulat, încercând să sugerez o explozie şi propulsie. Nu cred că sunt un mim bun. Trei ochi s-au apropiat, examinând ceea ce încercam să comunic. Au aşteptat răbdători. Am

arătat trupul făpturii, am făcut iar mişcări pulsatorii şi am încercat să arăt întreaga fiinţă ridicându-se şi îndepărtându-se. A urmat o pauză lungă, apoi din gura de lângă mine a ţâşnit o rafală de aer. Am fost surprins, iar izbitura m-a aruncat ca pe o păpuşă. Dacă făptura nu m-ar fi sprijinit din spate, aş fi fost zvârlit la pământ. Şi asta ar fi însemnat sfârşitul meu, pentru că solul se afla la vreo cinci metri sub mine.

Atacul a încetat imediat, dar aproape că-mi dislocase braţul drept. Mă durea, dar nu-mi păsa. În jurul meu se grămădiseră cincisprezece, douăzeci de ochi. În mod deliberat, unul dintre cârcei a şerpuit şi a atins cu grijă fanta duzei, apoi s-a îndreptat spre un mănunchi de guri care se strânseseră la oarecare distanţă, îndreptate în jos. Trupul făpturii s-a comprimat şi, la unison, gurile au suflat, împrăştiind resturile de pe sol. Întreaga făptură s-a ridicat, purtându-mă cu ea. Am strigat şi am făcut cercuri cu braţele în fiecare parte a căştii, ceea ce însemna „da”.

Rafalele nu ne duseseră departe, iar creatura a coborât înapoi, încet. În cele din urmă m-a depus în zona cantinei. După aceea s-a îndepărtat de navă. A semnalizat cu cârceii, arătându-şi burta. Simţeam că voia să-mi demonstreze ceva aşa că am rămas lângă gaura din perete şi am privit.

Când a ajuns la mai mult de un kilometru de **Privighetoarea**, s-a oprit. Baloanele ochilor s-au ridicat deasupra trupului. Deasupra lor pluteau sferele semitransparente de ridicare. Cârceii s-au încolăcit ca nişte rădăcini sub trup şi, în acelaşi timp, gurile au coborât şi s-au îndreptat în jos, ca nişte degete. Sute de degete. Într-un fel ciudat, creatura încerca să imite **Privighetoarea**.

Am văzut-o inspirând atmosferă, prin fantele laterale, apoi a expirat prin gurile negre. Puterea uriaşă a suflului a trimis-o, ca pe o rachetă, spre cer. În timpul acesta, accelera ritmul inspiraţiei, iar

zborul continua. A ajuns repede o pată de roşeaţă pe cer…

Tufişurile de sub ea fuseseră zdrobite. Un ciclon de praf. s-a înălţat în văzduh şi pentru scurt timp a devenit un nor în formă de ciupercă. Am simţit şocul plecării făpturii ca pe o rafală de vânt ce ne-a izbit, rostogolindu-se peste noi. Rareori am văzut o fiinţă atât de iute în mişcare ca acea creatură bizară roşie, din gaz şi baloane. Poate doar un taur care atacă, un şarpe ce muşcă, o căprioară kris ce saltă graţios…

După cum am spus, imitase nava noastră, sau ce crezuse ea că-i nava. În termenii ei, baloanele care o ţineau în aer semănau cu unităţile antigravitaţionale. Erau stabile şi solide, însă jeturile fuseseră puternice, exemplu clar de energie primară.

Am privit făptura de pe cer mult timp. Până când s-a întunecat. Mă întrebam cât de sus poate urca, înainte ca atmosfera rarefiată să-i ameninţe baloanele, iar frigul să-i pună viaţa în pericol.

După această întâmplare, n-am mai văzut fiinţa timp de trei zile. Cred că acela a fost momentul cel mai important. Probabil că se întorsese în mare, să mediteze. Avea o mare; putere de raţionare şi bănuiesc că ajunsese să înţeleagă în ce situaţie dificilă se găsea **Privighetoarea**.

Nava, la rândul ei, era interesată de creatura aceea. Fusese programată să respecte formele aliene de viaţă şi m-a întrebat dacă voiam să iau cu mine un exemplar, în cazul când am fi reuşit să scăpăm de gravitaţia puternică a planetei. Nu-mi trecuse aşa ceva prin cap, dar întrebarea m-a făcut să-mi dau seama cât de mult mă ataşasem de acea… acea… ce anume? Nu-i dădusem niciun nume. Ţinând seama de planeta aspră cu crabi de uscat flămânzi, stele de mare căţărătoare şi tufişuri cenuşii, puteam s-o botez Prieten, Speranţă sau Camarad. Devenise un focar al energiei care, pe o

altă lume, se numea dragoste. Pentru că asta simţeam pentru ea. Îmi dăduse ţel şi sens. Era viaţă printre morţi, aşa că i-am dat un nume deosebit: Chi-da. Aşa-i voi spune de aici încolo.

Chi-da s-a întors după trei zile. Poate venise din mare. Nu ştiu. În ziua aceea lucram în arhiva navei. Avea propriul ei complex de locuit, incluzând o creşă, în care copiii echipajului se jucau şi erau educaţi. Avusese aceeaşi soartă ca şi restul **Privighetorii**.

Devenisem imun la moarte şi putreziciune. Creşa a fost un loc teribil de curăţat, fiindcă îi cunoscusem pe majoritatea copiilor şi le spusesem poveşti… Dar am curăţat-o… Am aruncat cadavrele, apoi mobila şi jucăriile… Să se îndoape crabii de uscat.

Am azvârlit şi înregistrările… şi aparatele de preluat date… Mă ocupam cu asta, când a venit Chi-da. Cerul s-a întunecat a sânge, când s-a oprit. Mai mulţi ochi au coborât, la capetele lujerelor lor, iar eu le-am ieşit în întâmpinare, făcând gestul afirmativ. Doi cârcei mi-au răspuns. Gestul afirmativ servea şi ca salut. Chi-da a rămas să mă privească.

Multe cadavre se aflau într-o stare avansată de descompunere, însă unul, al unei femei care apucase să-şi pună costumul de protecţie, dar nu izbutise să-l activeze, rămăsese păstrat în vid. I l-am arătat lui Chi-da înainte să-l arunc, iar Chi-da l-a luat de pe sol.

Creatura gigantică a scos costumul cu grijă, cu precizia unui ceasornicar şi a examinat cadavrul. S-au strâns o mulţime de ochi, ca nişte studenţi medicinişti la o autopsie. Chi-da nu avea de unde să ştie dacă era bărbat sau femeie. Nu cunoştea ce-s acelea sexe, dar era în stare să studieze ochi, degete, plămâni şi ficat…

Mai târziu am descoperit şi trupul unui bărbat, bine păstrat în costumul lui. Rămăsese în întuneric, între etaje, atunci când se defectase sistemul de

transport. Energia costumului se consumase. Păstrase luminile aprinse cât fusese posibil, apoi se sinucisese, deschizând valvele şi permiţând vidului să pătrundă în costum. I-am semnalizat din nou lui Chi-da, în timp ce împingeam cadavrul afară. A avut astfel posibilitatea să examineze doi dintre noi.

Într-o seară, stăteam cu Chi-da – eu în vârful **Privighetorii**, ea întinsă pe munţi şi pe platou. Creatura arăta ca un covor gros. Tot terenul din jurul navei părea acoperit de o ţesătură roşie care se ondula încet, cu culorile luminate şi accentuate de soarele ce apunea.

În jurul meu se grămădiseră mai mulţi ochi. Am simţit un imbold şi am executat un dans lent, tallinez, învăţat de la Medoc. Nu ştiu ce-a înţeles Chi-da. dar mi-a făcut plăcere să bat din palme, să fac paşi mici şi să mă răsucesc. Cred că eram bine dispus. În ziua aceea fusesem purtat de Chi-da deasupra mării şi văzusem desenele ciudate ce acopereau suprafaţa acesteia.

Mai zărisem o creatură, asemănătoare lui Chi-da, la orizont, plutind calmă. Se întorsese brusc şi venise spre noi. Din schimbarea subită a direcţiei am dedus că fiinţele aveau anumite posibilităţi de comunicare, iar Chi-da o chemase pe cealaltă. A trecut deasupra noastră, la câteva sute de metri şi ochii i-au coborât. Făptura aceea, mai întunecată la culoare decât Chi-da, a rămas un timp cu noi, apoi s-a înălţat şi a plecat.

După aceea ne-am întors şi am descoperit că mă simţeam mai „acasă”, dacă putem numi astfel planeta aceea istovitoare. În realitate, tot secretul e să întâlneşti lucruri familiare. Mi-am pus o mulţime de întrebări. De ce o fiinţă precum Chi-da dezvoltase o inteligenţă atât de avansată? N-am găsit răspuns dar am concluzionat că pe planetă există o ordine socială extraordinară. Doream să ştiu mai multe. Doream să spun făpturii mai mult.

Deci, seara stăteam deasupra **Privighetorii**. După ce am dansat, am arătat spre Chi-da, apoi către mare. Ochii ei m-au privit, apoi s-au uitat la mare. Când au revenit, am arătat spre navă, spre stele.

După un moment, făptura s-a desprins de sol. A început susurul blând al gurilor ce-o ridicau. Baloanele de tracţiune s-au umflat, corzile s-au întins, apoi a accelerat brusc. Nu ştiam dacă mă părăsea, nici ce idee îi transmisesem. Poate că-şi închipuise că-i cerusem să plece.

S-a întors noaptea şi s-a întins pe dealuri.

Am presupus că Chi-da fusese surprinsă să descopere inteligenţă la o făptură aşa măruntă ca mine…

După câteva zile, Chi-da m-a ajutat să curăţ zona EMI. Camerele uriaşe însemnau o muncă imensă pentru mine. Dimensiunile lor depăşeau cu mult pe cele omeneşti. Am stat un timp acolo, în lumina slabă ce pătrundea prin gaura făcută de meteorit când ne strecurasem în timpul-spaţiu local.

Când ecranele de particule încetaseră să mai existe, cele cinci sectoare încă utilizabile au devenit unul singur. Aţi privit vreodată nişte baloane de săpun? Aţi văzut cum se intersectează pereţii lor, cum se rearanjează peretele rămas, când unul dintre cele două se sparge? Ceva asemănător se petrecuse în sectorul EMI. Un înveliş cedase, apoi altul şi altul, până când, în final, rămăsese un amestec de atmosferă şi organisme asfixiate.

Când **Privighetoarea** se afla în spaţiu, diferitele zone ce găzduiau EMI erau grămădite ca nişte ouă în camera uriaşă. Sub forţa zdrobitoare a gravitaţiei planetei, ecranele de particule au fost suprasolicitate, iar când s-au prăbuşit, după furtuna de nisip, toate entităţile, împreună cu vegetaţia şi lucrurile ce constituiau mediul lor, se grămădiseră, turtite, pe podeaua concavă.

Acesta era peisajul jalnic pe care-l priveam. **Privighetoarea**, cu pragmatismul ei obişnuit, îmi spusese că dacă pot să curăţ zona, ne vom apropia de condiţiile de desprindere. Heracle în faţa grajdurilor lui Augias… Iar eu nu eram Heracle…

Nava avusese ideea să introduc crabi de pământ în zona EMI, să-i las să se îndoape, apoi să-i alung. **Privighetoarea** mă asigurase că nu vor distruge altceva decât ceea ce fusese deja distrus. Tot ea a sugerat că uriaşa creatură roşie ar putea să mă ajute. Chi-da ar fi cărat crabii înăuntru, apoi s-ar fi hrănit cu ei…

I-am comunicat ce doream prin metoda simplă de a coborî pe suprafaţa planetei, a lua un crab şi al vârî prin gaura făcută de meteorit. Chi-da m-a privit. Când am apucat al treilea crab, a cules câteva sute şi i-a îndesat înăuntru.

Părea a mă întreba uimită: „Ce ţi-a venit să umpli nava cu crabi?" Urmând o inspiraţie subită, am intrat în navă prin spărtură, iar doi ochi s-au contractat şi m-au urmat. Au privit în interiorul întunecat crabii care sfâşiau şi se luptau. Un cârcel a şerpuit prin gaură, a atins pereţii, a pipăit podeaua, a lovit crabii. Perechea de ochi a privit cam o jumătate de oră, apoi cârcelul a prins un crab mare, mai lacom ca alţii. Am făcut gestul afirmativ. M-a privit atentă, în timp ce crabul se zbătea în strânsoare. După aceea, cârcelul şi perechea de ochi s-au retras.

Mă pregăteam să-i urmez, când spărtura a fost blocată de una dintre guri. A pătruns înăuntru, pipăind netezimea pereţilor interiori. M-am ridicat spre tavan, am rămas suspendat şi am privit. Gura a scotocit prin cameră, până a descoperit grămada din care se hrăneau crabii şi a început să sugă materialele.

După un timp, s-a retras. M-am grăbit după ea. Gura s-a îndepărtat de navă şi a scuipat materialul pe sol. Nu ştiu ce-a gândit creatura gigantică, dar am făcut semnul afirmativ…

Atunci Chi-da s-a pus pe treabă. A lărgit gaura. făcută de meteorit, două guri au pătruns în cameră şi au început să evacueze conţinutul. A lucrat toată ziua, iar noaptea, când încăperea fusese golită, s-a ridicat în tăcere şi s-a îndreptat spre marea ondulată, luminată de lună.

Ultimul lucru pe care trebuie să-l spun despre Chi-da se referă la perspicacitatea teribilă a minţii aliene care, dându-ne cunoştinţe, subliniază cât de puţin înţelegem…

Chi-da lipsea de şapte zile. În acest timp, **Privighetoarea** depăşise momentul optim de plecare. Să explic. Îmi dădusem seama cât de mult mă ataşasem de făptura care mă ajutase. Nu cunoscusem niciodată o relaţie atât de pură de a dărui şi a primi. Ea dăruia, eu primeam. Trebuia s-o răsplătesc într-un fel. N-aş fi supravieţuit în lumea aceea crudă dacă n-aş fi avut-o ca tovarăş.

Hotărâsem cu **Privighetoarea** ce sisteme erau necesare şi care puteau fi abandonate. Nava părea a fi ajuns la un minim. Fusese curăţată de formele de viaţă. Fusese jupuită şi golită de măruntaie. Practic, rămăsese doar scheletul. Uşile dispăruseră, iar interiorul urma să fie deschis vidului cosmic. Nu conta. Într-un fel, reprezenta un avantaj, pentru că vidul nu corodează. Fusese securizat doar grupul meu de cabine anacronice, cu focul pâlpâitor şi dormitorul de tip vechi. Mintea **Privighetorii**, mai sănătoasă, îşi cunoştea puterea. Calculase că, dacă încercam să plecăm acum, aveam şansă de 60 la sută să atingem viteza de desprindere. Cea mai bună probabilitate avută vreodată. Nu mai exista nimic de aruncat, iar întârzierea însemna doar să pierdem, cu fiecare secundă, din rezervele de energie. Aveam o „fereastră de scăpare”, cum îi spunea **Privighetoarea**, de două zile. Aceste calcule

fuseseră făcute imediat după curăţarea zonei EMI şi plecarea creaturii.

Ce să fac? Nu sunt un sentimental, totuşi nu doream să părăsesc planeta fără să mă despart cum se cuvine. Cred că ideea plecării mi se părea mai puţin importantă decât aceea de a mă întâlni cu uriaşa făptură roşie. Spune-mi, ce valorează în viaţă? Cât preţuieşte pielea lui Jon Wilberfoss, dacă părăseşte un prieten care l-a ajutat? Ce importanţă mai avea moartea camarazilor mei? Adevărata valoare constă în calitatea relaţiilor. Chi-da ajunsese să însemne pentru mine mai mult decât **Privighetoarea**.

Am amânat. Am aşteptat întoarcerea creaturii. În acelaşi timp, mintea îmi spunea că fiinţa putea fi moartă, că se plictisise, că migrase într-un ocean îndepărtat, sau că, închipuindu-mi că se interesase de mine, făcusem o mare greşeală, atribuind motivaţii umane unei minţi aliene. Aveam tot felul de temeri, iar **Privighetoarea**, blestemata de **Privighetoare**, îmi mărea îndoielile spunându-mi că plecase şi nu se va întoarce niciodată.

Astfel au trecut minute, s-au transformat în ore, orele s-au strâns în zile, iar **Privighetoarea** turba.

Stăteam în afara navei, cu radioul închis, să nu-i aud vocea. Şedeam în vârful **Privighetorii**, cu figura încremenită, ca un şef indian de pe bătrâna Mamă Terra. Aşteptând.

Timpul optim de plecare trecuse. Când am intrat înăuntru să dorm, maşinăria a ţipat la mine. Logica fără dragoste e o asociere blestemată. Am reîncărcat acumulatoarele unităţii antigravitaţionale, în timp ce **Privighetoarea** îmi cerea să stau pe scaunul de comandă şi să mă pregătesc pentru plecare. Am silit-o să mă asculte, pentru că eram căpitanul navei, o entitate vie întreagă. A trebuit să mă asculte.

Deşi autoritatea mea era absolută, supunerea fusese doar temporară. A început să-mi înşire

minutele, pe măsură ce treceau, precum şi modificarea posibilităţilor noastre de desprindere.

Am stabilit o limită a aşteptării. I-am spus **Privighetorii** că nu mă voi gândi la plecare până când şansele nu vor coborî la 50 la sută.

În a şasea zi am atins probabilitatea de 51 la 49 şi am auzit nava pregătind motoarele. Planificasem plecarea astfel; folosind unităţile antigravitaţionale, urma să ne înălţăm cât vom putea. Acestea, nefiind construite să ridice nava în spaţiu, mai ales având defecţiuni, aveau să se ardă la un moment dat. Nu ştiam exact când anume. În clipa aceea, comutam toată energia pe propulsiile de urgenţă şi ne încercam norocul. Speram să căpătăm suficientă viteză ca să ajungem pe o orbită sigură, de unde să încercăm o translaţie spaţio-temporală cu ajutorul GST-urilor.

Am amânat din nou. **Privighetoarea** se înfuriase.

Am ieşit din navă şi am privit spre mare, în timp ce se aşternea noaptea. Încercam senzaţia abandonării.

Atunci am avut impresia că văd o pată pe ocean. Luna a răsărit şi am zărit creatura uriaşă ridicându-se din mare, plutind spre mine. M-am ridicat în picioare şi am început să gesticulez.

A sosit încet, tăcută, roşie ca sângele. Mai mulţi ochi s-au strâns în jurul meu. Teatral, am arătat către mine, şi către cerul pe care sclipeau primele stele. Un cârcel s-a ridicat şi s-a oferit să mă ridice. Creatura crezuse că-i solicitam să călătorim. Am făcut semnul negativ, apoi am indicat **Privighetoarea** şi iarăşi stelele.

A înţeles. Ochii m-au privit ţintă. Încet, întreaga făptură uriaşă s-a întins şi s-a prins de dealuri. Cârceii s-au agăţat de tufişuri şi pietre. În lumina muribundă a asfinţitului, Chi-da se strânsese precum un val pe punctul de a se sparge. Umpluse jumătate din cer. Toate sutele de ochi s-au strâns în faţă, privind.

Am fluturat din mână, un gest fără semnificaţie, şi am simţit că mi se pune un nod în gât când un singur cârcel s-a ridicat şi mi-a imitat salutul. Apoi am pornit spre cabina mea.

Privighetoarea mormăia şansele de reuşită, în timp ce-mi scoteam costumul de protecţie în camera de comandă.

— Gata, i-am spus. Plecăm. Să ne încercăm norocul. Poate ne vom zdrobi. Cui îi pasă? Vom face tot ce-i posibil. OK?

Drept răspuns, nava a început numărătoarea inversă. Unităţile antigravitaţionale fuseseră pornite, rachetele amorsate. Prin sistemul biocristalin curgeau lumini… Numărătoarea inversă era străveche, de pe timpul călătoriilor spaţiale. Poate că avea vârsta anticipaţiei omeneşti…

Ajunsese în faza finală.

10, 9, 8…

M-am aşezat cât mai confortabil. Pe ecran vedeam silueta întunecată a lui Chi-da şi mulţimea de ochi ce ne priveau.

7, 6, 5…

Privighetoarea a început să vibreze. Îmi imaginam unităţile antigravitaţionale reglându-şi puterea, simţind diferitele structuri ale navei, punctele de presiune… Oricum, avea să fie supusă la torsiuni şi comprimări… Va rezista?

4, 3, 2…

Mă usturau ochii… Tovarăşii morţi şi Medoc, pe care o ucisesem, se aflau afară, cântând şi urându-ne drum bun…

1…

Mi s-a făcut rău când unităţile antigravitaţionale au pornit din plin, iar întreaga navă a devenit un câmp de forţă. Simţeam că urcăm. Acceleraţia m-a tras de păr şi de barbă, şi am simţit colţurile gurii sfâşiindu-se… Ne ridicam… Am văzut flancurile munţilor, pe ecran… Am zărit-o pe Chi-da desprinzându-se şi înălţându-se odată cu noi.

Depăşisem rezistenţa calculată, iar unităţile antigravitaţionale ajunseseră incandescente… Vibraţiile creşteau… Am auzit un bubuit. Ne înălţăm…

…Şi, brusc, orice mişcare a încetat. Apoi am început să cădem.

NOTA LUI WULF:

În momentul acela, Wilberfoss s-a trezit, legătura hipnotică se rupsese. M-a privit cu ochi goi şi a început să urle.

25. SĂLBĂTICIE

NOTA LUI WULF:

Voi începe prin a cita exact cuvintele notate în fişierele mele, în ziua crizei cele mai violente a lui Wilberfoss.

Wilberfoss a devenit blazat. Îmi aminteşte de omul cărei a fost aici anul trecut. E pasiv, dar conştient. O scoică ar fi mult mai interesantă. De când s-a trezit, n-a vorbit nici cu mine, nici cu Lily.

Am încercat parola hipnotică. Nu mai are efect. Lily va trebui să-i implanteze alte cuvinte în psihic dar, ţinând seama de starea lui, trebuie să mai aşteptăm.

Lily îl lasă să se plimbe. Acest lucru mă surprinde pentru că, după mintea mea lipsită de cunoştinţe medicale, pare a suferi crunt. Cred că acum, mai mult ca niciodată, va încerca să-şi facă rău. I-am explicat temerile mele lui Lily şi a fost de acord. Însă ea judecă altfel: Wilberfoss e sănătos trupeşte; Medoc, împreună cu mine, l-am adus în faza conştientă; dacă, nu vrea, nu-l putem ajuta cu nimic. Totul a rămas în sarcina lui. „Ce folos am avea, dacă am ţine animalul sănătos în

stare de comă?” a întrebat infirmiera, în felul ei bizar. Sunt de acord, dar nu-i uşor să priveşti. Am ajuns atât de apropiaţi… Ce-l face să sufere?

Îmi dau seama că mă încearcă dorinţa analistului, poate a istoricului, de a găsi cauze şi efecte, exemple şi înţelesuri. Însă viaţa nu-i aşa, este, umanilor? Îmi dau seama că tragedia e o invenţie omenească, care modelează experienţa lor, dă înţeles haosului lor. În spatele tragediei se află doar prezentul incandescent, ce luminează totul, sau vidul morţii. Dacă aş fi în locul lor, aş crede că Wilberfoss reprezintă a lecţie de irosire tragică. Dar părerea mea e lipsită de importanţă…

În grădină a sosit primăvara. Florile au apărut peste tot, iar rândunicile şi-au făcut cuiburi sub streaşinile spitalului… Sunt foarte gălăgioase. Am văzut şopârle însorindu-se pe ziduri… trezindu-se încet… În jurul pectanilei se întinde un adevărat covor de flori. Ieri, mirosul mării a fost foarte puternic în grădină.

Wilberfoss se plimbă ca în transă. Mă îndoiesc că azi se va bucura mai mult ca ieri.

În după-amiaza asta voi pleca din grădină şi-l voi vizita pe Tancredi. Vreau să-l pun la curent cu ce s-a întâmplat. Deşi continuă să fie pornit împotriva lui Wilberfoss, am reuşit să-i demonstrez că omul nu-i vinovat de nicio fărădelege. Deşi e prematur s-o spun, am aflat că magiştrii care l-au numit au fost puşi să verifice procedura.

Însă până atunci, mai avem de aşteptat.

Aici se termină notele din fişierul meu. Să vă spun ce s-a întâmplat în ziua cu pricina.

La patru şi un sfert după-amiaza, în timp ce mi se dicta, ceva, am fost chemat de Lily să mă întorc imediat în grădină. Tancredi şi-a băut în grabă paharul cu vin şi mi-a permis să plec.

Am plutit peste mare şi m-am îndreptat spre Poverello, Lily mă apela continuu şi am reuşit să-i

stabilesc poziţia. Am coborât printre copaci, la vreo două sute de metri de pectanilă, am urmat cursul râului şi am ajuns în locul unde grădina se amestecă în pădurea tallineză. Acolo râul trece prin repezişuri. Există gropi adânci şi sălcii ce atârnă deasupra apei. În zona aceea se dusese Wilberfoss.

Lily se găsea în râu. pe jumătate cufundată în torent. N-o. ameninţa niciun pericol; poate lucra şi sub apă, dacă e nevoie.

În timp ce coboram mi-a spus:

— Wilberfoss spune că nu se mişcă, până când…

Abia atunci, deplasându-mă încet între stânci, pe sub crengi, l-am văzut. Ghemuit pe o piatră, gol. Cu toate astea, de abia l-am recunoscut. Vopsit ca un sălbatic.

Să vi-l descriu.

Era plin de sânge. Avea un cuţit. Se crestase pe frunte, pe obraji, pe umeri şi pe braţe. Îşi spintecase pieptul, urmând linia muşchilor. Îşi măcelărise spatele cu răni urâte. Îşi zgâriase coapsele şi gambele. Şi nu numai atât. >

Ghemuit pe stâncă, defecase în palme, după care se mânjise, amestecând excrementele cu sânge.

M-a privit, dar nu m-a văzut. Apoi a urlat:

— Fii blestemat, Wulf! Tu şi Medoc! Fiţi blestemaţi toţi!

— De ce nu l-ai drogat? am întrebat-o încet pe Lily.

— Şi-a smuls aparatul de pe ceafă. Dacă încerc să ajung la el, fuge! Vorbeşte-i!

Ce să-i spun? Nu puteam face nimic. Doar să-l observ. Ce cuvinte pot fi de folos în caz de automutilare? Am aşteptat.

A rămas ghemuit mult timp. Cu braţele întinse în faţă, stând în genunchi, parcă aşteptând durerea şi pedeapsa…

Bineînţeles, nu s-a întâmplat nimic. Râul clipocea, păsările cântau, crengile foşneau, umbrele se mişcau… În jurul nostru, timpul şi

viaţa îşi urmau cursul. Eu şi Lily pândeam. Ce aştepta?

Până la urmă s-a sculat în picioare. Sângele se uscase, nu se mai distingea de fecale. S-a întors şi a sărit de pe stâncă pe mal, departe de Lily. S-a năpustit în perdeaua de tufişuri, a cotit la stânga şi a început să fugă. M-am înălţat şi l-am urmărit.

S-a îndreptat spre poarta principală. A trecut printr-un gard viu, a sărit peste un afluent mărunt al râului. S-a împiedicat şi a căzut. A rămas un moment îngenuncheat în noroi, apoi s-a căţărat pe mal şi a fugit mai departe. A traversat un răzor cu legume, pe care-l îngrijea portarul, şi a ajuns la panoul sculptat ce marca intrarea în grădină.

S-a oprit, cu braţele rezemate de panou, cu capul sprijinit de braţe. Portarul a ieşit din colibă, l-a văzut şi a intrat imediat înăuntru. Wilberfoss s-a ridicat şi a alergat mai departe. A ocolit panoul, a ieşit pe poartă, a ajuns la statuia Sf. Francis Dionysos. Şi-a acoperit faţa când a trecut pe lângă ea, a pornit în susul pantei şi a cotit la dreapta. A ajuns la arcada unde locuise cu Medoc şi s-a oprit.

În locul acela se aflau mulţi oameni. S-au uitat la nebunul cel dezbrăcat şi s-au îndepărtat. Probabil că duhnea. Oamenii m-au văzut şi n-au intervenit.

Wilberfoss a fugit mai departe, pe drumul pe care-l urmase cu luni înainte, spre căsuţa lui Tancredi. Obosise şi se împleticea. Mă uimea că rezistase atât. Se oprea, din când în când, apoi se grăbea mai departe, pe scări. S-a apropiat de promontoriu şi de balconul numit Ispită.

Acolo se grămădiseră o mulţime de Copii ai Războiului şi-i blocaseră drumul, ciocnindu-şi pietrele. Cum de se adunaseră?

Mai erau şi câţiva membri tineri ai ordinului, şi vistiernicul… Am fost surprins să-l văd şi pe Tancredi. Probabil că ieşise să se plimbe. Trecuse abia o oră de când îl părăsisem. Poate se îndreptase

spre grădina Poverello. bănuind că treburile merg rău…

Au dat toţi înapoi, când a apărut Wilberfoss.

Acesta l-a văzut pe Tancredi, a strigat disperat, a alergat spre balustradă şi s-a aruncat în gol. A dispărut imediat. S-au grămădit toţi lângă parapet, iar eu m-am înălţat, apoi am, plonjat. Am căzut mai repede ca o piatră şi când Wilberfoss a atins apa, într-o învălmăşeală de mâini şi picioare, am fost. acolo să-l susţin la suprafaţă, în timp ce horcăia cu gura deschisă.

Nu-l puteam ridica în aer, aşa încât doar l-am ţinut. După, câteva minute, o barcă tallineză a ocolit promontoriul, venind spre noi. Wilberfoss a fost tras la bord. A rămas icnind în apa sărată cu nisip şi scoici de pe fundul bărcii.

Marinarii n-au pierdut timpul. Au apucat vâslele, au întors ambarcaţiunea şi l-au cărat la debarcaderul de lângă intrarea în grădina Poverello.

Lily aştepta. L-a luat, îngheţat, obosit şi sângerând din tăieturi, l-a pus în pântecul ei de oţel şi l-a purtat în grădină, sub ochii atenţi ai Sf. Francis Dionysos. N-a făcut oprirea tradiţională.

Să vă fie clar: Wilberfoss fusese conştient, tot timpul. M-a privit în timp ce-l ţineam deasupra valurilor. Se uitase la tallinezii cu degete groase care-l culeseseră din mare. Îi fixase pe Copiii Războiului ce alergaseră spre el, la acostarea în debarcader. O privise pe Lily, când îl ridicase, şi statuia Sf. Francis Dionysos ce-i apăruse în faţă când intrasem în grădină.

Lily l-a dus imediat în micul ei spital, camera unde locuise după revenirea în mănăstirea Pacifico, cu luni în urmă. Nu trecuseră nici patruzeci de minute de când fugise din grădină.

M-am întors ceva mai târziu, după ce am discutat cu Tancredi. Wilberfoss stătea liniştit, iar Lily îl spăla. Se curăţise de. excremente în mare, dar rănile i se deschiseseră. Lily ştergea, curăţa,

pansa. Am rămas în apropiere, coborând pe sol, pentru că acumulatorii îmi fuseseră suprasolicitaţi şi aveau nevoie să se încarce.

— Vrei să vorbeşti cu mine acum? l-am întrebat iar el a. aprobat din cap. Bine. Începe. Ai nevoie de asistenţă hipnotică?

Wilberfoss a făcut semn că nu avea nevoie şi a început să povestească.

NARAŢIUNEA LUI WILBERFOSS

Când **Privighetoarea** s-a ridicat pe unităţile. ei. antigravitaţionale, am simţit cum mă cuprinde speranţa. În acelaşi timp, îmi dădeam seama că pătrundeam în necunoscut, că părăsisem singură fiinţă care venise la mine fără urmă de interes. Chi-da. Numele înseamnă „respiraţie puternică". „Inspiraţie puternică."

Apoi ne-am poticnit. Acceleraţia a dispărut. Atracţia puternică a planetei a început să se manifeste. Mă întrebam de ce **Privighetoarea** n-a pornit imediat rachetele. Cred că făcea calcule. Presupun că-şi supraestimase propria-i rezistenţă.

Când mă pregăteam pentru o prăbuşire ce ar fi însemnat un final, am simţit nava zguduindu-se şi ridicându-se iar. Ecranul nu-mi arăta nimic. Fusese complet obturat.

Am întrebat creierul biocristalin ce se întâmplase. Voiam să ştiu de ce nu pornise rachetele.

Pentru moment, n-am primit răspuns. Apoi vocea calmă a **Privighetorii** a şoptit:

— Căpitane Wilberfoss, generatoarele antigravitaţionalei s-au defectat şi am aruncat tot ce-am putut din greutatea noastră…;

— Atunci…

— Rachetele de desprindere n-au fost încă pornite. Suntem în prezent târâţi de forma alienă de viaţă cu care ai comunicat, pe care o numeşti Chi-da. Ne ridică cu o acceleraţie nesperată. Ne-a

prins… **(pauză)**. Ne apropiem de limita atmosferei planetei. **(pauză)**. Încă nu avem viteza de desprindere **(pauză)**. Trebuie să pornesc rachetele…

— Nu poţi să le porneşti?

— Am nevoie de ordinul tău.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că, dacă pornesc rachetele, acestea. vor ucide forma de viaţă care ne ridică. O vor sfârteca. Ne apropiem de punctul critic. Nu pot ucide. Am nevoie de ordinul tău.

Pauză. Apoi…

— Limita de desprindere în 5 secunde.

4 secunde…

3 secunde…

2 secunde…

— FOC!

Am răcnit cuvântul, iar **Privighetoarea**, care aştepta pregătită, s-a supus. Acceleraţia a semănat cu un brânci în spate. Ne-am îndepărtat cu un bubuit de planetă şi, făcând asta; am sfâşiat structura fragilă a creaturii care ne salvase. Am rupt-o în bucăţi. Camerele video de la pupa ne-au arătat fiinţa distrusă. O parte explodase, o parte ardea. Resturile cădeau în marea cenuşie. Distrusesem trupul celei mai minunate făpturi pe care o cunoscusem! Ucisesem din nou, de data asta fără nicio scuză!

Eu am ucis-o. Eu, Wilberfoss, cel ce iubeşte viaţa, cel ce dăruieşte! Eu am ucis-o. Acum, adevărul a fost spus…

…şi n-a fost spus. Adevărul pur este că am găsit plăcere în distrugere. Uciderea avea savoare. Ăsta-i teribilul adevăr pe care am încercat să-l ascund. Criminalul n-a fost izgonit. Fiara de lângă râu n-a fost îmblânzită.

Toată viaţa mi-am dorit să fiu un donator dezinteresat, iar în momentele de criză n-am fost în stare. Făptura aceea şi-a dat viaţa ca să trăim… iar eu am ucis-o. Am ucis-o. Iar crima avea

savoare. Nu merit să trăiesc. Nu există iertare. Încheie-ţi cartea. Am eşuat în idealul meu cel mai profund, iar acum nu mai am nimic sănătos în mine.

Wilberfoss a mai mormăit câteva minute pe tema asta, apoi s-a potolit. Ultimele cuvinte au fost:

— Trebuie să mă laşi să mor.

26. OMUL SE ÎNTOARCE ACASĂ

NOTA LUI WULF:

Deci totul putea fi spus în trei cuvinte: „Crima avea savoare”. Marele adevăr, pe care nu-l putuse îndura, era că el, Jon Wilberfoss, care se considerase un model al dragostei pentru viaţă, descoperise că era un asasin. Smulsese masca Sf. Francis Dionysos şi descoperise figura rânjind a lui Ahile. Sunt convins că revelaţia a fost mai subtilă, dar, în linii mari, acesta-i adevărul. Distrusese frumuseţe şi viaţă. Refuzase să, înfrunte adevărul: de aici, tot chinul lui. Mai exista însă ceva. Wilberfoss întâlnise şi cunoscuse direct un donator dezinteresat. Nu putea ignora că fiinţa pe care o numise Chi-da ştiuse exact ce făcea. Ştiuse că va fi distrusă. Se sacrificase conştient: viaţa ei pentru a lui. Când Wilberfoss ordonase „foc!”, el acceptase sacrificiul. Acum nu trebuia să mai accepte şi vina. Aşa ceva ţine de „da” sau „nu”. Wilberfoss fusese strivit de cunoaşterea faptului că fusese ales. Era datoria mea să-i demonstrez că acel „nu” fusese, în realitate, un „DA” triumfător, iar dacă alesese aşa avea o bază măreaţă pentru a construi. Pot să afirm că, dacă Wilberfoss ar fi fost în stare să-şi ignore vina, ar fi devenit căpitanul adevărat al unei nave ca **Privighetoarea**, iar aceasta i-ar fi multiplicat calităţile de o sută de ori.

I-am explicat toate astea; mintea lui ştia care-i adevărul, dar sufletul nu-l putea accepta. Vina nu-i o pată pe pantaloni, ce poate fi spălată uşor. Vinovăţia afectează însuşi materialul.

Avem aşadar povestea unei aproape-măreţii. Un om a trecut printr-o încercare ce l-a obligat să înfrunte propria lui natură tăinuită şi a dat înapoi, îngrozit. Sper că m-aţi înţeles,

Wulf nu vrea să dea sentinţe, arătând că înţelepciunea din vechime a sfătuit omul să se cunoască pe sine, că această căutare este cea mai grea din toate. Ce bine e să fii biocristalin! Limitele îmi sunt cunoscute şi, în timp ce contemplu capul plecat al lui Wilberfoss, ştiu că am atins una dintre limitele mele.

Ca întotdeauna, cum a fost din prima zi, umanul trebuie să-şi găsească singur drumul. Poate singura certitudine este că există o cale. Sau cel puţin aşa mi s-a spus…

După cel mai greu adevăr, restul a curs uşor. Precum rostogolirea unui buştean ce fusese înţepenit. Vă voi relata şi restul istoriei lui Wilberfoss.

Rachetele au funcţionat suficient timp pentru ca **Privighetoarea** să scape. Peste câteva minute se aflau pe orbită, iar nava făcea calculele necesare intrării în funcţiune a GTS-urilor. Wilberfoss credea că visează. Iluzia care avea să-l stăpânească majoritatea timpului petrecut în grădină începuse să-i submineze gândirea. În acelaşi timp, după ce-şi eliberase (adică devenise conştient de el) instinctul de ucigaş, Wilberfoss a început să urască profund **Privighetoarea** şi s-a pregătit s-o ucidă. În vreme ce aceasta plănuia un traseu optim, Wilberfoss plănuia s-o distrugă. După cum a recunoscut de bună voie, lucrul trebuie făcut pe ascuns. Urma să nimicească orice dovadă, apoi să lase nebunia, care i se instalase deja în minte, să-l

cuprindă. Foarte convenabil! Nu înţeleg de ce nu s-a gândit să se sinucidă. Presupun că instinctul de supravieţuire e foarte puternic. Pare că şi-a imaginat un viitor de mare escroc, protejat de nebunie. Nu era chiar asta nebunie?

Deşi se aflau într-o zonă a cosmosului care nu fusese vizitată (zonă ce cuprinde cea mai mare parte a galaxiei), **Privighetoarea** ştia cum să rezolve problema. Exista o constelaţie, pe care credea c-o identificase după spectru şi programase GST-urile să spintece spaţiul în apropierea ei.

Aparatele au făcut ce li s-a cerut. Călătoria a fost lipsită de evenimente, cel puţin în măsura în care-l privea pe Wilberfoss. O fâşie de spaţiu a dispărut, iar odată cu ea o planetă cu gravitaţie înaltă, cu o mare cenuşie, sol cafeniu-cenuşiu şi o singură lună. Un moment mai târziu, cerul negru scânteia, plin de o mulţime de stele. **Privighetoarea** era intactă.

Imediat, nava a început să transmită SOS. Semnalul conţinea o hartă codificată a stelelor din jur. Wilberfoss trebuia să aştepte. Poate zece minute, zece ani, zece secole… Nu avea de unde să. ştie.

A rămas în cabina sa, fără alt tovarăş decât focul ăla idiot. L-am întrebat la ce se gândise în timpul acela şi mi-a răspuns: „la nimic”. L-am verificat în stare de hipnoză. Avea dreptate. Se închisese în sine, de parcă intrase în comă.

După trei săptămâni, semnalul a fost recepţionat. Un ofiţer de comunicaţii de pe un asteroid minier a trimis un răspuns neîncrezător, verificând poziţia şi sfătuind să se transmită un mesaj către Centrul Assisi. Urmau să sosească ajutoare umane.

Privighetoarea fusese găsită în urma unei serii de întâmplări norocoase. Am remarcat cât de des apăruseră asemenea situaţii în naraţiunea lui Jon Wilberfoss. Ofiţerul de comunicaţii verifica receptorul principal, după revizia anuală. Îl

acordase pe o frecvenţă rar folosită pentru transmisii pe distanţă scurtă. Regla calibrarea, când a auzit vocea şoptită a **Privighetorii** dând coordonate şi identificându-se. Ca orice explorator al spaţiului, auzise de **Privighetoare**, de dispariţia ei bruscă şi bizară. Nu i-a venit să creadă, dar fusese bine instruit şi, în câteva minute, circuitele prioritare au intrat în funcţiune, iar distanţa dintre stele parcursă cu ajutorul amplificatoarelor GTS.

Peste câteva zile, Wilberfoss a primit primul mesaj în timp real. După multe luni, vorbea cu o fiinţă umană. A fost calm, politicos şi rezervat. A confirmat toate detaliile, totuşi când i s-a cerut să spună prin ce încercări trecuse, a refuzat să răspundă.

A mai trecut o săptămână… Jon Wilberfoss a fost trezit de **Privighetoare**, care i-a spus că o navă de clasa C, din Flota Milei a Sf. Francis Dionysos, sosise în spaţiul apropiat. Deja discutau despre modul de joncţiune. Wilberfoss a privit prin hublouri, dar n-a văzut nimic. Tocmai se întorcea, când din întuneric a ţâşnit un fascicol de lumină, ce-a atins **Privighetoarea**. O rază de comunicare laser.

— Eşti salvat, Jon Wilberfoss! a spus **Privighetoarea**. Vei fi un mare erou! Ai multe de povestit!

Însă Wilberfoss nu i-a răspuns…

Calm, metodic, aşa cum fusese de mii de ori până atunci, şi-a îmbrăcat costumul de protecţie, a încărcat bateriile unităţii antigravitaţionale şi rezervorul de aer.

Apoi a plutit pe coridor către liftul cu vid ce ducea în camera unde creşteau seminţele biocristaline.

— Unde te duci, Jon Wilberfoss?

— Să-mi iau adio.

Cunoscându-i firea sentimentală şi ştiind cât preţuiau animalele umane un asemenea act

simbolic, **Privighetoarea** nu s-a gândit să intervină.

Jon Wilberfoss a pătruns în întuneric şi a aprins proiectorul costumului. Se afla în vid, la intrarea în camera seminţelor. Uşa s-a deschis la cererea lui, iar strălucirea dinăuntru, a făcut să-i pălească lumina. **Privighetoarea** avea mai puţin de a suta parte din capacitatea iniţială, dar rămăsese impresionantă. Crescuse. Seminţele sădite de Wilberfoss, ce arătaseră ca nişte cărbuni lângă sclipirea palidă a creierului muribund" străluceau. O împletitură de nervi argintii umplea tot spaţiul superior al camerei.

Bărbatul a intrat, a ales dintre sculele costumului un ciocan mic, bine echilibrat şi a izbit sămânţa cea mai apropiată. Aceasta a explodat în bucăţele de lumină care au pâlpâit prin încăpere. A continuat. Lovea cu ciocanul, smulgea cu mâinile. A rupt fibrele biocristaline. A dezgropat, cu mâinile înmănuşate, seminţele de lumină, pe jumătate vii, le-a zdrobit de podea, le-a strivit cu piciorul. În cele din urmă a lovit fibrele care legau creierul local al **Privighetorii** de creierele specializate ale GST-urilor. Acestea erau străbătute de valuri roşii, pentru că nu aveau cum să se apere. Iar Wilberfoss lovea, lovea… Una dintre legăturile iniţiale rămăsese puternică. Treptat a început să se frângă… La început au sărit doar aşchii, apoi s-a rupt întreaga ramură. Bărbatul a apucat trunchiul cu amândouă mâinile, l-a tras, l-a smuls şi l-a călcat în picioare.

Rămăsese doar o luminiţă slabă într-un loc. După ce a strivit-o şi pe aceasta, Jon Wilberfoss a spus:

— Adio!

Nava de salvare se apropiase. Îl voi lăsa pe căpitanul acesteia să explice, cu propriile-i cuvinte:

„Ne apropiam, folosind legătura laser. Am văzut câte ceva din distrugerile de pe navă. Plăci lipsă, găuri în pereţi, întregul inel hidroponic smuls… Am fost uimiţi că mai rezista. Totuşi, câteva părţi străluceau luminate, şi am bănuit că era un spectacol dat în beneficiul nostru. Indiferent ce dezastre suferise, nava supravieţuise."

„Se înţelege că declanşasem alerta maximă. Ecluzele spitalului fuseseră deschise. Cunoşteam încărcătura **Privighetorii** şi ne pregătisem să luăm la bord cât mai multe entităţi. Ştiam că alte două nave din Flota Milei urmau să sosească peste câteva ore. Una fusese echipată special pentru a prelua EMI."

„În timp ce ne apropiam, dominaţi de ruina gigantică, în vreme ce căutam semne de viaţă la ferestre sau transmisiuni, lumina s-a stins brusc. Nava a devenit neagră, ca un asteroid."

„Am navigat în jurul ei, căutând o intrare. Una dintre consurorile junioare l-a văzut pe Wilberfoss. O siluetă măruntă, argintie. Un strop strălucitor de lumină pe nava întunecată. Stătea lângă o gaură în blindaj şi făcea semne, iar luminile costumului său de protecţie sclipeau."

„L-am adus la bordul nostru".

„După câteva minute, abordând **Privighetoarea**, am descoperit o navă moartă".

Astfel ne-am întors, într-un fel, la punctul de unde a început povestea. Dar am făcut o călătorie lungă…

Rămâne să descriu evenimentele finale din grădina Poverello.

27. EPILOG

La scurt timp după prăbuşirea finală a lui Wilberfoss în adevăr, am redactat raportul oficial. Am expus doar fapte. Nu eram interesat, în momentul acela, de forţele care animă un uman. Mă preocupa mai mult să povestesc cauzele cu efectele.

Am transmis raportul şi mulţi membri de vază ai Milostivului Ordin au vizitat mănăstirea Pacifico, pentru a-l intervieva pe Wilberfoss. Le-a răspuns plin de zel. Povestea despre orice şi uneori a trebuit să intervin când încerca să prezinte participarea sa la evenimente în cea mai proastă postură, adică cea autocritică. În felul lui, cerea încă să fie pedepsit. Înţelepţii Milostivului Ordin au notat totul şi au decis că o asemenea responsabilitate înspăimântătoare nu va fi încredinţată niciodată unui om. **Privighetoarea** fusese nava unei singure încercări. În strădania ei de a extinde puterile unui om supus greşelilor, ar fi putut să-l transforme pe acesta în aproape Dumnezeu. În mâinile unui tâlhar, **Privighetoarea** ar fi fost în stare, singură, să distrugă Milostivul Ordin.

— Trebuie să recunoaştem, a declarat magistrul Centrului Assisi, că, alegându-l pe Wilberfoss, am făcut o alegere aproape corectă. Însă această experienţă nu trebuie repetată. Am dovedi că suntem trufaşi.

Unde-i acum **Privighetoarea**? A fost transformată în muzeu; o atracţie turistică suspendată pe o orbită permanentă deasupra Centrului Assisi. Zilnic e vizitată de o mulţime de grupuri. Povestea ei a devenit un mit. precum legenda lui Noe şi a arcei sale.

Faptul că nava este o epavă are importanţă. Imaginaţia e liberă să cutreiere, să încerce să-i descopere măreţia de altă dată. După un timp, aventura ei va fi considerată eroică, nu tragică. Şi va fi păcat…

Magistrul Tancredi a vizitat-o în timpul concediului său la Assisi. M-a informat că pe locul fostului sector EMI se, află un restaurant cu mâncare excelentă. Unele părţi ale navei au fost refăcute, pentru a servi drept dormitoare şi zone de agrement. Altele, precum alveolele care conţinuseră uriaşele generatoare de simboluri de transformare, au fost golite, iar echipamentul reciclat. Cabina lui Jon Wilberfoss a rămas aşa cum arăta când a părăsit-o. Nu s-a atins nimeni nici de camera de însămânţare. Puţini o vizitaseră, pentru că domneşte o atmosferă de decădere şi mâhnire, ca într-o celulă pentru condamnaţi la moarte.

Mi s-a spus că muzeul e bine întreţinut şi plin de informaţii. Singura călătorie a **Privighetorii** face obiectul unor expuneri amănunţite în imagini şi spectacole video. Rolul jucat de Jon Wilberfoss în distrugerea navei nu-i scos în evidenţă. Se lasă să se creadă că el a murit.

Aşa cum ar fi trebuit. Saga Privighetorii este completă, iar nava potrivită pentru un. pelerinaj meditativ. Ar fi o greşeală să mânjeşti mitul cu carnea şi sângele unui om real.

Însă Wilberfoss trăieşte. Evenimentele pe care le-am descris s-au desfăşurat cu vreo douăzeci de ani în urmă. A venit momentul să potrivim ultimele pietricele în mozaicul meu.

După plecarea echipei de investigaţii din Centrul Assisi, lumina publicităţii s-a îndepărtat de Jon Wilberfoss. Curând a fost uitat de toţi. Sănătatea fizică îi era bună şi, treptat, Lily şi-a redus supravegherea. Avea alte lucruri de făcut. Întotdeauna se nasc copii. Există mereu membri ai Milostivului Ordin care necesită odihna profundă oferită de grădina Poverello. Soseau permanent tallineze în pelerinaj, având nevoie de ajutorul lui Lily. Pe lângă toate astea existau obişnuitele

fracturi de prins sau răni de pansat. Asta era munca lui Lily. Se simţea bine când o făcea.

Wilberfoss s-a mutat din spital într-o căsuţă lângă zidul dinspre mare. Trăia în grădină, ca un fel de pensionar. Putea hoinări sau ajuta la grădinărit, după cum avea chef.

Şi eu l-am părăsit pe Wilberfoss. După ce mi-am scris raportul oficial, a trebuit să fac un catalog detaliat al conţinutului **Privighetorii**. Apoi a avut nevoie de mine magistrul Tancredi, în dotarea căruia eram… Am devenit ceva între secretar şi servitoare. Până la urmă, Tancredi a ajuns în grădina lui Lily după o pareză care l-a făcut incapabil să vorbească. A murit peste cinci zile. Nu l-a văzut pe Wilberfoss, dar acesta l-a zărit.

A venit un nou magistru, unul fost inginer în Sistemul Orbului. Se numeşte Staniforth şi arată ca un boxer. Îşi petrece mult timp în camerele de antrenament. Nu are nevoie de mine, iar mănăstirea Pacifico se descurca şi fără el. Eu, m-am retras în bibliotecă.

Ce se întâmplă cu Wilberfoss?

De mulţi ani obişnuiesc să petrec câteva ore pe săptămână împreună cu el. Jucăm vreun joc sau discutăm. Nu-i complet sănătos la minte, dar are un soi de veselie proprie şi reprezintă un companion plăcut. Nu ştiu niciodată ce-o să scoată la iveală. Sunt ca un miner bătrân care, cât există urme de minereu, continuă să sape.

Urmează, în calitate de pietre ale mozaicului meu, două fabule. Le-am dat titluri şi completează acest volum. Mărturisesc că nu le-am înţeles. Discutând despre ele cu alţi umani, nu-s convins că alţii au reuşit. Sper să vă placă.

1. Jon Wilberfoss şi omul verde

Într-o zi, Wilberfoss lucra la marginea livezii, acolo unde pădurea sălbatică se apropie de râu. Toată dimineaţa strânsese fructe doborâte de vânt. Obosise. S-a întins la; umbră şi a adormit imediat.

A început să viseze. În vis, se întorsese pe **Privighetoare**. Se afla în întunericul profund de pe navă, dar avea cu el o mică sursă de lumină. Umblase ore în şir prin nava pustie, însoţit de umbre mişcătoare. Se oprise de mai multe ori, necunoscând drumul şi zăbovise uneori, având impresia că aude pe cineva mergând în urma lui. Ostenit, aprinsese lumina de veghe, stinsese proiectoarele costumului şi se ghemuise într-un colţ, sperând să adoarmă. Însă somnul nu venea… Zăcea întins, cu ochii deschişi şi, după un timp, a zărit o mişcare chiar la marginea conului de lumină. Ca o rotire de pânză…

În vis nu-i era frică. Dacă un asemenea lucru s-ar fi petrecut pe nava pe care o condusese, ar fi sărit în sus de groază. Aşa, în vis, s-a ridicat calm în picioare şi a cerut celui ce se ascundea să iasă la iveală. A apărut o lumină, de parcă s-ar fi aflat la capătul unui coridor lung, lung… O siluetă a înaintat spre el, ezitând. Wilberfoss nu-şi dădea seama dacă-i un bărbat sau o femeie. Silueta purta o rasă lungă, verde. Ţinea o lampă care strălucea orbitor, într-un fel ce-i ascundea figura. Totuşi Wilberfoss avea impresia că faţa aceea fusese, într-un fel, deformată…

Silueta se apropia cu timiditate, parcă speriată de el. Wilberfoss i-a strigat câteva cuvinte de încurajare şi a deschis braţele. În unele clipe, forma ei semăna cu cea a lui Medoc, alteori cu cea a primei femei pe care o iubise, cu gardianul ce se îndrăgostise de el sau chiar cu Wilberfoss. Însă chipul rămânea nevăzut…

Iar când strălucirea lămpii a devenit insuportabilă, Wilberfoss s-a trezit şi a descoperit că-i bătea soarele în ochi. Trecuse de amiază. Deschisese ochii şi avusese impresia că se afla într-o ceaţă roşie. În prima clipă n-a ştiut dacă visa, ori se trezise.

S-a sculat, s-a frecat la ochi să înlăture roşeaţa, iar când i-a revenit vederea, a avut senzaţia că totul

devenise mai luminos.

În timp ce-mi povestea întâmplarea, Wilberfoss a afirmat:

— Ştiam de o asemenea stare. Recunosc momentul în care lumea aparentă a simţurilor se dizolvă, dezvăluind o realitate diferită. Vedeam lumea zeilor naturii, care poate exista în întunecimea cosmosului sau într-un crâng ferit, la miezul nopţii ori în mijlocul zilei. Majoritatea timpului trăim în lumea aceea, dar n-o vedem. O lume în care, atunci când o zărim, ne oglindeşte totul. Pentru că, atunci când ne aflăm acolo, suntem zeii pământului.

Am reprodus exact cuvintele lui Wilberfoss. Cei care reuşiţi să le găsiţi un sens, aveţi libertatea s-o faceţi. În mod obiectiv, eu pot să le înţeleg. Ştiu însă că pentru Wilberfoss au un sens, şi asta-mi ajunge.

Deci lumea părea mai strălucitoare, iar Wilberfoss a descoperit că privea un anumit copac, un stejar argintiu cu frunze sclipitoare şi trunchi ce părea a avea mai mult de trei dimensiuni. Arborele era încărcat de un frunziş des, ce se mişca în adierea vântului.

În timp ce privea perdeaua de frunze, bărbatul a avut impresia că distinge o figură. Un chip verde, puţin mai mare decât cel uman, dar nu de uriaş. O faţă urâtă, ameninţătoare, cu obraji plaţi şi buze înguste. Plină de-o vitalitate primitivă. Îi creşteau frunze în nări şi în gură. Ochii erau întunecaţi, totuşi sclipitori. Fără îndoială, figura unui om.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că fusese văzută, silueta a ieşit din ascunzişul stejarului în lumina galbenă a soarelui. S-a apropiat de Wilberfoss.

Acesta a priceput că vedea spiritul stejarului argintiu şi, în acelaşi timp, pentru că starea lui era de zeu al naturii, se vedea şi pe sine însuşi. Acest lucru era poate cel mai tulburător. Se confrunta cu acea parte a lui pe care o pierduse şi pe care n-o cunoscuse niciodată.

Omul verde din frunze şi scoarţă, cu degetele ca nişte rădăcini şi scoarţă aspră, a venit şi s-a aşezat lângă Wilberfoss.

Bărbatul a simţit o durere în spate şi în părţi, când Omul Verde s-a rostogolit în el. Ceva la fel de natural ca o pisică prinzând o pasăre, sau o broască ţopăind.

Încet, strălucirea lumii s-a şters, fără a dispărea cu desăvârşire. Partea vegetală a lui Jon Wilberfoss îşi găsise locul.

În noaptea aceea, Wilberfoss nu s-a întors în căsuţă, ci şi-a făcut un adăpost sub copacii pădurii sălbatice. Acolo a descoperit că natura poate fi crudă, dar niciodată răzbunătoare. Şi-a descoperit propria-i cruzime şi putere.

Îl citez din nou:

— Dacă mi-aş fi cunoscut eul păgân, n-aş fi umblat după curve ca **Privighetoarea**!

Celei de-a doua pietricele îi dau următorul titlu:

2. Sf. Francis Dionysos se plimbă

Într-o după-amiază, Wilberfoss cioplea un lemn, stând rezemat de panoul de la intrarea în grădină. Spera s-o întâlnească pe tallineza care sosise în grădină cu două nopţi înainte, cu care băuse vin şi făcuse dragoste.

Deodată a auzit o voce:

— Hei, tu! Tu, cel neatent! Ajută-mă, nu mai sunt tânăr!

Wilberfoss s-a uitat în jur. Când a privit spre poartă, a văzut silueta cu cap de taur a Sf. Francis Dionysos, ce-i făcea semn. Statuia înviase. Îşi agita braţele, iar păsările şi animalele ce stătuseră pe ele s-au speriat şi au fugit.

Uluit, Wilberfoss s-a ridicat şi s-a grăbit spre poartă, apoi spre piedestalul statuii. A ridicat braţele spre cel cu cap de taur, care s-a aplecat, şi-a lăsat greutatea pe umerii bărbatului şi a sărit pe

sol. O clipă, Wilberfoss a privit în ochii puternici, galbeni, ai taurului şi i-a simţit răsuflarea.

— Mulţumesc, a zis Sf. Francis Dionysos. Te urmăresc de câtva timp, tinere! Cred că-i momentul să stăm de vorbă. O să mori curând şi mai ai de învăţat unele lucruri. Ia-mă de braţ şi hai să ne. plimbăm prin grădina Poverello.

Wilberfoss a făcut ce i se ceruse, spunându-şi în gând că aşa ceva nu se putea întâmpla. Dar portarul a ieşit tremurând din coliba lui şi a rostit:

— Bună ziua, domnule Francis Dionysos! Mulţumesc pentru soare şi recolta bună!

Apoi s-a întors spre Wilberfoss, spunând:

— O femeie a lăsat un mesaj, domnule Wilberfoss. S-a hotărât să plece… Speră s-o înţelegeţi…

— Ce păcat! a comentat Sf. Francis Dionysos, ţinându-se bine de braţul lui Wilberfoss. Îţi plăcea, nu-i aşa? Prima femeie pe care ai avut-o după atâta timp! Există un timp al rodniciei şi un timp când eşti sterp, fie că-ţi place sau nu. Iar tu eşti sterp pentru moment. Te-ai gândit vreodată la Medoc?,

— În fiecare zi.

— Uit-o. Se gândeşte la tine, dar nu se va întoarce. Nu poate să se întoarcă, chiar dacă ar vrea. Dacă asta te ajută cu ceva, află că te iubeşte încă. Nu va fi însă în patul tău. Ascultă, Jon Wilberfoss! Adevărata demnitate constă în a accepta ceea ce este, ceea ce nu poate fi schimbat. Nu-ţi pierde vremea visând! Mai mult, acceptă parada! Priveşte-o din balcon, bucură-te de fanfară, dar nu încerca s-o conduci! Îţi par cam. bătrân? a întrebat zeul cu cap de taur, după o scurtă pauză.

— Da.

— Asta-i pentru că doreşti sfatul unui om bătrân. Nu-s bătrân. Sunt la fel de tânăr ca o descoperire. Şi, în acelaşi timp, sunt bătrân. Dacă te ajută cu ceva, imaginează-ţi ce simt copacii bătrâni când începe să urce seva. Gândeşte-te la

încântarea ce se împrăştie în kilometri de ramuri, dând putere florilor, trăgând apă din adânc…

— Nu înţeleg, a răspuns Wilberfoss.

Cel cu cap de taur a fornăit, s-a întors şi l-a privit pe Wilberfoss. Apoi a tras de frânghia care-i ţinea tunica aspră lipită de pieptul larg. Roba s-a desfăcut. S-au ivit sâni de care nu s-ar fi ruşinat nici zeiţa dragostei, un pântec rotunjit, şolduri largi şi un pelvis adâncit.

— Priveşte-l pe Dionysos cu sâni! a spus el. Acum înţelegi?

Wilberfoss a clătinat din cap. Taurul a fornăit din nou şi a strâns haina grosolană în jurul trupului.

— O să înţelegi.

Au ajuns la râu. Când zeul cu cap de taur a intrat în apă, s-a transformat. A devenit un omuleţ cu umeri căzuţi, cu figură şireată şi ochi sclipitori, ce amintea de un dihor. Stătea în mijlocul râului, cu haina ridicată, arătându-şi picioarele păroase.

— Ce fac acum? l-a întrebat pe Wilberfoss, care rămăsese pe mal.

— Stai în râu, a răspuns acesta, te îmbolnăveşti şi o să mori dacă n-o să ieşi afară..

Bătrânul s-a îndreptat spre ţărmul opus celui pe care stătea Wilberfoss şi s-a căţărat afară.

— Acum ce fac?

— Stai.

— Unde?

— Pe mal.

— Lângă ce?

— Lângă apă.

— Sunt în apă sau în afara ei?

— În afara ei, bineînţeles!

Bătrânul s-a atârnat de o ramură ce atârna deasupra capului său, şi-a cufundat un picior în râu şi a întrebat: Dar acum?

— Acum stai cu un picior în apă şi cu unul pe mal. Ăsta-i răspunsul pe care-l doreai?

— Da.

— De ce?

— Pentru că-i răspunsul la toate întrebările. A fi şi a nu fi. Nu-s alternativele pe care le cunoşti. Există multe feluri de a privi acelaşi lucru.

Bătrânul Francis Dionysos s-a sprijinit de cracă, ca să urce iar pe mal. Ramura s-a frânt, iar el a căzut, pleoscăind, în apă.

Jon Wilberfoss nu şi-a putut stăpâni râsul. Râdea, în timp ce s-a aplecat spre râu, a apucat haina veche, grosolană şi l-a tras pe sfânt la suprafaţă.

— Crezi că-i ceva caraghios, a zis Dionysos, scuipând apă. Îmi pare bine. Era timpul să te deschizi, râzând. Ştii vechea zicală: „când un om râde, diavolul intră în el”. Asta nu înseamnă neapărat că-i un lucru rău.

Spunând acestea, s-a suit pe mal şi a rămas acolo, storcându-şi apa din tunică.

— Spiritul omenirii nu-i creştinesc şi bun. Este păgân şi sălbatic. Are loc şi pentru bunătate, a adăugat el, cu oarecare umor. Dar nu greşi: spiritul nu-i crud, e anarhic. Secretul constă în a lua totul uşor. Totul. În felul ăsta, îţi poţi păstra independenţa. Hai! Să mergem!

Wilberfoss a încuviinţat din cap. Observase o tallineză care stătea pe mal şi privise, amuzată, caraghioslâcurile din apă. Acum pleca.

Cei doi s-au luat de braţ şi au urcat malul lunecos. În faţa lor se ridica pectanila.

— O formă interesantă, a comentat Francis Dionysos.

Wilberfoss a remarcat, uluit, că, fără să-şi dea, seama, silueta Sf. Francis recăpătase statura masivă şi capul de taur. Realităţile se modificau imperceptibil, supunându-se unor reguli obscure, satisfăcând ceea ce reprezenta necesitatea momentului. De ce ţi-ai schimbat înfăţişarea? a întrebat el.

Zeul s-a oprit şi l-a privit. Taurul a fornăit prin nările negre, largi, şi a plecat capul până ce

bărbatul a putut să vadă creasta osoasă care unea bazele coarnelor. Când a vorbit, a făcut-o cu o voce neutră, înceată:

— A venit momentul să-ţi dai seama că eu nu mă schimb. Niciodată. Am fost şi sunt, totdeauna, acelaşi. Ceea ce se schimbă e mintea ta fluşturatică, având nevoie când de o imagine liniştitoare, când de alta. Eu sunt totul, de la floarea deschisă la cadavrul putred. Sunt înţelepciunea şi candoarea, sarea şi mierea. Sunt ceea ce persistă.

Wilberfoss a privit omul cu cap de taur, încercând să înţeleagă. În timp ce privea, a văzut transformarea. O suprapunere vagă, nu o dizolvare. Ca şi cum un obiect, să zicem un vas minunat, o statuie, sau un iepure, ar fi fost luminate dintr-o parte, apoi din alta, şi s-ar fi văzut acelaşi lucru, deşi diferit. Wilberfoss îşi dădea seama că se schimbase el însuşi.

— Înainte te-am văzut ca pe un taur, acum te văd ca pe un bătrân. O dată ai avut trup de femeie. De ce te zăresc doar sub înfăţişările astea? De ce nu şi altele?

— Vezi ceea ce ai învăţat să vezi. Imagini convenţionale. Fiind convenţionale, conţin o mare cantitate de adevăr. Puţine imagini ale puterii mele animalice sunt mai potrivite decât cea de taur.

— Dar de ce nu te văd sub alte înfăţişări? Starea mea se schimbă. Nevoile mele se schimbă…

Bătrânul a zâmbit amuzat.

— Cum adică? Mă vezi, dar nu mă recunoşti? Trebuie să priveşti dincolo de imagini! Cuvintele nu pot face asta. Numai tu poţi! Foloseşte tot ce ai! Toată experienţa! Priveşte cu detaşare. Hai, nu te încurca în gânduri! Relaxează-te şi hai să ne uităm la obiectul ăla ciudat!

Au urcat movila de la poalele pectanilei şi s-au oprit sub forma cu rotunjimi.

— Aici, a zis bătrânul, deschizându-şi braţele cu măreţie, vezi limitele artei! Priveşte forma asta

frumoasă! Ce vezi în ea?

— E ca un horn în vârf şi…

— Nu. Nu. Nu! N-o. descrie. Putem sta aici o veşnicie şi n-o să te apropii de adevăr, dacă faci asta. Ce vezi în ea? Ce-ţi sugerează? Ce-a redat artistul?

— E ca un ulcior… sau ca o rădăcină sub pământ…

— Da, şi…

— Izolată, ca o cameră mică…

— Urnă, uter… Continuă.

— Bine, oricine poate să vadă că-i ca un vagin sau un penis, că are testicule şi sâni şi… asta voiai să văd?

— Continuă.

— Are un interior şi un exterior, curge apa prin ea… E solidă, făcută din piatră. Împing cu mâna şi nu cedează. E mare şi, când străluceşte soarele, se încălzeşte, iar când ninge, se răceşte. O jucărie făcută de un uriaş. Înspăimântătoare şi liniştitoare, în acelaşi timp.

Wilberfoss a tăcut. Când a vorbit din nou, stătea cu fruntea apăsată de flancul curb al pectanilei.

— Cred… Simt… cel care a făcut prima pectanilă a încercat să spună toate astea şi ceva în plus… Nu ştiu… nu-s obişnuit să gândesc astfel… nu-s obişnuit să-mi folosesc emoţiile ca să descopăr adevărul… Eu… Eu…

Avea ceva în gât, ceva care încerca să iasă afară. Dar cuvintele n-au ieşit, aşa că a tăcut.

Cel-cu-cap-de-taur a privit spre el, s-a aplecat, i-a luat mâinile şi i le-a pus pe blana cafenie, aspră, dintre coarnele curbate. Wilberfoss a simţit energia taurului.

— Nu fi prea aspru cu tine, a şoptit zeul. Asta-i altă faţă a vanităţii. Hai, simte-ţi coarnele!

Wilberfoss a pipăit deasupra propriului cap şi a simţit două proeminenţe osoase, fiecare atât de masivă, încât nu-i putea cuprinde baza cu mâna. Osul era aspru, nu neted. Os de muncă. Os de

luptă. Uzat şi însemnat de timp şi bătălii. Încă solid. A ridicat mâna de-a lungul curbei şi abia a atins vârful. A apăsat pe coarne dar, oricât de mult s-a străduit, n-a simţit nicio presiune pe ţeastă.. Osul a rămas neclintit. Dar când a mişcat capul, vârfurile au vâjâit prin aer, de parcă ar fi vrut să-l spintece. Cea mai mică mişcare era amplificată. Wilberfoss şi-a reamintit… Într-un timp, când fusese tânăr, un ucigaş cu pumnul însângerat, care-şi pusese viaţa în joc, avusese coarne… Nu-şi dăduse seama… Iar acum…

— Aceste coarne sunt istoria ta. Precum inelele din trunchiul copacilor. Vrei să vezi cum arăţi?

Wilberfoss abia l-a auzit, însă a încuviinţat din cap.

— Atunci urcă în pectanilă. Foloseşte oglinda de apă.

Iar Wilberfoss a făcut cum i s-a zis.

Însă, după cum mi-a mărturisit la câteva săptămâni după eveniment, când s-a uitat în bazinul din pectanilă, a fost dezamăgit. Tot ce-a văzut a fost chipul său trist, serios. A fost surprins de înfăţişarea lui bătrânească. Doar atât. Niciun fel de coarne.

Când s-a târât afară din pectanilă, a descoperit că Sf. Francis Dionysos plecase. A alergat la râu, l-a traversat, s-a căţărat pe mal şi a fugit spre poarta de la intrarea în grădina Poverello. Când a ajuns acolo, a descoperit că statuia stătea la locul ei, cu braţele întinse, cu păsările cocoţate pe ele.

Se întâmplase cu adevărat?

Sunt şocat de faptul că Wilberfoss avusese viziuni în toate punctele cruciale din viaţă. Viziunile erau expresia obiectivă a, patimilor lui. Poate că există în mod real în altă lume. Poate că mintea umană are acces la acea altă lume. Eu nu am. Printre viziunile lui Wilberfoss o includ şi pe iubita lui Chi-da. Am ajuns la concluzia că, dacă aş fi fost cu Wilberfoss pe planeta cenuşie, n-aş fi văzut nicio fiinţă care acoperea cerul ca un drapel

din mătase roşie, unduitoare. N-aş fi văzut acea fiinţă cum n-aş fi văzut nici monstrul care-l vizitate lângă râu. Ciudat, dar cele două făpturi sunt înrudite. Una este fiara din el. Cealaltă, partea lui cea mai bună pe care n-a ucis-o. Nu poţi ucide aşa ceva. Până la urmă i-a permis să se împlinească.

Cele două poveşti vă spun mult despre starea lui Wilberfoss. Am remarcat că ultimii ani i-a petrecut învârtindu-se în jurul pectanilei. Spunea că încearcă s-o înţeleagă. Cred că era fascinat de gândurile ce le trezea în el. Puterea ei îl făcea să gândească, să simtă, să descopere ce era în el. Piatra de aur a adevărului… Faţa rece a realităţii… Singurătate şi dragoste. Sare şi miere… Demnitate în faţa trecerii vieţii. Răbdare şi patimă înălţătoare…

Acolo l-am găsit, două zile după ce fusese văzut ultima oară. Mort. Începuse să miroasă.

Portarul l-a târât afară din pectanilă şi l-a coborât pe piatra netedă, uscată, până la Lily, care l-a primit în cuşca ei.

Eram acolo, plutind printre copaci şi observând totul. Am remarcat figura zâmbitoare a lui Wilberfoss. Aşa cum arătase rareori în viaţă. Aş vrea să cred că era ceva mai mult decât un rictus.

Mă întreb ce-a descoperit în ultimele-i clipe. Şi-a văzut adevărata imagine în bazinul pectanilei? Şi-a analizat viaţa şi a făcut totalul?

Şi-a descoperit propria-i natură verde?

Sper să fie aşa.

Atât cât pot eu spera ceva.

Cu statornicie.

Sfârşit

PHILLIP MANN
WULFSYARN

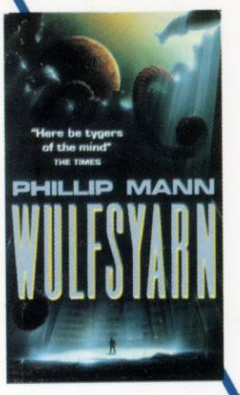

Privighetoarea era cea mai avansată astronavă din întreaga flotă a navelor Milei aparținând Milostivului Ordin al Sf. Francis Dionysos. În călătoria inaugurală, pe când calele ei erau înțesate cu refugiați, Privighetoarea a dispărut. În ciuda celor mai stăruitoare eforturi, nici o urmă de astronavă n-a fost depistată.

Apoi, la aproape un an de la data dispariției, a fost auzit un semnal de ajutor și Privighetoarea a reapărut. Fusese avariată într-o asemenea măsură încât însăși supraviețuirea ei în spațiu reprezenta un miracol. Dar, din prețioasele ei forme de viață, pe care le avusese la bord, nu mai exista nici o urmă. O singură creatură rămăsese vie la bordul acelei nave și acesta era căpitanul ei, John Wilberfoss.

COPERTA: RIESS WALTER

ISBN: 973-9207-21-10

Cyborg

"Un tur de forță... și... revelație... care ne urmărește cu mult după ce cartea a fost citită. O provocare pentru minte. Remarcabilă.
The Times

În Wulfsyarn, Phillip Mann demonstrează din nou că are puțini egali în imaginarea unor extratereștrii și a unor culturi extraterestre vii și credibile.
GOLLANCZ

... Un Maestru al extratereștrilor.
Liz Holliday – INTERZONE

16.660 +
340 TL
PREȚ 17.000

[1] e.c. = era curentă, valabilă societăţii în care Isus nu mai reprezintă divinitatea. Pentru evenimentele anterioare, se foloseşte a.d. (n. tr.).

[2] Wulf reprezintă transcrierea fonetică a cuvântului Wolf (lup).

Table of Contents

WULFSYARN - UN ALT FEL DE EXTRATERESTRU
PREFAȚĂ scrisă de Wulf
PRIMA PARTE
1. CHEMAREA UNUI OM FERICIT
2. INFORMAȚII DESPRE MILOSTIVUL ORDIN
3. URCUȘUL PRIN ORAȘUL ALIEN
4. OMUL NUMIT WILBERFOSS
5. OFERTA
6. SCURTA TEORIE A LUI WULF DESPRE UMANITATE
7. UN SFÂRȘIT CARE MARCHEAZĂ UN ÎNCEPUT
8. EVENIMENTELE DIN GRADINA LUI LILY
9. SOSIREA ȘI PLECAREA PRIVIGHETORII
10. SCURTA BIOGRAFIE A LUI WULF ȘI CÂTEVA POVESTIRI DESPRE RĂZBOAIE
PARTEA A DOUA
11. LUAREA PASAGERILOR
12. UN CÂNTEC AL SF. FRANCIS DIONYSOS
13. WILBERFOSS ȘI SANDY. PRIMA ÎNCERCARE
14. SLĂBICIUNILE NOASTRE, ENTITĂȚILE BIOCRISTALINE
15. SANDY ȘI ÎNĂBUȘITORUL
16. COBORÂREA PE O LUME CENUȘIE
17. BIOGRAFIA LUI LILY, ROBOINFIRMIERA
PARTEA A TREIA
18. ÎNTOARCEREA LUI JON WILBERFOSS

19. RAPORTUL LUI LILY DESPRE WILBERFOSS
20. SUPRAVIEȚUITORII „PRIVIGHETORII”
21. WILBERFOSS ÎN PEȘTERA BIOCRISTALINĂ
22. ACȚIUNILE „PRIVIGHETORII”
23. CURĂȚIREA „PRIVIGHETORII”
24. FĂPTURA DIN MARE
25. SĂLBĂTICIE
26. OMUL SE ÎNTOARCE ACASĂ
27. EPILOG

Table of Contents

WULFSYARN - UN ALT FEL DE EXTRATERESTRU 4

PREFAŢĂ scrisă de Wulf 15

PRIMA PARTE 24

1. CHEMAREA UNUI OM FERICIT 24
2. INFORMAŢII DESPRE MILOSTIVUL ORDIN 29
3. URCUŞUL PRIN ORAŞUL ALIEN 41
4. OMUL NUMIT WILBERFOSS 51
5. OFERTA 70
6. SCURTA TEORIE A LUI WULF DESPRE UMANITATE 79
7. UN SFÂRŞIT CARE MARCHEAZĂ UN ÎNCEPUT 82
8. EVENIMENTELE DIN GRADINA LUI LILY 88
9. SOSIREA ŞI PLECAREA PRIVIGHETORII 114
10. SCURTA BIOGRAFIE A LUI WULF ŞI CÂTEVA POVESTIRI DESPRE RĂZBOAIE 137

PARTEA A DOUA 153

11. LUAREA PASAGERILOR 153
12. UN CÂNTEC AL SF. FRANCIS DIONYSOS 166
13. WILBERFOSS ŞI SANDY. PRIMA ÎNCERCARE 167
14. SLĂBICIUNILE NOASTRE, ENTITĂŢILE BIOCRISTALINE 176
15. SANDY ŞI ÎNĂBUŞITORUL 178
16. COBORÂREA PE O LUME CENUŞIE 188
17. BIOGRAFIA LUI LILY, ROBOINFIRMIERA 193

PARTEA A TREIA 202

18. ÎNTOARCEREA LUI JON WILBERFOSS 202
19. RAPORTUL LUI LILY DESPRE WILBERFOSS 215
20. SUPRAVIEŢUITORII „PRIVIGHETORII” 220
21. WILBERFOSS ÎN PEŞTERA BIOCRISTALINĂ 227
22. ACŢIUNILE „PRIVIGHETORII” 238

23. CURĂŢIREA „PRIVIGHETORII” 247
24. FĂPTURA DIN MARE 266
25. SĂLBĂTICIE 288
26. OMUL SE ÎNTOARCE ACASĂ 295
27. EPILOG 300